

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

AMAZON EFSANESİ ÜÇLEMESİ-2

İHANET ÇARKLARI

BÜŞRA TORAMAN

İHANET ÇARKLARI

Yazarı: Büşra Toraman

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editör: Nilüfer Savaşer Nişli

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner

Sayfa Tasarım: Adem Şenel

Basım: 2016

ISBN: 978-605-9232-32-6

Yayınevi Sertifika No: 20610

© Büşra Toraman, 2016

Türkçe Yayım Hakkı: © Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Ephesus Yayınları, Mürekkep & Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık-2

Matbaacılar Sitesi E-Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San ve Dış Tic. Ltd. Şti.

www.biooffset.com / info@biooffset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No.8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep & Divit Bas. Yay. San. ve Dış Tic. Ltd. Şti.

Moda Cad. Uşaklıgil Apt. No: 108 Daire: 3

Kadıköy/İstanbul

Tel/Faks: 0 (216) 550 55 44

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

AMAZON EFSANESİ ÜÇLEMESİ-2

İHANET ÇARKLARI

BÜŞRA TORAMAN

GİRİŞ

Gregg, insanın hayatta bir, belki de iki kez yaşadığı o anlardan birindeydi. Tam anlamıyla bir dönüm noktası. Yaşamını baştan başlatacak ya da orada bitirecek bir karşılaşma.

Ok tam kulağının dibinden geçmişti. Fazlasıyla yakın ve tehditkâr. Tıpkı sahibi gibi. Gregg, ona doğru uçan bir oku daha fark edip yere eğildi. Tam tersi yöne koşması gerektiğini biliyordu ama okların gidiş yönüne değil, çıkış yönüne ilerliyordu. Aleka'yı çevreleyen panterler alarma geçip hırlamaya başladılar. Sahiplerinin emriyle her an saldırmaya hazırdılar. Aleka emri vermedi. Bunun yerine yayın sert kısmıyla Gregg'in yüzüne vurdu. Başı geriye doğru düşerken güldü. "Her zamanki gibisin. Bu hoşuma gidiyor doğrusu," deyip yumruğunu savurdu.

Çenesine inen darbeyle sersemleyen Aleka, bulunduğu kütükten yere yığıldı. Ayağa kalkıp Gregg'in karşısına dikilmesi sadece iki saniyesini almıştı. "Bu kadar kolay taraf değiştirebildiğini bilmiyordum, dedektif. Anlaşılan, bana yalancı olduğumu söylerken, sen de çok dürüst değilmişsin." Elinin tersiyle dudaklarından süzülen kanı sildi. Göz ucuyla elindeki kana baktıktan sonra, yan durup yeniden nişan aldı. "Saldır ya da kaç."

"Nedir bu? Amazon atasözü gibi bir şey mi?"

"Daha çok merhametli bir uyarı," derken oku gerdi ve serbest bıraktı. "Anlamak isteyene elbette," diye mırıldandı.

Gregg yana kaçtı fakat yeterince hızlı davranamamıştı. Kolunu sıyrıp geçen ok, tişörtünü yırttı ve kanla ıslanmasına sebep oldu. Koluna yanık gibi bir acı yayıldı. Sağ elindeki palayı çevirip daha sıkı tutarken, diğerini çekti. Aleka'nın gözleri, gördüğü en vahşi bakışlardan birine sahipti ama Gregg'in öfkesiyle kıyaslanamazdı bile. Aleka ona öyle çok yalan söylemişti ki, daha fazlasını duyamayacağını düşünmüştü. Ama söz konusu Aleka'nın yalanları olunca, hiçbir şeyin bitmeyeceğini anlaması gerekirdi. Boğazından geçen hırıltıyı kendi bile tanıyamadı ve Aleka'ya doğru yürüdü. Ona ne yapacağı konusunda emin değildi. Soğukkanlı bir şekilde boğazını kesemezdi. Henüz o kadar koper değildi. Ama acı çekmesini istiyordu. En az kendisinin duyduğu kadar. Üzerine gelen oku iki palasını çapraz yaparak savuşturdu.

"Beynini yıkamışlar senin," dedi Aleka yeni bir ok hazırlarken. "Merak ediyorum, bizim veremediğimiz ne vadettiler? Yoksa sadece koperlerin birlik olma felsefesi mi etkileyiciydi?"

"Hiçbir şey vadetmediler. Sizin aksinize," dedi Gregg ve bir oku daha yolundan çekti. Aleka'nın bacaklarına tekme savurdu. Ayaklarını kendine çekerek havaya sıçrayan Aleka, Gregg'in arkasına geçip beline diziyle vurdu. Dirseğini arkasına doğru iten Gregg, savaş bağırmasına benzer bir ses duydu. Belki de kendisinden gelmişti. Emin olamadı.

"Neden bu kadar öfkelendiğini merak ediyorum!" diye bağırды Aleka yüzüne karşı.

Gregg birden sakinleşerek kollarını indirdi. Sakinleşmek zorundaydı aslında. Etrafında bu panterler varken, Aleka'ya daha fazla müdahale edemezdi. Aleka kızlarının varlığını unutmuş gibiydi, ya da belki de Gregg'le tek başına uğraşmak istiyordu. Ama fikrini değiştirmeden önce Gregg'in panterlerden kurtulması gerekiyordu. "Önce onları gönder. Konuşmamız gerekiyor," dedi gözlerini Aleka'dan ayırmadan.

Aleka, bir dakika boyunca kıpırdamadan sadece Gregg'e baktı. Arkaya doğru gerdiği oku sıkıca kavramış elinin titremesine bile

izin vermiyordu. Gözlerini kısarak nefesini bıraktıktan sonra, ok ve yayı yavaşça aşağıya indirdi. Gregg onun herhangi bir uyarı verdiğini görmemişti fakat panterler ormanın farklı yerlerine çekilip gözden kayboldular. Panterleri nasıl kontrol ettiklerini hâlâ bilmeyen Gregg, şimdilik bu konunun kendisi için sır kalmasını kabullendi. Amazonların panterlerle birbirine bağlı zihinlerini anlamak için uygun bir zaman değildi ne de olsa.

Okunu hâlâ yayında tutan Aleka, başını yana yatırarak Gregg'i izlemeye devam etti. "Seni dinliyorum," dedi hırıltılı boğuk sesiyle. "Bu yaptığının mantıklı bir açıklaması var mı? Senin için bile," derken tek kaşını kaldırdı.

"Hata yaptım."

"Bunu söylemek için geç..."

Gregg, o konuşmuyormuş gibi devam etti. "Seninle gelmemeliydim. Seni dinlememeliydim. Daha fazla yalan duymaya çağımı düşünmüştüm. Kimlerin arasında olduğumu unutmuş olmalıyım."

"Bunu. Neden. Yaptın?" Son kelimesinde bağırarak Aleka, oku yayın üzerinde gerginleştirdi fakat Gregg'e doğrultmadı. "Seni kraliçeye karşı korudum. Doğru söylediğin konusunda kefil oldum ve bizi yanıltmayacağına garanti verdim. *Senin için*," dedi, Gregg gibi vurgulayarak. "Geçmişini araştırmaya başladım. Kraliçe hâlâ yaralı olduğumu düşündüğünden, birkaç soru sorup ortalıkta dolaşmam dikkat çekmedi."

"Geçmişimde ne buldun, Aleka?" Palalarını sıkı sıkıya kavrararak, hâlâ ondan açıklama beklediğini fark etti. Yanılmayı kabul edebilirdi. Aleka ona Dena'dan bahsederse, yanıldığını gerçekten kabul edecekti. Hem de koperlere katılmasının hata olduğunu düşünmemesine rağmen. Kişiliği bu ormanın derinliklerindeydi, amazonların arasında değil. Onların casusu olmaktansa, koperlerin arasında kalmayı tercih ederdi. Bunun daha iyi bir seçenek olduğu kesindi.

"Anlatmaya degecek şeyler değil. Henüz derinlemesine incelemem için yeterince zamanım olmadı. Demek istediğim, sana

verdiğim sözü tutmaya çalışıyorum. Kraliçe bundan vazgeçmeye hazır olsa bile—ki değil—kaynaklarımızı anneni bulmak için kullanmaya hazırım. Bir dost için bunu yapardım. Ama hainler konusundaki fikrimi belirtmiştim sanırım.”

“Ben de yalancılar konusunda.”

“Bu sefer ne yaptığın hakkında hiçbir fikrim yok,” dedi Aleka iç geçirerek. “Gerçekten dedektif, ne yaptığını söyle bana.”

Gregg dudaklarını aralamıştı ki, arkasında duyduğu dal sesleriyle harekete geçti. Aleka’yı arkasına aldığı anda, onun homurtusunu işitti. Sahiden, onu neden arkasına alıyordu ki? Bir savaştaydılar ve onu koruması çok anlamsızdı. Bu yüzden önünden çekilip gelenin kim olduğunu görmeye çalıştı. Elindeki kılıcı sallayarak sarmaşıklardan kurtulmaya çalışan Faythe, küfür üzerine küfür ediyordu. Hemen arkasından gelen Alysa, sakın kalmasıyla ilgili konuşmaya çalışıyordu. Gürültülerden anlaşıldığı kadarıyla Faythe’in sakın kalmak gibi bir derdi yoktu.

Gregg nasıl anladığını bilmiyordu ama Aleka’nın koşacağını hissettiğinde, palanın kabzasıyla göğsüne vurup, nefesinin kesilmesine ve yere düşmesine neden oldu. Ok ve yayı elinden kayan Aleka bıçağına uzandı ve ucunu kavradığı gibi duraksamadan darbeyi indirdi. Gregg tam zamanında geri çekilerek, ayağını kaybedeceği bir vuruştan son anda kurtuldu. Bıçak sadece sıyırmıştı. Elini uzatıp kanlara dokunurken, gözlerini üzerinden ayırmıyordu. İleri doğru hamle yapacağı sırada onu durdurup kollarını tuttu ve yere bastırdı. Ayaklarını ve omuzlarını hareket ettirerek kurtulmaya çalışan Aleka, hiçbir şey söylememişti. Gregg’in, onun ne kadar öfkeli olduğunu anlaması için sözlerini duyması gerekmiyordu zaten. Gözlerine bakması da yeterli olmuştu.

“Kraliçenin kız kardeşi değil mi o?” dedi Alysa. Gregg’in yanında durmuş Aleka’ya bakıyordu.

Faythe de diğer taraftan yaklaşıp, başını yana doğru eğdi. “O sanırım,” dedi. Tek dizinin üzerine eğilip, Aleka’nın içe doğru kıvrılan parmaklarını tuttu. Gözleri bakışlarıyla buluşurken,

"Panterleri çağırmak yok!" deyip, parmaklarını dışa doğru bük-tü. Aleka dişlerini birbirine kenetlerken acıyla inledi. Kırılan parmakların sesiyle Gregg kaşlarını çatmıştı. Saçlarını kavrayan Faythe, Aleka'nın yüzüne sersemletici bir darbe indirdi. "Söylemeyi unuttum, düşüncelerinle onlarla iletişime geçmene izin veremem," deyip ayağa kalktı. "Bağla!" diyerek, çantasından çıkardığı kalın halkalı kelepçeleri Alysa'ya verdi.

Geniş titanyum bileziklere benzeyen kelepçeleri eline alan Alysa sırttı. "Amazon kraliçesinin kız kardeşi savaş esiri. Bu büyük olay olacak." Aleka'nın arkasına geçip Gregg'e başını salladı. "Doğrulmasını sağla. Ben söyleyene kadar bırakma."

Gregg, Aleka'nın omuzlarını kavrayarak çekti. Burnundan ve ağzından kan süzülen Aleka, sakince Gregg'e bakıp, zorluk çıkarmadan doğruldu. Kelepçeler bileğine geçirilirken konuşmadan bekledi. Gregg onun hareket etmesine, karşı koymasına hazırlıklıydı ama o hiçbir şekilde kıpırdamamıştı. Yardımcı olduğu bile söylenebilirdi. Kelepçelendikten sonra, Gregg iki bileğini birleştiren zinciri tutup, onu kendisiyle beraber yukarı kaldırarak ayaklarının üzerine bastırdı.

Faythe karşısına geçti. İki savaşçı hemen hemen aynı boydaydı. Vahşi bakışları birbirine kilitlenmişti. "Mai Girma Kabilesi'nden Aleka, savaş kanunları doğrultusunda koperlerin lideri Rald adına seni tutsak ediyorum. Pazarlık yolun açık ve aktif saldırıda bulunmadığın sürece hayatın güvende," diyerek söylemesi gereken cümleleri hızlıca dillendirdi. Alysa'ya dönerek devam etti. "Kanun adamıyla beraber geri dön. Tutsağı nereye koyman gerektiğini biliyorsun. Prosedürleri açıklarsın."

"Ama savaş henüz bitmedi. Gitmek istemiyorum," dedi Alysa kaşlarını çatarak. "Üstelik daha doğru düzgün bir kavgaya bile girmedim."

"Gidip babana haber götürmeliyim, Alysa. İşimi zorlaştırma, olur mu? Bazen savaşları dövüşerek değil, akıllıca hareket ederek kazanırsın." Aleka alaycı bir sesle homurdandı fakat Gregg

dışında kimse bunu fark etmemişti. "Hadi," dedi Faythe başını sallayarak. "Sana güveniyorum."

Alysa, bu sözler üzerine daha fazla itiraz edemedi ve Faythe'in isteklerini kabul etmek zorunda kaldı. Nefesini bırakıp başını sallarken, omzundaki çantasının saplarını çekiştirdi. "Gidelim öyleyse. Yolumuz uzun. Eğer pazarlık olacaksa, en az bir hafta bizimle olacaksın."

"Bir hafta fazla değil mi?" dedi Gregg yürümesi için Aleka'yı iterken.

"Yöntem işliyor," dedi Faythe. Gregg'in omzuna dokunarak ona baktı. Koperlerin arasında yetişmiş olsa da Faythe bir amazondu fakat diğer amazonlar gibi dokunma sıkıntısı çekmiyordu. Hatta bundan hoşlandığı bile söylenebilirdi. İnsanları şaşırtmayı seviyordu. "Dikkatli olun. Canın pahasına bile olsa prensesi elinden kaçırma."

Gregg, Aleka'nın dayanamayıp konuşacağını sandı. Aslında bunun kıyısına gelmiş görünüyordu. Kendisine *prenses* diye hitap edilmesinden nefret ediyordu. Kişiliğinin önüne geçen bir unvandı onun için. Bu yüzden Gregg'e defalarca ona *prenses* dememesini söyleyip durmuştu. Faythe söylediğinde ise, çenesini kasmış ama dudaklarını kapalı tutmuştu. Gregg'in dokunuşuna karşı çıkmaya bile o kadar gergindi ki, boynundaki damarlar daha belirgin bir hal almıştı. Omuzları kasılmış, kollarıysa dimdikti. Bir anda yenilgiyi kabul etmiş görünüyordu ve Gregg hayatını ortaya koyardı ki, Aleka asla böyle bir şeyi kabullenmezdi. Ya bir hamle yapacaktı, ya da bu planlı bir tutsaklıktı.

"Bundan emin misin?" diye sordu Gregg. "Tuzak olabilir."

"Yol boyunca korunacaksınız. Karşınıza çıkan birkaç savaş tutkununu halledebilirsiniz umarım. Esir verme şekliyle aramıza casus sokmaya çalışıyorlarsa..." deyip omuz silkti. "Bu ilk olmaz. Tecrübemiz var."

Gregg başka bir şey sormadan başını salladı. İşin aslı, Aleka'yı esir alma konusunda içi rahat sayılmazdı. Onun kaçmasını engellediği için yarı yarıya pişmanlık duyuyordu hatta.

Tüm o muhteşem yalanlarını saymazsa, Aleka'nın kötü biri olduğunu düşünmüyordu. Fazla heyecanlıydı ama böyle bir ortamda tek başına büyümenin getirdiği bazı hasarlar olabiliyordu elbette. Kendine, Aleka'nın Gerald'ı öldürmek için yollandığı zamanı hatırlattı. Gerald'ı o öldürmemişti ama imkânı olsa yapabiliyordu. Sonuçta bunu yapmayı kabul etmiş, cinayet işleme konusunda hiçbir sorunu olmamıştı. Böyle bir durum tekrarlandığında, tereddüt etmeden masum bir insanı öldürebilirdi. Soğukkanlılıkla ve pişmanlık duymadan üstelik.

"Gidelim öyleyse," dedi Gregg hâlâ elinde duran palasını sırtındaki yerine yerleştirirken.

"Bekle," dedi Faythe. Yere eğilip, hızlıca çantasının fermuarını açtı. Çıkardığı bezi Gregg'in bacağına dolayıp yarasına sardı ve sıkıca bağladı. Son düğümü çektiğinde, Gregg sesli bir şekilde nefesini tuttu. Faythe gülümseyerek başını kaldırdı. "Canın mı yandı?"

"Kaşınıyor."

"Eminim öyledir," dedi Faythe ayağa kalkarken. Aleka'nın karşısına geçip, belinden çıkardığı bıçakla rasta tutamlarından birini kesti. Aleka hırsla soluyarak başını çevirse de Faythe hiç umursamamıştı. Çantasını sırtına takıp, çenesini öne çıkararak işaret etti. "Şimdi gidebilirsiniz."

Geliş yolundan geri yürümeye başladılar. Doğrusunu söylemek gerekirse, Gregg böyle bir şey beklemiyordu. Daha fazla vahşet, daha fazla kan, daha fazla kopan parçalar göreceğini düşünmüştü. Öyle olmadığına memnundu elbette. Belli ki kopperler ve amazonlar soğuk savaşı seviyordu. Bunun daha etkili olduğunu fark etmeleri ne kadar zaman almıştı acaba? Gregg'in aksine, merkezin ön tarafına saldıran grup, daha aktif bir savaş sergiliyor olmalıydı.

"Konuşmayı pek sevmiyorsun sanırım," dedi Alysa onların önünde yürürken.

Aleka yerine Gregg cevap verdi. "İnan bana, böyle kalmasını tercih edersin. Diğer türlü daha kötü." Aleka gözlerini

kaldırarak ona baktığında, Gregg başını yana eğdi. "Bir şey mi söyleyeceksin, prenses?" Aleka, öfke kaynayan gözleriyle bakmış fakat yine konuşmamıştı. *Tuhaf*, diye düşündü Gregg. *Susmasının, konuşkan halinden daha sinir bozucu olacağını hiç tahmin etmezdim.* Ama öyleydi. Aleka şimdi konuşmuyordu ve bu, Gregg'i sadece daha fazla şüphelendiriyordu. Aleka sözlü bir saldırıya cevap vermiyorsa, sahiden bir sorun var demekti.

"Anlaşılan senden hiç hoşlanmıyor," dedi Alysa gülerek. Enerjik adımlarla yürürken, elindeki bıçağını döndürüyordu. Keskin ucundan tuttuğu bıçağını havaya atıp kabzasından yakalıyor, sonra yeniden atıyordu. Bu sefer Aleka'ya hitaben konuşmaya başladı. "Kardeşin seni sahiden seviyorsa, sadece birkaç gün bizimle kalırsın. Olayların yavaş işlediğini biliyorum fakat kimse topraklarımızda amazon istemiyor. Bu yüzden, kardeşin kadar biz de acele etmek isteriz."

Gregg tam, tutsak etme prosedürünün nasıl işlediğini soracaktı ki, birkaç dakika önce duyduğu sesleri tekrar işitti. Kaşlarını çatırsa da, yürüyüş temposunu değiştirmede. Aleka ondaki tedirginliği hissetmiş gibi gözlerini kaldırarak yüzüne baktı. Gregg onun bakışlarının üzerinde olduğunu bilse de, gözlerini yoldan ayırmamıştı. Elini kemerinin üzerine koyup burnunu çekti. "Hey, Alysa!" diye seslendi. "O küçük çantanda yiyecek bir şeyler var mı?"

"Sana kahvaltı ederken söylemiştim," dedi Alysa hızını kesmeden. "İyi beslenmen gerekiyordu."

"Bir dahakine aklımda bulunsun."

Alysa omzunun üzerinden ona bakarak gözlerini devirdikten sonra, iç geçirip olduğu yerde durdu. Gregg hâlâ kelepçelerinden tuttuğu Aleka'yla birlikte yanına geldiği sırada, çantasından çıkardığı kurumuş eti ona uzattı. "Bundan sonra tavsiyelerime kulak verirsin belki."

"Bundan emin olabilirsin," dedi Gregg eti alırken.

Ormandan ilerlemeye devam ettiler. Saldırıdan ve gürültüden gittikçe uzaklaşırlarken, sesler yerini daha doğal olanlara

bırakıyordu. Kuş sesleri, ağaç hışırtıları ve akan nehirlerin gürültüsü sessizliklerini örtüyordu. Beş metre kadar önlerinde ilerleyen Alysa, elindeki palasını sürekli çevirerek kendini meşgul ederken, dikkatli gözlerini de ormandan ayırmıyordu. Gregg'in şüphesini çeken tek şey, Aleka'nın sakinliğiydi. Zihnindeki sersemliği muhtemelen atmış olmasına rağmen kızlarını çağırmiyordu. Belki de, amazonların panterlerini çağırmasını engelleyen bir durum söz konusuydu. Hâlâ bilmediği şeyler vardı ve bu açığı hızla kapatmak zorundaydı. Başka türlü bu orman yaratıkları arasında hayatta kalmasına imkân yoktu.

Ortak alandan geçip koperlerin yerleşim sınırına yaklaştıkları sırada, Gregg hareketliliği fark etti. Biri onları takip ediyordu ve artık saklanma gibi bir amacı yoktu. Gregg, Aleka'nın ellerini birleştiren zincire asılıp, geriye doğru çekilmesine sebep oldu. Aynı anda elini uzatıp sırtındaki kılıftan palasını çıkardı.

"Sana bu kadar çabuk güvenmesinin hata olacağını söylemiştim." Rein ağaçtan aşağıya atlamadan bir saniye önce Gregg, Aleka'nın gülümsediğini gördü. "Hep söylemiştim. Ama bu kız beni dinlemiyor," dedi Rein bıçak tuttuğu elini sallayarak. Bir saniye sonra Gregg'in karşısına geçip yumruk attı. Gregg başını geri çekip hiç beklemeden palasını savurdu. Rein tam zamanında yere eğilerek ayağını döndürdü ve Gregg'in bacaklarına vurdu. Gregg homurdanarak öne doğru eğilse de, dengesini korumayı başarmıştı. Aynı zamanda Aleka'yı bırakmamayı da.

Alysa, Rein'in dikkatini çekip onunla kavgaya girişirken, Aleka da Gregg'in tutuşundan kurtulmaya çalışıyordu. Öne doğru eğilip bacağını sertçe arkaya attığında, Gregg hemen kenara çekildi. Diz kapağı kırılmaktan son anda kurtulmuştu. Aleka tekmesinin işe yaramadığını anladığında, omuzlarının çıkmasını göze alarak ters takla atıp, iki ayağıyla Gregg'in sırtına vurdu. Yere düşen Gregg, arkasında hissettiği rüzgârla dönerek yuvarlandı. Bir saniye önce başının olduğu yere büyük bir bıçak saplanmıştı.

"Buna alındım işte," dedi ayağa kalkarken. "Beni sahiden öldürmek istiyorsun!"

"Niyetimin açık olduğunu sanıyordum. Tam olarak anlata-mamış olmam benim hatam. Sana hemen göstereyim," derken, belinden bir bıçak daha çıkarıp, hiç beklemeden öne doğru fırlatmıştı. Gregg elindeki palayla engellememiş olsa, bıçak tam göğsüne saplanacaktı. Aleka gülerek başını salladı. "Şans işte," dedi elini sallayarak.

Gregg koşarak ona yaklaşıırken, Aleka kıpırdamadan olduğu yerde bekledi. Öldürmek ne Gregg'in planıydı, ne de Rald'in. Bu yüzden sadece hasar vermek amacıyla palayı sert olmayan bir şekilde savurdu. Aleka rahatlıkla bu saldırıdan kurtulup, dir-seğiyle Gregg'in göğsüne vurdu. Kendi etrafında dönüp, hızlı bir tekmeyle, Gregg'in gerileyip ağaca çarpmasına sebep oldu. Elinden düşen palayı almak için zaman harcamayan Gregg, ileri atılarak Aleka'nın kollarını kavradı. İkisini birden arkasında birleştirirken, Aleka hissettiği acıyla kaşlarını çatı.

"Bunları nasıl çıkardın bilmiyorum ama yedeklerinin olduğunu söylemek zorundayım." Aleka kurtulmaya çalışırken, Gregg onu daha sert bir şekilde kendine çekip, omzunun üzerinden eğilerek yüzüne baktı. Dişlerini sıkmış bir şekilde önüne bakan Aleka, öfkesini kontrol altına almaya çalışıyordu. "Bunu yapmaktan ben de hoşlanmıyorum ama üzerini aramak zorundayım. Şimdi, rahat dur!" Aleka kıpırdamadan beklerken, tüm iradesini harcıyormuş gibi görünüyordu.

"Her şey yolunda mı?" diye seslendi Gregg, Alysa'ya.

Alysa, nefes nefese bir halde başparmağını kaldırdı. Gözleri Rein'in kaybolduğu yöndeydi. Dizlerinin üzerinde doğrularak soluklandı ve "Onu yaraladım. Kaçmak zorunda kaldı," dedi. Yanağının kenarından, kolundan ve boynundan yaralanmıştı. "Kelepçelerden kurtulmuş mu?" diye sordu şaşkınlıkla ayağa kalkarak.

"Yenilerini çıkar!" dedi Gregg, elini Aleka'nın üzerinde hızlı bir şekilde dolaştırırken. İki bıçak, bir boğma teli ve beş farklı

ok ucundan sonra, yerde ufak çaplı bir cephanelik oluşmuştu. Alysa yeni kelepçeleri Aleka'nın bileğine yerleştirirken, Gregg çözülmüş olanını yerden aldı. Eklem yerlerinde küçük delikler vardı. Sadece iğnenin girebileceği kadar geniştiler. "Kilide benzer bir şey var mı diye üzerini ara. Gerekirse kıyafetlerini çıkar," diyerek, kelepçeyi incelemeye devam etti.

Koperler ya da amazonlar, böyle bir mekanizmayı yapamayacak kadar ilkel görünüyorlardı. Bu bir dışlama meselesi olabilirdi. Amazonlar, insanların arasına karışması için özel ajanlar yetiştiriyordu. Koperlerse modern hayatta yaşamaya çalışmış fakat başarılı olamamışlardı. Durum böyle olunca, vahşi hayatı daha fazla benimsemişler ve icatlarını buna göre yapmışlardı.

"Tamam, devam edebiliriz."

Duyduğu inlemeyle başını kaldırdı. Aleka bacağına saplanmış olan bıçağı bakarken hırladı. Gregg yanlarına yürüyüp bıçağı tutarak hızlıca çekti. "Bunu neden yaptın şimdi?" diye sordu Alysa'ya.

"Kaçmasını önlemek için," dedi Alysa gayet net bir şekilde. Bunun üzerine daha fazla bir şey söylenemeyeceği kesindi. Omuz silkip yürümeye devam etti.

Gregg kendini savunamayan birine şiddet uygulanmasından hoşlanmasa da, Alysa haklıydı. Aleka, öleceğini bilse bile tutsak olmak istemeyecek, kaçmayı defalarca deneyecekti. Onu ölümcül olmayan bir şekilde yaralamak en mantıklısıydı.

Bıçağı temizleyerek beline yerleştiren Gregg, Aleka'nın kolunu tutarak kendine doğru çevirdi. "Bir daha kaçmayı dersen, seni kalıcı bir şekilde sakat bırakacaklar. Bir kolun ya da birkaç parmağın eksik olsa da, hâlâ iyi bir koz olmaya devam edersin. Bu yüzden akıllı davran."

Aleka dişlerini sıkarak başını kaldırdı ve Gregg'in yüzüne yaklaştı. "Yanıyorsun!" dedi ve önüne dönerek yürümeye başlamasını bekledi.

Gregg nedenini sormadı. Ne de olsa bunun için fazlasıyla vakitleri olacaktı.

1. BÖLÜM

'SAVAŞ ESİRİ'

“Konusacağım kişi sen değilsin,” dedi Rald elindeki kılıçla Helen’i göstererek. “Bana kraliçeni çağır!”

Helen sakın ve ruhsuz gözlerini yavaşça Rald’a çevirdi. Etrafı –Rald’la birlikte– üç koper ve bir koper soylu kadınla çevrilmişti. Tek elinde tuttuğu ok ve yayını bacağına bastırıyordu. Kullanmak için uygun bir an olmadığına farkındaydı. Rald, Helen’in kraliçe için ne kadar önemli biri olduğunu biliyordu. Amazonların başına gelmesinden önce bile ikisi yakın dosttu. Şimdi kraliçe olarak Thalestris, Helen’den çok daha üstün bir konumdaydı ve buna rağmen dostlukları bozulmamıştı. Helen içinde yönetme arzusu taşıyan biri değildi. En azından halkı... Onun yönetmek istediği tek şey, Afahi birlikleriydi. Gerisi Thalestris’in olabilirdi.

“Görüşme talebinizi iletmiş miydiniz?” dedi Helen kendi etrafında dönerken. Gözlerini diğerlerinin üzerinde dolaştırdıktan sonra, yeniden Rald’a odaklandı. “Biliyorsun, yönetmek ciddi bir iştir. Senin yaptığının aksine.”

“Ne?” dedi Rald gülümseyerek. “Halkımla beraber savaşmak çok mu ciddiyetsiz? Merak ediyorum da, kraliçen en son ne zaman bir savaşa katıldı? Birbirinizin saçlarını örmekle ne kadar da meşgulsünüz.”

Amazonların fazla kadınsı imalardan hoşlanmadığını bilen Rald, omuzlarını silkti. Helen buna sinirlenmeyecek kadar kontrol sahibi ve tecrübeliydi. En azından öfkesini belli etmemeyi bilirdi. Kadın olmak konusunda bir derdi yoktu. Tüm amazonlar gibi bunu seviyor ve benimsiyordu. Asıl sorun, aşağılık ölü doğanların sırf kadın oldukları için amazonları aşağılamasıydı.

“Görüşme ayarlayabilirim. Ama görüşme boyunca saldırı olmayacağı konusunda güvence vermek zorundasın.”

“Nasıl bir güvence?” diye sordu Rald kaşlarını çatarak başını yana eğerken.

Helen çenesini öne çıkararak “Birinci adamını rehin alacağız,” dedi yüksek sesle. “Kabul ediyorsan şartlar bunlar.”

O sırada ağaçların arasından koşarak çıkan bir kadın Rald’a yaklaştı. Helen’e arkasını dönerek Rald’a baktı ve sessizce konuştu. Sadece birkaç kelime söylemişti ama Helen ne kadar önemli olduğunu görebiliyordu, çünkü Rald’ın bedeni öne doğru eğilmiş, dikkat kesilmişti. Kadının koluna dokunarak başını salladı.

“Saatlerce burada bekleyemem!” dedi Helen oku daha sıkı kavrarken. Anladığı kadarıyla işler kendi açısından tersine dönmek üzereydi.

“Görünen o ki, rehin alma konusunda bizimkiler daha erken davranmış,” dedi Rald ve elini kaldırarak, ucuna tahta bir boncuk takılı olan rasta tutamını gösterdi. “Kraliçenin gelmesi gerekiyor. Derhal!” Gözlerini Helen’den ayırmadan elini salladı ve saç tutamını avucuna alarak parmaklarını kapadı. “Bir kilometre doğuda olacağız,” deyip, arkasını dönerek yürümeye başladı. “Kraliçeye kardeşinin pazarlık konusu olduğundan bahset. Şartları konuşmak için sabırsızlanıyorum.”

*

“Nereye gideceğiz?” diye sordu Gregg koperlerin alanına geldiklerinde.

Üç kilometre önce, Aleka’nın gözlerini bağlamışlardı. Şimdi kaçma ihtimali her zamankinden daha düşüktü. Buraya gelene

kadar birkaç kez daha denemiş olsa da, hiçbirinde başarılı olmamıştı. Gregg hâlâ neden panterleri çağırmadığını ve Rein ya da daha fazlasının peşlerine düşmediğini merak ediyordu.

“Bunun için bir yerimiz var elbette,” dedi Alysa gülerek. Artık topraklarında olduğu için daha rahat görünüyordu. Evlerden birine doğru yürüdü. Tamamen taştan oluşan, tek katlı bir yapıydı. Kapısı tahta fakat oldukça ağırdı. Alysa’nın iki eliyle birden itmesinden anlaşılıyordu. “Gelebilirsin,” dedi içeri girildiğinde.

Gregg, yürümesi için Aleka’yı biraz itti. Aleka işareti alıp yürürken, Gregg savaşa katılmayan koperlere bakıyordu; kadınlar, çocuklar ve onları korumak için kalan erkekler. Hepsi olduğu yerde durmuş, gözleri bağlı ve yaralı olan Aleka’yı izliyordu. Gregg bunun normal olduğunu düşündü. En azından, sürekli anlatılan amazonlardan birini gören çocuklar için. Bu onlara heyecan verici geliyor olmalıydı.

Taştan eve girdiklerinde Gregg, Aleka’yla beraber Alysa’yı takip ederken içeriye göz gezdirdi. Geniş bir depoya benzeyen evin içinde, başka bir kapı ya da pencere yoktu. Yerler de duvarlar gibi taştandı. Alysa eğilip, aşağıya inen bir geçidin girişini açtı. Merdivenlerden inerlerken, her yer daha da karanlığa büründü. Önden inen Alysa’nın ayak sesleri bodrum katında yankılanıyordu. Gregg merdivenlerden dikkatle inerken, bir eliyle Aleka’nın kolunu sıkıca kavramış, diğer elini de duvara koymuştu. Birkaç saniye sonra, Alysa içerideki gaz lambaların hepsini yakmıştı. Gün batımı kadar aydınlanan bodrum, zemin kattan daha genişti ve burada başka kapılar da vardı. Duvara sabitlenmiş zincirler, titanyum olduğuna bahse gireceği kelepçeler ve sandalyeler gözüne çarptı. Ameliyat masasına benzeyen metal bir yatak kenara itilmişti. Yerde, ileri doğru kıvrılan ve bir ızgaraya doğru yol olan oluklar vardı. Bunun için bilgilendirmeye ihtiyacı yoktu. Oluklar, işkence yapılırken akan kanların rahatça gidere ulaşması içindi. Tarafsız düşünmesi gerekirse, oldukça pratik görünüyordu.

Alysa yanlarına gelip Aleka'yı aldı. Yerinden çıkmış olan omuzlarına ve bacağındaki yarasına aldırmadan onu sertçe itip döndürdü. Kelepçeyi çıkardıktan sonra bir kolunu kaldırarak, tavandan sarkan titanyum kelepçeyi geçirdi bileğine. Diğer eli için de aynısını yaptı. Çarmıha gerilmiş gibi duran Aleka, omuzlarının acısından şikâyet etmemek için dişlerini sıkıyordu. Alysa son olarak Aleka'nın ayakkabılarını çıkarıp, yerdeki hal-kalara geçirerek ayak bileklerini de kelepçeledi.

"Omuzlarını düzeltmemiz gerekiyor," dedi Gregg elini yumruk yapıp gevşetirken. Kolundaki kesik yüzünden karıncalanmaya başlamıştı.

"Omuzlarını kendi çıkardı, kendi başına yerine yerleştirebilir," dedi Alysa umursamazca. Aleka'nın önüne geçip yüzüne uzandı ve göz bağını yukarı iterek çıkardı. "İçimizdeki casusların isimlerini verirsen anlaşılmaya başlayabiliriz."

"Tabii. Arkana bakman yeterli," dedi Aleka gözlerini Gregg'e çevirirken. "Buraya geliş amacını biliyorsunuz, değil mi?"

Alysa omzunun üzerinden Gregg'e baktıktan sonra önüne döndü. "Kastettiğim o değildi. Aramızda başkalarının olduğunu biliyorum. Tüm bu seremoniyi kendin için kolaylaştırmak istiyorsan, konuşmaya başla."

Aleka, açık bir şekilde sıkıldığını belli eden bir iç geçirişle Alysa'ya baktı. "Daha olgun biriyle konuşabilir miyim? Sözünün dinleneceğine inandığım ve verdiği vaatleri tutabilecek kadar güçlü olan biriyle." Alysa kaşlarını çatarak dudaklarını araladığında, Aleka başını yana yatırarak Gregg'le göz göze geldi. "Yetkili biriyle konuşmak istiyorum, dedektif. Eminim ne demek istediğimi anlamışsındır."

Gregg, Alysa'nın omzuna dokunarak yukarıyı işaret etti. Oradan ayrılmak konusunda tereddüt yaşayan Alysa, saçlarını geri iterek nefesini bıraktıktan sonra, başını sallayıp merdivenlerden çıkmaya başladı. Gregg, Aleka'ya yaklaşarak sessizce konuştu. "Farkında mısın bilmiyorum ama şu anda savaş esirisin. Bir şey talep edecek, ukalalık yapacak..." Aleka gözlerini

devirdiğinde Gregg elini salladı. “Ya da gözlerini devirecek bir konumda değilsin.”

Aleka gözlerini ondan ayırmadan titanyum kelepçeleri çekti. Kelepçeleri tavana bağlayan halkalar ses çıkararak taş duvarlarda yankılandı. “Esir olduğumun farkındayım. Bunu açıkça belli ettiniz,” derken kelepçeleri bir kez daha çekti. “Beni yukarıdaki genç kızdan daha iyi tanıyorsun,” deyip, öne doğru eğilerek yüzünü Gregg’e yaklaştırdı. “Yararınıza olacağını bildiğim hiçbir şey yapmayacağım!” Geri çekilerek duruşunu dikleştirdi ve başını yana doğru sallayarak saçlarını geri yolladı. “Şimdilik bu kadar.”

Gregg onun daha fazla konuşmayacağını anlamıştı. En azından şimdilik söyleyeceklerini söylemişti. Doğru, onu Alysa’dan daha iyi tanıyordu ama yine de Aleka’nın yarısını bile bilmiyordu. Karmaşık kilitleri olan kapalı bir kutudan ibaretti ve nasıl açabileceği hakkında hiçbir fikri yoktu.

Arkasını dönüp merdivenlerden çıktı ve kapıyı arkasından kapatarak Alysa’nın yanına doğru yürüdü. “Seni kızdırmak için her şeyi söyleyecektir. Daha fazla kontrollü olmalısın.”

“Biliyorum,” dedi Alysa iç geçirerek. Kollarını bağlayarak duvara yaslandı. “Sadece o kadar sinir bozucu ki...”

Gregg onun ne demek istediğini anlayarak başını salladı. Kendisi de birçok kez Aleka’yla kavgaya tutuşma aşamasına gelmişti. Sadece bu şekilde aralarındaki öfke dışarı çıkabiliyordu. Oturup konuşmak ve sorunlarını bu şekilde çözmeye çalışmak, Aleka’yla Gregg’in arasındaki iletişime uygun olan bir şey değildi. Onların yaptığı şey, söz dalaşı bile değildi. Direkt olarak ok, bıçak ya da zarar verebilecek herhangi bir şey kullanıyorlardı. İletişimlerindeki adrenalin savaş meydanını aratmıyordu.

“Onu neden buraya getirdik?” dedi Gregg alt katı işaret ederken. “Rald ve kraliçe anlaşmaya varana kadar yakınlarda durabilirdik.”

“Anlaşmanın bir iki saat süreceğini düşünmüyorsun, değil mi?” dedi Alysa ve yere oturarak bacaklarını çaprazladı.

“Neden?”

“Sizde durum ne, hiçbir fikrim yok. Fakat bizde, eğer savaş esiri alıyorsan, onu kendi topraklarına götürürsün. Anlaşmaya varılırsa esir, alındığı yere geri götürülür. Anlaşma süresi günler, hatta haftalarca sürebilir. Çünkü iki taraf da kendinden ödün vermek istemez.”

Alysa zemin kattaki gaz lambalarını da yakmıştı. Gregg’in katın tamamını dolaşması sadece bir dakikasını aldı. Gaz lambalarından yayılan ışığın taş duvarlardaki oymalara yansıttığı hile göz alıcıydı. Ustalıkla işlenmiş olan yüz ve vücut figürleri alevler titreştikle hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Her ne kadar Gregg’in hoşuna gitse de, burası kâbuslara girebilecek kadar ürkütücü ve gizemli bir yerdi.

“Ama Aleka kraliçenin kız kardeşi,” dedi Gregg gözlerini duvardan ayırmadan. Bu sahte gölge oyunları bağımlılık yaratacak kadar güzeldi. Bir kere izlemeye başladığında devamı geliyordu. Sanki gölgeler duvardan ayrılıp şekle bürünecek ve karşısına dikilecekti.

“Kraliçenin kız kardeşi olması, onun dokunulmazlığı olduğu anlamına gelmiyor. Kraliçe kardeşine değer veriyorsa, bu bizim avantajımıza olur elbette. Aksi takdirde, herhangi birini esir almamızdan daha farklı bir durum olmaz.” Alysa duraksayarak başını kaldırdı ve Gregg’e baktı. “Sadece üç gün olsa da onların arasındaydın. Sence kraliçe, Aleka’yı ne kadar seviyor?”

Aleka bir gün konuşmaları sırasında, ilişkilerinin pek de iyi olmadığını ve hatta gerekirse kraliçenin onu öldürebileceğini söylemişti. Geçmişte bazı hatalar yaptığı için kraliçeye borçlu olduğundan ve bunu telafi etmeye çalıştığından bahsetmişti. Ama diğer taraftan Gregg, kraliçenin Aleka’ya ne kadar ilgili davrandığını görmüştü. Tabii ilgiyi kendi tarzında göstermiş ve onun dikkatsizliğine kızarak cezalandırmıştı. Sadece yaralandığı için üstelik. Bir nevi iyileşmesi için geri plana çekmişti ama Aleka’ya göre bunun cezadan bir farkı yoktu.

Gregg bu konu hakkında daha fazla soru sormamıştı. Hem Aleka konuyu kapatmak istemişti, hem de Gregg onun hata yapmış olmasında tuhaf bir durum görmemişti. Sonuçta o Aleka'ydı. Hata yapması ya da yalan söylemesinden daha doğallı olamazdı herhalde. Bu onun için nefes almak kadar sıradan bir şeydi.

"Yakınlıkları hakkında bir bilgim yok," dedi Gregg, Alysa'ya bakarak. Kısmen yalan söylediğinin farkındaydı ama emin olmadan bilgi vermek, hiçbir açıdan mantıklı değildi. Koperlerin *yanlışlıkla oldu* ya da *öyle sanmıştım* gibi özür cümlelerini kabul edeceklerini sanmıyordu. "Yargılama oldu ve beni buraya göndermeye karar verdiler. Sonrasında bir eve yerleştim. Onun haricinde pek bir irtibatımız olmadı."

"Koper olduğun konusunda tereddütleri var mıydı?" dedi Alysa merakla.

"Bilmiyorum, belki." Omuz silkerek Alysa'nın karşısına yürüdü. Ellerindeki toprak lekelerini ovuşturarak çıkarmaya çalışıyordu. "Kraliçe benim aklını kaçırmış bir insan olduğumu düşünmüş olabilir. Belki de ölmem için beni buraya yollamıştır."

Alysa gülerek başını salladı. "Bu, kesinlikle kraliçenin yapacağı bir şey." Gregg yanına otururken Alysa daha fazla soru sorma isteğiyle onu izliyordu. "Nasıl bir şey?" dedi sanki bahsedilmesi yasak olan bir konuya girmiş gibi.

"Ne?"

"İnsan olmak, ailenin sana yalan söylediğini öğrenmek ve sahte bir aşk yaşamak. Hayatının bazı çıkarlar için değiştirildiğini öğrendiğinde ne yaptın?"

"Hepsini bir anda söyleyince fazla geldi," dedi Gregg gülümseyerek. Başının arkasını kaşırken, dizlerini kırarak ayaklarını yere bastı. "İnsan olmak tuhaf değildi. Hâlâ öyle görünmüyor. Yani kendimi o kadar da değişik ya da insan dışı bir şeymiş gibi hissetmiyordum." *Yangına kadar*, diye devam etti içinden.

Hayatında birkaç dönüm noktası yaşamıştı. Asla unutamayacağı kadar önemli olan ve yaşamını baştan sona şekillendiren

şeylerdi. Dena'yla tanışması, onun ölümü-ve ölümünün sahte olduğunu öğrenmesi-amazonların varlığı ve kendisinin de onlardan biri olabileceği şüphesi. Tüm bunlar, şu anda olduğu kişiliği kazanmasını sağlamıştı. Mümkün olsa, Dena'yla asla tanışmamayı dilerdi. Ama diğer yandan, birlikte geçirdikleri yıllar hâlâ yaşadığı en güzel günlerden ibaretti. Üstelik sahte olduğunu öğrenmesine rağmen. Eğer Dena'yla karşılaşırsa soracağı ilk şey, duygularının ne kadarının gerçek olduğuydu. Bu hiçbir şeyi değiştirmeyecekti belki ama bilmesi gerekiyordu.

Dış kapı birden açılınca, ikisi de olduğu yerde doğrulup ayağa kalktı. Gelen Niobe'du. Üzerinde vücudunu sıkıca saran deri kıyafetlerden vardı. Bacağındaki kemerde uzun bir bıçak asılıydı ve sımsıkı toplanmış saçlarıyla, burada çocuklarıyla kalmaktansa savaşa gitmek üzere olan birine benziyordu. Gregg, Rald için ondan daha uygun bir eş olabileceğini düşünemiyordu. İkisi mükemmel derecede birbiriyle uyumluydu.

"Bir sorun mu var, anne?" diye sordu Alysa ona doğru yürürken.

"Kraliçenin kız kardeşini buraya mı getirdiniz?" dedi Niobe öfkeyle. Gözlerini Gregg ve Alysa arasında dolaştırdı. Sanki hangisine bağıracağını seçmeye çalışıyor gibiydi. İkisinin de eşit derecede suçlu olduğuna karar vermiş olacaktı ki, alt kata açılan kapıyı işaret ederek konuştu. "Aklınız nerede sizin? Bu yağmalamaktan, kavgadan, saldırıdan daha fazlası demek. Savaş çıkabilir ve eğer dikkat çekersek..." Niobe birden susup, parmaklarını gözlerine bastırarak başını eğdi. Sakinleşmeye çalışarak derin nefesler almaya başladı.

"Onu getirmemizi Faythe istedi ve babam da bunu onaylamış olmalı. Çünkü Faythe, Aleka'yı aldığımızı söylemek için babamın yanına gitti. İtiraz etmiş olsaydı haber gelirdi."

Niobe başını kaldırarak ona baktığında Alysa daha fazla konuşmadı. "Baban izin verdi demek! Bunun beni sakinleştirmesi mi gerekiyor? Liderimiz bile böyle çılgınca bir hareketi onaylarken mi?"

"Sakinleşmesi için söylediyse, bence işe yaramadı," diye fısıldadı Gregg, Alysa'nın kulağına doğru eğilerek.

"Fark ettim," diyerek iç geçirdi Alysa sessizce.

Gregg ileri geri yürümeye başlamış olan Niobe'un omzuna dokunarak durmasını sağladı. "Kraliçeyle tanıştım. Buraya saldırmayacağını söyleyemem fakat..."

"Kardeşini biraz olsun umursuyorsa, buraya saldıramaz zaten."

"O zaman sorun ne?"

"Bu, iki topluluk arasında hiç bitmeyecek bir kavgayı başlatacak. Yılın bazı zamanları birbirimize saldırırız, evet. Ama onun haricinde herkes kendi bölgesinde yaşar. Şimdi böyle büyük bir kavga çıkması her iki topluluğu da tehlikeye atacaktır."

"Neden bu kadar endişelendiğini anlamıyorum." Gregg kaşlarını çatarak Alysa'ya baktı. Sonra yeniden Niobe'a döndü. Sıkıntılı bir şekilde ayağını yere vuran Niobe, tedirgin görünüyordu. "Hâlâ bilmediğim şeyler var, değil mi?" dedi Gregg tahminde bulunarak. Niobe ve Alysa bakışınca, Gregg nefesini bırakarak ellerini salladı. "Elbette var. Sizin derdiniz ne? Bu topraklarda sır saklamak gurur meselesi falan mı?"

"Burada sadece amazonlar ve biz yaşıyoruz," dedi Alysa kararsız bir halde.

"Evet, deniz kızlarını biliyorum." Alysa gözlerini devirdiğinde Gregg pes ederek iç geçirdi. "Başka bir tür daha var, değil mi? Tahmin etmeye korkuyorum ama söyleyin hadi, başka ne var? Kurt adamlar? Vampirler?" Duraksayarak kaşlarını çattı. "Yamyamlar?" İkisi de tepki vermeyince nefesini tuttu. "Yoksa uzaylılar mı?"

Alysa kıkırdarken, Niobe derin bir nefes aldı. "Uzaylıların buraya gelmemesi onların yararına olur bence. Dünya onlarsız da yeterince karışık." Gregg cevap beklercesine yüzüne baktığında Niobe, elini kemerindeki bıçağın üzerine koyarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Bunu sana söyleme yetkim

olup olmadığına emin değilim. Daha doğrusu, bunu bilip bilmemen konusunda kararsızım.”

“Amazonlar, deniz kızları ve koperleri öğrendim. Bundan daha tuhaf ne olabilir ki?” dedi kollarını iki yana açarak.

“Bu kadar yeter,” dedi Niobe daha fazla konuşmayacağını belli eden bir şekilde. “Yüksek gerilimli bir saldırının ortasındayız. Sana ormandaki canavarları anlatacak değilim.”

“Sizden daha canavar olanlar da var demek. Bak, bu sürpriz oldu işte.”

Niobe’un yanından geçip kapıya doğru yürüdü. Neden bu kadar çabaladığını bile bilmiyordu. Sonuçta ne kadar bilgi edinirse edinsin, asla yeterince şey öğrenemeyecekti. Sürekli ondan saklanan bir durum ortaya çıkacaktı. Belki de bu, insanlardan böylesine uzak yaşamalarından kaynaklanıyordu. En ufak bir sırrın ortaya çıkması, ölümcül sonuçlar doğurabilirdi ve bedelini herkes öderdi. Cezalandırma konusunda affedici olduklarını da hiç sanmıyordu. Tüm bunlar düşünüldüğünde, aralarına yeni katılmış bir insana—ya da kopere—her şeyi anlatmamaları da anlaşılırdı. Sadece bunu kabul etmek Gregg için çok zordu. Sırlardan nefret ederdi.

Jerry’yle antrenman yaptığı yere doğru yürürken, etrafın sakinliği sinir bozacak kadar yoğundu. Normalde kavga eden birileri ya da etrafta koşuşturan çocuklar olurdu. Gürültü, bu topraklar için söylenebilecek ilk sıfatlardan biriydi. Şimdiyse kuşların cıvıltıları ve ağaçların hışırtısından başka bir şey duyulmuyordu.

“Burada ne arıyorsun?”

Gregg başını çevirerek arkasına baktı. Sonra da dönüp gülmüseddi. “Delbin, değil mi?” dedi kadının ismini hatırlamakta güçlük çekerek. Ona dair hatırladığı tek şey, paslı ama değerli bir Cadillac’tı. Bir de, ne olursa olsun arabasına dokundurtmadığı. Jerry bunu bilmesine rağmen, arabayı antrenman unsuru olarak kullanmaktan çekinmemişti. Eğer arabanın herhangi bir yerini dökseydi Delbin çıldırırdı. Gregg buna emindi.

"Evet," dedi kadın başını sallayarak gülümserken.

Üzerinde bol bir pantolon ve askılı badi vardı. Onunla ilk tanıştığı zamanki gibi öfkeli görünmüyordu. Güzel bir değişiklikti doğrusu. Delbin'in ön kollarında renkli dövmeler vardı. Aleka'nunki gibi sembolik ya da kadim bir şeylermiş gibi görünmüyordu. Muhtemelen Delbin bir zamanlar insanken yaptırmıştı. İnce kaslı kollarına yakışacak kadar güzel dövmelerdi. Üst tarafını ördüğü yoğun dalgalı saçları omuzlarına kadar geliyordu. Gözlerinde filmlerdeki savaşçıları andıran siyah boyalardan vardı.

"Senin için yapabileceğim bir şey var mı?" diye sordu Gregg boynunun arkasını kaşıyarak. "Yani arabayı tamir etmek dışında, ki o da beklemek zorunda."

"Konu araba değil," dedi Delbin ona biraz daha yaklaşırken. "Virginia'dan geldiğini duydum. Doğru mu?" Gregg meraklanarak kollarını bağlarken kaşlarını çattı ve başıyla onayladı. Boğazını temizleyen Delbin sessizce konuştu. "Ben de oradan geliyorum. Virginia Üniversitesi'nde öğrenciydim. Şey..." deyip hatırlamaya çalışarak gözlerini kıstı. "Sanırım üç yıl önce." Duraksayarak gülümsedi. "Şimdi düşündüm de, çok zaman olmuş aslında. Bana uzun yıllar geçmiş gibi geliyor."

"Üç sene önce hiç Charlottesville'de bulunmadım," dedi Gregg üniversitenin o bölgede olduğunu hatırlayarak. "O sıralar ben Richmond'daydım ama senin Virginia'da olman hoşuma gitti. Yabancı bir ülkede, aynı dili konuştuğun birini bulmak gibi."

"Evet," dedi Delbin gülerek. "Bu arada, kraliçenin kız kardeşini getirdiğinizi duydum. Bu ne kadar mantıklı?"

"Rald'ın haberi var. Saldırmayacakları konusunda tereddütlü olmanızı anlıyorum ama..."

"Kardeşine değer veriyorsa saldırmaz zaten."

"Neden herkes aynı şeyi söylüyor?"

"Bu bir kuraldır." Tek omzunu silkerek ormana doğru baktı. Gregg ne olduğunu soracakken, Delbin gözlerini ona çevirdi. "Merak ettiğini biliyorum. Her şeyi öğrenmek istiyorsun."

Aynılarını ben de yaşadım. Hâlâ bilmediğim şeyler var. Üç yıldır bu insanların arasında olduğum halde üstelik.”

“Cadillac daha uzun zamandır buradaymış gibi görünüyordu.”

Delbin gülümseyerek başını salladı. “Hakkın var. O ayrı bir hikâye. Sana anlatırım.” Gregg’e yaklaşıp elini kaldırdı ve parmak uçlarını göğsüne vurarak dostça bir tavsiye verdi. “Bazı şeyleri duymak değil, yaşamak gerekir. Başka türlü cidiye almazsın ya da inanmazsın. Ve bu ormanda ciddiye almadığın şeyler ölümüne sebep olur.”

Gregg için zor olsa da, Delbin’in tavsiyesine uymaya karar verdi. Zamanı geldiğinde sorularını soracaktı elbette. Böylece her şeyi, yeri geldiğinde öğrenmiş olurdu. Hem şimdilik bazı şeyleri bilmemesi yararına olabilirdi. Akıl sağlığını koruyabilirdi mesela. Tabii öyle bir şey kalmışsa.

“Gregg!” diye bağırdı koşarak ona gelen Alex. Gregg yana dönerek eğildiğinde Alex havaya zıpladı. Onu sıkıca tutarak kucığına alan Gregg, kızın yanağındaki çamur izini sildi. “Neden bu kadar çabuk döndün?” dedi Alex bir kolunu omzuna dolarken. “Herkes geldi mi?”

“Hayır, ben erken dönmek zorunda kaldım.”

Alex başka bir şey daha sordu fakat Gregg’in dikkati taş evden çıkan Niobe’a yönelmişti. Etrafa bakındıktan sonra aradığını bulmuş gibi onlara doğru yürümeye başladı. Anlaşılan, aradığı Gregg’di. Çünkü gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Gregg–yine ne olduğunu merak ederek sessizce bekledi. Niobe’un ne karar aldığını kestirmek zordu. Rald’a karşı çıkmadan kendi istediklerini yapma konusunda tecrübeliydi ve Aleka’nın burada olması kesinlikle istemediği bir şeydi.

Niobe, Delbin’in yanında durarak, ellerini beline yerleştirdi ve “Onu daha önce konuşturdun, değil mi?” diye sordu. Direkt olarak Gregg’in gözlerine bakıyor ve net bir cevap bekliyordu. Gregg hâlâ ne olduğunu düşünürken, Niobe sabırsızca ekledi. “Presesten bahsediyorum. İnsanların arasındayken,

istediğini bilgileri vermesini sağlamış olmalısın. Yoksa hakkımızda bu kadar şey öğrenemezdin.”

“Doğru, bu konuda fena değilim. Polis olduğumu söylemiş miydin?”

“Evet, anne, o bir polis,” dedi Alex heyecanla başını sallarken.

Gregg ona ajanlığı, daha doğrusu anlayabileceği bir şekilde polisliği anlattığında, Alex büyüdüğünde ne olmak istediğine karar vermişti bile. Gregg’i ne zaman boş bulsa, mesleği hakkında sorular sorup duruyordu. Suçluları kovalamak ve karşı karşıya geldiklerinde onları yenmek Alex’i heyecanlandırıyordu. Gregg’in fikrine göre, büyüdüğü zaman Alysa’dan bile daha istekli bir savaşçı olacaktı. Üzüldüğü tek konu, o an geldiğinde masumiyetini kaybedecek olmasıydı. Birini öldürecek, normal karşılanması beklenecek ve hayatına devam edecekti. İnsan, amazon ya da koper... Kimse çocukluğundaki kadar masum kalamıyordu.

“Polis olduğunu biliyorum, hayatım. Bu yüzden ona ihtiyacım var,” dedi gözlerini Gregg’den ayırmadan. “Gidip kardeşlerinin yanında dur.”

Üzerine aldığı sorumluluktan memnun olan Alex, ciddiyetle başını sallayarak eve doğru koştu. Parmak uçlarında uzanıp kapı kolunu iki eliyle kavradı ve içeri girdi.

Gregg, Niobe’un Aleka’ya bir şeyler sorduğunu ancak cevap alamadığını tahmin ediyordu. Muhtemelen Aleka bir dizi küfür ve tehdit savurmuş, Niobe da daha tecrübeli birinden akıl almaya karar vermişti. Niobe, esir olarak bile gelmesinden hoşlanmadığı birine ne sormuş olabilirdi ki?

“Aleka’dan ne öğrenmek istiyorsun?”

“Yakalandığı sırada neden tek başına olduğunu. Buraya getirilişi tuzak olabilir. Eğer durum görüldüğü gibi değilse, elimizde bir koz değil, bomba tutuyor oluruz.”

“Rein, Aleka’yı almak için bize saldırdı. Eğer tuzak olsaydı, böyle bir şey yapmazdı. Üstelik Aleka kaçmak isterken neredeyse kollarını kırıyordu.”

"Tüm bunlar bir aldatmaca olabilir."

Aslında Gregg, Niobe'a hak vermiyor değildi. Kendisi de onun düşündüklerini aklından geçirmişti. Söz konusu olan yalansa, amazonlardan daha iyisini düşünemezdi. Böyle bir şey planlama ihtimalleri vardı ve bu yüzden Gregg, Niobe'un endişelerini anlayabiliyordu. Özellikle çocukları buradayken daha dikkatli olmak zorundaydı. Çoğu koper savaş alanında ve burayı korumak için bırakılanlar içten bir saldırıya karşı ne kadar hazırlıklı olabilirlerdi?

"Onunla konuşurum."

"Teşekkürler," dedi Niobe ve arkasını dönerek hızlı adımlarla evine doğru yürüdü.

"Fazla kuşkucu davranmak onun görevi. En azından Rald buralarda değilken." Ellerini bol pantolonunun cebine sokan Delbin, keyifli bir ifadeyle Gregg'i izliyordu. "Sana yardım etmemi ister misin, Ajan Reese?"

"Karşındakini ne kadar çabuk kızdırabilirsin?"

Delbin başını arkaya atarak güldü. Gregg'e gerçek bir kadını hatırlatan güzel bir gülüşü. Aslında genel olarak Delbin güzel bir kadındı. Çekici ve akıllıydı. Ama onda bir şeyler gizliydi. Yaşadıkları yüzünden sırları olan biri gibiydi. "Aradığın kişi benim, güven bana," dedi yeniden Gregg'e bakarken.

"Gel o zaman."

2. BÖLÜM

'MORTEM'

Hâlâ aynı yerde duran Alysa, duvardaki gölge oyunlarını seyrediyordu. Muhtemelen bunlara alıştı ancak yine de etkilendiği belli oluyordu. Herkese göre farklı bir anlam ifade ediyor olmalıydı, çünkü gölgeler hem biçimsiz, hem de bir şekilde merak uyandırıcı sırlar barındırıyordu. Yer altında neler işlendiğini bilen bu taş ev gerçekten ürkütücüydü.

Gregg eğilip yerdeki kapıyı açarken Alysa yanlarına yürüdü. "İkiniz aşağıda ne yapacaksınız?" diye sordu.

"Sanırım genç prensesin sinirlerini test edeceğiz. Çok heyecanlı," dedi Delbin ve merdivenlerden inmeye başladı.

Gregg omuz silkerek Delbin'i takip etti. Bunu tanımlamak için heyecanlı yerine korkutucu derdi ama ne önemi vardı ki? Sonuçta bağlı ve yaralı olan Aleka'ydı. Üstelik ikiye bir üstün durumdaydılar. Bu, adil olmayabilirdi ama kesinlikle rahatlatıcıydı. Söz konusu Aleka olduğunda, Gregg mantıklı düşünme yeteneğini kaybettiğini hissediyordu. Nedenini bilmiyordu ama onun için bir yabancı olmasına rağmen, yapmayacağı şeylere yönelmesine sebep olmuştu. Sonrasında amazon topraklarına geldiklerinde, aklının bir köşesinden artık ona güvenebileceği bile geçmişti. Ayrıca onu öpmüştü. Üç defa. Aklında

sahiden bir sorun vardı ya da belki de hayatına mazoşist olarak devam etmeye karar vermişti. Bundan daha kabul edilebilir bir cevabı yoktu.

Aşağıya indiklerinde Gregg başka birinin daha orada olduğunu fark etti. Karanlık köşede duran kişinin sadece silueti belli oluyordu. Cinsiyetini bile anlayamamıştı. Kim olduğunu soracakken Delbin kolunu tuttu. "Ne?" dedi Gregg ona bakarak.

"Soru sorma. Ne zaman görünmek isterse o zaman görünür," deyip başıyla Aleka'yı işaret etti. "Buraya neden geldiysek devam edelim hadi."

Gregg gözlerini çevirdiğinde Aleka'yı gördü. Başını önüne bırakmıştı. Rasta saçları yüzünün bir kısmını görünmez yapmıştı. Gregg onun baygın olduğunu düşünerek biraz daha yaklaştı. Eğilerek omzuna baktığında, hâlâ tuhaf bir açıyla durduğunu fark edip kaşlarını çattı. Kimse kollarını yerine yerleştirmemişti. Muhtemelen acıdan baygın düşmüştü.

"Bu kadar yaklaşma. Hastalık falan kaparsın."

Gregg, ölü olsa bile bu alaycı sesi tanırdı. Tanıdık bir şeyler hissetmesi tuhaftı. Aleka'ya öfkeliydi. Karşısında bağlı bir şekilde durmasa onunla dövüşebilirdi. Yine de tanıdık olması hoşuna gitmişti. Tabii bir amazon için bu ne kadar mümkünse.

"Karşıma neden tek başına çıktın?" dedi Gregg ona karşılık vermeden. Çünkü biliyordu ki, bir kez atışmaya başladılar mı devamı gelirdi. Şimdilik buna zamanları yoktu. "Aleka?" dedi Gregg başını yana yatırarak. "Bana cevap ver. Neden yalnızdın? Seni tutsak almamız o muhteşem planlarınızdan biri mi?"

"Muhteşem planlarımız hakkında ne bilirsin ki?" dedi Aleka başını kaldırmadan. Göğsü hızla inip kalkarken, sesi kısık ama güçlü çıkıyordu.

"Ah, aslında birkaç tanesini bizzat yaşadım." Yanağını kaşıyarak arkasındaki yabancı varlığın verdiği rahatsızlığı umursamamaya çalıştı. Zamanı gelince ortaya çıkacak olan şahıs, şimdilik sadece izlemeyi tercih ediyor gibiydi. Buz dağının sadece görünen yüzüne tanıklık ettiğini aklından hiç çıkarmaması

gerektiğini biliyordu. "Sadece söyle, Aleka. Hayatında bir kez olsun dürüst davran."

Nefes almayı bırakan Aleka yavaşça başını kaldırdı. Meşalelerin ışığında parlayan gözleri onu olduğundan daha doğüstü gösteriyordu. "Doğrulardan konuşacaksak, benim de sormak istediğim birkaç şey var, dedektif." Dudaklarını birbirine bastırarak yutkunurken daha dik durdu. Yüzünün yan tarafında Gregg tarafından açılmış olan yara izi neredeyse kapanmak üzereydi. "Söylesene, bize ihanet etmeye aniden mi karar verdin, yoksa başından beri planın bu muydu?"

Gregg, Aleka'nın yüzüne doğru eğildi. Ona karşı olan öfkesini hatırlamak zorunda kalmıyordu hiç. Aleka bunu kusursuz bir şekilde yerine getiriyordu zaten. "Sözüme güven Aleka ve bu konudan uzak dur. O an geldiğinde ikimiz uzun bir konuşma yapacağız zaten." Aleka meraklı bir ifade ile bakarken, Gregg başka bir şey söyledi. "Burada olman savaşın bir parçası mı?"

"Öyle olsa bile bunu söylemeyeceğimi biliyorsun," dedi Aleka başını hafifçe yana çevirerek. "Tam bu noktada omuz silktiğimi düşün. Senin için yapardım ama malum, hareket ettiremiyorum."

"Kraliçenin kız kardeşi olarak böyle bir göreve verilmen seni nasıl etkiliyor?" dedi Delbin. Kollarını bağlayıp Aleka'ya bakarken hafifçe gülümsedi. "Yani ben senin yerinde olsaydım, buna biraz alınırdım. Liderimiz kraliçeyle konuşuyor ve şimdiye kadar anlaşmaya vardıklarına dair bir haber gelmedi. Bu durumda iki sonuç ortaya çıkıyor. Ya kız kardeşin seni yeterince umursamıyor, ya da tam olarak olmasını istediği yerdesin. Demek istediğim..." Omuzlarını kaldırarak nefesini bıraktı. "Neden sen? Gözden çıkarılabilir bir yanın mı var?"

"Gözden çıkarılabilir birçok yanı var," dedi Gregg, Delbin'e bakarak. "Onunla günlerce aynı evde kaldım, doğru söylediğime inanabilirsin."

"Kendine uygun birini bulmana sevindim, dedektif. Özel konuşacaksınız belki de yukarı çıkmalısınız. Ben giderdim ama..." deyip onu tutan zincirleri çekiştirdi.

"Konuşmayacağını biliyorsunuz," dedi karanlıktaki silüet öne çıkarken.

Gregg omzunun üzerinden ona baktığında, silüetin bir kadın olduğunu gördü. Sıksa ve uzun boyluydu. Atkuyruğu şeklinde toplanmış saçlarını örgülerle ayırmıştı. Yüzünün yan tarafından dudaklarına doğru uzanan, şekilsiz bir yara izi vardı. Muhtemelen saçlarını yara izi daha net görünsün diye topluyordu. Gözlerinin maviliği loş odada bile kendini gösterecek kadar parlaktı. Üzerinde deri bir şort ve kolsuz gömlek vardı. Ayağındaki hantal botlar, yürürken hiç ses çıkarmıyordu.

"Şimdi sırası değil," dedi Delbin elini kaldırarak.

"Mortem," dedi Aleka ifadesiz bir sesle. Gregg ona baktığında kaşlarını kaldırdı. "Hayır, kadını kişisel olarak tanımıyorum ama bizim de bir Mortem'imiz var." Gregg'in gözlerine bakarak çenesini öne doğru çıkardı. "Eğer sahiden bunu yaparsan, sandığımdan daha fazla değişmişsin demektir. Seni zehirlediler ya da kişiliğinle falan mı oynadılar?"

"Neden bahsediyorsun sen?"

"Mortem, Aleka'nın konuşmasını sağlayacak," dedi Delbin.

"Şunu açıkça söylesene," dedi Aleka homurdanarak nefesini bırakırken. "Beni kesecek, zehirleyecek, uyuşturucu verecek, kırbaçlayacak, kemiklerimi kıracak... Benden bu kadar korkmanız keyif verici doğrusu. Hadi başlayalım," derken hepsine tek tek baktı.

"İşkence falan olmayacak," dedi Gregg başını sallayarak. Mortem yaklaşmaya devam ettiğinde Gregg ona bakarak elini kaldırdı. "Olduğun yerde dur! Tek bir adım bile atma." Eli hâlâ havadayken dönüp Delbin'e baktı. "Kime bağlı çalışıyor?"

"Kimden emir aldığını mı soruyorsun?"

"Evet evet, sorduğum bu," dedi sabırsızca.

"Rald burada olmadığına göre Niobe'dan."

Gregg bir kez daha Mortem'e baktı. Kadının hangi ara eve girdiğini anlayamıyordu. Fakat Niobe onun burada olduğunu biliyordu ve Gregg'i bir seçenek olarak yollamıştı. Eğer Aleka'yı konuşturabilirse, Mortem'e ihtiyaçları kalmayacaktı. İki elini birden başına götürerek saçlarını geri iten Gregg, derin bir nefes alıp bıraktı. Aleka'yı konuşturmak mümkün değildi. Şu anda uysal davranmanın yanından bile geçmiyordu. Durum böyleyken bilgi almasını mı bekliyorlardı yani?

Gregg, Delbin'in kolunu tutarak onu uzak bir köşeye çekti. Daha önce fark etmediği masaya baktığında kaşlarını çatı. Üzerindeki çeşitli keskin aletlerin, baltaların ve kırbaçların bulunduğu masa, katliam filminden fırlamış gibi görünüyordu.

"Böyle şeylere alışkın olmadığını biliyorum ama..."

"Konu bu değil," diyerek geçiştirdi Gregg. Dudaklarını ısılatırken Aleka'ya ve karşısında duran Mortem'e baktı. Küçük bir çocuğa bile yenilebilecek durumdayken, Aleka hâlâ üstünlük ondaymışçasına bakıyordu kadının gözlerine. Korkmadan ya da korktuğunu göstermeden. Taviz vermek, Aleka'nın karakterinde yoktu. Hiçbir şekilde. Gregg'in aleyhine bile olsa, belki de etkilendiği tam olarak onun bu özelliği idi. "İkiniz dışarı çıkın," dedi Gregg dikkatini Delbin'e verirken. "Aleka'yla yalnız kalmalıyım. Bu şekilde konuşmamız daha rahat olur."

"Seni onunla yalnız bırakmam ne kadar mantıklı, emin değilim," dedi Delbin kararsızca kaşlarını çatarken. "Sonuçta ikinizin bir geçmişi var."

"Onu buraya getiren benim, Delbin. Ayrıca sen de gördün, Aleka'yla konuşmamı isteyen Niobe'du. Eğer bir itirazı olursa, seni geri yollayabilir."

Ne yapacağı konusunda emin olamayan Delbin iç geçirdi. Anlaşılan kurallar onun için esnetilebilen şeyler değildi ama mantıklı olduğu sürece belki üzerinden atlayabilirdi. Başını sallayarak elini arkasına doğru salladı. "Mortem, benimle gel," derken gözlerini Gregg'den ayırmıyordu. "Seni kandırmasına

izin verme. Bunu iki kere yaptı zaten. Üçüncüsünde hayatın değişmez, sona erer."

"Hatırlattığın için sağ ol."

"Rica ederim," dedi Delbin koluna dokunarak ve Mortem'e yürümesini işaret edip merdivenlerden çıktı. Başka bir söze ihtiyaç duymayan Mortem, işkenceden sorumlu biri değilmiş gibi Delbin'i takip etti.

Kapı kapandıktan sonra Gregg yavaş adımlarla Aleka'ya doğru yürüdü. "Mortem bir isim değil öyleyse... Sizde de bir tane olduğuna göre."

"Mortem, ölüm demektir. Belli kişiler Mortem olacak kadar deli ve canidir. Beni kan içinde bırakmak isteyen Mortem'in gerçek ismini bilmiyorum ama eminim oyuncaklarını üzerimde kullanmak için sabırsızlanıyordur."

"Bildiklerini bana anlattırsan onun sana yaklaşmayacağına söz veriyorum."

Aleka bir anda öfkelenerek öne doğru saldırdı. Zincirler onu gerince kollarındaki acı yüzünden inledi. Saçları yüzünün iki yanında sallandı. "Sence verdiğin herhangi bir söze inanır mıyım, dedektif?"

"Sana şimdiye kadar hiç söz vermedim!" dedi Gregg aynı öfkeyle işaret parmağını kaldırırken. "Ama seni uyardım. Bana yalan söylemeyecektin, Aleka. Hayatımı benden daha iyi bildiğin halde susmayacaktın."

"Ben..."

"Sakın!" dedi Gregg onun çenesini kavrayarak. Aleka'nın başını yukarı doğru kaldırıp, gözlerine bakmasını sağladı. Aleka elinde olsa kurtulurdu ama ne zincirler buna müsaade ediyordu, ne de Gregg'in eli. "Sakın bir daha bana yalan söyleme! Yemin ediyorum, bir saniyeliğine kadın olduğumu unutturum ve bu ikimiz için de iyi sonuçlanmaz." Çenesini bırakıp yana doğru yürüdü. Aleka konuşmayınca Gregg kısaca ona bakarak zincirlerini tuttu. "Birbirimizi anladığımıza göre esas konuya geçebiliriz."

"Yalancı olduğumu söyleyebilirsin, bunu hak ettim. Ama asla ihanet etmem." Gregg gözlerini ona çevirdiğinde, Aleka dudaklarının kenarını kıvrarak gülümsedi ve "En azından kendi hal-kıma," diye ekledi. Gregg omzuna dokunduğunda Aleka kaşlarını çatarak gerilemeye çalıştı. "Ne yapıyorsun?"

"Kolunu yerine takacağım. Kıpırdama."

Aleka tereddütle gözlerine baksa da, söylediğini yaparak kıpırdamadı ve nefesini tutarak bekledi. Gregg omzunu sıkıca kavrayıp dirseğinden tuttuğu kolunu ileri doğru çektiğinde, Aleka dudaklarını ısırdı. "Lanet olsun!" dedi boğuk bir sesle. Başını önüne eğip hırıltılı nefesler almaya başladı.

Gregg bir şey söylemeden diğer tarafına geçti ve daha Aleka farkına varmadan o kolunu da yerleştirdi. Aleka başını arkaya atarak dudaklarını araladı ve derin bir nefes alarak bekledi. Gregg geri çekilerek, Aleka'nın kendini toparlamasını izledi. Ağrı yerini daha hafif hislere bırakırken rahatladığı belli oluyordu.

"Konuş hadi," dedi Gregg, Aleka'nın tam karşısında dururken. Kolunun acısıyla hâlâ nefes nefese olan Aleka'nın yüzünde terler birikmişti. Gregg başka yerlerinde yara olup olmadığını merak etti. Ama ne Aleka söylerdi, ne de Gregg ısrarla kontrol ederdi. Daha fazla acı çekmek istiyorsa keyfi bilirdi. "Aleka," dedi Gregg onun yüzüne bakmak için başını eğerken. "Düşman olduğumuzun farkındayım. Muhtemelen bir daha asla aynı amaç uğruna hareket etmeyeceğiz. Sana hayatımda hiç kimseye olmadığım kadar öfkeliyim," derken gözlerini yavaşça kapatıp açtı. "Tüm bunlara rağmen, seni Mortem'e bırakmak istemiyorum. Bana deli ya da aptal diyebilirsin, ama böyle bir şeye razı olamam. Öte yandan, eğer bana konuşmazsan geri çekilmek zorunda kalırım, çünkü buna mecburum."

"Yani şimdikinden tam olarak ne farkı olacak?" dedi Aleka sessizce yutkunurken.

Gregg kaşlarını çatarak ellerini beline yerleştirdi. "Sahiden anlamıyorsun, değil mi?"

Aleka etrafına bakınarak alt dudağını kıvırdı. "Aslında çok iyi anlıyorum," dedi yeniden gözlerine bakarken. "Burası senin hâkimiyet alanın ve benimle oynuyorsun. Senin gibi bir haine konuşmaktansa, kelimelerin ağzımdan işkenceyle tek tek alınmasını tercih ederim."

"Bunun olmasını istemiyorum."

"Yanlış, aslında istediğin tam olarak acı çekmem ve gerçekleşiyor işte." Gregg yapabileceği başka bir şey olmadığını fark ederek arkasını döndü. Aleka işkence görmek istiyorsa, bunu engelleyemezdi sonuçta. "Dedektif." Aleka yerinde kıpırdanarak titanyum zincirlerin tiz sesler çıkarmasına sebep oldu. "Merak ediyorum. Bunu neden yaptığını söyleyecek misin?"

"Taraf değiştirdiğimi mi sanıyorsun?" dedi Gregg yürümeye devam ederken.

"Taraf değiştirdiğini sanmıyorum. Görünen o ki, taraf değiştirmişsin."

Gregg merdivenlerin başında durarak tırbazanı tuttu ve Aleka'ya döndü. "Taraf değiştirmek için, önce bir tarafa ait olmak gerekir, prenses. Hadi dürüst olalım. Siz hiçbir zaman beni aranızda kabul etmediniz. Tek istediğim bilgiydi ve bunu benden sakladın."

"Ne?" diye bağırdı Aleka sabrını bir an için kaybederek. "Neden bahsettiğini bile bilmiyorum."

Gregg, Aleka'nın bu kadar öfkelenmesini anlayabiliyordu. Sadece cevap almak için Dena'yı sorabilirdi ama yapmayacaktı. Hem Aleka'nın onu anlamasını, hem de daha da sabırsızlanmasını istiyordu. Böylece zamanı geldiğinde istediğinden daha fazlasını anlatacaktı. "Bir liste yapıp karşına öyle çıkacağım."

Aleka boğuk bir çığlık atıp öfkeli gözlerle ona baktı. "Sen delirmişsin!"

"Son bir aydır nasıl hayatta kaldım sanıyorsun? Elbette delirdim!" Merdivenleri çıkarken Aleka'ya bakmadı. "İstediğin gibi gelişecek, prenses. Bana konuşmadığına pişman olacaksın."

“Öyle olsa bile, bundan asla haberin olmayacak! Seni memnun etmektense gözlerimi oymayı tercih ederim.”

“Merak etme, o işi Mortem senin yerine halleder,” deyip yer kapısını ardında bıraktı.

“Çabuk çıktın.” Delbin ileri geri yürürken bir anda durdu. “Seni bu kadar çabuk mu pes ettirdi, yoksa tam tersi mi?” Elleri önünde birleştirirken ona gülümsedi. “İyi görünmüyorsun. Anlaşılan kötü haberlerin var.”

“Bana konuşmayacak. Emin olduğum tek şey bu,” dedi Gregg ve Mortem’e bakarak elini salladı. “Senindir.” Gözlerini kısan Mortem bir an tereddütte kalsa da, Delbin’in onaylamasıyla yer altına açılan kapıya doğru yürüdü. Kapıyı kaldırıp aşağıya ineceği sırada, Gregg başını eğerek ona baktı. “Ufak bir tavsiye; kulaklarına bir şey tıkamak isteyebilirsin. Sinir bozucu cümleler kurmasını çok iyi biliyor.”

“Endişelenme. Bu benim uzmanlık alanım sayılır,” dedi Mortem gülümseyerek. Gerilen dudakları yara izini kırıstırıp daha belirgin yapmasına rağmen, kadın hâlâ güzel görünüyordu. Tuhaftı ama bu çirkin yara izi onun güzelliğini kaybetmesine sebep olmamıştı. Görevi işkenceyle bilgi almak olan birine göre ironik bir yara iziydi.

Kapı kadının arkasından kapandıktan sonra Delbin derin bir nefes aldı. Aleka’yı onun konuşturacağından emin görünüyordu. Bu Gregg’i daha da meraka düşürdü. Endişelenmek istemiyordu ama Aleka’nın çılgınlıklarını duyarsa ne yapacağından emin değildi. *Kahretsin! Neden sadece görmezden gelemiyorum ki?*

“Duracak mısın?” diye sordu Delbin, Gregg olduğu yerde kalınca. Dış kapıyı açtığı anda içeri dolan gün ışığı ikisinin de gözlerini kışmasına sebep oldu. “Burada beklemen bir şeyi değiştirmeyecek, kanun adamı. Acı çektiğini duyup daha iyi hissedeceğini düşünüyorsan o ayrı tabi.” Gregg başını iki yana sallayınca Delbin dışarıyı gösterdi. “Gel o zaman. Başka yerde bekleyelim. Mortem işi bittiğinde rapor için dışarı çıkacaktır.”

"Dışarı çıkacaktır da ne demek?" Birlikte taş evden ayrıldıklarında Delbin ağır kapıyı çekti. Gregg kaşlarını çatarak onu takip ediyordu. "Söylesene, o kadın nereden çıktı? Evin arka girişi falan mı var?"

"Mortem yer altında yaşıyor. Gün yüzüne fazla çıkmaz."

"Yoksa..."

"Hayır," dedi Delbin abartı bir iç geçirişle gözlerini devirirken. "Vampir değil."

Gregg gülererek başını salladı. "Bunu duyduğuma sevindim. Ama sormak istediğim, o işkence mahzeninin gizli bir girişi olup olmadığıydı."

"Hep yasak konulara giriyorsun. Kanun adamı olduğunu sanırdım," derken onu hafifçe itti.

"Bir kanun adamının olabileceği son yerdeyim. Bu orman suçlu kaynıyor ve ben hiçbir şey yapamıyorum."

Yol kenarlarına konulmuş banklardan birine oturdular. Gregg bir ayağını diğer dizine yaslarken, Delbin kollarını bağlayarak aşağıya doğru kaydı. Ayaklarını öne uzatıp bilekten üst üste attı ve sallamaya başladı. Gregg onun hayatını merak ediyordu. Çünkü burada, insanlığın nasıl bir şey olduğunu en çok hatırlayan Delbin'di. Üç yıl önce koperlere katıldığını söylemişti ve Gregg'in tahminince ondan sonra katılan olmamıştı. Yoksa şimdiye kadar mutlaka gözüne çarparmıştı. Burada gördüğü herkes fazlasıyla profesyonel ve hedefine odaklanmıştı. Çocuklarına bakmak zorunda kalan kadınlar ve yerleşim yerini koruyan erkekler haricinde herkes savaştaydı ama Delbin buradaydı. "Sen henüz koper olmadın," diye tahmin yürüttü Gregg başını birden ona çevirerek. Delbin şaşırarak kaşlarını çatınca, konuya yanlış bir şekilde girdiğini fark ederek baştan aldı. "Demek istediğim, diğerleri gibi değilsin. Henüz. Bu yüzden seni arkalarında bıraktılar."

"Bu doğru," dedi Delbin başını öne doğru sallarken.

"Peki, nasıl oluyor?"

"Ne nasıl oluyor?"

"Koperler insan kadınlarla evleniyor. Ama sonuçta koperler daha uzun yaşıyor, insanlarsa sadece birkaç yıl içinde daha yaşlı görünebiliyor. Koperlerin bunu bilmelerine rağmen neden insanlarla evlendiğini sorduğumda, Alysa annesinin tam anlamıyla insan olmadığını söyledi. Bir zamanlar insandı ama şimdi değil dedi. Bu nasıl oluyor?"

"Kurban verme töreni, kan akıtma ya da büyülü şeyler bekliyorsan, şimdiden hayal kırıklığına uğrayabilirsin." Delbin daha dik oturarak bir kolunu bankın sırtına koydu ve Gregg'e yaklaştı. "İnsan kadınlar koper bebeklerine hamile kaldıklarında DNA'ları değişir. Doğumdan sonra da anne dönüşmüş olur ve en az koperler kadar uzun yaşar." Omuzlarını silkerek kolunun dövmeli kısmını kaşıdı. "Ta ki bir savaşta ölene kadar."

"Savaşta."

"Elbette. Duyduğuma göre, hiçbir koper doğal bir hastalıktan ya da yaşlılıktan ölmemiş. İşin içinde hep bir hile, savaş ya da bilerek bulaştırılmış hastalık unsuru olmuş."

"Koperlere nasıl katıldın peki? Hâlâ insansın, değil mi?"

"Sana söyledim, bu sonra anlatılacak bir hikâye. Diğer konuya gelince, evet, hâlâ bir insanım."

"Hangi şanslı koperin çocuğunu doğurmak istediğine karar veremiyor musun yoksa?" dedi Gregg gülümseyerek ona bakarken.

Delbin küçük bir kahkaha atarken başını salladı. "Tabii," dedi. Burnunu çekip gözlerini sakın bahçede dolaştırdı. "Bu sadece lanet olurdu," derken başını eğip pantolonunun ipliklerini çekiştirdi.

"Saçmalama. Sen harika bir kadınsın. Yani çoğalmak ve soyumu etrafa saçmak gibi bir amacım olsaydı, seni seçerdim," dedi omzunu dürterek. Delbin konuşmak için dudaklarını araladı ama bir şey söylemeden tekrar kapadı. "Ciddiyim, Delbin. Ne kadar iyi görüldüğünün ya da mükemmel olduğunun farkında değilsin. Eğer buradaki koperler seni fark edemiyorsa, fazla savaşmaktan beyinleri eridiği içindir."

"Benden kaçıyorlar," diye fısıldadı Delbin.

"Ne?"

"Benden. Kaçıyorlar!" dedi bu sefer gözlerine bakarak. "Uğursuz olduğumu ve buraya lanet getirdiğimi düşünüyorlar. Kendi aralarında konuşurlarken duydum. Gerçi artık buna gerek kalmıyor da. Duyup duymayacağımı umursamadan konuşuyorlar." Gözleri dolunca, sıkıca kapatıp birkaç saniye bekledi. Dudaklarını ıslatıp yeniden gözlerini araladığında derin bir nefes aldı. "Üç yıl önce buraya geldiğimde fırtına çıktı. Bir saldırı oldu ve sonra... Buraya gelme sebebim olan kişi ortadan kayboldu," derken elini boşluğa doğru salladı. "Düğün gecemizde öldü. En azından, ben ölmüş olmasını diliyorum. Çünkü düşmanlarımızın elindeyse, bu acı çektiği anlamına gelir." Saçlarını geri iterek boynunu sildi ve hırıltılı bir şekilde soludu. "Onu andığımız akşam o kadar çok yağmur yağdı ki, güçlükle bitirebildik. Tüm bunlar olduğu için..." Birden susarak ellerini yumruk yaptı. Başını çevirerek Gregg'e baktı. Yüzünü ona yaklaştırarak sessizce konuştu. "Benim sebep olduğumu düşündüklerini biliyorum. Sevdığım adamı bilerek teslim ettiğimi zannediyorlar. Bu yüzden kimse benimle olmak istemez. Onları anlıyorum," dedi omuzlarını kaldırarak. "Ama bu öfkemi dindirmiyor. Bu nasıl bir şey, biliyor musun? Yönlendiremediğin ve hep orada duran, bir gün çıkmayı bekleyen bir alev topu."

"Daha doğru tarif edemezdim. İnan bana, biliyorum."

Delbin ona bakarken bir şey söylemedi. İkisi de birbirini anlayarak öylece durdular. Dakikalar geçerken, Gregg gözlerini taş eve çevirdi. Belki de işkence deposu demeliydi. Çünkü tam olarak aklına gelen buydu. Mortem'in Aleka'ya ne yaptığını düşünmek istemiyordu ama bu mümkün değildi. Masanın üzerinde duran şeyler gözlerinin önünden gitmiyordu.

"Bence bu kadar yeterli," dedi Gregg ayağa kalkıp, duraksamadan eve doğru yürürken.

"Yapma ama," dedi Delbin. Koşturarak Gregg'in peşinden gitti. "İşini yaparken Mortem'i rahatsız edemezsin. Sana bir şans verdi ve bunu kullandın."

"Daha fazla bekleyemem. Bu çok aşırı," dedi başını iki yana sallayarak. Eve girip yer kapısını açtı ve hızlı adımlarla aşağıya indi. Daha ilk başta evden ayrılmaması gerektiğini düşünüyordu. Böyle bir aptallık yaptığına inanamıyordu.

Gördüğü şey karşısında yerinde durdu. Aleka kısmen bıraktığı gibiydi. İnatçı bakışlarını öne dikmiş, ayaklarının üzerinde durabilmek için zincirleri kavramıştı. Aldığı derin nefesler duvarlarda yankılanıyordu. Mortem, Aleka'nın gömleğini yırtarak üzerinden çıkarmış ve belindeki kemere takmıştı. Gregg'in gördüğü kadarıyla, gömleği bıçağındaki kanları temizlemek için kullanıyordu. Gaz lambalarının loş ışığı altında, Aleka'nın yüzündeki ve vücudundaki kanlar siyah gibi görünüyordu.

"Henüz işim bitmedi," dedi Mortem masaya doğru yürürken. Elindeki bıçağı gömleğin temiz bir yeriyle silip, düzgünce masaya koydu. Parmaklarını diğer aletlerin üzerinde dolaştırırken, "İzlemek istediğine emin misin?" diye sordu ve eski usul bir kırbaçı eline alıp halka şeklinde doladı. Kırbaç ucuna doğru sivrilmiş ve deri parçasından oluşmuştu. Doğru bir şekilde savrulduğu zaman deriyi havaya kaldıracağına şüphe yoktu.

"Biraz ara verebilirsin diye düşündük," dedi Delbin konuşmaması için Gregg'in kolunu tutarken. Gregg ne yaptığını soracakken Delbin biraz daha sıktı. Gözlerini ona dikerek başını salladı. Mortem ikisine de aldırmadan, kırbaçıyla Aleka'nın karşısına geçti. Delbin ileri atılıp Mortem'in yanına gitti. "Dinlenmesi ve düşünmesi için ona süre tanımalısın." Aleka'ya arkasını dönerek ikisinin arasına girdi. Göz ucuyla kırbaça ve Aleka'ya baktı. "Konuşma fırsatı vermezsen, bilgileri nasıl alacaksın? Bunu hiç düşündün mü?"

"Senin sandığından çok daha uzun zamandır bu işi yapıyorum ben. Kırılma noktalarını bilirim," deyip kırbaçı Aleka'ya doğru uzattı. "Bu amazon henüz konuşmaya hazır değil. Şimdi

durursam, cesaretten başka bir şey toplayamaz ve ben buna izin verecek değilim." Delbin'in başka bir şey söylemesine izin vermeden geriledi ve kırbacı savurabilecek bir mesafe açtı. "Önümden çekil, yoksa kırbacın hanginize geleceğini umursamam." Halka şeklinde topladığı kırbacı serbest bırakarak açılmasını sağladı.

Gregg, Delbin'i çekerek yanına aldı. "Onu acıdan bayıltman hiçbir işe yaramayacak," dedi gözlerini Mortem'den ayırmadan.

"Ayıldığında ne kadar işe yarayacağını göreceğiz," dedi Mortem ve Gregg'in başka bir şey söylemesine izin vermeden kırbacı çok hızlı olmayan bir şekilde savurdu. Aleka'nın başı yana doğru düştüğünde nefesini tuttu. Ağzından herhangi bir şey kaçmaması için dudaklarını ısırıldığını Gregg görebiliyordu. Hemen sonra dişlerini sıkarak başını savurdu ve saçlarını önünden attı. Kırbaç yüzüne denk gelmişti. Şakağından yanağına doğru inen izden çizgi çizgi kan akıyordu.

"Onu savunmaya çalıştığın her an daha sert bir darbe indireceğim," dedi Mortem. Başını çevirerek Gregg'e baktı. "Kararının arkasında dur, yabancı. Beni buraya yollayan sendin."

Gregg o an Aleka'nın bakışlarını üzerinde hissetti. Doğru, Mortem'i buraya kendi göndermişti. Belki de Aleka'nın inatçılığına aldırmaııp, konuşturmak için daha fazla çabalamalıydı. Mortem'i durdurmak için ne yapabileceğini düşünürken, yerinde duramayıp yürümeye başladı. Derin nefesler alan Aleka gözleriyle Gregg'i takip ediyordu. Açık bir şekilde, başına gelenlerden onun sorumlu olduğunu belli etmeye çalışıyor ve bunu gayet iyi başarıyordu. Aleka'yla karşı karşıya gelen ve kaçmasını engelleyen Gregg'di. Eninde sonunda onu Mortem'in eline bırakmak zorunda kalacaktı ama ilk başta Aleka'nın tutsak edilme sebebi Gregg olmuştu.

Mortem bir darbe daha indirdiğinde, Gregg yürümeyi keserek ona baktı. Karnına denk gelen kırbaç yüzünden Aleka inleyerek öne doğru eğildi. Bağırarak için dişlerini sıkarken hırıltılı soluklar alıyordu. Göğüs kafesinden karnına doğru dik bir şekilde inen kırmızı çizgi anında kanamaya başlamıştı.

Mortem kolunu geriye atıp bir darbe daha savurdu. Deri kırbaç önce arkasında dalgalandı. Öne doğru gittiğinde Aleka'nın göğsüne denk gelecekti. Gregg nasıl yaptığını bilmiyordu ama kırbaç öne hareket etmeden ucunu yakaladı. Hızla eline sarılan kırbacın ucu, Gregg'in canını yakmıştı. Acıya aldırmadan ve Mortem'in tepkisine fırsat vermeden kırbacı kendine doğru çekti.

Yere düşmemek için kırbacın kabzasını bırakan Mortem öfkeyle burnundan soludu. "Bunu yapmaya hakkın yoktu!"

"Umurumdaymış gibi görünüyor mu?" dedi Gregg kırbacı elinden çözerken. "Sana durmanı söyledim. Belki de beni dinlemeliydin," dedi omuzlarını silkerek. "Git şimdi. Burada işin bitti."

"Niobe bizi bekliyordur. Son gelişmeleri ona iletsek iyi olacak," dedi Delbin, Mortem'e bakarak.

Belindeki gömleği çeken Mortem, gözlerini Gregg'den ayırmadan ellerini sildi. "Bu yaptığına pişman olacaksın. Geri çekilmemin tek sebebi, kuralları bilmiyor olman. Benim insafıma kalacak olsan bile kuralları öğrenmeni sağlayacağım." Kandan kirlenmiş olan gömleği yere atıp, hızla merdivenlerden çıktı. Delbin sıkıntıyla iç geçirerek onu takip etti.

Gregg kırbacı yere bırakıp, Aleka'ya doğru yürüdü. Acı içinde titreyen ve derin nefesler alan Aleka, Gregg'in yaklaştığını gördüğünde işe yaramayacağını bile bile zincirleri çekti. "Senin ne merhametini, ne de acımanı istiyorum, dedektif. Sana borçlu olmak yerine, kırbaçlanmanın daha iyi hissettireceğine eminim."

"Beni yanlış anladın," dedi Gregg elinde oluşan hasarı ovuştururken. "Burada olmanın sebebi benim, doğru... Ama işkence görmeni istemedim. Bunu engelleyebildiğim kadar engelleyeceğim ve bana borçlu olduğunu düşünmeyeceğim. Sen de düşünme."

"Bu..." Ev ani bir gürültüyle sallanınca Aleka kaşlarını çatı. "Bomba mıydı o?" diye sordu. Depremi andıran sarsıntı bir kez daha gerçekleştiğinde, tavandan tozlar ve taş parçaları yağdı.

Gregg elinin tersiyle ağzını kapatırken, Aleka öksürerek başını eğdi. "Neler oluyor?"

"Belki sizinkiler saldırmıştır."

"Hayır, bu imkânsız," dedi Aleka yukarı bakarken.

Koşarak merdivenlerden inen Niobe, omzundaki büyük çantayı Gregg'in ayaklarının dibine attı. Duvara yaklaşp elini taşların üzerinde dolaştırırken, Gregg ve Aleka birbirine bakıp omuz silktiler. Taşlardan birini yerinden çıkaran Niobe, oradaki gizli bölmeden aldığı büyük anahtarı Gregg'e verdi. "Prensesi alıp kaç. Çantayı da yanında götür." Arka cebinden çıkardığı uydu telefonunu uzattı. "Bunu yanından ayırma. Şifresi arkasında yazılı. Görmesine izin vermeden yok et," dedi Aleka'yı işaret ederek. "Telefon aynı zamanda GPS görevi de görüyor. Bu yüzden hiçbir zaman kapatma ve sakın kaybetme."

Merdivenlere yöneldiğinde Gregg elindekilere bakarak şaşkınca nefesini bıraktı. "Bekle, Niobe." Merdivenlerin yarısında duran Niobe ona baktı. Hızlı nefesler alan kadın ter içinde kalmıştı. Gözlerinde dehşet ve korku ifadesi vardı. "Neler oluyor?" diye sordu Gregg.

"Prensesi koru," dedi sadece ve hızla dışarı çıktı.

"Hiçbir şey anlamadım."

"Değil mi? Ben de," dedi Aleka gülerek. Dudaklarının kenarından süzülen kanları umursamadı. "Prensesi koru da ne demek? Zincirlere bağlanıp işkence gördüm. Koruma anlayışları buysa, sanırım ben tehlikede olmayı seçeceğim. Her şey için teşekkürler."

3. BÖLÜM

'TÜNELİN SONU'

Dağa yakından başka bir sarsıntı geldi. O kadar yakındı ki, Gregg dengesini kaybederek öne doğru sendeledi. Ne olduğunu ya da neden gitmek zorunda kaldıklarını bilmiyordu ama Niobe'un böyle korkmasına sebep olduğuna göre, dışarı tahmininden daha fazla karıştı. Sırt çantasını alıp kollarını geçirdi. Elindeki anahtarı çevirip zincirlere uzandı. Aleka'nın el bileklerindeki kelepçeleri çıkarıp yere eğildi ve ayaklarındakini de çözdü. Bileklerini ovuşturarak Aleka etrafına bakınırken bir adım attı. Dizi bükülerek sendeleyince, refleksiyle öne uzanıp, tavan dan sarkan zincirlere tutundu.

"Gidelim," dedi Gregg anahtarı masanın üzerine atarken. Aleka masaya baktığında, Gregg iç geçirerek kolunu tuttu. "Kaçmayı düşünme bile, Aleka. Çok ciddiğim."

"Koşabilecek gibi mi görünüyorum?" dedi Aleka kollarını önünde bağlayarak.

Gregg ona baktığında haklı olduğunu fark etti. Bacağındaki kesik haricinde, Mortem'in açtığı yaralar Aleka'nın kan kaybetmesine neden olmuştu. Hızla koşup gözden kaybolamayacak kadar güçten düşmüştü. Gregg yine de gözlerini onun üzerinden ayıracak değildi. "Beni takip et. Hadi," deyip dikkatli adımlarla merdivenlere yürümeye başladı. Çıplak ayaklarıyla Gregg'i takip eden Aleka nefeslerini bile sessizce alıyordu. Gregg onun

ne kadar zorlandığını tahmin edebiliyordu ama şu anda düşman dışarıdakilerdi, birbirleri değil. Güvenli bir mesafede oldukları an yine düşman taraflara geçebilirlerdi.

“Dışarı çıkmamamız gerekiyor,” dedi Aleka, Gregg’in durmasına sebep olacak bir sesle. Gregg dönüp ona baktığında, Aleka’nın ardına kadar açılmış gözlerini ve kararlı bakışlarını gördü. “Mortem’in nereden geldiğini gördüm. Beni baygın zannediordu ya da zincirlere bağlı bir şekilde öleceğimden o kadar emindi ki saklama gereği duymadı.”

“Neden bahsediyorsun sen?”

“Yer altı tünellerinden, dedektif,” dedi Aleka sabırsızca. “Ne sanıyorsun? Bombaların arasından ormana koşabileceğimizi mi? Eğer dışarıdakiler tahmin ettiğim kişilerse, kapıdan başımızı uzattığımız an ölürüz.”

Gregg yer kapısına bakıp yeniden Aleka’ya döndü. “Haklısın. Gidelim,” deyip merdivenlerden inmesini işaret etti. Aleka masayı kalçasıyla kenara doğru itip, ellerini duvarda dolaştırdı. Gregg hâlâ sırtında duran kılıfı hatırladı. İki palasını da oraya koyuyordu fakat buraya geldiğinde onları çıkarmıştı. Bu yüzden, Aleka gizli geçidin girişini ararken, Gregg kılıfa uygun iki uzun bıçak seçti. Bacağına bağlı olan uyluk kılıfı için de bir bıçak alıp yerleştirdi. “Biraz uzun sürmedi mi sence?”

“Kafana bomba atılmasını mı istiyorsun, yoksa fazladan birkaç saniyeyi harcamak mı?”

“Hep haklısın zaten,” diye iç geçirdi Gregg.

Aleka ona cevap verecekken taş duvarlar çatırdadı. Muhtemelen gizli bir yere dokunduğunu fark ederek geri çekilen Aleka, Gregg’in yanına geçti. “Önden buyur,” dedi elini uzatarak. Gregg bir an duraksayıp gözlerini Aleka’ya çevirdi ve bir şey söylemeden baktı. “Her neyse,” dedi Aleka. “Önden ben giderim.” Ellerini birbirine sürterek derin bir nefes aldı ve dudaklarının arasından Gregg’e yabancı gelen kelimeler mırıldanıp geçide girdi.

Aleka'nın arkasından giren Gregg, geçit kapısının kapandığını duydu. Artık geri dönmeleri gibi bir ihtimal yoktu ve dahası, önünü bile göremiyordu. Elini uzatarak duvarı hissetti ve bu şekilde ilerlemeye devam ettiler. Hemen önünden yürüyen Aleka'nın nefes sesleri, Gregg'e yol gösteriyordu. Kaybettiği kan ve aldığı yaralar yüzünden yürümekte zorlanan Aleka sürekli yutkunuyordu. Gregg başka yollar da olması ihtimaline karşı, kaç dönüş yaptıklarını aklında tutmaya çalıştı.

"Nereye gittiğimizi görebiliyor musun?" dedi Gregg gözlerini kısarak. Bu şekilde, bulanık da olsa Aleka'yı biraz seçebiliyordu.

"Elimde harita yok, dedektif. Niobe yeteri kadar yardımsever olsaydı, geçitleri kullanabileceğimiz bir harita verirdi sanırım. Seçtiğin taraftan hâlâ memnun musun?"

"Bu konuya girme, Aleka," dedi Gregg ciddi olduğunu belli eden, uyarıcı bir ses tonuyla. Aleka bunu eksiksiz bir şekilde anlamış olacak ki konuyu kapattı. Daha rahat hava aldığını hissederek Gregg gözlerini kırptırdı. Karanlık tünel loş bir aydınlığa bürünürken, kuruyan dudaklarını ıslattı. "Umarım saldırı takımının ortasına düşmeyiz."

"Sesler on metre arkada kaldı. Bu tüneller solucan deliği gibi. Bizi normalden daha uzak bir yere taşıdılar." Aleka alayla gülererek nefesini bıraktı. "Sanırım tüm bu saldırı sona erdiğinde, sana beni öldürme emri verecekler. Sadece bu tünellerin varlığını bilmem bile onlar için yeterli."

Gregg bunun doğru olmadığını söylemek isterdi fakat gerçekleri kendisi de görebiliyordu. Niobe bu yüzden Aleka'yı korumasını istemiş olmalıydı. Eğer elinden kaçıp amazon topraklarına dönerse, bu bilgiler sahiden işlerine yarardı. Aleka yarı baygın haliyle bile tünelleri fark etmişse, başka birçok şeyi daha gözlemlemiş olabilirdi. Aleka'yı korumasının diğer sebebi de, muhtemelen kraliçenin kız kardeşi olmasıydı ve sadece bu bile yaşaması açısından önemliydi.

Keskin bir dönüş yaptıklarında Gregg neredeyse Aleka'nın sırtına çarpacaktı. "Neden durduk?" diye sorarken, gün ışığı yüzünden gözlerini kısıtı. Elini gözlerine siper ederek, başını kaldırıp yukarı baktı. Üç metre kadar yukarıya uzanan kalın boru deliğinin sonunda ızgara parmaklı demirler vardı. "Kolay olsaydı şüphelenirdim zaten. Oraya nasıl çıkacağız?"

Aleka, Gregg'e doğru dönüp yaklaştı ve gözlerine bakarken elini uzatıp çantasına dokundu. "Niobe o kadar da düşüncesiz değilmiş," derken, uydu telefonuyla aynı yerde duran halat ipini çıkardı. Gregg kaşlarını çatarken Aleka ipi çözüyordu. "Ne var?" dedi.

"Çantaya bu kadar dikkatli baktığını fark etmemiştim."

"Bu konuda iyiyim. Kendini kötü hissetme." İpin ucunu tutup, kalanını diğer eline aldı ve yukarı doğru savurdu. Izgaralara çarpan ip aynı şekilde yere düştü. "Bir kez daha öyleyse," diye iç geçirdi Aleka ipi toplarken. Aynı şekilde yine attı ve ip yeniden yere düştü. "Hadi ama!" dedi Aleka ipi tekmeleyerek.

"Hiç fazla agresif olduğunu söyleyen oldu mu?" dedi Gregg eğilip ipi alırken. Halka şeklinde topladığı ipin bir ucunu tutup hepsini yukarı fırlattı. İpin bir kısmı ızgaradan geçip aşağıya doğru sarktı. Yarım metre kadar yukarıda duran diğer ucu yakalayıp sağlamlığını kontrol etmek için iki kez çekti. "İpe tutun. Seni yukarı çekeceğim. Izgarayı kaldırmadan önce kendini duvara sabitlemen gerekecek. Bunu yapabilir misin?"

"Sorun yok. Yapabilirim." Halatı eline ve ayağına dolayarak sıkıca tutundu. "Beni bırakırsan, umarım üzerine düşerim ve başını yere falan çarparsın."

"Bu güzel dileklerine bayılıyorum. Günümü daha da aydınlatıyor." Halatın ucuna asılarak kendine doğru çekti. Gerilen ip ve demirler gıcırdarken, Aleka yukarı doğru yükselmeye başladı. Ellerini iki yanına uzattığı an duvarlara dokunabileceği kadar yükseldiğinde Gregg durdu. "Duvardan destek al. İpi bırakma."

Aleka yanlarında duran duvarlara bakarken derin nefesler alıyordu. Dudaklarını ıslatırken başını salladı ve boşta olan ayağını duvara uzatmaya çalıştı. Gregg onun ipe sarılı olan ayağının titrediğini görebiliyordu. Aleka serbest elini uzatırken, dudaklarının arasından soluğunu bıraktı. "Bu, son cümlelerimi söyleyeceğim duygusal anlardan biriye, hemen ipi bırakmak istiyorum," dedi.

"Neden? Başaramayacak mısın?" dedi Gregg halatı eline dolayarak daha sıkı tutarken.

"Hayır. Ölürlen yanımda olan kişinin sen olma düşüncesine katlanamıyorum sadece."

"Etkileyici," dedi Gregg aldırmadan. "Oyuklar görebiliyor musun?"

Aleka duvarlara bakarak ayağını koyabileceği yerler aradı. "Yukarıda var. Burada değil." İki eliyle birden halatı kavradı. "Sıkı tut." Kendini yukarı çekti ve ayaklarını duvara yerleştirdi. Ellerini de yerleştirdikten sonra nefesini bıraktı. "Tamam, sanırım oldu," deyip tırmanmaya başladı. Gregg her ihtimale karşı halatı bırakmadı. Aleka bir metre kadar tırmandıktan sonra ızgaraya ulaşmıştı. Demirleri kavrayıp yukarı doğru ittiğinde, parmaklıklar bir kenardan havaya kalkıp açıldı. Aleka ızgarayı tamamen itip, diğer tarafa, toprağın üzerine düşmesini sağladı. Biraz daha yukarı çıktığında kollarını dışarı koyup destek aldı ve kendini yukarı çekerek yere devrildi. Ayakları hâlâ aşağıya sarkarken birkaç saniye öylece durdu.

"Aleka?" dedi Gregg beklemekten sıkılarak.

Aleka ayaklarını da çektikten sonra ellerini toprağa koyarak aşağıya baktı. "Şimdi seni yukarı çekmem mi gerekiyor, dedektif?"

"Hayır, ızgaranın üzerine oturman yeterli. Kendim tırmanabilirim," dedi onun alaycılığını görmezden gelerek.

"Peki, yapmak istemiyorsam?"

Gregg bunun geleceğini tahmin ettiği için hazırlıklıydı. Yine de zorunlu olmadıkça aralarında bu diyalogun dönmesini

istemezdi. Aleka, bir şeyi yapmaya mecbur tutulduğunda, daha agresif ve uzlaşması imkânsız biri haline dönüşüyordu. Artık ne kadarı mümkünse.

“Koper topraklarında yarı çıplak dolaşabileceğini düşünüyorsan, beni burada bırak, Aleka. Dış taraftaki korumaların geçmemize izin vermesinin tek yolu, beni görmeleri olacak. Hatırlatmak zorunda kalmak istemezdim ama bu halde onlardan kaçamazsın.”

Aleka ayağa kalkıp geri çekilince görünmez oldu. Gregg yukarı bakarken kaşlarını kaldırdı. Sahiden gitmiş miydi? İşte tam olarak böyle uzlaşmaz biri olmasından bahsediyordu. Gözlerini kısarak bir kez daha baktı. Vazgececeği sırada Aleka'nın gölgesini gördü. Hâlâ orada olduğunu anladığında gülümseyerek bekledi.

Dış tarafa düşmüş ızgaranın üzerine oturan Aleka, ipi sıkıca bağladı ve ayaklarını aşağıya doğru sarkıttı. “Ne bekliyorsunuz? Tirmansana,” dedi ona bakarken.

Gregg, omuzlarındaki çantanın kayışlarını iterek uydu telefonunun yerini kontrol ettikten sonra, ipe tutunarak tırmanmaya başladı. Boşlukta sallanan bir ipe tırmanmak gerçekten yorucu ve uzun bir işti. İpi tutan kişiyle düşman olduğunu bilmek iyi bir motivasyon unsuru oluşturunca bile.

Toprağın üstüne çıktığında derin bir nefes alarak kendini yere bıraktı. Bulut kaplı gökyüzüne bakarken, dilini kuruyan dudaklarında dolaştırdı. Rüzgârda sallanan yaprakların hışırtısı, ardı ardına gelen kavga gürültüleri ve ikisinin nefes sesleri havaya karışıyordu.

“Yaşlanıyor musun, dedektif?” dedi Aleka ayağa kalkarken. “İnsanların çabuk güçsüzleştiğini biliyordum ama bu kadarı senin için bile fazla geldi.”

Gregg, insan olmadığını söylemedi. Bunu Aleka da biliyordu zaten. Ayağa kalkıp etrafına bakındı. Ormandan başka bir şey görünmüyordu. Her yer ağaçlarla kaplıydı. “Niobe’a yardım etmeliydim,” dedi kavga seslerinin aksine doğru yürürken.

"Neden? Küçük çocukları var diye mi? Sen onu savaşırken görmedin sanırım." Gregg ona baktığında Aleka omuz silkti. "Elbette görmedin. Hem o savaşmıyor olsa bile, topluluktaki çocukları koruyacak bir sürü koruma vardır. Ne de olsa liderinizin çocukları da orada." Ormana girdiklerinde Aleka kaşlarını çatarak etrafa bakındı. "Hiç nöbetçi görünmüyor."

Gregg ormana yürürken başını salladı. "Olabilirdi de. Tedbirli davranmakta fayda var, değil mi? Senin için söylüyorum elbette."

"Beni kısmen de olsa kandırdın. Tebrikler."

Aleka neredeyse topallayarak ormanda yürümeye devam ederken, Gregg arkasına baktı. Evlerin bulunduğu yerden dumanlar yükseliyordu. Onları bu şekilde bırakmaktan nefret ediyordu fakat mantıklı davranmak zorundaydı. Niobe ne yapması gerektiğini bilen bir kadındı ve ellerindeki avantajı, yani Aleka'yı kaybetmeme görevini Gregg'e vermişti. Büyük bir sorumluluk aldığını hisseden Gregg önüne döndü.

"Nereye gideceğimiz hakkında bir fikrin var mı?" dedi Aleka yanından geçtiği bir ağaca tutunurken.

"Göl ya da nehir gibi bir şey bulmalıyız. Temizlenmen ve dinlenmen gerekiyor. Sonrasında ne yapacağımıza bakarız." Gregg yürümeye devam ettiğinde, arkasından gelen sesler dikkatini çekti. Ezilen dalların sesini duyuyordu. Onları takip eden en az altı farklı ayak vardı. Elini sırtındaki bıçağa doğru götürürken olduğu yerde durdu. "Bekle," dedi Aleka'ya.

Ne olduğunu anlamadan kaşlarını çatan Aleka, Gregg'e baktığında gözlerini devirdi. "Onlar yabancı değil."

"Kim?"

"Sırtlanlar," dedi Aleka memnuniyetsizce burnunu kıvrırırken. "Muhtemelen Niobe'unkilerdir. Panterlerimi çağırmamam ve seni koruması için önlem olarak peşimize taktı. Bu kadar erken fark etmene şaşırdım. Seni eğitmeye çabuk başlamışlar."

"Normal sırtlanlara benzemiyorlar, değil mi?"

"Hayır. Daha iri, daha uzun ve daha yırtıcılar. Seni o tünel boşluğunda bırakmamamın tek sebebi yaralı olmam değildi, dedektif. Eğer tek başıma uzaklaşmaya çalışsaydım, sırtlanlar beni parçalara ayırırdı."

Gregg omuz silkerek ona hak verdi. Aleka'nın, gözleriyle görmeden nöbetçi fikrinden korkması çok basit olurdu zaten. Hangi sebeple kalmış olursa olsun, sonuçta Gregg tünelden çıkmıştı ve şimdilik önemli olan buydu. Aleka'nın temizlenmesine ve pek istemese de dinlenmesine izin verecekti. Uygun bir kamp alanı bulmaktan başka ne yapabilirlerdi bilmiyordu. Gregg ne ormanı tanıyordu, ne de bu durumlarda yapılacak şeyler hakkında bir bilgisi vardı. İlk defa bir amazonla birlikte, hangi doğaüstü türün yaptığını bilmediği bir bombardımandan kaçıyordu. Bu konuda herhangi bir el kitabı olduğunu da sanmıyordu.

Duyduğu su sesiyle adımlarını hızlandıran Gregg sağa doğru döndü. Yanından geçtiği ağaçlara tutunarak onu takip eden Aleka öksürdüğünde, arkasına baktı. "Devam edebilecek misin?" diye sordu. Aleka başını sallayarak onaylarken elini ağzından çekti. Kaşlarını çatarak duraksadığında Gregg de durdu. "Emin misin?" dedi, Aleka'nın kanlı eline bakarken. Mendil gibi bir şey bulmak için ceplerini kontrol etti ama bulamadı. "İç kanama geçiriyorsun, değil mi?"

"Sanırım," dedi Aleka burnunu çekerek. Elinin tersiyle ağzını silip başını kaldırdı. "Nehir kenarına fazla kalmadı. Birkaç metre daha yürüyebilirim."

Gregg yardım teklifinde bulunmadı. Alacağı cevabı bilerek soru sormak, sevdiği şeyler arasında değildi. Yürümeye devam ederken, Gregg omzundaki tek askıyı çıkararak çantayı önüne aldı. Kullanışlı bir şekilde yapılmış olan deri çantayı taşıması da kolaydı. Niobe'un verdiği uydu telefonunun arkasına yapıştırılmış kâğıdı çekti. Şifre olarak yazılmış dört numara vardı; altı, bir, iki, sekiz. Herhangi bir anlamı olduğunu sanmadığı rastgele sayılardı. Ezberlediğine emin olup kâğıdı yırttı. Aleka ya

da başka birinin eline böyle bir teknoloji vermek istemiyordu. Diğer yandan, amazonların yanındayken herhangi birinin uydu telefonu ile irtibata geçtiğine tanık olmamıştı. Telefonu yerine koyarken onları takip eden sırtlanları fark etti. Panterler kadar tehlikeli olduklarından şüphe duymuyordu. Amazonlar ve kopperler tarafından yönetilen bu yırtıcı hayvanlar hem daha büyük, hem de daha bilinçlilerdi.

Nehre ulaştıklarında Aleka yere oturarak ellerini uzattı. Akan soğuk suda önce yüzünü, ardından karnındaki yarayı temizledi. Bileklerindeki morluklara iyi gelmesi için ellerini suya daldırdığı sırada Gregg yanına oturdu.

Omzundaki çantayı çıkarıp önüne koydu ve üzerindeki S.O.S yazısında parmağını dolaştırdı. Anlaşılan Niobe ona acil durum çantasını vermişti. İçine birkaç kıyafet ve ormanın haritasını da eklemişti. Muhtemelen Niobe'a ait olan kıyafetleri çıkarıp Aleka'ya uzattı.

"Burada mı bekleyeceğiz?" dedi Aleka kıyafetleri alırken. Ayakkabıları giyip, saçlarını topladı. "Yağmur yağacak olsa bile ateşe ihtiyacımız var."

"Çok geçmeden arayıp bilgilendirirler sanırım. Şimdilik burada bekleyelim." Aleka uzun kollu bluzu giyeceği sırada Gregg durmasını işaret etti. "Yaralarını dezenfekte etmemiz gerekiyor."

"Beni ayaklarımdan tutup nehre mi sokacaksın?"

Aleka suyla yaptığı arındırma işleminin yeterli olacağını düşünüyordu belli ki. Gregg derin bıçak yaralarına ve kırbaç darbelerine bakarken o kadar da emin olamadı.

"Eğlenceli görünse de, sanırım daha mantıklı bir yöntem bulabiliriz." Çantanın üzerindeki yazıyı gösterdi. "Bir acil durum çantası. Yani bu, yedek kıyafetin haricinde, ilk yardım malzemeleri ve korunma araçlarının da bulunması gerektiği anlamına geliyor." Aleka kaşlarını çatıp baktığında Gregg iç geçirdi. "Daha açıklayıcı olmamı ister misin?"

"Gerek yok."

Gregg tahmin ettiği gibi çantada bulduğu ilk yardım malzemelerini çıkarıp Aleka'ya yaklaştı. Karnındaki kırbaç izini ve bıçağın oluşturduğu yaraları temizlemeye başladı. Kan ve kir üzerinden arındığı sırada Gregg elini indirdi. Aleka'nın göğüslerinin altından başlayarak kaburgalarına doğru ilerleyen üçgen şeklindeki iki dövme dikkatini çekti. "Bunlar yeni mi?"

"Evet."

"Bir anlamı var mı?"

"Öğrenmek istemezsin." Gregg ona baktığında, Aleka sıkılarak bluzunu çekti. Titreyen ve hâlâ hassas olan vücuduna güçlülükle geçirdiği bluzu düzeltirken derin nefesler alıyordu. "Ateş yakacak mısın? Yoksa birçok şey gibi, bunun hakkında da mı bir fikrin yok?"

Gregg çantanın içini karıştırmaya devam etti. Kendi tişörtlerinden birini bulduğunda Aleka'ya uzattı. "Yakında gün batacak. Bunu da giy," dedi. İtiraz edebilecek durumda olmadığını anlayan Aleka tişörtü isteksizce giydi. Parmaklarına kadar ulaşan kol uçlarını tutarak ellerini ısıtmaya çalıştı. Gregg ayağa kalkarken uydu telefonunu aldı ve çantayı kapatarak ağaca yasladı. "Ateş yakmak için kuru bir şeyler bulmaya çalışacağım. Sen yerinden ayrılma, prenses." Aleka yerden aldığı taşı üzerine fırlatırken Gregg yana doğru eğildi. "Yerinden ayrılamayacağın için mi kızgınsın, yoksa sana prenses dedim diye mi?"

"Artık gider misin? Yüzünü görmeye bile dayanamıyorum."

"Bunu söyleyen ilk kadın değilsin," dedi Gregg arkasını dönerek uzaklaşırken.

*

Faythe elindeki telefonu sıkıca tutarken, hızlı adımlarla Rald'a doğru yürüyordu. Ufak yamaçtan sık adımlarla inip, büyük bir ağacın dibinde toplanmış koperlerin yanında durdu. "Niobe'la iletişim sağlayamıyorum," dedi telefonu göstererek. "Aramalara cevap vermiyor. Diğer numaraları da denedim fakat kimse açmadı."

Maurice ve Vasyl birbirine bakarken, Rald kendi telefonunu çıkardı. Her ne kadar Faythe'in yeterince uğraştığını bilse de, Niobe'u bir kez de kendisi aradı. Cevap verilmeyen her saniye daha fazla gerilen Rald, derin nefesler almaya başladı. İleri geri yürürken bir an durup gözlerini kapadı. Karısı ve çocuklarını tehlikenin ortasına atmamak için onları evde bırakmıştı ve şu anda daha büyük bir tehlikede olabilirlerdi. Telefonu indirerek aramayı sonlandırdı. "Haberci yollayın. Acil bildiri istiyorum," dedi telefonunu yerine koyarken.

"Ben yaparım," diye atıldı Faythe sırtındaki yükleri yere indirerek. "Koşarak giderim. Oraya vardığımda telefondan iletişime geçerim ve üç saat içinde geri dönmüş olurum." Rald ona bakarak başını salladığında, Faythe belindeki kemeri çözüyordu. "Basit bir şey olabilir. Amazonlar saldırmaya cesaret edemez. Kraliçenin kardeşi elimizde."

"Belki de Aleka'ya sandığımız kadar değer vermiyorlardır," dedi Vasyl omuz silkerek. Faythe gözlerini ona diktiğinde, "Ne var?" diye sordu. Ardından Rald'ın birkaç metre ötelere doğru uzaklaşmasını izlediler. "Tamam, bu iyi bir tahmin olmadı sanırım."

"Gerçekten çok zekisin." Faythe, Maurice'e dönerek koluna dokundu. "Rald'ı sakın tutmak senin görevin. Elimizde kesin bir bilgi yok ve ben ne olduğunu rapor edene kadar amazonlara yeniden saldırmasına izin verme."

"Eğer onlarsa..."

"Bilmiyoruz," dedi Faythe, Maurice'in sözünü keserek. "Başka ihtimallerin olduğunun da farkındasın, değil mi?" Faythe sadece belindeki uzun bıçakla kalana kadar üzerindeki tüm ağırlıkları atmıştı. Arkasını dönüp koşmaya başlayacağı sırada Vasyl'le karşılaştı. "Şimdi sırası değil," deyip yanından geçti. Ancak Vasyl, hızla peşinden giderek önünde durdu ve yürümesini engelledi.

"Beni dinle, haritacı," dedi elini kaldırarak.

"Bana bir daha haritacı dersin, alının ortasına portremi çizerim. Bununla," dedi bıçağını göstererek kaşlarını çatarken.

"Sadece dikkatli olmanı söyleyecektim. Eğer topraklar saldırı altındaysa, tek başına müdahale etmeye kalkışma. Bize haber ver ve güvenli bölgede bekle."

"Acelem olduğunu biliyorsun, değil mi?"

"Ne söylediğimi anladın mı?"

"Evet, Vasyl. Çekil önümden!" deyip onu itti ve koşmaya başladı.

*

Gregg önündeki ateşe uzattığı ellerini dışa doğru çevirdi. Ateş onları koruyacak kadar güçlü değildi fakat soğuğu daha keskin bir şekilde hissetmelerini engelliyordu. Gregg titreşen alevlere bakarken, bir kez daha koperleri düşündü. Gözünün önüne gelen Alex'in şaşkın bakışları, burada durmasını güçleştiriyordu. Kalkıp koşmak ve onların yanında savaşmak istiyordu. Belki de ilk defa gerçekten koper olmak istiyordu.

İç çekiş duyduğunda başını kaldırarak karşısına baktı. Kollarını kendine dolamış olan Aleka soğuktan daha fazla etkileniyordu. Aldığı yaralar yüzünden kaybettiği kan, hava koşullarının etkisiyle daha gerçekçi bir şekilde gün yüzüne çıkmış gibiydi. Gregg onun için ne yapabileceğini düşündü fakat aklına bir şey gelmiyordu. Çantasında battaniye ya da üzerine giyebilmesi için verebileceği başka bir kıyafet kalmamıştı. "Su ister misin?" dedi Gregg elindeki dal parçasıyla ateşten kaçan korları öne doğru iterken.

Aleka gözlerini ateşten ayırmadan başını iki yana salladı. Gregg çatlamış dudaklarını ıslattı. Adını bilmediği bu orman, gündüzleri ağaç dalları yüzünden gün ışığını yeterince içeri almıyor olsa bile sıcaklığını hissettiriyordu. Geceleri ise farklı bir boyuta geçmiş gibi soğuyordu. Bu konuda çöllerden farkı yoktu. Korunabilecekleri bir mağara ya da ağaç kovuğu olsaydı, işler onlar açısından daha iyi gidebilirdi.

"Saldıranların sizinkiler olmadığından nasıl bu kadar eminsin?"

Aleka titreyen elleriyle burnunun üzerini kaşıdı. Soğuktan kızarmış olan burnu soyulmaya başlamıştı. "Çünkü ablam beni tehlikeye atmaz."

"Seni rehin aldıkları için saldırmış olabilir."

"Hayır, anlamıyorsun." Gözlerini kaldırarak ona baktı. "Bu bir savaş kuralıdır. Senin halkından birini esir alan topluluğa saldırırsan, onlara rehineyi önemsemediğini ve ölüp ölmemesinin umurunda olmadığını söylemiş olursun. Saldırı olmazsa, rehine değerli demektir. Saldırı gerçekleşirse de, rehinenin değersiz olduğu anlaşılır ve ortadan kaldırılır."

"Bu yüzden amazonların saldırmayacağından eminsin yani?"

"Hakkımda bu kadar konuşmamız yeter," dedi Aleka ellerini kollarının altına saklarken. "Yalnız kaldığımıza ve burada bizi kimsenin rahatsız etmeyeceğine göre artık söyleyecek misin?"

"Sen benim sorularımı yanıtlarsan, ben de seninkileri yanıtlarım. Bilerek mi tutsak oldun?"

"Bunu söyleyemem." Gregg konuşacakken Aleka devam etti. "Söyleyemem, çünkü size hiçbir konuda bilgi vermeyeceğime dair yemin ettim. Tüm amazonlar buna yemin eder. Bazılarının aksine ben sözlerimi tutarım," diyerek, bacaklarını kendine doğru çekip ayaklarını önüne aldı. "Mortem ya da sen fark etmez. Beni istediğiniz kadar zorlayabilirsiniz. Eğer olur da kırılma noktamı bulup beni konuşturursanız, bir daha savaşa katılamam ve hiçbir şekilde halkıma hizmet edemem. Sen de tahmin edersin ki, eğer bunları yapamayacaksam ölmeyi tercih ederim. Bu yüzden, beni ne kadar zorlarsanız zorlayın, hiçbir koşulda konuşmayacağım."

Durum böyleyse, Aleka'nın konuşmayacağı kesindi. Kendisinden önde tuttuğu tek bir şey varsa, o da topluluğunun amaçlarıydı. Bunu defalarca dillendirmişti. Onlar hakkında bilgi vermesi ancak kendilerinin yararına olacak bir durumda mümkündü. Ya da belki de canı sıkılır ve kafa karıştırmak isterdi. Söz konusu Aleka olunca, olasılıklar asla son bulmuyordu.

"Bana anlatmıştın," dedi Gregg dal parçasını bırakarak ellerini pantolonuna silerken.

"Bir istisnaydı," dedi Aleka omuz silkerek. "Haklı gerekçelerim vardı ve sen de gördün ki kraliçe tarafından kabul edildi. Suçsuz bulundum."

"Geri hizmete çekilmiştin."

"Çabuk toparlandım," diye geçiştirdi Aleka. Gregg bunun doğruluğuna inanabilirdi. Aleka'nın ne kadar güçlü ve inatçı olduğunu bizzat görmüştü. Vücudunda üç kurşunla saatler geçirip, hemen sonrasında başka bir olaya girmek herkesin yapabileceği bir şey değildi. Aleka titreyen dudaklarında dilini dolaştırdı ve gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. "Vücut ısına ihtiyacım var," dedi bunu kabullenmekten nefret ettiğini belirten ses tonuyla.

"Her zaman imkânsız şeyler istersin ama bu biraz fazla oldu sanki," dedi Gregg kaşlarını kaldırarak. Aleka öylesine normal bir şekilde söylemişti ki, sanki Gregg'den su istiyordu.

Aleka burnunu çekerek ayağa kalktı. Ateşin etrafından dolaşırken, Alysa tarafından bıçaklanan bacağı yüzünden yavaşça yürüyordu. "Ayaklarını uzat," dedi karşısına geçtiği sırada. Gregg ne yapmaya çalıştığını anlamasa da, gözlerini ondan ayırmadan ayaklarını öne doğru uzattı. Ateşten uzaklaşmak zorunda kaldığı için arkasındaki ağaca yaslandı. Aleka ayağıyla iterek Gregg'in bacaklarını biraz araladı. "Bunu yaptığıma inanamıyorum," diye mırıldanırken, kucağına yan oturdu ve yaşadığı bariz tereddüdün ardından yanağını göğsüne yasladı. Gregg o kadar şaşırmıştı ki, nefes almayı bile unuttu. Elleri havada öylece donup kalmıştı. Aleka gözlerini devirerek iç geçirdi. "Rahatla. Sadece ısınmaya çalışıyorum," dedi.

Gregg onun yüzüne bakarken kollarını yavaşça indirdi. "Bu durumda..."

"Hayır, bana sarılamazsın!"

"Kollarımın nasıl durmasını istediğini de söyle öyleyse."

Aleka başını kaldırarak gözlerine baktı. Yüzündeki kırbaç izi, dudaklarındaki yaralar ve yanağındaki morluklar bakışlarını ister istemez öfkeli bir yoğunluğa sokuyordu. Aldığı derin nefesler tenine çarptıkça, Gregg daha fazla ısındığını hissediyordu. "Pekâlâ," dedi Aleka gözlerini gözlerinden çekerken. Başını eğip yeniden göğsüne yaslandı.

Gregg kollarını kararsız ve biraz da beceriksizce Aleka'nın etrafına sardı. Aleka kaskatı kesilerek öylece durdu. Gregg sırtında duran kolunu gevşetip, diğer elini de üzerinden çektiğinde Aleka rahatlayarak yutkundü. Gregg dokunma konusunda bu kadar hassas olan başka biriyle karşılaşmamıştı. Gördüğü kadarıyla, diğer amazonlar ya da koperler bu konuda rahattı. Gerçi Aleka haricinde hiçbir amazonla temasa geçmemişti. Belki diğerleri de böyle davranıyordu ve onlar için normaliydi buydu. Yanındaki çantayı açıp telefonu çıkardı. Hâlâ herhangi bir çağrının olmaması canını sıkıyordu. Daha ne kadar beklemesi gerekecekti? Yarına kadar haber gelmezse geri dönmesi gerekir miydi? Bunun için de yazılı olmayan bir kural var mıydı acaba?

Gregg elini dalgınlıkla Aleka'nın kolunda dolaştırdığını fark ederek şaşırdı. Daha da şaşırdığı şey ise, Aleka'nın buna itiraz etmemesiydi. Gözleri kapalı olsa da henüz uyumadığını düzensiz nefeslerinden anlayabiliyordu. Elini yüzünün yanına, Gregg'in göğsüne yaslamıştı. Dudakları aralık bir şekilde hırıltılı nefeslerle solurken, sadece ısınmıyor, aynı zamanda yorgunluğunu da gideriyor gibiydi. Saatlerce zincire bağlanıp işkence görmüş, ardından da yaralı halde kaçmak zorunda kalmıştı. Onun yerinde başka biri olsaydı şimdiye kadar bayılacağını biliyordu.

Gregg düşündükçe, geldikleri konuma hayret etmeden duramıyordu. Aleka ve o, birbirleri için kara delik gibiydiler. Uzaklaşamıyorlar, fakat yakınlaştıklarında da birbirlerini yok edecek kadar tehlikeli bir hal alıyorlardı. Asla ne tam anlamıyla düşman, ne de gerçek birer dost olabiliyorlardı. Koperlere teslim ettiği ve sonrasında gönülsüz de olsa bir işkencecinin eline

bıraktığı kadının ısınmasına yardım ediyordu. Elinde yığınla soru ama çok az cevap vardı. Neden bu kadar karmaşıktı?

Gregg, Aleka'nın uyuduğuna emin olduktan sonra başını yana eğerek yüzündeki kırbaç izine dokundu. İkiye ayrılan derinin kenarları havaya kalkmış, etrafını morartmıştı. Bir saat öncesine göre daha iyi görünse de, muhtemelen asla kaybolmayacak bir iz edinmişti. Gregg kendi eline bakarken kaşlarını çattı. Kırbaçı tuttuğu için oluşan kesik, kabuk bağlamak üzereydi. Elini halka gibi sarmış olan yaranın hatırası onu hiç bırakmayacaktı.

Başını ağaca yaslayıp gözlerini yukarı çevirdi. Ağaçların yoğun yaprakları arasından seçilen gökyüzünde hiç yıldız görünmüyordu. Bir elini başının arkasına koyarken, diğer eliyle Aleka'nın kolunu tutarak onu biraz daha kendisine çekti ve çenesini başının üzerine yasladı. Uykusunda iç geçiren Aleka başını çevirerek burnunu Gregg'e doğru bastırdı. Uykusunda bile rahatsızlık vermeyi bırakmaması, Gregg'in gözlerini devirerek gülmesine neden oldu.

Sabah olduğunda hâlâ haber gelmemiş olursa, ona Dena'yı sormaya karar verdi. Dena'nın neden böyle bir şey yaptığını, şu anda nerede olduğunu ve özellikle de onun bu bilgiyi neden sakladığını soracaktı. Tüm bahanelerine rağmen, gün boyu konuyu açmamasının asıl nedeninin, cevapları duymak isteyip istemediğine karar veremeyişi olduğunu biliyordu.

Dena yaşıyorsa ne yapacaktı? Gidip ondan hesap sorması artık hiçbir şeyi değiştirmezdi. Öfkesinin bir kısmını yok edebilirdi belki ama yeniden onu görmek, istemediği şeyleri daha net hatırlamasına sebep olacaktı. İlk tanışmaları dâhil, hiçbir zaman yaşadıklarının sahte olduğunu düşünmemişti. Dena görev gereği yanına gelmiş olsa da, ilişkilerinin gerçek hisler barındırdığına inanıyordu.

Ayrıca Aleka'ya neden bilgi sakladığını sormak kadar mantıksız bir şey olamazdı. Onun hayatı böyle geçmişti. Sır saklamak, yaptığı en basit şeydi ve belli ki bu onda alışkanlık haline

gelmişti. En önemsiz şeyleri bile, direkt olarak sorulmadan anlatmasının imkânı yoktu. Hayatının belki de en dürüst davranıldığı anı, Gregg'e amazonlardan bahsediydi. Yetiştirilme tarzı yüzünden ona kızmaya hakkı var mıydı? Ya da sadece olduğu şeyden dolayı... Aleka bir amazondur. Amaçları, planları ve küçüklükten beri aklına yerleştirilmiş düşünceler vardı. Onları bir anda değiştirmesini beklemek ne kadar doğrudur?

"Mantıklı düşünmenin sırası mı şimdi?" dedi Gregg kendine kızarak. Aleka'ya öfkeli kalmak zorundaydı. Sadece yaptıklarından dolayı değil, aynı zamanda bir savaş tutsağı olduğu için de. Eğer onu anlamaya başlar ve düşüncelerine hak verirse, koperlere ne kadar yardımcı olabilirdi ki? Gregg bu gece için düşüncelerine ara verip gözlerini kapadı. Yarın kaldığı yerden beynini yormaya devam edebilirdi ne de olsa. Aleka'nın ısınmak ve itiraf etmese de rahatlamak için Gregg'e sarılması, ikisinin de soğuktan korunmasını sağlamıştı. Hâlâ yanan ateş onlara eşlik ederken, Gregg sahip olabileceği en hilekâr düşmana sarılarak uykuya daldı. Hayat sahiden tuhaftı. Özellikle de bilmediğin bir ormanda doğaüstü yaratıkların arasındaysan.

4. BÖLÜM

'İSYAN'

Gregg yüzüne çarpan yağmur damlalarıyla kaşlarını çatarak, başını yana eğdi. Gözlerini araladığında kirpiklerine düşen yağmurla irkildi. Yerinden sıçramasıyla Aleka'yı da uyardı. Aleka elini Gregg'in göğsüne koyarak doğruldu ve anlık kafa karışıklığından sonra boğazını temizleyerek geri çekildi.

"Günaydın," dedi Gregg ayağa kalkarken.

"Her sabah içtiğin o siyah şey olmadan olaya konsantre olabilecek misin?" dedi Aleka ve ayağa kalkıp nehre doğru yürüdü.

"Kafein yokluğunu fark etmiyor değilim ama idare edebilirim."

Nehrin yanında eğilen Aleka yüzünü yıkayıp, elini saçlarında dolaştırdı. Orman onların ruh halinin aksine, neşeli bir günündeydi. Kuşlar her yerde kanat çırpıyor, ötüşüyordu. Rüzgâr bile dingindi. Nehrin dinlendirici hafif bir melodisi vardı. Ne yazık ki şimdilik ikisinin de ilgisini çekmeyen bir durumdu.

"Bir haber var mı?" dedi Aleka.

"Tam zamanında geldim öyleyse." Gregg ve Aleka aynı anda dikkat kesilerek sese döndü. "Sakin olmanıza biraz," dedi Alysa elini sallayarak. Üzerindeki yaprakları temizlerken, ağaçların arasından çıkarak yanlarına yürüdü. Aldığı derin nefesi bırakıp başını kaldırdı ve ellerini beline yerleştirerek ikisine de gülümsedi. Gregg ve Aleka'nın ona merakla baktığını

gördüğünde, "Ah, evet! Neden burayım?" dedi gülerek. "Şey, kısaca bahsetmek gerekirse," deyip Aleka'ya parmağını uzattı. "Baskın yapan amazonlardı. Üzgünüm. Bu kötü hissettiriyor olmalı. İkincisi..."

"Dur biraz," dedi Aleka öne çıkarak Alysa'ya doğru giderken. Gregg elini uzatarak fazla yaklaşmamasını belli etti. Aleka sinirli bir halde olsa da itiraz etmeden durdu. "Yalan söylüyorsunuz! Saldırı emri verilmesinin imkânı yok. Doryalar yapmıştır."

"Doryalar değildi. Kendi gözlerimle gördüm," dedi, Aleka için sahiden üzüldüğünü belli eden bir ses tonuyla. "Sadece kadınlardan oluşan, on beş kişilik bir gruptu ve Mai Girma Kabilesi'nin armasını taşıyorlardı. Oradan ayrılırken yere düşürdükleri hançerlerden birini aldım," Elini beline götürerek hançeri çıkardı. "Kanıt isteyebileceğini düşündüm."

Aleka hançeri hemen alıp kabzasını kendine doğru çevirdi. Hançerin başladığı yerde metale işlenmiş olan armada başparmağını kaydırды. Ok ve yayın birleşiminden oluşmuş sembol, Gregg'in ölü öğrenciler üzerinde bulunduğu yanık izleriyle aynıydı. O yanık izlerini nasıl bıraktıklarını hâlâ anlayamamıştı.

"Bu yeterli bir kanıt değil," dedi Aleka başını iki yana sallayarak arkasını dönerken.

"Annem kabul etmeyeceğini söylemişti."

"Doryalar kim?" dedi Gregg akli birkaç cümle önceki konuşmalara kayarak. "Ormanda yaşayan diğer tür mü?"

"Evet, öyle de söyleyebilirsin," dedi Aleka ve yeniden önüne dönüp hançeri Alysa'ya geri verdi. "Kendim görmek istiyorum."

"İstersen size sınıra kadar eşlik edebilirim. Geri çekilmek üzereledir ama onları görebilirsin. Yine de bunu tavsiye etmem."

"Tavsiyeni istemiyorum," dedi Aleka. Tokadan kurtulan rasta saçlarından biri önüne düşünce sinirlenerek geri itti. "Kelepçeleyecekseniz acele edin. Vakit kaybetmemize gerek yok!" Kimseden ses çıkmayınca, "Kelepçe yoksa gidelim," deyip yürümeye başladı.

"Kraliçenin böyle bir şey yapacağını tahmin etmemiştim," dedi Gregg, Alysa'ya doğru eğilerek. Hızlı adımlarla Aleka'nın iki metre arkasından yürüyorlardı. Aleka yaralarına rağmen kendini zorlayarak, hızlı bir şekilde ormanda ilerliyordu.

"Biz de tahmin etmemiştik. Yoksa Aleka'yı yaşadığımız yerde tutmazdık zaten."

"Amazonların yapmadığını söyledim size," dedi Aleka yürümesine ara vermeden. Sesi hararetli ve öfkeli geliyordu. Haklı olarak. Yorulduğunu belli edercesine hırıltılı nefesler alırken, neredeyse koşarak dalların arasından geçip engebelerin üzerinden atlıyordu. "Kardeşimle aramın kötü olduğunu saklamıyorum ama hayatımı bu şekilde hiçe saymaz. Ben hâlâ onun ailesiyim."

Gregg sonucunun kendisini nasıl etkileyeceğini düşünmeden, Aleka'nın tahmininin doğru çıkmasını umdu. Hiç kimse ailesi tarafından ihanete uğramayı hak etmezdi. Hayatının değersiz olduğunun vurgulanması için bundan daha etkili bir yol seçilemezdi herhalde. Evlat edinildiğini hatırladığında, geride bıraktıklarını düşünmemeye çalıştı. Her ne kadar onları suçlasa da, aslında ikisine de öfkeli değildi. Evet, anne ve babası, Gregg'den gerçeği saklayan birliğin baş üyeleri idi. Yine de hiçbir zaman kız kardeşini daha fazla sevdiklerini hissetmemişti. Aksine, kız kardeşi hep Gregg'in üzerine fazla düştüklerini iddia ederdi. Belki de bunu düşünmesinin sebebi sahiden böyle olmasıydı. Gwen ve Kyne'in bu kadar hassas davranmasının nedeni, bir gün yaşanacakları tahmin etmeleri idi muhtemelen. Gregg'in bir şekilde gerçeği öğreneceğini ve onlardan kopacağını düşünmüş olmalıydı. Gregg ailesinden ayrılmayı istemişti fakat mecburdu. Onları üzmemek için, aklını kurcalayan soruların peşinden koşmaması kafayı yemesine sebep olurdu.

Yerleşim yerinin sınırına yaklaştıkları sırada gürültüyü duydular. Üçü aynı anda kendilerine birer ağaç bularak siper aldı. Aradan geçen saniyelerin ardından, gürültü yapanların amazonlar olduğu ortaya çıktı. Aleka gözlerini kapatarak nefesini

bırakırken kaşlarını çatmıştı. Birkaç saniye içinde kendini toparlayıp ağacın arkasından çıktı.

Gregg de çıkacağı sırada Alysa başını hızla sağa sola saldı. *Yapma*, dedi dudaklarını kıpırdatarak. Görünür olduğu an öldürüleceğini anlatmak istercesine, boğazını kesiyormuş gibi yaptı. Gregg yerinden kıpırdamadı. Oldukça etkili bir imgesel çalışmaydı ve boğazının kesilmesini istemiyordu.

Beş amazon kadını Aleka'yı görür görmez silahlarına davrandı. Üç tanesi bıçağına uzanırken, diğer ikisi yaylarını gerek oklarının hedefini Aleka'ya doğru çevirdi.

"Hey!" dedi Aleka ellerini havaya kaldırarak. "Benim, Aleka."

"Seni tanıyoruz, prenses," dedi en öndeki kadın. Yan durarak okunu her an serbest bırakacak bir şekilde bekliyordu. "Yoksa Afahi üyesi mi demeliyim? Hayır hayır, sen Parani olmuştun, değil mi? Kendi isteğinle o kadar çok pozisyon değiştiriyorsun ki, artık takip edemez olduk. En son yaptığın şey neydi?"

"Geldiğim yerleri hak ettim ben!" dedi Aleka ellerini yumruk yaparken.

"Öyle mi dersin?" Arkalardan çıkan bir amazon, elini kemerinde takılı olan bıçağın kabzasına yerleştirmişti. "Daha yeni eğitim görmeye başladığımız yıllarda birliğe alındın ve otuz yaşına gelmeden Parani oldun. Bense yıllarımı harcadım. Sadece savaşabilmek için."

"Dikkat bozukluğun vardı, değil mi? Evet, seni hatırladım," dedi Aleka gülümseyerek. Gregg o ifadenin kendisine yöneltilmediğine sevindi. Çünkü sahiden moral bozucu bir gülümsemeydi. "Bazılarımızın diğerlerine yetişmesi için daha fazla çalışması gerekiyorsa ne olmuş? Bir şeyler tutmayı becerebildiğimden beri eğitiliyorum ben. İlla hatırlatmam gerekiyorsa söyleyeyim, sizinkiler gibi sıradan bir anneyle sahip değildim."

"Hainin teki olduğu için öldürülen bir anneyle sahipsin diye mi bu kadar mutlusun?" dedi aynı kadın. "Aleka," dedi nefesini bırakarak gülerken. "Şimdi senin adına gerçekten üzıldüm." Başını hafifçe öne doğru salladığında, iki amazon gerdikleri

yaydaki okları serbest bıraktı. Onlar kadar sağlıklı olamadığı için oklardan kaçamayan Aleka, kendini sırtüstü yerde bulmuştu.

Okçulardan biri Aleka'nın başına gelerek ona gülümsedi. Yayını aşağıya indirirken omuz silkiyordu. "Bazılarımız lider olmak için diğerlerinden daha fazla çabalamak zorunda, prenses," dedi alayla. Tam arkasını dönmek üzereyken duraksayarak yeniden ona baktı. "Hâlâ anlamadıysan açıklayayım, yönetimi devraldık. Biraz kanla," deyip göz kırparak yanından uzaklaştı.

Kadınların gözden kayboluşunu izleyen Gregg, yavaş adımlarla olduğu yerden çıkarak Aleka'nın yanına gitti. Omzundan ve kolundan vurulmuş olan Aleka soğuk terler dökerken titriyordu. "Yardım için teşekkürler," dedi dişlerini sıkarak homurdanırken.

"Ölmek için iyi bir zaman değil," dedi Gregg. Tek dizinin üzerine çöküp yaraların girişini inceledi. "Artık saldırının amazonlar tarafından gerçekleştiğine inanıyor musun?" Aleka gözlerini kaparken başını salladı. "Üzgünüm," dedi Gregg. Kolunu tutarak doğrulmasına yardım edip oturmasını sağladı.

"Sorun yok. Böyle şeyler olur," dedi Aleka sırtını ağaca yaslayarak. Başını sert kabuğa vurup acıyla irkilerek güldü. "Size söylemiştim. Bunu yapan kardeşim değildi. Sadece bir grup ser-seri amazon," derken başını bir kez daha vurdu.

"Başını ağaca vurmayı bırak!" dedi Gregg sinirle. Oklar yetmiyormuş gibi bir de beyin sarsıntısı mı geçirmek istiyordu?

"Bayılmamaya çalışıyor," dedi Alysa ve Aleka'nın diğer yanına geçerek elindeki bıçağı kemerine yerleştirdi. "Seni öldürmek istediler. Bunun farkında mısın?"

"Oklar acıtıyor. Yeterince farkındayım."

"Şunları çıkartalım," dedi Gregg sırtındaki çantayı kollarından sıyrırken. Okun girdiği yerdeki kumaşı biraz daha yırtarak genişletti. "Çantada pansuman malzemeleri var." Alysa başını sallayarak gerekli şeyleri alırken, Gregg yaranın etrafındaki kanı sildi. "Nasıl yapmam gerekiyor?" Vücuduna saplanan

bir okla nasıl baş edilmesi gerektiğini bilmemesi tuhaf değildi. Öğrenmek için tam zamanıydı sadece.

“Okun ucunu diğer taraftan çıkarmalısın,” dedi Aleka olabildiğince dik oturarak. “Oku ileri it. Uç diğer taraftan çıktı-ğında başını kopar ve bu sefer kendine doğru çek.”

“Bu canını acıtacak,” dedi Alysa. Malzemeleri düzenli bir şekilde toprağa dizerken kısaca Aleka’ya baktı. “Belki de bayılman en iyisidir. Böylece daha az hissedersin.”

“Hemen yapalım. Dayanabilirim.”

Gregg önce omzundaki oku çıkarmak için dizlerinin üzerinde doğruldu. Bir elini Aleka’nın göğsüne koyarak onu ağaca bastırdı. Diğer eliyle oku kavrayıp derin bir nefes aldı. “Hazır mısın?” diye sordu Aleka’ya bakarak. Aleka aceleyle başını salladı. Tam konuşacağı sırada Gregg oku yapabildiği en hızlı şekilde ileri itti. Aleka acıyla ayaklarını kıvrarak yan dönerken Gregg omuzlarını kavrayıp onu sabit tuttu. “Tamam, az kaldı,” deyip Aleka’yı yeniden ağaca yasladı. Bağırmmamak için dudaklarını birbirine bastıran Aleka gözlerini sımsıkı kapamış, nefes almayı bile bırakmıştı.

Alysa, Aleka’nın arkasına geçerek üçgen ucu yerinden koparmaya çalıştı. Oku hareket ettirmeden bunu başarmak oldukça zordu. “Aldım,” dedi birden başını kaldırarak. Kanlı üçgeni toprağın üzerine bıraktı. “Çekebilirsin.”

Aleka’nın düşünmesine izin vermeyen Gregg, oku hızla kendine doğru çekti. Bu sefer öne doğru eğilen Aleka, alnını Gregg’in omzuna yasladı. Derin nefesler alırken üzerinden terler boşalıyor ve ayazda kalmış gibi titriyordu. “Onları bir daha gördüğümde, bıçağımın ne kadar keskin olduğunu kanıtlayacağım. Yemin ediyorum...”

Gregg bir kolunu Aleka’ya dolayıp onu sıkıca tutmuş ve diğer oku da ileri itmişti. Aleka sözünü yarıda keserek kısa bir çığlık attı. Gregg acıya daha fazla katlanamayacağını ve yavaş yavaş sınıra yaklaştığını hissetmişti. Bu yüzden Alysa’ya hızlı olmasını işaret etti. Alysa okun ucunu kopardığında Gregg oku

çıkardı. Aleka kollarında gevşediğinde onu geriye doğru yattırdı. Yüzündeki tüm kan çekildiğinden, dövmeleleri ve yara izleri daha belirgin görünüyordu. Gözleri kapalı olmasına rağmen tamamen kendinden geçmediğini hâlâ kesik kesik nefes almasından anlamıştı.

"Çantayı topla," dedi Gregg, Aleka'yı kucağına alırken. "Geri dönüyoruz."

Alysa, Gregg'in çantasını kapatıp omzuna taktı ve hızlı adımlarla yürümeye başladı. "Onu öyle taşıyabilecek misin?"

Gregg bir an durup Aleka'ya baktıktan sonra Alysa'ya hak vererek başını salladı. Gidecekleri yol yakındı fakat fazla engel vardı. Bu yüzden, Aleka'yı kaldırıp omzuna attı. Tam anlamıyla uyanık olmayan Aleka, baş aşağıya sallanmayı dert etmezdi herhalde. Aşağıya doğru sarkan kollarından yaralı olanın kanları parmaklarına akıp yere damlıyordu. Uyandığında baş ağrısı çekeceği kesindi ama şimdilik önemli olan bu ormandan olabildiğince çabuk çıkmalarıydı. Böylece daha güvenli bir yerde plan yapabilirlerdi. Kraliçenin durumunu merak eden Gregg, bundan sonra ne olacağını düşündü. Yeni lider sahiden etkili olursa, Aleka oraya geri dönemezdi. İstenmediğini açıkça göstermişlerdi. Neredeyse kalbine yollanan iki okla beraber üstelik. Amazonlar sadece yabancılara değil, kendilerinden saymadıkları herkese acımasızca davranabiliyorlardı. Aynı ırktan gelmiş olsalar bile.

Koper topraklarına yaklaştıklarında, karşılarına iki nöbetçi çıktı. Önce Gregg'i, ardından da Alysa'yı gördüklerinde ellerini kılıçlardan çektiler ve devam etmeleri için yol açtılar. "Kraliçenin kız kardeşini geri mi getirdiniz?" diye sordu nöbetçilerden biri.

Gregg cevap vermeden yürürken, Alysa koşturarak onu takip etti. Merak içinde ikisine bakan nöbetçilere, "Durum biraz karışık," diye acele bir açıklama yaptı. "Nereye götürüyorsun?"

"Bilmiyorum. Nereye götürmem gerekiyor?"

"Geri dönmüşsünüz." Delbin ormandan çıktıklarını gördüğü an, oturduğu yerden kalkıp yanlarına gelmeye başlamıştı.

Başını yana eğip Aleka'ya baktıktan sonra kaşlarını kaldırdı. "İyi görünmüyor. Her şey yolunda mı?" Gregg derin nefesler alırken başını iki yana salladı. "Bir yatağa ihtiyacın var sanırım. Beni takip edin," dedi Delbin ve sıra sıra evlere doğru yürümeye başladı. "Birkaç boş odam var. Pek misafirim olmuyor."

Gregg bunun nedenini tahmin edebiliyordu. Küçük ve vahşi bir toplulukta, lanetli olduğuna inanılan biri arkadaş edinme konusunda sıkıntılar çekebilirdi. Görünen o ki, Delbin'in tek arkadaşı Jerry'ydi. Diğer insanları ve düşüncelerini umursamayan biriydi muhtemelen. Jerry sadece insanları değil, genel olarak çoğu şeyi umursamazdı aslında. Gregg bu sayede ormanda kaybolma bahanesiyle Aleka'yla buluşabilmişti. Jerry iyi bir eğitmendi fakat defterini açtığı an, zaman kavramını yitiriyordu. Gregg o defterde ne olduğunu hiç bilmiyordu. Bir kere sormaya kalktığında Jerry başının arkasına sopa fırlatmıştı.

"Gidip anneme haber vereceğim," dedi Alysa kendi evlerine yönelirken.

Delbin evinin kapısını açarak arkasını döndü. "Gel," dedi elini sallayarak. Gregg içeri girdiğinde Delbin kapıyı kapatarak gideceği yeri gösterdi. "Burada hiç kimse kalmıyor ama yatak temiz," derken odada ilerleyerek camı ardına kadar açtı.

Gregg elini Aleka'nın sırtına koyarak onu yavaşça indirdi ve yatağa bıraktıktan sonra bacaklarını düzeltilti. "Teşekkür ederim," dedi yatağın yanındaki sandalyeye otururken. "Kimse onu evine almazdı ve o mağaraya geri dönmesini istemedim."

"Önemli değil. Uslu durduğu sürece burada istediği kadar kalabilir." Pencereden uzaklaşarak Gregg'e yaklaştı. "Bir şeye ihtiyacın var mı? Aç mısın?"

"En son ne zaman yemek yediğimi hatırlamıyorum." Dirseklerini dizlerine yaslayarak ellerini saçlarından geçirdi. Başı önünde öylece dururken, tek önemli şey buymuş gibi beslenme düzenini düşündü. "Sanırım kahvaltıydı. Evet, kahvaltı yaptım."

Delbin gülümseyerek omzuna vurdu. "Sana protein ve karbonhidrat dolu bir yemek hazırlayacağım. Onun için bir şeye

ihtiyacın var mı?" Gregg başını kaldırdığında Delbin'in Aleka'yı işaret ettiğini gördü. Ellerini bağlayarak gülümsedi. "Pansuman malzemelerim var ve..."

"Yaralanmışsın," dedi Gregg onun sözünü keserek. Ayağa kalkıp bileklerini tutarak kollarına baktı. Morluk ve çiziklerle dolu olduğunu şimdi görebiliyordu. "Başka yaran var mı? Ne oldu böyle?" Cama doğru yürüyüp dışarı baktı. Daha önce fark etmediği bir şey daha vardı. Yerleşim yerindeki bomba hasarının evlere ulaşmaması şanstı. Bazı yerlerde karaltılar görünüyordu. Onun haricinde tüm zarar dağınıklıktan ibaretti. Koper kadınları iyi mücadele etmişti. "Delbin..." dedi Gregg ona dönerken.

"Ben iyiyim," dedi Delbin başını sallayarak. Kapıyı gösterirken arkasına baktı. "Gidip malzemeleri getireyim. Sonra da yemeğini hazırlarım," deyip dışarı çıktı.

Gregg belindeki kemeri çıkararak Aleka'ya doğru döndü. Ellerini tutup başının üzerinde birleştirdi ve kemeri etrafından geçirerek yatak başlığına sabitledi. Dinlenmesi için onu rahat bırakacaktı fakat uyandığı an kaçacağını ya da silah arayışına gireceğini biliyordu. Kemer onu bir süreliğine de olsa yerinde tutardı.

Odadan çıkarken kapıyı açık bırakan Gregg, sırtındaki kılıfı omuzlarından sıyrıp mutfak masasının üzerine bıraktı. "Pansumanı o uyurken yapmasam daha iyi. Dokunulmaktan hoşlanmıyor. Uyanınca sinirlenebilir."

"Fazlasıyla amazon," dedi Delbin malzemeleri kaldırırken. "Tam olarak neler oldu?"

"Buraya saldıran amazonlar, kraliçeye ya da liderliğine karşı çıkmış gibiler. Neredeyse Aleka'yı öldüreceklerdi. Sanırım amazon topluluğu huzursuz günler geçiriyor. Kraliçeden memnun değiller." Küçük kare masanın yanındaki tek sandalyeyi çekerek oturdu. "Evin çok güzelmiş. Bana kendiminkini hatırlattı."

Çoğu malzeme ilkel olmasına rağmen, Delbin'in mutfak düzenli ve temizdi. Diğer evlerde olduğu gibi burada da salon ve mutfak birleşikti. Salon kısmında ikili bir koltuk, büyük ve

oldukça rahat görünen bir sandalye ile masa vardı. Aralık du-ran diğer kapısı muhtemelen yatak odasına açılıyordu. Onun haricinde kapıları kapalı olan iki farklı oda daha vardı.

"Teşekkür ederim," dedi Delbin omzunun üzerinden ona ba-karken. "Çok fazla bir şey değil ama yapabildiğim kadar evim haline getirmeye çalışıyorum."

Gregg dudaklarını ıslatırken kollarını masaya yasladı. "Hiç geri dönmeyi düşündün mü?"

"Ne?"

"Evleneceğin adam ölmüş ve burada seni sevmiyorlar. Yani..." deyip gözlerini kapadı. "Özür dilerim. Öyle söylemek istemedim."

"Sorun değil. Beni sevmediklerini kendim söyledim zaten," dedi Delbin onun endişeli haline gülerek. Ocağı yakarken ba-şını eğmişti. Tezgâhın üzerindeki etlere yönelip, büyük bir bı-çak aldı. "Geri dönmek istedim. Rald biraz beklememi söyledi. Sonra istersem beni şehrimde kendi bırakacaktı. Ne oldu bilmi-yorum," dedi bir anlık duraksayarak. "Ama gitmek istemedim. Evet, burada kötü bir iletişim sorunu yaşıyorum ama öğren-diğim ve gördüğüm tüm bu şeylerle insanların arasına döne-mem. Artık uyum sağlayabileceğimi düşünmüyorum." Gregg onun yüzünü göremiyor olsa da, kafasının karışık olduğunu anlayabiliyordu. Kendisi de aynı şeyleri düşünmüştü. "Yani burada böyle bir dünyanın varlığını bildikten sonra, sabah se-kizde kalkıp işe gidemem. Ayrıca trafiği özlediğim de söylene-mez ya da iş kıyafetlerini. Tanrım!" derken iç geçirerek başını salladı. "Makyaj yapmama gerek yok, topuklular canıma oku-muyor ve modayı takip etmedim diye kimse bana ucubeymi-şim gibi bakmıyor. Gerçi burada da lanetli olduğumu düşü-nüyorlar ama ne yapabilirim ki? Her şeyin bir bedeli vardır."

"Böyle devam etmesine izin veremezsin. Sen ucube ya da lanetli değilsin."

"Ne önemi var? Onlar öyle düşünüyor. Bir koperin fikrini değiştirmek ne kadar zor, farkında mısın?"

Delbin yemeği hazırlamaya devam ederken, Gregg'in önüne yoğun bir sıvı koydu. Aynısını Niobe da vermişti. Gregg meyve suyuna benzettiği ama daha güzel olduğunu düşündüğü içeceği seviyordu. Yemeği beklerken Delbin'i izliyor, bir yandan da meyve suyunu içiyordu. Delbin'in bu şekilde dışlanmasını hâlâ akli almıyordu. Gregg çok fazla koperle iletişime geçmemişti fakat tanıdıkları arasında bunu yapabileceğine inandığı kişiler yoktu. Rald, Niobe, Maurice, Vasyl ya da Faythe. Hepsinin mantıklı düşünceğine ve sadece kötü tesadüfler yüzünden Delbin'i dışlamayacaklarına inanıyordu. Belki de tanıdığı bu kişiler yönetimde ya da orduda olduğu için arkadaşlığa fırsat bulamıyordu. Böylesi daha akla yatkındı. Beşinin de arkadaşlık yapmaya vakti olduğunu sanmıyordu.

"Ben neden burada olduğumu söyledim. Sıra sende." Delbin omzunun üzerinden Gregg'e bakarak gülümsedi. "Tüm bu çılgınlığa nasıl bulaştın?"

Derin bir nefes alan Gregg arkasına yaslandı. "Çok uzun hikâye."

"Hep öyle değil midir zaten?"

Gregg yorgunca gülümsedi. "Kısaca bahsedeceğim öyleyse." İçeceğinden bir yudum daha alıp dilini dudaklarında dolaştırdı. "Blacksburg'de işlenen erkek öğrenci cinayetlerine bakıyordum. Aleka bana yardım etmek istediğini söyledi. Sonradan öğrendim ki, katille aynı yerden geliyorlarmış. Onun da amacı bir koperi öldürmekti ama aynı zamanda, ortalığı fazla kirleten Cleite'i durdurmak için yollanmıştı. O çocuğu korumak istedim ama sonra kendim öldürdüm. Aleka koper olabileceğimi söylediğinde evimi terk ettim. Deniz kızlarıyla tanıştım. Ve tuhaf bir deniz yolculuğu yaparak amazon topraklarına ulaştık. Yargılandım, casus olarak atandım. Ah, bu arada kendini öldüren nişanlının aslında yaşadığını ve bir amazon olduğunu öğrendim. Buraya casus olarak gelmiş olsam da, anlarsın ya," deyip omuzlarını silkti. "Böyle bir bilgi beni..." deyip hissettiklerini

tarif edemeden sustu. "Sonuç olarak amazonlardan nefret ediyorum," dedi ve bardağındaki tüm meyve suyunu bitirdi.

Elindeki bıçakla tamamen ona dönmüş olan Delbin, öylece Gregg'e bakıyordu. Gözlerini kapatıp başını salladı ve yeniden açtığı anda nefesini bırakarak güldü. "Sahiden uzun bir hikâyeymiş. Yani özeti buysa," deyip kaşlarını kaldırdı. "Peki, Aleka'yla aranızdaki durum ne?"

"Ne durumu?" dedi Gregg boş olduğunu bildiği bardağına bakarak.

"Kötü bir boşanma yaşamış eski çiftler gibisiniz. Daha acımasız ve kanlı olanından."

"Öyle bir şey değil. Hem senin de söylediğin gibi, Aleka fazla amazon." Bardağını masaya bırakarak güldü. "Çok mu belli oluyor?"

Delbin de ona gülerken arkasını dönerek yemeğe devam etti. "Benim için öyle. Buradakiler için sanmıyorum. Dikkatlerini bile çekmemiştir. Aranızda öyle yoğun bir öfke ve nefret var ki, bu sadece birbirini çekici bulan çiftler arasında olabilecek bir şey."

"Bu hayatımda duyduğum en saçma şey."

Delbin tezgâha tutunarak kahkaha attı. "Gerçekten mi? Koperler, amazonlar, deniz kızları ya da kontrol edilebilen hayvanlar değil de, Aleka'yla birbirinizi çekici bulmanız mı saçma?"

Gregg bir an kaşlarını çatarak duraksadı. Aleka'yla birlikte olabilme ihtimalini düşündü ve başını salladı. "Kesinlikle öyle. Sözümün arkasındayım," dedi inatla.

"Kendini kandırmaya devam et." Kahkahasını bir türlü bastıramıyordu.

Gregg, Delbin'in söylediklerini düşünürken dışarı çıkıp Niobe'ü buldu. Bahçede birkaç adama emirler yağdırıyordu. İki katı kadar olan adamlar, onun söylediklerini derhal yerine getiriyorlardı. Niobe çevredeki korumayı sıklaştırırken, bir yandan da ne kadar hasar aldıklarını kontrol ediyordu.

"Saldıran amazonlar, kraliçeye bağlı olmayan isyancı bir gruptu. Bunu bilmen gerektiğini düşündüm," dedi Gregg. Niobe yüzüne baktığında anlatmaya devam etti. "Aleka şu anda Delbin'in evinde. Onu bağladım. Zaten bağlı olmasa da bu güvenlikten kaçamayacak kadar yaralı. İsyancılar onu öldürmeye çalıştı."

"Rald'la konuşacağım. Kızı elinden kaçırma," deyip evine doğru yürüdü.

5. BÖLÜM 'İNKÂR ET!'

Rald, elinden bırakmadığı telefonu çaldığında hemen cevapladı. "Evet!"

"Rald," dedi Niobe nefesini bırakarak. Sesinin endişeli çıkacağını düşündüğü zamanlarda yaptığı gibi boğazını temizleyerek güldü. "Burada her şey yolunda. Bizi merak etme. Faythe size doğru yola çıktı."

"Telefonu yanından ayırmamanı söylemiştim," dedi Rald sakın kalmaya çalışırken. Niobe onun içinde bulunduğu durumu anlamış gibi hiçbir şey söylemeden bekledi. Yeniden konuşmaya hazır olduğunda diğerlerinden biraz uzaklaştı. Maurice ve Vasyl o sırada başka bir şeyden söz etmek üzereydi. "Neden telefonu açmadın? Seni merak ettim."

"Amazonlardan bir birlik saldırdı. Çok değil, sadece on beş dakika sürdü fakat geri çekilip gece boyunca pusuda beklediler." Rald'ın daha fazla endişelenip soru sormasına izin vermeden anlatmaya devam etti. "Amaçları bizi öldürmek değildi. Kraliçeden bağımsız bir isyancı grubuydu."

"Neden saldırdılar peki?"

"Bilmiyorum. Kraliçenin kardeşini öldürmeye çalışmışlar. Gregg kaçamayacak kadar yaralı olduğunu söyledi. Şu anda evlerden birinde ve bağlı."

"Lanet olsun!" dedi Rald iç geçirerek yanağını kaşırken. Arkasını döndüğünde son hız koşan Faythe'i gördü. Nefes nefese öne eğilen Faythe ellerini dizlerine yasladı. Hırıltılı soluklar alırken, ona bakan üç erkeğe az sonra konuşacağını belirterek işaret parmağını kaldırdı. "Faythe geldi," dedi Rald telefona dönerek. "Bilgileri ondan alırım. Çocuklara dikkat et. En kısa zamanda orada olacağım."

"Dikkatli ol. Acele karar verme," dedi Niobe telefonu kapatmadan önce.

Rald telefonu çantasının yanına bırakıp, Faythe'e doğru yürüdü. Elini omzuna koyarak doğrulmasına yardım etti. "Otur ve dinlen." Faythe başını arkasındaki ağaca yasladığı sırada Rald, Vasy'l'e baktı. "Su getir."

Gözlerini Faythe'den ayırmayan Vasy'l, çantasındaki suyu çıkararak uzattı. Başını sallayarak teşekkür eden Faythe suyu alıp yarısına kadar içti. "Ne yapacağız?" diye sordu elinin tersiyle dudaklarını silerken. "Kraliçe hâlâ gelmedi mi?"

"Amazon topraklarında son durumun ne olduğunu bilmiyoruz," dedi Rald. "Kendine geldikten sonra yola çıkacağız. Yaklaşabildiğimiz kadar yaklaşırız," deyip Maurice'e baktı. "Koruma olarak on kişi haricinde herkesi geri gönder. Jerry'nin yetkili olduğunu söyle. Niobe'la ikisi, biz dönene kadar toprakların güvenliğinden sorumlu olacak."

"Jerry bu kadar sorumluluğa katlanabilir mi dersin?" dedi Maurice çantasını toplarken. Jerry sorumluluk alacak kadar yetenekli, bilgili ve tecrübeliydi. Sadece böyle şeylerden hoşlanmıyordu, hepsi bu.

"Ona görevini yerine getirmesini hatırlat."

Maurice yola çıktığında Rald, Faythe'e geri döndü. "Bildiklerini anlat."

"Oraya gittiğimde her şey bitmişti. Gregg'i kraliçenin kız kardeşini taşıırken gördüm. Anladığım kadarıyla isyancılar ona da saldırmış. Sivil kaybımız yok, sadece korumalardan bazıları

yaralı. Yardım aldıklarına emin oldum. Niobe dağınıklığı toparlıyor.”

Rald karısıyla gurur duyarak derin bir nefes aldı. Doğru kadınla evlendiğinden hiç şüphe duymamıştı. Tanışmaları gerçekten bir felaketle sonuçlanmıştı fakat onu ilk gördüğü andan itibaren Niobe’da bir şey olduğunu biliyordu. Aşk gibi değildi. Onu tanıdıktan sonra âşık olmuştu. Sadece o farkı hissetmişti. Diğer kadınlardan daha ilginçti Niobe. Onu evliliğe ikna etmesi tam beş yılını almıştı. Her ne kadar daha uzun sürmüş gibi gelse de, Niobe’un peşinden gitmek bile güzeldi. Bu anlardan birinde aldığı sağlam bir bıçak yarası vardı.

“Şimdi ne yapacağız?” dedi Vasyıl, Faythe’in yanına otururken.

Faythe ona bakarak diğer tarafa doğru yaslandığında, Vasyıl fark etmemiş gibi davranmak için çabalamıştı. Rald, onun için sahiden üzülmüyordu. Niobe’un belli sebepleri vardı ve Rald onları bertaraf etmişti. Ancak Faythe konuşmuyordu bile. En azından Rald’ın bildiği kadarıyla. Zavallı Vasyıl. Tamamen yanlış kayaya çarpmıştı.

“Bekleyeceğiz,” dedi Rald oturduğu yerden kalkarak. Onları biraz yalnız bırakmanın işe yarayacağını düşünürken gülümsedi. Belki birbirilerini öldürür, belki de yakınlaşırlardı. Süper yetenekli kadınlarla ne yaşanacağını tahmin etmek zordu.

*

Aleka, bilinci yerine gelirken kaşlarını çatarak irkildi. Vücudundaki tüm yaralar, kendini hatırlatırcasına bir anda harekete geçmiş gibiydi. Dişlerini sıkarak inlerken yana doğru döndü. Kollarını hareket ettiremeyince gözlerini hızla araladı. Hâlâ çekemediği kollarının, yatak başına bir kemerle sabitlenmiş olduğunu gördü. Arasından geçirebileceğini düşünerek çekiştirdiğinde, bileklerini tahriş etmekten öteye gidememişti. Uykusunda da birkaç kez çekiştirmiş olmalıydı, çünkü kemer o kadar sıkı olmamasına rağmen elleri bembeyaz kesilmişti.

Aleka ellerini kurtaramayacağını anladığında nefesini bırakarak önüne döndü. Tanımadığı bir odadaydı. Başını çevirerek

camdan dışarıyı görmeye çalıştı. Ağaçlar ve gökyüzünden başka bir şey göremeyince kafasını sertçe yastığa bıraktı. Hatırladığı en son şey, Gregg ve Alysa'nın okları çıkarmaya çalıştığıydı. Görünen o ki, başarmışlar ve üstüne üstlük bir de geri dönmüşlerdi. Aleka homurdanarak ayağını havaya kaldırıp yatağa vurdu. Öfkesi geçmeyince birkaç kez daha vurdu.

Çatlamış kanlı dudaklarını yalayarak gözlerini tavana sabitledi. "Dedektif!" diye bağırdı ve başını yana yatırarak açık kapıya baktı. Duvardan başka bir şey görebilseydi daha memnun olurdu. "Dedektif! Hangi deliğe saklandın yine?"

"Yine mi?" dedi Gregg kapının önünde durarak ona bakarken. Omzunu kapının kenarına yaslayıp, kollarını göğsünde bağladı. "Aleka," dedi Gregg gülümseyerek. "Kemerden kurtulamamışsın. Yoksa senin için fazla mı geldi?"

"Neden buradayım? Rehine olarak hiçbir değerim yok. Beni hemen çöz."

"Seni çözeceğim ama bırakmayacağım. Rald dönene kadar buradasın. Alışmaya çalış." Ona yaklaşarak eğildi ve kemeri çözerek masanın üzerine bıraktı. "Bir şeyler ye. İstersen düş alabilirsin. Yaralarını dikmemiz gerekecek. Kan kaybettiğin için iyileşemiyorlar. Bunun yardımı dokunur."

Aleka doğrularak yatağın kenarına tutundu. Başı önünde dururken bile güçlkle dik durabiliyordu. Gregg yardıma ihtiyacının olup olmadığını sorduğunda, Aleka duymazdan geldi. Nasıl olur da bunu sorardı? Hem de tüm o işkenceden sonra. Üstelik Aleka hangi konuda yalan söylediğini bile bilmiyordu. Yabancılar söz konusu olduğunda doğrulara pek başvurmadığının farkındaydı. Şimdiyse ne olduğu hakkında en ufak bir fikri yoktu. Ayrıca Gregg'in böylesine olay çıkarmasına sebep olacak kadar büyük bir sır saklıyorsa, mutlaka iyi bir nedeni olmalıydı. İç geçirerek gözlerini kapatırken dişlerini sıktı. İsyan çıktığına inanamıyordu. Ne zaman olmuştu bu? Daha önceden planlanan bir şey miydi? Sadece bir gün içinde ne kadar

çok düşünecek şeyi olmuştu böyle. Bazen sıkıcı anların özlemini çekiyordu.

"Burada mı kalmak istiyorsun? Oda servisimiz yok." Aleka bileğini tekmelediğinde Gregg homurdanarak geri çekildi. "Gözümün önünde olmayacaksan, seni yeniden bağlamak zorundayım."

"Sanki bağlardan kurtulamazmışım ya da gözünün önünden kaçamazmışım gibi," dedi Aleka başını yukarı kaldırarak ona bakarken.

"Şansımı denemek istiyorum," dedi Gregg ona işaret parmağını uzatarak. "Geliyor musun, kalıyor musun?"

Aleka burada kalmak istemediğini biliyordu. Kemerden hoşlanmamıştı. Bağlanmaktan da nefret ederdi. Kendini zorlayarak ayağa kalktı ve Gregg'e yürümesini işaret etti. "Gidelim, dedektif. Tüm yetki sende."

"Aksini iddia eden oldu mu?" dedi Gregg arkasını dönerek odadan çıkarken.

"Kibirli lanet koper!" diye söylendi Aleka. Her ne kadar zayıf görünmek istemese de, yaralı olan kolunu karnına doladı. Böylece hem omzu daha az acıyor, hem de karnındaki yaraya iyi geliyordu.

"Çabuk uyandın," dedi Delbin ikisi mutfağa girdiğinde. Aleka etrafına bakınırken, Delbin beline takılı olan havluyla ellerini kuruladı. "Yemeği şimdi bitirdim. Gel otur. Acıkmışsındır."

"Sen de oradaydın," dedi Aleka küçük masaya doğru yürürken. "Mortem'i durdurmaktaki başarısızlığın çok etkileyiciydi." Aleka kaba davrandığının farkındaydı ama yine de özür dileyecek değildi. Sonuçta işkence gören oydu. Gereğinden fazla saldırgan davranıyorsa, görmezden gelseler iyi ederlerdi. Sandalyeyi çekip masaya tutunarak otururken kaşlarını çatı. "Burada ne kadar kalacağım?"

"İstedığın kadar," dedi Delbin yeniden arkasını dönerken. Aleka'nın önüne tabak ve çatalını bıraktı.

Aleka masaya konularlara baktıktan sonra gözlerini Delbin'e çevirdi. "Tutsak değilmişim gibi davranmanız hiçbir şeyi değiştirmiyor. Gitmeme izin vermiyor ve beni bağlıyorsanız, tutsağım demektir. Şimdi açıkça konuşalım. Ne zaman gideceğim? Neyi bekliyorsunuz?"

"Sana söyledim, Rald gelene kadar buradasın."

"Ah, ilk söylediğinde de anladım," dedi Aleka başını Gregg'e çevirirken. "Demek istediğim, bunun bir yararı yok. Şu anda isyan çıkaran amazonlar için sıradan bir insandan bile daha değersizim," deyip göz ucuyla Delbin'e baktı. "Örnek için kusura bakma," dedi sabit sesiyle.

"Delbin değersiz değil," dedi Gregg elini masaya koyarak. "Sen de değilsin. İsyancıların yönetimi ele geçirdiğinden emin olmadan, Rald seni bırakmayacaktır. Bunu kabullen, alış ve uyum sağla." Masanın ortasında duran büyük tabaktaki yemeği üçüne dağıttı. "Sorun çıkarmazsan seni bağlamam. Bunu yapmak benim de hoşuma gitmiyor, biliyorsun."

Aleka önce Gregg'e, sonra da Delbin'e baktı. Delbin ona te reddütle gülümseyip yemeğine döndü. Kadını korkuttuğunun farkında bile değildi. Sonuçta Aleka hep böyle davranırdı. Başını öne doğru eğip tabağındakileri kokladı. Et, havuç ve diğer otların kokusunu aldı. Onun zevkine göre fazla karışık olmasının dışında, midesi su bile kabul edecek durumda değildi. Yutkunurken bile inlememek için kendini zor tutuyordu. Yiyormuş gibi görünmek için çatalı eline aldı. Havuçları öne doğru iterken başını çevirerek kapıya baktı. Kilidi basitti. Açıp hemen sonrasında dışarı çıkması sadece beş saniyesini alırdı ama toprakların etrafındaki korumaları atlatması bu haliyle daha güç olacaktı.

"Kaçış planı yapacaksan, önce güç toplamalısın bence," dedi Gregg ve tabağını işaret etti. "Hadi ye. Çok kötü görünüyorsun."

"Burada kalamam. Kardeşimi bulmak zorundayım. Bana ihtiyacı var."

"En geç sabah ne olduğunu öğreneceğiz." Ağzına bir kaşık dolusu yemek atıp çiğnerken omuzlarını silkti. "Bu kadar

düşünme. Eğer kraliçe değişmediyse, sen öldürülemeyecek kadar değerlisin demektir. Değiştiyse de, seni burada tutmak için hiçbir sebep kalmaz. Saldırmayacağından emin olduğum bir noktaya kadar seni geri götürürüm. Bir karar çıkana kadar burada kalacaksın ve sana zarar vermeyeceğiz."

"Siz?" dedi Aleka şaşkınlıkla mırıldanırken. Gregg ne söylemeye çalıştığını anlamadan başını salladığında Aleka kaşlarını kaldırdı. "Kendini sahiden buraya ait hissediyor olmalısın. Ne olduğunu buldun mu? Kim olduğunu ve aslında nerede kalman gerektiğini? Siz ve biz. Eğlenceli olacak." Başını yemeğine doğru çevirip, çatalını tabağı çizecek kadar sert bir şekilde ete sapladı. Ve birden sinirlenerek çatalı bıraktı. "Senin derdin ne?" diye bağırdı Gregg'e bakarak. "Ne yaptığımı bile bilmiyorum. Bir de kanun adamı olacaksın. Yargısız infaz senin olayın anlaşılan."

"Bu konuyu şimdi konuşmayacağız," dedi Gregg, Aleka'yı daha da sinirlendiren bir sakinlikle. Delbin yanağını kaşırken sessizce ayağa kalktı ancak oradan ayrılmayı başaramadı. "Otur!" dedi Gregg gözlerini ona dikerek. "Otur ve yemeğini ye. Burası senin evin. Gitmesi gereken sen değilsin." Delbin aynı sessizlikle yerine oturduğunda Gregg, Aleka'ya baktı. "Bu sabah seninle konuşacaktım fakat fırsat olmadı. Şimdilik önceliğimiz bu değil ama en uygun anda konuşacağız."

"Sabırsızlıkla bekliyorum," dedi Aleka ayağa kalkarken. "Yemek harikaydı. Teşekkürler," deyip odaya doğru yürüdü. "Emin ol kaçmayacağım, dedektif. O konuşmayı yapmak için can atıyorum. Bu karşılaşmayı asla geri çevirmem." Odaya girdiğinde kapıyı çarparak kapattı.

"Onu bağlamayacak mısın?" dedi Delbin yemeğine devam ederken.

"Hayır," dedi Gregg başını sallayarak. Aleka hakkında emin olduğu birkaç şey vardı. Bunlardan biri de, gerçek bir yüzleşmeyi asla kaçırmayacağını bilmesiydi. Aleka yalancı olabiliyordu ama korkak değildi. Bu yüzden, kaçmayacağı konusunda

doğruyu söylediğine inanıyordu. "Yemek sahiden güzel olmuş," dedi tabağını bitirdiğinde.

"Beğendiğine sevindim," dedi Delbin. Ayağa kalkıp tabakları aldı ve tezgâha doğru taşımaya başladı. "Niobe şu anda hasar kontrolü yapmakla meşgul. İki saat içinde onunla konuşabileceğiz. O zamana kadar istersen Aleka'yla arandaki sorunu halledebilirsin."

"Sorunu ortaya çıkaracağız, halletmeyeceğiz. Hem, Aleka'yla konuşmayı ertelememin bir sebebi var. Burada kalmasını sağlayan tek şeyi yok edemem." Ayağa kalkıp Delbin'e yardım etmeye başladı. Her yerde karmaşıklığın hüküm sürdüğü doğaüstü bir ormandaydı ama Gregg'in elleri kanlı değil köpüklüydü. "İsyancılar yönetimi ele geçirirse ne olacak, bir fikrin var mı?"

"Thalestris kraliçe olduğundan beri aslında her şey daha düzenli. Evet, yılın bir döneminde saldırı gerçekleşiyor ve amazonlar dış dünyadaki koperleri avlıyor ama onun dışında yoğun tacizler yaşanmıyor. Thalestris hem bir savaşçı, hem de iyi bir yönetici. İsyancılar ise sadece savaşçı. Yönetimden anladıklarını sanmıyorum."

"Thalestris'ten neden memnun değiller peki?"

"Bilmiyorum. Thalestris yeni bir kraliçe ve eğer işler kötüye gitmişse, yönetimde bu kadar kısa kalan ilk amazon lider olacak." Delbin köpüklediği tabakları Gregg'e verirken burnunu kıvırdı. "Ne olduğunu anlamıyorum ama umarım bir an önce yoluna girer. Rald ve diğerleri hâlâ amazon topraklarında. Kraliçeyle aralarında bir tür ateşkes var. Muhtemelen toplantı yapacaklardı ama şimdi beklemedikleri bir anda onlara saldırabilirler."

Gregg tabağı sudan geçirirken kaşlarını çatarak düşündü. Rald'a haber gitmiş olduğunu umdu. Eğer isyandan haberi yoksa, durum onun için kötü sonuçlanabilirdi. Tabağı seledeki yerine koyan Gregg, Aleka'nın bulunduğu odanın kapısına baktı. Onunla kalması gerekmeseydi, Rald'ın yanına giderdi.

Nasıl yardım edeceğini bilmiyordu fakat burada durup bulaşık yıkamaktan daha iyisini yapabilirdi.

Rald ve Niobe'un, aileleri için bu kadar uğraştıklarını görmek, kendi ailesini hatırlamasına sebep olmuştu. Şu anda onların ne yaptığını sahiden merak ediyordu. Birden ortadan kaybolması büroda iyi karşılanmamıştı elbette. Ancak ailesi, suçlamaktan ziyade onun için endişeleniyor olmalıydı. Muhtemelen soru yağmuruna tutulmuşlardı. Amirlerinin, onun nerede olduğunu öğrenmek için ailesini ve Kyle'i sıkıştırdıklarına emindi. Gregg yeterince bilgi vermediğinden, çok fazla bir şey söyleyemezlerdi. Böyle yaptığının memnundu, çünkü onların yalan söylemesine neden olmak istemiyordu. Bu, kariyerlerini mahvederdi. Gregg'in, babası hakkında çocukluğundan beri aklına kazınan bir şey varsa, o da işine ne kadar düşkün olduğuydu. Bu yüzden itibarını kaybetmesine sebep olamazdı. Sadece babasının değil, annesinin de kariyeri zarar görürdü. Ardında kanlı bir olay yeri bırakıp kayıplara karışan bir çocuğa sahipken, eğitim hayatında saygınlığını korumak ne kadar mümkün olabilirdi ki?

"Ne düşünüyorsun?" dedi Delbin, Gregg uzattığı tabağı almayınca.

"Ailemi." Başını sallayarak tabağı aldı. Onları düşünmek fayda sağlamayacaktı. Buradaki durumu toparladıktan sonra- yani toparlayabilirse-geri dönüp onları bıraktığı pislikten kurtarabilirdi. Ama şimdilik buraya odaklanmak zorundaydı. Anlayacaklarını düşünerek rahatlamaya çalıştı. Delbin'in ilgili gözlerine bakarken, kadının ne kadar genç olduğunu fark etti. Nasıl bir durumda bırakmıştı ailesini? Önceki hayatını nasıl terk etmişti? "Seninkiler nerede?" diye sordu merakla.

"Los Angeles'talar. Ortadan kaybolduğumu fark etmişler midir emin değilim ama." Bunu neşesini korumaya çalışarak söylemiş olsa bile, Gregg onun gözlerindeki hüznü görebiliyordu. Kimse ailesi tarafından görünmez olmaktan hoşlanmazdı. Böyle

bir durum Gregg'in ne kadar işine yarayacak olsa da, bunu tercih edeceğini sanmıyordu.

"Üç yıldır burada olduğunu söylemiştin," dedi bir tabağı daha durulayıp yerine koyarken. Koperlerin, istedikleri teknolojiyi kullanmakta sıkıntı çekmedikleri halde, neden bulaşık makineleri olmadığını anlamıyordu. Gayet işlevsel ve güzel bir aletti sonuçta. Gregg bulaşık makinelerini severdi.

Delbin gülerek onaylarken çatallara uzandı. "Evet, öyle söyledim. Anlaşılan, senin ailen benimkilere göre daha örnek alınabilecek türden. Benim haricimde beş kardeşim daha var. Babam dördüncü eşiyle beraber. Yani hâlâ boşanmadılarsa öyledir." Gregg şaşkınca ve biraz da üzülerek bakınca, Delbin omzuyla onu itti. "Böyle bakmana gerek yok. Kendimi idare etmeyi uzun zaman önce öğrendim. Zaten on altı yaşından beri aynı evde yaşıyoruz. Yatılı okul," diye açıkladı.

Delbin ellerini durulayıp havluyla kurularken, kalçasını tezgâha yaslayarak Gregg'e baktı. Aynı merak onda da vardı. Sadece bu yüzden bile, Gregg onun sıradan bir insandan fazlası olduğunu düşünüyordu. Oldukça dikkatli ve gerektiği kadar şüpheliydi. Zamanı geldiğinde mükemmel bir koper olacaktı.

"Peki, senin ailen ne durumda?"

"Annem üniversitede eğitmen, babam benim gibi bir federal ajan ve kız kardeşim her fırsat bulduğunda hayatıma karışmayı ihmal etmeyen bir stilist. Benimle uğraşmak en büyük hobileri sayılır ve haber alamadıkları için delirmiş olabilirler."

"Buna izin veremezsin," dedi Delbin yatak odasına doğru yürürken. Birden karar vermiş gibi harekete geçmişti. Gregg başını eğip baktığında, onun düzenli yatağını, çekmeceli gardırobunu ve aynasını gördü. Delbin geri döndüğünde, elindeki uydu telefonuna şifreyi girerek aktif hale getirdi ve Gregg'e uzattı. "Ailenle konuş ya da arkadaşlarınla. Bilmiyorum. En azından yaşadığını bilmeliler, kanun adamı," dedi telefonun ucuyla göğsünü dürterek. "Seni merak eden birileri varsa, bunun kıymetini bilmelisin."

Gregg ne yapması gerektiğinden emin değildi. Onlarla sürekli konuşamazdı ve şimdiden irtibatı koparmak en iyisiydi. Yoksa sürekli haber bekleyeceklerdi. Eğer asla arayamayacağını anlarırsa, belki telefon beklemekten vazgeçerlerdi. İçten içe bunun asla olmayacağını bilerek sıkıntıyla nefes alırken, Delbin bir kez daha göğsünü dürttü.

"Tamam tamam. Konuşacağım." Ellerini tişörtüne sürterek kuruladıktan sonra telefonu aldı. Her şey bir yana, üçünden birinin sesini duymak iyi gelecekti. En kolay hatırladığı annesinin numarasıydı. Bu yüzden direkt onu çevirdi. Kulağına götürdüğünde heyecanla kollarını bağlayan Delbin'e bakarak gülümsemi. "Çalıyor," dedi fısıldayarak.

"Ben seni yalnız bırakayım," dedi Delbin sessizce ve Gregg'in banyo olduğunu düşündüğü yere girdi.

"Ajan Reese."

Gregg bir an şaşırdıktan sonra nefesini bırakarak sandalyeye oturdu. Annesinin telefonunda duymayı beklediği ses bu değildi. "Baba," dedi. Sesi fazlasıyla kısık çıkınca, boğazını temizleyerek tekrar denedi. "Baba... Benim, Gregg."

Sadece iki saniyelik duraksamanın ardından, Kyne Reese aklını topladı ve onun için en normal olan tepkiyi verdi. "Seni sorumsuz, vurdumduymaz..." Gregg telefonu kulağından uzaklaştırarak birkaç saniye bekledi. Ses o kadar şiddetli geliyordu ki, Gregg biraz çabalasa hoparlörün titrediğini görebilirdi. Böyle durumlarda Ajan Reese'i kendi haline bırakması gerektiğini çok iyi biliyordu. Telefonu yeniden kulağına götürdüğünde, babasının devam ettiğini duydu. "... hangi cehennemdeysen hemen geri dönüyorsun."

"Geri dönmeyeceğim. Annemle konuştun mu? Neden gitmek zorunda olduğumu ona açıklamıştım." Anne kozunu oynamak biraz adice olabilirdi ama çoğu zaman işe yaradığını biliyordu. Annesi ve babası arasında, ender bulunan o özel bağlardan vardı. Sürekli kavga ederlerdi. Neredeyse her gün.

Buna rağmen, Gregg ve kardeşi onların arasındaki aşkı hisse-
derdi. Hem de her zaman.

"Evet, tabii," dedi Kyne soluksuz bir şekilde. "Gerçek aileni
aramaya gitmişsin. Seni terk eden ebeveynlerini bulmak için,
yıllardır yanında olan bizi böyle meraklandırmak hiç de sana
uygun bir davranış değil doğrusu."

"Özür dilerim ama yapmak zorundaydım. Lafı açılmışken,
bana onu tarif edebilir misin?"

"Seni doğuran kadını mı?" dedi Kyne hâlâ öfkeli bir halde.
"Dur bir deneyelim. Soluk tenli, sıska, uzun boylu ve siyah
saçlı biriymiş. Annenin anlattığına göre yani. Onu yıllarca ara-
dım ama hakkında tek bir kayıt bile bulamadım. Resmî kayıt-
larda olan net bir fotoğraf da yok tabii ki. Eğer sana yardımcı
olacaksa, sorumluluktan yoksun olduğunu da ekleyebilirim."

"Hayır baba, bu işime yaramaz," dedi Gregg yorgun bir şe-
kilde gülümseyerek. Elini başının üzerinde dolaştırarak dirse-
ğini masaya yasladı. Anlaşılan fiziksel olarak eline hiçbir şey
geçmeyecekti. İşine yarayacak bir fotoğrafın bulunması ise ta-
mamen sürpriz olurdu zaten.

Sakinleşmek için bir süre konuşmayan Kyne derin bir ne-
fes aldı. Gregg onun ayak seslerini duyabiliyordu. Muhtemelen
yerinde duramayıp, sürekli ileri geri yürüyordu. Stresli olduğu
zamanlarda Gregg de aynısını yapardı. Çoğu şeyi küçüklük-
ten kalma bir alışkanlıkmuş gibi babasını örnek alarak yapardı.
Tıpkı ajan olması gibi. Fakat işinden fazlasıyla memnundu. En
azından bir zamanlar.

"Nerede olduğunu söyle. Gelip yanında olayım. Sana yar-
dım ederim."

"Baba, hayır!" dedi Gregg hemen. Ailesinin buraya gelmesi
tam bir felaket demektir. Yalnız olması şimdilik bir avantajdı.
Amazonlardan nefret ediyor olabilirdi ama koperleri de tanı-
yor değildi. Her ne kadar Kyne fazlasıyla kendini korumayı bi-
len biri olsa da, Gregg ona zarar geleceğini düşünmek bile iste-
miyordu. "Bunu kendi başıma halletmeliyim. Tehlikeli bir şey

yapmıyorum,” derken yalanının büyüklüğüne kendi bile şaşırdı. “Beni aramaktan vazgeçin. Hazır olduğumda geri döneceğim.”

Kyne kabulleniş dolu bir nefes alıp, “Tamam,” dedi. “Peki, doğru iz üzerinde olduğundan emin misin? Buradan yardım edebileceğim bir şey var mı?”

Gregg gülümseyerek başını salladı. Babasının desteğini hissetmek iyi geliyordu. Bu durumda asla işe yaramayacak bir destekti ama yine de ona güç veriyordu. Dena’nın sahte mezarı başındayken ya da ajan olmak için ilk başvurusunu yaptığında olduğu gibi. Sadece yanında olduğunu bilmek bile Gregg için yeterli oluyordu. Başka bir şeye ya da birine ihtiyacı kalmıyordu.

“Teşekkür ederim, baba. Gerçekten.”

Gregg telefonu kapatarak masanın üzerine bıraktı. Başını ellerinin arasına alarak, iyice uzayan saçlarının arasına soktu. Saçlarını çekiştirmesi düşünmesine yardımcı olmuyordu ama onları bu kadar meraklandırıldığını bilmek sahiden canını sıkıyordu. Ellerini yüzüne doğru kaydırırken iç geçirdi. Aleka’nın kapısına doğru baktı. İçeriden hiç ses gelmemesi dikkatini çekiyordu ama penceresinde koruma olduğuna emindi. Niobe bunu garanti altına almış olmalıydı.

“Nasıl geçti?” diye sordu Delbin banyodan çıkarken. Açtığı kapının altından yayılan buhar, Gregg’e korku filmlerini anımsatmıştı ve kesinlikle ruh haline uygun bir durumdu. “O kadar kötü mü?” dedi Delbin yüzünü ekşiterek.

Saçlarında dolaştırdığı havluyu sandalyenin arkasına asıp oturdu. Üzerine giydiği askılı tişört, saçlarından damlayan sular yüzünden ıslanmıştı. Gregg kendisine çevrilen parlak gözlerle bakarken, nasıl olup da onun yalnız kalabildiğini düşündü. Omuzlarına değen kahverengi saçlarında kıvılcık yansımaları vardı. Gözleri, saçlarıyla uyumlu yeşil tonlarını barındıran bir bal rengindeydi. Gülümsediğinde yanaklarında oluşan gamzeler, onu vahşi bir hayattan soyutluyordu. Nedense Delbin’i eline kılıç alarak saldırırken hayal edemiyordu.

“Ne?” dedi Gregg gözlerini kırptırarak.

"Burada mısın?" Delbin ellerini masaya koyup ona doğru eğildi. "Ailenle olan konuşmanın nasıl geçtiğini sordum."

"Ah, iyiydi. Sanırım beni anladılar." Başını sallayarak parmaklarıyla masada ritim tuttu. Tam olarak anladıkları söylemezdi ama hemen hemen buna yaklaşmışlardı. Hiç değilse, hakkında bir kayıp ilanı falan olmayacaktı. Annesi ısrar edebilirdi ama babasının bunu engelleyeceğini düşünüyordu. Her şeyi kontrol altında tutmayı iyi bilirdi.

"Harika." Eline vurup başparmağıyla arkasını gösterdi. "Kahve ister misin?"

"Kahven mi var? Sen aklını kaçırmışsın! Neden daha önce söylemedin?" Delbin kaşlarını çatarak bakınca, Gregg gülümseyerek ellerini kaldırdı. "Fazla heyecanlandım. Lütfen kahve alabilir miyim?"

Delbin gülerek başını salladı. "Hemen geliyor."

Dolaptan çıkardığı kahveyi hazırlarken, Gregg ayağa kalkarak Aleka'nın odasına doğru yürüdü. Onun yanına girip girmek konusunda kararsızdı. Bir süre daha ayrı kalmaları ikisi için de iyi olurdu fakat onu yalnız hissedebileceği kadar tek başına bırakamazdı. Bu daha fazla plan kurması ve kaçmaya karar vermesiyle sonuçlanabilirdi. Başını eğip içeriği dinledikten sonra kapıya hafifçe vurdu. "Aleka?" dedi cevap vermesini bekleyerek. Gözlerini kapı koluna çevirip bir kez daha vurdu.

"Onun kadar inatçı birini tanımadım. Çok sabırlısın," dedi Delbin alt taraftan bir dolap kapağını ayağıyla kapatırken. Kahveyi ve suyu makineye ekledi.

"Sabırlı olduğuma emin değilim. Eğer üzerime bir şey fırlatırsa kendini koru," dedikten sonra kapıyı açtı. Hiçbir şey göremeyince kaşlarını çatarak içeri girdi. Yorganın aşağıya doğru kaymış olduğunu gördüğünde adımlarını hızlandırdı ve birden Aleka'nın bacaklarına çarptı. "Delbin!" diye seslendi Gregg bir saniye sonra. Yorganın aşağıya doğru kaymasının sebebi, Aleka'nın düşmek istemeyerek tutunmaya çalışmasıydı muhtemelen. Yerde kriz geçirdiğine göre pek başarılı olamamıştı.

"Ne... O iyi mi?" dedi Delbin, Gregg'in yanında durarak. Bilişsiz bir şekilde yerde yatan Aleka durmadan titriyordu. Üzerinden boşalan ter tişörtünü ıslatmıştı. Solgun yüzünde dövmeleleri ve yaraları o kadar belirgindi ki, neredeyse gerçek dışı gibi görünüyordu. Dudaklarının morluğu ve gözlerinin altındaki koyu halkalar yaralarından daha ürkütücüydü.

"Ateşi var," dedi Gregg yüzüne dokunduğunda. "Yaraları yüzünden olmalı." Aleka'yı kaldırarak yatağa bıraktığında Delbin'e baktı. "Antibiyotiginiz var mı? Ayrıca ateş düşürücüye de ihtiyacımız var."

"Hepsini alabilirim ama biraz uzun sürer. Yaralıları olduğu için biraz yoğunlar."

"Bir an önce git."

"Tamam," dedi Delbin ve arkasını dönerek koştu.

Gregg aceleyle banyoya gidip etrafa baktı. Hâlâ sıcak olan banyoda havlu aramaya başladı. Sade ve şık bir şekilde düzenlenmişti. Çok fazla kişisel eşya yoktu. Bu yüzden sorun olmayacağına düşünerek birkaç çekmeceyi açıp kapadı. Sonunda aradığını bulduğunda, eline ilk gelen havluyu alıp Aleka'nın yanına geri döndü. Yanına oturarak yüzündeki terleri silmeye başladı. Kalbi o kadar hızlı atıyordu ki, kulakları uğuldamaya başlamıştı.

"Aleka?" dedi sessizce. Havluyu yüzünde dolaştırmaya devam ederken, bir elini diğer tarafına koyup öne eğilmişti. "Aleka, beni duyuyor musun?"

"Maalesef," diye mırıldandı Aleka. Dudaklarını ıslatıp güçlükle yutkundu. "Ne oluyor?" Kaşlarını çatmaktan bile yorulduğunda, yüz kasları gevşeyerek gözlerini kapadı. "Sanırım kusacağım," dedi inleyerek. "Kusmaktan nefret ederim."

"Enfeksiyon kapmış gibisin. Bir daha yaralarını temizlememiz gerektiğini ve yemek yemeni söylediğimde beni dinleceksin. İnatçılığın yüzünden bu hale gelmen resmen çocukluk." Aleka kendini zorlayarak kaldırdığı eliyle Gregg'in elini itti. "Aleka," dedi Gregg elini çekerken. "Sana yardım etmeye çalışıyorum."

Aleka gözleri kapalı bir şekilde nefesini bıraktı. "Bu esp-rine gülerdim fakat..." deyip cümlesini tamamlayamadan başını diğer tarafa çevirdi.

Gregg onun çenesini tutarak kendine döndürdü. "Bana bak," dedi. Yorgun olmasına rağmen, istemediği için gözlerini açmadığına emindi Gregg. "Bana bak, Aleka. Ne olduğunu anlamam lazım." Aleka kızaran yorgun gözlerini araladığında Gregg başını salladı. "Ölmen gerekmiyor, anlıyor musun? Umduğunu yapıp, seni burada yalnız bırakmayı ben de isterdim ama gitmiyorum işte. Sana gerçekten kendimi dinletebilmem için illa ki bağırمام ya da seni tutmam mı gerekiyor? Beni anlamıyorsun. Sana ulaşamıyorum. Hiç bu yüzden bağırduğımı düşündün mü?"

"Psikolojik analizini benim üzerimde yapma. Şu anda uygun bir an değil," dedi Aleka ama merakla onun gözlerine bakmaya devam ediyordu.

"Aslına bakarsan, yeterince hızlı hareket edemeyeceğin için en uygun an şimdi sayılır."

"Öyle mi?" Gregg başını salladığında, Aleka solgun dudaklarının kenarını kıvrarak gülümsedi. "Söyle o zaman, seni defalarca uyarmama rağmen, neden amazonlara ihanet ettin? Açıkça yaptığın sürece taraf seçebileceğini söylemişim üstelik ama sen ihaneti seçtin." Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı. Kendinde yeterli gücü topladığında yeniden Gregg'e baktı. "Neden?" diye sordu dilini dudaklarında dolaştırarak. O anda konu amazonlar ve Gregg'in onlara ihanet etmesi değildi. Konu, Gregg'in Aleka'ya ihanet etmesiydi. İkisi de bunun farkındaydı fakat bunu dillendirmeyeceklerdi.

"Sana onu anlatmıştım," dedi Gregg en sonunda. İkisi karşılıklı dururken, etraflarındaki her şey yıkılacakmış gibi hissediyordu. Son dalga geldiğinde geriye hiçbir şey kalmayacaktı. "Sonunda aramızda sahiden yalan olmadığını düşündüğüm bir anda, seninle o vedayı yaşamadan önce..." derken istemsizce dudaklarına baktı. "Dena'yı anlattım ve sen, sanki habersiz

masum bir amazonmuş gibi beni dinleyip başını salladın. Bu kadarını yapabileceğini hiç düşünmezdim. Yine aptallık ettim. Kadınlar konusunda hep aptallık ediyorum,” dedi başını iki yana sallayarak.

“Geldim.” Delbin nefes nefese bir halde kapıdan içeri girdi. Gregg’le Aleka’nın birbirlerine bakışlarını ve yakınlıklarını gördüğünde duraksayarak boğazını temizledi. “Yanlış zamanlama mı?” diye sordu gözlerini başka tarafa çevirirken.

“İlaçları getirdin mi?” dedi Gregg gözlerini Aleka’dan ayırmadan ayağa kalkarken. Aleka daha da solgunlaşmıştı ve o da gözlerini kaçırmadan Gregg’e bakıyordu. Sadece bu hali bile Gregg’in olası tüm şüphelerini yok etmişti. Neden bilmiyordu ama Aleka’nın bu konu hakkında hiçbir fikrinin olmasını ummuştu. Bu onları daha büyük bir çıkmaza sokacak olsa bile üstelik.

“Evet, şey... Burada,” dedi Delbin. Kararsız adımlarla odaya girip, ilaç tüplerini ve şırıngayı uzattı. “Antibiyotiği yap. Üç saat sonra diğerini yapabiliriz. Onu bakım evine götürmemiz daha iyi olabilir aslında.”

“Hayır,” dedi Gregg sadece. Her ne kadar şu anda düşman olarak burada bulunmasa da, Aleka’yı koper şifacılarının eline bırakamazdı. Güven sorunları yaşıyor olabilirdi ama tedbirli olmakta her zaman fayda vardı. İlaç tüpünün başını kırıp, şırıngayı kabından çıkardı. “Daha önce iğne olmuş muydun?” diye sordu şırıngayı hafifçe yukarı bastırdığı sırada. Aleka sessizce başını iki yana salladı. “Ufak bir yanma hissedeceksin. Sonra geçecek,” deyip, onay bekleyerek ona baktı. Aleka yine başını sallayarak cevap verdiğinde Gregg iğneyi yaptı. Kaşlarını çatarak nefesini tutan Aleka, iğneyi geri çekmesini beklerken yerinden kıpırdamamıştı. “Tamam. Ateşin düşmezse, üç saat içinde bir kez daha iğne yaparız.” Ayağa kalkarak elindekileri bıraktı ve Delbin’e doğru yürüyüp karşısında durdu. “Duş almasına yardım eder misin?”

“Evet, tabii,” dedi Delbin sadece.

Gregg, evden çıkıp kapıyı çektiğinde bir an durup gözlerini kapadı. Aleka'yla yüzleşmelerinin bu şekilde olacağını düşünmemişti. Hayalindeki resimde, birbirlerine bağırarak bir şeyler fırlatmaları vardı. Ancak bu durumdayken, ona kızamamıştı bile. Üstelik Aleka belki de hayatında ilk defa böyle şaşkın bir şekilde susup kalmış ve hiç cevap vermemişti. Neden yalanlamamıştı? Gregg yalanlamasını istiyordu. Yumruk yaptığı elini kapıya geçirdiğinde tüm vücudu sarsıldı. Ne kadar güçlü vurduğunu kapının üzerinde oluşan çatlaklardan anlamıştı. Delbin'den sonra özür dileyebileceğini düşünerek oradan uzaklaştı.

Niobe'un evine girdiğinde, onu Alysa ve Jerry'yle konuşurken gördü. Yanlarına doğru yürürken, üçünün de kaşlarını çatarak bakmasına anlam veremeden omuz silkti. "Ne var?" diye sordu.

"Sen de ne var, koca adam?" dedi Alysa, Gregg'in elini göstererek.

Gregg başını eğerek eline baktığında, eklemlerinden akan kanların parmaklarına doğru yayıldığını gördü. "Önemli değil." Elinin tersini zaten yıpranmış olan tişörtünün üzerine sildi. "Son durum ne? İsyancılar yönetimi devralmış mı?"

"Rald'dan haber bekliyoruz. Kararlaştırılan buluşma noktasına gidecek. Kraliçeyle görüşüp bize bilgi verecek," dedi Niobe duvara sabitlenmiş küçük bir dolaba doğru yürürken. "Aleka'yı kontrol altına alabildin mi?" Dolabın içinden metal bir kutu çıkardı. Gregg'e yaklaşmasını işaret edip, oturması için sandalyeyi çekti.

"Yaraları yüzünden enfeksiyon kaptı. Zar zor nefes alırken kaçmayı düşüneceğini sanmıyorum. Delbin onunla ilgileniyor." Niobe'un gösterdiği yere oturduğunda, "Ne yapacaksın?" dedi. Niobe masanın üzerine koyduğu kutuyu açınca, Gregg içindeki pamuk ve tentürdiyodu görüp homurdanarak elini uzattı. "Buradaki herkese çocuğun gibi mi davranıyorsun sahiden?"

Niobe "Hayır," derken, Alysa ve Jerry aynı anda "Evet," dedi.

Gregg gülünce, Niobe tek kaşını kaldırarak, tentürdiyot döktüğü pamuğu sertçe yaralı eklemlere bastırdı. Gregg dişlerini

sıkarak derin bir nefes aldı. "Tamam, özür dilerim," dedi hemen. Niobe pamuğu daha yavaş dolaştırmaya başladığında Gregg, Alysa'ya göz kırptı. Alysa gülümseyerek onun omzuna vurdu.

"Kraliçenin kız kardeşi, Delbin'le mi duruyor demiştin?" dedi Jerry masaya yaslanarak kollarını bağlarken. Gregg başını sallarken gözlerini elinden ayırmıyordu. "Bu tehlikeli değil mi? Delbin hâlâ insan."

"Kendini korumasını bilen bir insan," dedi Niobe. Pamuğu başka bir yere bırakıp sargı bezini aldı. "Onun için endişelenmene gerek yok."

"Endişelenmiyorum. Demek istediğim, Aleka istediği zaman kaçabilir ve bir insan olarak Delbin onu durdurmayı başaramayabilir."

"Sahiden Delbin'in lanetli olduğunu mu düşünüyorsunuz? O yüzden mi ona bu kadar az değer veriyorsunuz?" Jerry ve Niobe durup baktığında Gregg omuz silkti. "Kimse onunla konuşmuyor ve görünen o ki, hayatından bile endişe etmiyorsunuz." Elini Jerry'ye doğru salladı. "Eğer durum buysa, sanırım ben de lanetliyim. Amazon topraklarında isyanın çıkmasına ve buraya sıçramasına sebep oldum. Beni bir kuyuya atıp, ölmemi beklemeye ne dersiniz?"

İkisi de konuşmadan ona baktıktan sonra kendi işlerine geri döndüler. Niobe, Gregg'in elini sararken, Jerry masanın üzerindeki dosyaları inceliyordu. Elindeki su bardağıyla yanına gelen Alysa, bir elini beline koyarak ona güldü. "Merak etme, eğer lanetli olduğunu düşünürlerse seni kuyuya atmazlar. Muhtemelen Delbin'le aynı eve kapatırlar."

"İçimi nasıl rahatlatacağını çok iyi biliyorsun," dedi Gregg bardağı alırken.

Telefon çalınca, Niobe oturduğu yerden kalktı. "Rald?" diyerek yanıtladı ve karşı taraftan cevap bekledi. Yerinde duramayıp üst kata çıktığında Gregg diğerlerine döndü.

"Umarım iyi haberler vardır," dedi Jerry başını kaldırmadan.

"Her iki şekilde de bizim için o kadar kötü olmayacak," dedi Alysa annesinin yerine oturarak. Arkasına yaslanıp bacaklarını öne uzattı. "İsyancılar ya da kraliçe, amazonların başına kimin geçtiğinin ne önemi var? Hâlâ bizden azlar ve büyük, ölümcül bir saldırıyı göze alamazlar."

"Bu orman paylaşılmış durumda. Amazonlar bir yerde, koperler başka bir yerde. Düzenin olduğu yerde sınırlara saygı duyulur," dedi Gregg elindeki bandajı düzeltirken. Niobe kırbağ kesliğinin olduğu yere de pansuman yapmıştı. "Amazonlar kaosa mahkûm olursa, her şey sadece onlar için değil, tüm orman için karışık bir hal alır."

"Yabancıya katılıyorum," dedi Jerry ve altlardan bir defter çekerken başını kaldırıp ikisine birden baktı. "Adın neydi?"

"Gregg."

"Evet, Gregg. Çalışmalara devam etmemiz gerekiyor. Bu kadar öfkeli ve hevesli bir haldeyken, potansiyelini harcamak istemeyiz. Sonra da sana bir sırtlan buluruz."

"En sevdiğim an," dedi Alysa ellerini birbirine çarparken. Gregg kaşlarını kaldırarak ona döndüğünde Alysa güldü. "Sırtlanlar müthiştir. Sen onları değil, onlar seni seçer. Bir ya da belki iki tane. Ne kadar çok sırtlanın varsa, o kadar kontrol sahibi olduğun anlamına gelir. O an öylesine heyecanlı ve beklenti doludur ki, tüm ormanı dinleyebilirsin."

"Sırtlanlar için hazır olduğumu sanmıyorum." Gregg hâlâ insanlığın ne demek olduğunu hatırlıyordu. Bu durumda sırtlanları kontrol etmenin ne hissettireceğinden emin değildi. Doğüstü olmayı bir şekilde kabul etmişti ama sırtlanlar için biraz daha vakit olduğunu düşünüyordu. "Önce amazon sorununu halledelim. Eğitim için zamanımız kalır nasılsa."

"Ölmezsen tabii," dedi Jerry kulağını kaşırken.

"Teşekkürler."

Niobe'ü beklerlerken Alysa kardeşlerine bakmaya gitti. Onların uyuduğunu söyleyerek sessiz olmalarını isterken kapıyı yavaşça çekti. Jerry'ye doğru dönen Gregg, ellerini masaya koyarak

ilk defa onların neyle meşgul olduğuyla ilgilendi. Birçok harita ve el yazısı notların bulunduğu bir güvenlik protokolüne benziyordu. Korumalardan alınan saatlik raporlar defterlere kaydedilmişti. Gregg koper topraklarının etrafındaki korumaları çok az göürdü. Bu, güvenliğin serbestliği değil, aksine oldukça sağlam bir şekilde düzenlendiği anlamına geliyordu. Amazonlar da, koperler de güvenliğe üst düzeyde önem veriyordu ve bunun sebebini anlamak o kadar da zor değildi.

Niobe hızlı adımlarla merdivenden inerken telefonu arka cebine sıkıştırdı. "Pekâlâ, Rald yolda ve o gelene kadar fikirlere açığım. İyi bir plana ihtiyacımız var."

"Ne oluyor?" dedi Gregg ayağa kalkarken.

"İsyancılar yönetimi tamamen ele geçirmiş. Kraliçenin söylediğine göre, onunla beraber sadece yirmi sekiz kişilik bir grup kalmış. Geri kalan herkes ya isyancılara katılmış, ya da duruma itiraz etmemişler."

"Tüm amazonlardan sadece yirmi sekiz kişi mi?" dedi Jerry şaşırarak. Başını sallarken masanın etrafından dolaşp Niobe'a doğru yürüdü. "Bu çok anlamsız. Onları iyi yönettiğini sanıyordum. Neden böyle bir şey olmuş?"

Gözlerini kapatarak soluklanan Niobe alnını ovuşturdu. Arkasını dönüp uzaklaştı. Ellerini birleştirerek yeniden onlara baktığında daha kontrollü görünüyordu. "Buraya saldırması için gönderdiği birliği, Aleka'nın rehin düştüğü haberini aldığında geri çekmiş. En azından geri çekilmelerini emretmiş," dedi omuz silkerek. "Ama görüldüğü üzere birlik durmadı. Ve anlaşılan, kraliçenin amazonlardan önce kardeşini düşünmesi kimsenin hoşuna gitmemiş."

"Amazonlar," diye iç geçirdi Jerry. "Fazlasıyla sabırsız ve vahşiler."

Gregg ona hak vererek başını salladı. "Çok haklısın," dedi bir kez daha Aleka'yı düşünürken.

6. BÖLÜM 'YÜZLEŞME'

Gregg, Delbin'in ev kapısını açarken verdiği hasara bakarak kaşlarını çatı. Attığı yumruk belirgin bir şekilde ahşabı zedelemişti. İçeri girdiğinde salonda kimseyi bulamayınca, Aleka'nın kaldığı odaya doğru yürüdü. Kapısı yarı açık olan odaya girdiğinde, Delbin'i Aleka'nın giyinmesine yardım ederken buldu. Arkası dönük bir şekilde yatağa oturmuş olan Aleka, yatağın kenarlarından destek alarak doğrulabilmisti. Delbin onun tişörtünü aşağıya indirmeden önce Gregg sırtındaki hasarın birçoğunu görebilmisti. Eski yara izleri ve yeni morluklar sırtında yer edinmişti.

"Ağrı kesici ister misin?" diye sordu Delbin yatağın üzerindeki havluyu ve kirli kıyafetleri alırken. Delbin yatak çarşaflarını bile değiştirmişti. Aleka'ya da kendi kıyafetlerinden vermiş olmalıydı.

"Hayır," dedi Aleka kısık bir sesle. "Herhangi bir haber var mı?"

Gregg "Rald yola çıkmış," deyince, ikisi de birden dönüp ona baktı. Gregg, Delbin'e bakarak devam etti. "Telefonda kısaca bilgilendirdi. İsyancılar yönetime geçmiş ve kraliçe tarafında çok az kişi var."

"O zaman beni bırakabilirsiniz sanırım," dedi Aleka kolunu karnına dolayarak ayağa kalkarken. Yatağın etrafından dolanıp,

Gregg'e doğru yürüdü ve karşısında durdu. "Eğer kardeşim artık kraliçe değilse, burada olmamın hiçbir anlamı yok."

"Buna ben karar veremem."

Aleka gitmek yerine daha fazla bekleyeceğini anladığında iç geçirerek arkasını döndü. Pencereye gidip elini cama koyarak dışarıya baktı. "Neden isyan etmişler peki? Herkesin memnun olduğunu sanıyordum." Gregg'e bakarak cam kenarına yaslandı.

"Sana amazon halkından daha fazla değer verdiğini düşünmüşler."

Aleka buna inanamadan gülüp başını salladı. "Beni asla halkından önce düşünmez. Bu yüzden kraliçe oldu zaten. Sırf onları memnun etmek için, hiçbir suçum olmadığı halde bana ceza bile verdi," dedi kendini işaret ederek. "Kimseye ayrıcalıklı davranmadığını göstermek için bana haksızlık yaptı. Buna rağmen..." Aleka sinirlerini kontrol edemedi gözlerini kapadı. Ayakta durmakta zorlanarak duvara tuttundu. Delbin ona yardım etmek için yanına gittiğinde Aleka refleksiyle eline vurdu. Gözlerini açtığında yaptığı şeyi fark ederek yutkundu.

"Tamam, sorun değil," dedi Delbin. Bu sefer daha dikkatli bir şekilde kolunu tutup, doğrulmasına yardım ederek yatağa götürdü. "Biraz sakinleşmen gerekiyor. Sürekli sinirli olmak sağlığın açısından hiç de iyi değil."

"Sürekli sinirli değilim ben." Delbin kaşlarını havaya kaldırdığında, Aleka gözlerini devirerek yatağa uzandı. "Git başımdan," dedi. Bir kolunu gözlerinin üzerine koyarak nefeslerini düzenlemeye çalıştı.

"Rald gelene kadar dinlenmeye bak. Bence seni bırakacaktır. Kraliçeyi bulabileceğini düşünüyor musun?" dedi Delbin yumuşak bir sesle.

"Şu anda ilk önceliğim buradan ayrılmak," dedi Aleka. Elini alnına koyarak iç geçirirken, bakışlarını Gregg'e yöneltti. "Geldiği zaman Rald'la konuşmak istiyorum. Gitmemi sağlayacak tek kişi oysa, başka kimseye beni bırakmasını söylemeyeceğim." Gregg onayladığında Aleka başını Delbin'e doğru

çevirdi. Gözleri tekrar Gregg'i bulduğunda nefesini tuttu. Cesaret toplamak ister gibi boğazını temizleyerek, "Bizim de konuşmamız gerekiyor," dedi.

"Gidip... birileri benden ne kadar nefret ediyormuş öğreneyim." Delbin kirlileri ve masanın üzerindeki tepsiyi alarak odadan çıktı. Bir saniye sonra geri dönüp kapı kolunu tuttu. "Bunu da kapatayım. Ne olur ne olmaz," deyip hızlıca çekti.

Gregg yatağın ucuna doğru yürürken, Aleka doğrularak sırtını yastıklara dayadı. Sadece doğrulması bile nefesinin sıklaşmasına sebep oluyordu. Hafifçe yan dönüp, başucunda duran suya uzandı. Yarısına kadar içip yerine geri koyarken Gregg'e baktı. Dudaklarını aralayıp duraksadıktan sonra, aklındakileri sıralayamamış gibi iç geçirdi.

"Ben başlasam daha iyi," dedi Gregg. Ellerini yatak ucundaki tahtaya koyarak, içinden sakın kalması gerektiğini tekrarlayıp durdu. "Niobe ve Rald hayatım hakkında sorular sorarken gerçekleri anlattım. Tıpkı bana söylediğin gibi. Dena'nın fotoğrafını gördüklerinde... Onu tanıdılar." Koperlerin gizli bir amazon rehberi tuttuğundan bahsetmedi. "Kardeşinden önceki kraliçenin en yakın adamlarından biri olduğunu ve görev için benim yanıma gönderildiğini söylediler. Kendini asmadı. Bunu nasıl yaptı bilmiyorum ama o evden başka birinin cesedi çıktı. Yıllar boyunca bunu aşmaya çalıştım, yasını tuttum." Sinirli bir şekilde gülüp tahtayı daha sıkı kavradı. "Benim yüzümden öldüğünü bile düşündüm, çünkü yeni mezun olmuş sayılırdım ve ona çok fazla vakit ayıramıyordum. Son zamanlarda üzgündü ama bunun kendiliğinden düzeleceğini sanmıştım. Kendimi suçladım, Aleka. Onun ölü bedeninin kül olmasını engellemek için girdiğim yanan evden zorlukla kurtuldum."

Aleka konuşmadan ona bakarken Gregg de sessizce bekledi. O günlerde yaşadığı yıkımı hâlâ hatırlıyordu. Kolay kolay unutabileceği ya da yılların silebileceği bir şey değildi. Aklını yerinde tutabilmek için işine sarılmıştı, fakat düşüncelerini Dena'dan uzaklaştıracağını umduğu işi, onu yine aynı noktaya

taşıymıştı. Karma ya da kader... Olan şey her neyse, seçtiği yol Gregg'i buraya çıkarmıştı.

Gregg hâlâ cevap beklediğini belirterek başını yana doğru eğdi. "Konuş!" dedi. "İstediğin buydu. Seni dinliyorum."

Saçlarını geri atarak gözünün önünden iten Aleka, üzerindeki örtüyü biraz daha çekerek ucuyla oynamaya başladı. "Dena'yı tanıyorum." Gözlerini kapatarak başını salladı. "Yani, şahsen değil." Derin bir nefes alırken kaşlarını çatarak doğruldu. Ayaklarını kendine çekip birini yere koyarken Gregg'e baktı. "Eski kraliçe yönetimden indirilmeden önce Dena'yı bazen görürdüm. Aslında bir bakıma ünlü sayılır. Doğru," dedi sessizce. "Kendisi kraliçenin en yakın adamlarından biriydi. Tüm önemli ve üst düzeydeki gizli görevlere gönderilirdi. Beş sene önce kraliçe merkezden kaçtığında, Dena'ya taraf seçmesi söylendi. Dena halkını seçti. Yaklaşık iki sene önce insanların arasına gitmesi için görevlendirildi. Yakında dönecektir. Topraklardan kaçtığından ya da kaçırıldığından beri kimse kraliçeden haber almadı ve isminin anılması yasaklandı. Onunla irtibata geçmeye çalışmanın hainlik sayılacağı ve cezasının ölüm olacağı açıklandı."

Gregg dudaklarını ıslatırken ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Amazonların ölüm cezası verdiğini çok duymamıştı. Kraliçenin tahttan neden indirildiğini merak ediyordu. Bu yüzden de, "Neden yeni kraliçe istediniz?" diye sordu. Tüm konuşmaları süresince, belki de Aleka'nın en açık olduğu andı. Gregg onun kırılgan olduğunu ve kendini suçlu hissettiğini biliyordu. Bunu değerlendirmeye çalışıyormuş gibi görünmek istemezdi ama aslında tam olarak bunu yapıyordu.

"Anlatması uzun sürer ama kısaca söylemek gerekirse, kooperleri amazonlardan daha çok seviyordu." Gregg şaşırarak kaşlarını kaldırdığında Aleka omuz silkti. "İlginç bir kadındı."

"Yani bana Dena'nın yaşadığını söylemedin, çünkü bunu sadece göz ardı ettin, öyle mi?"

"Aslında..."

"Aleka!" dedi Gregg tahtaya avucunun içiyle vurarak. Tüm yatak sallanınca Aleka da irkilerek gözlerini kapatıp açtı. Gregg öne eğilerek ona baktı. Eğer bir ejderha olsaydı, alev püskürtebilirdi. "Bana bir açıklama borçlusun. Amazonlara ihanet ettiğimi düşündüğünü biliyorum ama şimdi sen söyle, kim kime ihanet ediyor? Benden böyle bir şeyi nasıl saklarsın?"

"Çünkü..." Aleka boğuklaşan sesiyle konuşmadan yutkundu. Ellerini karnına bastırarak kaşlarını çatı. Gözleri Gregg haricinde her yerde dolaşıyordu. "Çünkü Dena'nın sana gönderilmiş olması, senin koper olduğun anlamına gelirdi ve ben bunu istemedim."

"Neyi istemedin?"

"Koper olmanı," dedi Aleka, nasıl anlamadığına şaşırarak ona bakarken. "Bir ölü doğan. Biliyorum, seni bu şüpheyile amazon topraklarına sürükledim ama o zaman ne olduğun umurunda değildi," derken başını yeniden çevirdi. "Görmezden gelmek, inkâr etmek bana göre değil. Hayatımda ilk defa aptalca davrandım."

"Bu söylediğin tartışılır."

"Öyle mi dersin, dedektif?"

"İnsan olmadığımı öğrenmek kolay olmadı ama bununla ilgili bir problemim yok. Koper olmak o kadar da kötü bir şey değil. Buradaki insanlar vahşet içinde yaşamak istemiyor ancak buna mahkûmlar. Gerçek hayatı ve ailemi özledim. Sadece... Sanırım bunu kabullendim."

"Kabullendin," diye mırıldandı Aleka gülümseyerek. "Biliyorsun, insan olmayı seçebilirsin. Güçlerini geliştirmezsen insan gibi yaşarsın."

"Artık ne olduğumu bilirken bunu yapamam."

"Yaptığım açıklama aramızdaki sorunu halleder mi?" dedi Aleka konuyu değiştirerek yerinde kıpırdanırken. Tişörtü ıslak saçları yüzünden su içinde kalmıştı ve Gregg onun yeni dövmesini görebiliyordu. Aleka üzerine yapışan tişörtü düzeltirken

öksürdü. "Ben yalan söyledim, sen arkamdan iş çevirdin. Eşitiz, değil mi?"

"Teknik olarak, bundan öncesinde sen de benim arkamdan iş çevirdin ama buna rağmen hayatını kurtardım ve vücudundaki kurşunları çıkardım."

"Yaptığımız deniz yolculuğunun ne kadar berbat olduğu göz önüne alınırsa, bence yeterince ceza çektim."

Gregg elinde olmadan gevşedi ve kontrol edemediği yüz kaslarına küfrederken, "Deniz kızlarını neden sevmiyorsun?" diye sordu.

"Çünkü onlar bizim kuzenlerimiz gibi ama hiç de öyle davranmıyorlar. Erkeklerle fazla düşkünler. Adımızı lekelediklerini söylersem, eminim beni anlarsın." Başını ovuşturarak saçlarını yeniden geri iterken camdan dışarı baktı. "Koperlerin lideri fazlasıyla yavaş yürüyor olmalı. Neden hâlâ gelmedi?"

"Dönmüş olsa bile yapacağı ilk şey buraya uğramak olmaz."

Aleka ona kaçamak bir bakış atıp parmaklarını yanağındaki kırbaç izinde dolaştırdı. Kabuk bağlayan yaraya dokunurken sessiz nefesler alıyordu. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Evet," dedi Gregg düşünme gereği duymadan. Belki sakinleşebilirdi. Hatta Aleka'nın mantıklı sebepleri olduğunu bile kabullenirdi ama nefreti geçecek gibi değildi. Bunun akılcı bir yanı yoktu. Sadece kızgındı işte. Kendini illüzyondan çıkmış gibi hissediyordu. Birileri ekrana görüntüler yansıtmış ve Gregg hepsini tek tek yaşamıştı. Yıllarca gerçeklikten uzak bir şekilde devam etmişti.

"Ben de öyle tahmin etmiştim."

"Bunu hiç umursamıyorsun, öyle değil mi?"

Aleka elini boynunda dolaştırarak su damlalarını sildi. "Ne söylersem söyleyeyim bana inanmayacaksın. Senin gözünde asla doğrulardan bahsetmeyen, nefes almak için bile yalana başvuran biriyim." Gregg haksız olduğuna dair itiraz etmeyince Aleka başını sallayarak güldü. "Sahiden öyleyim," dedi mırıldanarak.

"Rald geldiğinde sana haber veririm," dedi Gregg ve arkasını dönerek kapıya doğru yürüdü.

"Hayır!" dedi Aleka, Gregg çıkmak üzereyken. "Hayır. Bu sefer her şey anlaşılmadan o kapıdan çıkmayacaksın." Gregg omzunun üzerinden baktığında Aleka'nın yataktan kalkmaya çalıştığını gördü. Yardım teklif ederdi fakat yeni bir tehdit duymak istemiyordu. Yatağın ucuna gelerek tahtaya tutunan Aleka, bir elini karnına koyarak ayakta durdu. "Ben böyle doğmadım. Her ne konuda yalan söylediysem, halkımı düşündüğüm içindi. Sana kendi hakkımda hiç yalan söylemedim. Bir kez bile. Yalancı olmak ve sözüne güvenilmez birine dönüşmek hoşuma gidiyor mu sence? Böyle olmak istemedim. Hatırlayamadığım kadar küçük yaşlardan beri eğitim alıyorum. Ama bundan hiç şikâyet etmedim. Yalan söylemek de işimin bir parçası." Gregg kaşlarını çatınca, "Sevdiğimi söylemiyorum..." diye ekledi. "Ama buna mecbur olduğumu şimdiye kadar anlamam gerekirdi."

"Bunu neden yapıyorsun?"

"Neyi?" Aleka sık nefesler alırken bir kez daha boynunu sildi. Gözlerini kapatırken tahtaya tırnaklarını geçirdi.

"Neden sadece savaşmıyorsun da, tüm bu yalanın içinde çabalıyorsun? Böyle yaşayan amazonlar da var, değil mi?" Gregg'in gördüğü kadarıyla, Aleka'nın ablası adil bir kraliçeydi. Eğer Aleka başka bir yol seçseydi, buna itiraz edeceğini sanmıyordu. Ama o, en tehlikeli ve zorlu olanı tercih etmişti. Casusa dönüşmüş ve insanların arasında başka biri olmuştu. Bunu öyle ya da böyle başarsa da, yalan söyleme konusunda gerçekten iyiydi. Bu da onu mükemmel bir casus yapıyordu.

"Kraliçeye borçluyum," dedi Aleka anlaşılması zor hırıltılı sesiyle. Öne doğru sendelediğinde Gregg omzunu tuttu. "Işık... Bu da ne?" dedi tek gözünü kapatarak başını kaldırmak. "Kör oluyorum."

Gregg, düşmesini önlemek için onu daha sıkı kavrarken iç geçirdi. "Sadece başın dönüyor. İnsanlığa en fazla yaklaştığın anı yaşıyor olabilirsin. Tebrikler."

"Hiç eğlenceli değil," dedi Aleka inleyerek. İnsanlık hakkındaki düşüncelerine bakılacak olursa, bunlara bir eksi daha eklenmişti. Koperler kadınlarını insanlardan seçtikleri için bu konuda daha açık fikirli olsalar da, amazonların insanları sevmeyi ortadaydı. Gregg bunun özel bir durum içerdiğini biliyordu fakat henüz ne olduğunu anlayabilmiş değildi.

Onun yatağa oturmasını sağlayıp, karşısındaki sandalyeye yerleşti. Kollarını dizlerine yaslariken Aleka'ya bakıyordu. "Daha iyi misin?" Aleka gözlerini kapatarak başını salladı. "Karnın aç mı?"

"Evet."

"Tamam. Sana yiyecek bir şeyler getireyim."

Gregg ayağa kalktığı anda Aleka birden uzanıp bileğini yakaladı. İkisi de bunu yaptığına şaşırarak bir süre baktıktan sonra Aleka kızarak elini çekti. Gregg onun kızardığını çok nadir görürdü. Sadece ilk öpüşüklerinde alev alacak gibi yandığını hatırlıyordu. Yanaklarının kızarması, dövmesindeki siyahî kızılığı da ortaya çıkarıyordu.

"Ağrı kesici." Tamamen yatağın üzerine çıkıp sırtını yasladı. "Eğer varsa sersemletmeyen hafif bir şeyler olabilir."

Gregg başını sallayarak, "Tamam," dedikten sonra odadan ayrıldı. Kapıyı arkasından kapattığı an, Aleka'nın küfredtiğini duyarak gülümsedi. Mutfağa geçip Delbin'in yaptığı yemekten bir tabağa koyarken, dış kapının açıldığını duydu. "Bunun için kusura bakma. Seni kendi evinden kovmak biraz kaba oldu."

"Sorunlarınızı halledebildiyse sıkıntı yok," dedi Delbin. Masanın üzerine oturup ayaklarını çaprazlayarak sallamaya başladı. Gregg onun gözlerini üzerinde hissediyordu. "Hadi ama," dedi Delbin neşeyle. Kapıya doğru bakıp ellerini masanın kenarına koydu. "Barıştınız mı? Hiç yakınlaşma oldu mu?"

"Siz kızlar böyle mi anlaşıyorsunuz?" Dolapları karıştırırken başının arkasını kaşıdı. "Rald geldi mi?"

"Bardaklar en üstte," dedi Delbin onun ne aradığını tahmin ederek. Masadan atlayıp Gregg'in yanına giderek tezgâha

yaslandı. "Hayır, gelmedi." Başını yana yatırarak alt dudağını ısırды. "Burada ilişki üzerine konuşmak ne kadar zor, farkında mısın? Dedikodu yapmayı özledim ve..."

"Sahiden mi, Delbin?" dedi Gregg kaşlarını kaldırarak ona bakarken. *"Hiç arkadaşım yok ve kimse benimle konuşmuyor kartını mı oynamak istiyorsun?"*

"İşe yarıyorsa, evet." Gregg diğer tarafa geçerken, Delbin de onunla birlikte dönüp yüzüne bakmaya devam etti. "Konuş benimle, yoksa gidip Aleka'ya amazonlardan nefret ettiğini söylerim."

Gregg tepsiye çatal koyarken gülmeye başladı. Ağrı kesiciyi de ekledikten sonra tepsiyi tutarak Delbin'e döndü. "İnan bana, sen söylemesen bile bunun farkında. Ama yine de şansını denemek istiyorsan..." deyip omuz silkti. "Sen bilirsin." Arkasını dönüp yürümeye başladığı sırada, Delbin sırtına kaşık fırlattı. "Ciddi misin sen?" dedi Gregg şaşkınlıkla.

"Bir gün benden tavsiye isteyeceksin, kanun adamı. O gün sana bunu hatırlatacağım."

"Kaşıktan bahsetmeyi unutma. Çünkü eğer böyle bir şey yaparsam, hayata dair tüm umutlarım kaybolmuş demektir ve gülecek bir şeylere ihtiyacım olabilir." Tepsiyi tek elinde dengeleyerek odanın kapısını açtı. Pencerenin yanında duran Aleka, dönerek yatağa doğru yürüdü. "Dinlenmezsen iyileşemezsin," dedi Gregg tepsiyi uzatırken.

"Kaçmayacağımı söylediğim halde, neden pencerenin altında iki tane koruma var?" Tepsiyi kucağına alarak arkasına yaslandı. "Güvensizlik belirtileri sergiliyorsunuz. Hiç hoş değil."

"Sadece tedbir. Eğer kaçmayacaksan, endişelenecek bir şeyin yok demektir."

Aleka yemeğini yerken, Gregg onun ayaklarına baktı. Tünelde çıkıp ormana doğru kaçtıkları sırada ayakkabısı yoktu ve bu yüzden ayakları bir hayli hasar almıştı. Çizikler ve morluklarla dolu olan ayakları, üzerinde duramayacağı kadar kötü görünüyordu. Aleka ağzına götürdüğü eti çiğnerken Gregg'in

nereye baktığını fark ederek rahatsız oldu. Ayaklarını çekerek bacaklarını çaprazladı.

"Delbin'den sana merhem bulmasını isteyebilirim."

"Gerek yok."

"Gurur yapmanın sırası değil, Aleka. Yaralanmışsın. Bu halde ne kadar yürüyebilirsin ki?" Aleka konuşmadan yemeğine devam ederken, Gregg cevap vermesini bekliyordu. Aleka bir süre daha onu görmezden geldi fakat Gregg'in geri çekilmeye niyeti yoktu. Aleka'yı tanıyor muydu, yoksa gerçekten sabırlı bir adama mı dönüşüyordu, emin değildi doğrusu. Belki de sahiden yaşama sevincini kaybetmişti.

"Tamam," dedi Aleka karnını doyurmaya devam ederken. "Gidip beni iyileştirecek bir merhem bul. Yüzüm için de bir şeyler yapabilir misin?" Elini yanağına doğru sallayarak kırbaç izini gösterdi.

"Beni suçlu hissettirmeye çalışıyorsan işe yaramayacak. Hepimiz kendi yaptıklarımızın bedelini ödüyoruz. Daha fazlasını değil." Dışarı çıkmadan hemen önce, "İlacını da iç," dedi.

"Kısa sürdü," dedi Delbin.

"Yaralar için kullanabileceğimiz bir merhem var mı?" Delbin mırıldanarak onaylarken banyoya girdi. Gregg ağır adımlarla onu takip ederken yanağını kaşıyordu. Aynanın yanlarında duran dolapları karıştıran Delbin tek tek kutulara bakıyordu. Gregg üzerindeki kirli tişörtü çekiştirdi. "Benim de gidip duş almam gerekiyor. Merhemi sen verir misin?"

"Elbette," dedi Delbin ve Gregg banyodan çıkmak üzereyken ekledi. "Hem, biraz kız kıza vakit geçiririz. Belki bana anlatmak istediği şeyler vardır."

"Sakin aklından geçen şeyi yapma," dedi Gregg yürümeye devam ederken. Delbin'e çoktan alışmış olmasaydı, sorduğu soruları bir daha düşünmemesini bile sağlayacak kadar sert çıkışabilirdi. Sonuçta bu onun meselesi değildi. Ama artık arkadaş sayılırlardı ve arkadaşlar birbirine aptalca sorular sorabilirdi. Üstelik Aleka'nın, kendisi kadar iyi niyetli yaklaşmayacağına

da emindi. Delbin'in bir şeyler ima etmesiyle birlikte tırnaklarını boğazına geçirirdi. En yakınındaki şeyi kafasına fırlatmaktan çekinmezdi bile. Geceleri kâbuslarını süsleyecek yaratıcı tehditler de ekstrası olurdu.

Gregg eve doğru yürürken, insanların saldırıdan döndüğünü fark etti. Sanki günlük işlerini bitirmişler gibi rahatça dolaşıp sohbet ediyorlardı. Onlar için sıradan bir gündü elbette. Saldırı planı yapmışlar, sonra geri çekilmişlerdi. Çünkü krallığın takımı o kadar da sağlam değildi. Panterler ve sırtlanlar oyuna katılamıyordu. Ayrıca Gregg'in hâlâ merak ettiği doryalar vardı. Bu yaratıkların ne ya da kim oldukları hakkında fikir yürütmek bile istemiyordu. Yani... Her şey yolundaydı. En azından koperler için.

"Gregg!" diye bağırdı Alex onu görür görmez. Kollarını açarak koşarken, elindeki ekmeği bırakmıyordu. Gregg öne eğilip, küçük kızı koltukaltlarından yakalayarak kaldırdı ve kucağına aldı. Daha bir şey söylemesine fırsat kalmadan, Alex nefes nefese konuşmaya başladı. "Annem çok sinirli, çünkü babam hâlâ dönmedi. Sanırım telefonuna da cevap vermiyor. Ama ormandan koşarak geliyorsa bu normal, değil mi?" Gregg dudaklarını aralayarak başını sallarken Alex ona aldırmadı bile. "Amazonları gördün mü?" dedi gözlerini ardına kadar açarak. "Benden uzun okları vardı. Bir tane uçan okun peşine düştüm ama annem beni odaya kilitlemekle tehdit etti. Her yer karanlıktı. Duman gibi. Sonra Alysa geldi ve bütün heyecan bitti. Zaten ne zaman Alysa olsa heyecan biter. Amazonların yanında panterleri yoktu. Sence bir dahaki sefere onları da getirirler mi?" Elindeki ekmeği dişleriyle çekiştirerek kopardı. "Hoş geldin," dedi soluklanarak ekmeği yerken.

"Sana da merhaba," dedi Gregg gülerek.

Alex tüm fazla enerjisini kullanmış ve heyecanlı macerasını anlattığını düşünmüş olacaktı ki, Gregg'in kucağından atlayıp koşarak merdivenlerden çıktı.

"Bir saat geçmeden aynı şeyleri yeniden anlatmaya başlayacak. Şansın varken kendini kurtar," dedi Niobe. Gregg kaşlarını çatarak sese doğru baktı ve aralık duran kapıya ilerledi. Bu odanın ne olduğunu bilmiyordu. Daha önce kapısını açık görmediğinden emindi. Gregg odaya girdiğinde, Niobe elindeki telefonla ilgilenmeyi bırakmadan, "Bir sorun mu var?" diye sordu.

"Hayır. Aslında duş almak için gelmişim," dedi temkinli bir sesle. "Rald'ın iyi olduğuna eminim. Maurice, Vasyl ve Faythe yanındalar, değil mi?" Niobe başını salladığında Gregg omuz silktilti. "Eminim üçü de onu canı pahasına koruyacaktır."

"Bunu bilmek beni rahatlatmıyor." Gregg başka ne söyleyeceğini bilemeden öylece durunca, Niobe gülümseyerek elini salladı. "Hadi gidip duşunu al. Ve sana bir tavsiye; başının daha fazla ağrımasını istemiyorsan, Alex'e hayır demeyi öğren."

"Bununla ilgili bir sorunum yok aslında."

"Uyarmadığımı söyleme."

Gregg gülümsedi ve kapıyı ardından çekerek Niobe'ü yalnız bıraktı. Yukarı çıktığında Alysa'yı gördü. Koltukta oturmuş, dizlerine yerleştirdiği eski bir defteri okuyordu. Gregg onu rahatsız etmeden sessizce odasına girdi. Aleka'yı taşıırken Alysa'ya verdiği çanta, yatağının yanında yerde duruyordu. Çekmece-lere yerleştirdiği birkaç parça eşyasından kot, tişört ve iç çamaşırı seçip dışarı çıktı. Kıyafetlerini omzuna atarak, merdivenlerden inip banyoya girdi. Son zamanlarda başına gelen en güzel şey bu duş olacaktı.

*

"Yemeği beğendin mi?" dedi Delbin elinde merhem ve sargı bezleriyle yatağa otururken.

"Evet, güzeldi."

Delbin gülümseyerek ellerindeki salladı. "Benim yapmamı ister misin?" Aleka gözlerini ondan ayırmadan kaşlarını çatarken merhemi aldı. Delbin omuz silkerek geri çekildi. "Hayır demen de yeterliydi." Sargı bezini de bırakıp yatağa yarım bir

şekilde uzandı. Dirseğinden güç alarak doğrulurken, Aleka'nın ayaklarına merhemi sürmesini izledi.

Aleka gelişigüzel bir şekilde merhemi sürürken iç geçirdi. Sorun ayakları, karnının doyup doymaması ya da ne kadar temiz olduğu değildi. Aklındaki düşünceler, topraklarında yaşanan isyan, kraliçesine ne olduğu ve—maalesef ki—Gregg arasında dağılmıştı. Yeterince sorunu yokmuş gibi, bir de Dena'yla uğraşmak zorundaydı. Kendine bile itiraf etmek istemese de, Dena'yı hep kıskanırdı. Onun sorumluluklarını, kraliçenin seçkin savaşçılarından biri olarak görev yapmasını, her konuda ona güvenilmesini ve asla başarısız olmamasını. Tüm bunlar olurken Dena'yı izlemiş ve bir gün yeteri kadar büyüdüğünde onun yerini alacağını düşünmüştü. Kraliçenin ilk adamı kendisi olmalıydı. Tam olarak gerçekleşmese de, planı işliyor sayılırdı aslında. Kız kardeşi kraliçe olduğunda, Dena normal bir şekilde görevinden uzaklaştırılmıştı. Parani birliklerinden birine atanmış ve bireysel görevlere çıkmaya devam etmişti. Yeni kraliçeyi benimsemesi zaman alsa da, görevini yapma konusunda bir sıkıntı yaşanmamıştı. Şu anda kraliçenin—belki de eski kraliçe demeliydi—ilk adamı Helen'di. Aleka bunun için ne kadar çabalasa da, Helen daha iyiydi. Ama Aleka, zamanı geldiğinde Helen'in yerine geçeceğini biliyordu. Bunun için önce kraliçeyi bulmalı ve hak ettiği yeri geri almasına yardım etmeliydi. Tabii aklındakini gerçekleştirebilmesi için, önce buradan çıkması gerekiyordu. Fakat o, yabancı bir insanın yatağına oturmuş ayaklarına merhem sürüyordu.

Delbin'in usulca uzattığı sargı bezini alıp açtı. Yara ve morluk içindeki ayağına dolarken gözlerini kaldırarak Delbin'e baktı. "Sen neden hâlâ insansın?"

"Ah, uzun hikâye," dedi Delbin yüzüstü dönüp dirseklerinin üzerinde dururken. Ayaklarını havaya kaldırarak öne arkaya sallamaya başladı. "Gregg seninle ilgilenmemi istedi," dedi dikkatlice. Aleka tek kaşını kaldırırken diğer ayağını da sarmaya başladı. Delbin ondan işaret alamayınca, devam etmeye karar

vermiş gibi boğazını temizledi. "Rahat etmeni istiyor. Bence iş-kence gördüğün için suçlu hissediyor. Sana değer verdiği belli."

Aleka dikkatli bir şekilde sargının ucunu içe kıvırdı ve başını kaldırarak Delbin'e baktı. "Bu onun sözleri ve düşünceleri değil," dedi.

"Ben sadece söylediğini iletiyorum. Kesinlikle seninle ilgilenmemi istedi."

"Tam olarak bu sözlerle mi?"

Delbin omuzlarını kaldırdı. "Belki ufak değişiklikler vardır ama erkekleri bilirsin. Asla tam anlamıyla..."

"Aslına bakarsan bilmem," dedi Aleka arkasına yaslanırken. "Daha önce bir erkekle iletişimim olmadı. Yani bu kadar sürekli bir şekilde." Delbin gülümsediğinde Aleka iç geçirdi. "Ne var? Niye öyle bakıyorsun?"

"Tavsiye ister misin? Gurur duyduğum bir şey değil fakat erkeklerle ilgili çok tecrübem var. Gregg duyguları konusunda fazlasıyla içe kapanık görünüyor. Onun için duygularını itiraf etmek, kamyonun önüne atlamaktan bile daha zor olmalı. Ama tecrübelerime dayanarak söylüyorum ki..." dedi ellerini havaya kaldırırken. "Bir erkek seninle bu kadar ilgileniyorsa, sebebi sadece suçluluk ya da sorumluluk hissi değildir."

"Bunu anladığımı söyleyemeyeceğim," dedi Aleka kafası karışık bir şekilde. Kulağının üstünü kaşırken ayaklarını öne doğru uzattı. "Tamam, madem bu kadar konuşmak istiyorsun, onunla birkaç kez yakınlaştık," dedi kayıtsızca. "Ama önemli şeyler değildi. Sadece içimdeki hissin kaybolmasını istedim. Çok yanlış görünüyordu."

"Ne hissi?" dedi Delbin meraklanarak doğrulurken. Ayaklarını çaprazlayıp merhemi aldı. "İzin verir misin?" Aleka başını salladığında, Delbin merhemi yüzündeki kırbaç izine sürmeye başladı. "Bahsettiğin şey heyecan olabilir mi?" diye sordu.

Aleka merhemini kokusuna burnunu kıvırırken kaşlarını havaya kaldırdı. Bunu sahiden düşünüyordu. O anda hissettiklerini... İyi bir kavgaya karıştığında da aynı duygular onu

bulurdu ama bu daha farklıydı. Tüm vücudunu ele geçiren istilacı hücreler gibiydi. Hasta hissettiriyordu ya da canlı. Bilmiyordu. "Bilmiyorum," dedi aklındaki yüksek sesle dillendirerek. Sesinin çaresizce çıkmasına sinir olmuştu ama işin doğrusu buydu. Duyguları konusunda çaresizdi.

"İşte biz buna arzu diyoruz."

"Siz kim oluyorsunuz?" Delbin kaşlarını kaldırarak aptal oynamamasını ima ettiğinde, Aleka onun elini iterek derin bir nefes aldı. "Bunun arzu olduğunu sanmıyorum. Hem, dedektifle bir yakınlığının olması imkânsız. Her açıdan mantıksız, tutarsız ve bir düzine olumsuz kelime daha," dedi elini sallayarak.

"Ah," dedi Delbin doğrularak geri çekilirken.

Aleka onun şaşkın suratına bakarken tereddütle yutkundu. "Ne oldu?" dedi.

"Şey, aslında bu söylediğine aşk denir."

Aleka rahatlayarak nefesini bıraktı. Önemli bir şey söyleyeceğini sanmıştı. "Bu imkânsızın da dışında," derken gülerken arkasına yaslandı. "Harika. Sorun çözüldü." Delbin başını yana yatırarak ona bakarken Aleka kaşlarını çattı. "Seni öldürmek istiyorum," diye mırıldandı. "Şimdi ne var?"

"İnkâr etmek bir seçenek ama çözüm değil. Kalbinin söylediğini yapmadığın sürece aklın da düzgün çalışmaz. Sadece tavsiye, Aleka," dedi ciddi bir şekilde. Dudaklarını ıslatırken dizine dokunarak gülümsedi. "Gregg senden uzak duruyor, çünkü... Aranızdaki sorun her neyse sana kızgın ama bunun ötesinde başka bir şey daha var."

"Neymiş o?" dedi Aleka bunu merak ettiğine kendi de şaşırırken.

"Sen bir amazonsun. Çok keskin sınırların var ve bu Gregg'in ilerlemesini engelliyor. Belki de reddedilmek istemiyordur."

Aleka amazon olmaktan memnundu. Hem de fazlasıydı. Bir erkek-özellikle de bir ölü doğan-için bundan taviz vermezdi. Veremezdi. Kendi karakterinden vazgeçmek demekti bu. Böyle bir şey olacağından değil fakat eğer bir erkekle beraber olmasının

tek yolu başka birine dönüşmekse, içindeki berbat hisle yaşayabilirdi. "Bunu daha fazla konuşmayalım. Gereksiz bir şekilde vakit kaybetmekten hoşlanmıyorum." Delbin ona doğru uzandığında Aleka başını geri doğru çekti. "Ne yapıyorsun?" diye sorarken Delbin çoktan elini alnına koymuştu.

"Ateşin düşmüş. Hızlı iyileşiyorsun. Gerçekten sağlam bir vücudun var. Tüm amazonlar böyle mi?"

Aleka konunun kapanmasından dolayı rahatlatarak başını salladı. "Evet. Bazılarımız diğerlerine göre daha güçlü ve dayanıklı, fakat temelde hepimizin hızlı işleyen bir savunma sistemi var. Koperler gibi." Yanağını kaşıyarak, Delbin'in yatağın üzerindeki toplayı izledi. "Buralarda yeni misin?"

"Üç sene oldu."

"Çok da yeni sayılmaz. Buna rağmen az şey biliyorsun."

"İstersen benimle salona gelebilirsin. Burada kalmana gerek yok." Delbin sadece Aleka'nın değil, kendi istediği konuları da kapatmasını iyi biliyordu. Merhem'in kapağını çevirip gereğinden fazla sıkarken neşesiz bir şekilde gülümsedi. "Rald birkaç saate burada olur. Seninle hemen konuşamaz ama sonrasında kararını kesin bir şekilde öğrenirsin. Geçirtmeyi sevmez." Arkasını dönüp odadan çıkarken, "Geliyor musun?" diye sordu.

"Evet. Değişiklik olur," dedi Aleka homurdanarak ayağa kalkarken.

7. BÖLÜM

‘CESUR VE APTAL’

Gregg banyodan çıkarken, saçlarında dolastırıldığı havluyu omzuna attı. Odasına gitmek için merdivenlerden çıktı. Mutfak masasının altında oyuncaklarıyla oynayan Ludlow ve Alex’in sesi çıkmıyordu. Alysa’nın onlarla ilgilenmek için burada kalmış olduğu belliydi. Fazlasıyla mutsuz bir halde koltuğa oturmuş, iki kardeşini izliyordu. Daha bebek olan Avery ise uyuyor olmalıydı. Alysa başını yana yatırarak Gregg’e bakıp tekrar önüne döndü.

“İyi misin?” dedi Gregg onun yanına otururken.

“Babam aradı.” Koltukta aşağıya doğru kayıp, bir kolunu karnının üzerine bıraktı. Gözlerini çocukların üzerinden ayırmıyordu. “Dönerken saldırıya uğramışlar ama şimdi her şey yolundaymış. Birazdan burada olurlar. Annem endişelense de sonunda rahatladı.”

Başka sorular da sormak istedi fakat cevaplamaya hevesli görünmüyordu. Bu yüzden onun yanından kalkıp odasına girdi. Havluyu sandalyenin üzerine bıraktıktan sonra, masanın üzerinde duran saatini aldı. Omuz askısı ve bacağına taktığı uyluk kılıfı da aynı yerde duruyordu, fakat onlara şimdi-lik ihtiyacının olmadığını düşündü. Sadece bir tane bıçak aldı. Ayakkabılarını giydikten sonra, bıçağı kılıfıyla birlikte ayağının yanına yerleştirdi.

Dışarı çıktığı zaman Faythe'i görünce, "Dönmüşsünüz," dedi. Hemen ardından yırtık kıyafetlerini ve kanlar içindeki yüzünü fark etti. "Ve yaralanmışsın. Her şey yolunda mı?"

"Evet, hepimiz iyiyiz," dedi Faythe elini sallayarak. "Seni bulmaya gelmiştim. Hadi," deyip merdivenlere yöneldi.

Alysa da ayağa kalktı fakat çocuklar yüzünden gelemeyeceğinin farkına vararak koltuğa geri oturdu. Gregg ona herhangi bir şey söyleme riskine girmeden Faythe'i takip etti. Alysa henüz genç bir kız olabilirdi ama tıpkı Aleka gibi çok küçük yaştan itibaren yetiştirilmeye başlanmıştı. Önemli olaylardan uzak kalmak onu delirtiyor olmalıydı.

Gregg aşağıya indiğinde Niobe, Rald ve Vasyl'i gördü. Rald ve Vasyl de savaştan yeni çıkmış gibi görünüyorlardı. Maurice'in orada olmaması, muhtemelen daha önemli bir şeyle uğraştığı anlamına geliyordu. Rald artık döndüğüne göre, ilgilenilmesi gereken bir sürü şey vardı. Gittiğinden beri neler olduğunu ve şu anda nelere ihtiyaç duyduklarını öğrenmek isteyecekti. Endişeli bir şekilde yanında duran Niobe, her an Rald'ı banyoya sürükleyebilirdi.

"Kraliçenin kız kardeşi nerede?" diye sordu Rald koltuğa otururken.

Niobe yanına otururken kısaca Gregg'e baktı. "Delbin'le birlikte. Sorun ne?"

Faythe ve Vasyl yan yana durarak duvara doğru çekilmişlerdi. Gregg onların yanında kendini fazlasıyla temiz hissetti. "Aleka'yı neden sordun?" dedi Rald'ın karşısına yürürken.

"Ona ihtiyacımız var." Elini yüzünde dolaştırıp yorgun bir iç geçirdi. "Temizlenip üzerimi değiştireceğim. Sen de gidip kızı getir," derken yeniden Gregg'e baktı. "Ona uysal davranmasını söyle. Amazon kibrini çekebilecek sabrım tükendi," deyip hızlıca ayağa kalktı ve banyoya girerek kapıyı arkasından kapadı.

"Ben de gidip temizleneceğim," dedi Faythe. Gregg'in yanından geçerken omzuna vurdu. "Neler yaptığını duydum. İyi işti."

"Sizin kadar zorlanmış olamam. Başınıza ne geldi böyle?"

"Bir amazonu bir günden fazla yanında tuttun. İnan bana, bu bizim yaptığımız şeyden daha zordu," dedi Faythe gülerek. "Neler olduğunu Rald anlatır. Ben dinleneceğim," deyip diğerlerine de baktıktan sonra evden ayrıldı.

Faythe önünden çekildiğinde Gregg, Vasyıl'ın ona baktığını gördü. Gözlerini kısarak kollarını bağlamış olan Vasyıl dişlerini sıkıyordu. Gregg'i Faythe için bir tehlike olarak gördüğü belliydi. En azından romantik anlamda. Gregg onun korkularını yatıştıracak değildi. Dürüst olup kendi sormadığı ya da gelip Gregg'e yumruk atmaya çalışmadığı sürece buna karışmayacaktı.

Rald'ın Aleka'yla ne konuşacağını merak ederek evden dışarı çıktı. Delbin'in evine doğru yürürken, ıslak saçları rüzgârda gözünün önüne doğru dağıldı. Kapıyı açıp içeri girdiğinde gördüğü manzara durmasına sebep oldu. Masada karşılıklı oturan Delbin ve Aleka önlerindeki kurabiyeleri yiyip sessizce konuşuyorlardı. Kapının açıldığını duyduklarında ikisi birden doğrularak Gregg'e baktı.

"Bir şeyi mi bölüyorsunuz, hanımlar?" dedi Gregg tereddütle.

"Aleka'ya eski hayatımı anlatıyordum. Virginia'dan bahsettik," dedi Delbin. Ona elini sallayarak oturmasını işaret etti. "Kahve ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," dedi Gregg. "Rald geldi ve seni görmek istiyor," dediğinde Aleka çoktan ayağa kalkmıştı bile. "Ne hakkında konuşacağınızı bilmiyorum ama sakın olmak zorundasın. Bir saldırıdan yeni kurtulmuşlar. Özgürlüğünle aranda duran adamla iyi anlaş." Aleka dudaklarını birbirine bastırarak başını salladığında Gregg nefesini bıraktı. "Güzel. Hadi gidelim."

Eve geri döndüklerinde Niobe onları yukarı yönlendirdi. Çocukları odalarına göndermiş olacaktı ki hiçbirisi ortalıkta görünmüyordu. Aleka ilgiyle etrafı incelerken, Niobe'un gösterdiği koltuğa oturdu. Gregg onun ayaklarından rahatsız olduğunu biliyordu. Dışarı çıktıkları için sargı bezlerinin üzerine çorap giyip, ardından Delbin'in ayakkabılarından birini seçmişti. Yaralı olduğunu—daha doğrusu acı çektiğini—göstermemek için

dimdik oturuyor ve nefeslerini yavaşça alıp verirken kıpırda-mamaya dikkat ediyordu.

“Size içecek bir şeyler getireyim,” dedi Niobe mutfağa yö-nelerek. Rald geldiğinden beri rahatladığı belli oluyordu. Yeni sorunlarla dönmüştü fakat hayatta olması daha önemliydi. Niobe da bunun farkındaydı. “Rahat olun. Sen de otur.” Gregg’in koluna dokunarak yanından geçti.

Gregg, Aleka’nın yanına oturup arkasına yaslandı. Yatak odasının kapısı bir anda açıldığında Ludlow koşturarak dışarı çıktı. Köşede duran masanın altına girip arkaya doğru emek-lerken, durmaksızın gülüyordu.

“Oyun oynamayacağız,” dedi Alysa onun peşinden gider-ken. Masaya tutunarak başını eğdi. “Buraya gel. Çabuk!” Du-var kenarına kadar çekilen Ludlow, yere oturarak kardeşine baktı. Alysa doğrulurken saçlarını geriye doğru itti. “Anne...”

“Şimdi olmaz, Alysa. Kendin hallet,” dedi Niobe ona bak-madan.

Alysa gözlerini devirdi ve yere eğilip masanın altına girdi. Duvara doğru ilerlerken, Ludlow masanın diğer tarafından kaçıp Gregg’e koştu. Koltuğa tırmanarak kucağına çıkarken, Gregg onu tutup havaya kaldırdı. “Yakalandın, dostum.” Onu iki yana sallarken Ludlow kahkahalarla gülüyordu. Yanakları kıpkırmızı kesilmişti.

“Harika! Siz ikiniz oynamaya devam edin,” dedi Alysa ko-şarak uzaklaşmadan önce.

Gregg, Ludlow’u kucağına alırken Niobe’a baktı. “Rald’ın neden bahsedeceğini biliyor musun?” diye sordu. Niobe bar-daklara yoğun içkileri boşalttığı sırada başını iki yana salladı. Gregg her şeye hazırlıklı olması gerektiğini biliyordu ama en ufak bir tahminde bile bulunamıyordu. “Sinirli görünüyor,” dedi Ludlow’un saçlarını alnından çekerken.

“Saldırıya uğrarsan sinirli olursun. Bu konu hakkında hiç-bir şey bilmiyor musun?” Buzdolabını açarken kafası karışık bir halde hareketleri yavaşladı. “Ne olacağıyla ilgili hiçbir fikrim

yok. Yaşadığı için memnunum, ama keşke ben de onunla gidebilseydim." Omzunun üzerinden Ludlow'a bakarak gülümsedi. "Ama çocuklarımı Rald'dan daha çok seviyorum ve bana daha fazla ihtiyaçları var. O yüzden sorun etmemem gerekiyor. Sadece düşünüyorum işte."

Ludlow koltuktan aşağıya atlayarak annesinin yanına giderken, Aleka ilgili gözlerle onu izliyordu. Her adımını takip ediyor ve konuştuğunda ya da gülümsediğinde farkında olmadan yüz hareketlerini taklit ediyordu.

"İlgini çeken bir şey mi var?" Gregg başını Aleka'ya yaklaştırarak onun ne yaptığı anlamaya çalıştı.

"Ben..." Ludlow'a bakmaya devam ederken dudaklarını aralayıp kaşlarını çattı. "Ben daha önce erkek çocuğu görmemiştim. Daha farklı olacağını düşünmüştüm. Yani resimlerden gördüm ve insanların arasına karıştığında birkaç tanesi yanımdan geçti, fakat bir koper..." Ludlow kendisinden bahsedildiğini anlamış gibi onlara baktığında, Gregg yaklaşmasını işaret etti. "Ne yapıyorsun?" diye fısıldadı Aleka. Neredeyse korkmuş görünüyordu.

"Sizi tanıştırıyorum," dedi Gregg gülümseyerek. Ludlow'u kucağına alarak Aleka'ya dönük bir şekilde bacağına oturttu. "Isırmaz. Konuşmayı dene."

Aleka ne söyleyeceğini bilemeden gözlerini Ludlow ve Gregg arasında dolaştırıyordu. Gregg devam etmesi için işaret verdiğinde Aleka boğazını temizleyerek kaşlarını çattı. "Merhaba. Şey..."

"Kaşlarını çatma ve biraz gülümsemeye çalış," dedi Gregg sessizce.

"Evet," dedi Aleka hemen. Dudaklarına pek de gerçekçi olmayan kararsız bir gülümseme yerleşti. "Çok güzelsin." Kelimeleri gülümsemesinden daha içten geliyordu. Omzundan kayarak öne doğru düşen rasta saçına uzanan Ludlow, küçük ellerini açıp kapamaya başladı. "Ne yapmaya çalışıyor?" dedi Aleka, Gregg'e bakarken.

"Oyun oynamaya çalışıyor. Daha önce bu kadar küçük bir çocuk da mı görmedin sen?"

"Gördüm ama..." deyip omuzlarını silkti. "Hiç onlarla vakit geçirmedi. Fazlasıyla sorunlu ve karmaşık görünüyorlardı." İletişim kurmaktan vazgeçerek arkasına yaslandı. Gözüne takılan tahta boncuklu saça ulaşmak isteyen Ludlow, Gregg'in ellerinden kurtularak Aleka'nın kucağına çıktı. "Hey!" dedi Aleka refleksle doğrulurken. "Al onu üstümden."

"Sadece oynamak istiyor. Canlı bomba falan değil."

Aleka nefesini tutarak kıpırdamamaya çalışırken, Ludlow dizlerine basarak ayağa kalktı. Her şeyin yolunda olup olmadığını anlamak isteyen Aleka, Gregg ve Niobe'a bakıp duruyordu. İkisinden de ses çıkmayınca beklemeye devam etti. Ludlow göğsüne yaslandığında Aleka şaşırarak yutkundu. Göğsündeki ve karnındaki yaralara baskı oluşturunca dişlerini sıktı.

"Bu kadar yeter," dedi Gregg, Ludlow'u almak için uzanırken. Aleka onun eline vurup, dokunmaması için parmağını uzattı. Gülümseyerek elini geri çeken Gregg başını salladı. "Kalsın o zaman," dedi.

"Yakınlaştığın ilk erkek, oğlum mu olacak?" dedi Niobe karşılarındaki koltuğa oturarak. Elindeki tepsiyi ortalarında duran masaya bıraktı.

"Hayır. Ne?" dedi Aleka şaşırarak ona bakarken. "Hayır." Niobe kaşlarını kaldırdığında Aleka nefesini bırakarak başını salladı. "Yani oğlunla yakınlaşmıyorum. O çok küçük. Şaka yapıyordun sanırım. Değil mi? Evet," derken gözlerini kaçırdı.

"Hiç belli etmedin sahiden," diye mırıldandı Gregg işaret parmağını kaşındaki yarada dolaştırırken. Bunu alışkanlıkla, farkında olmadan yapıyordu. Onun, herhangi bir erkekle öpüştüğü için mi, yoksa öpüştüğü kişi Gregg olduğu için mi böyle davrandığını bilmiyordu ve bu hoşuna gitmemişti. Her iki şekilde de onu suçlamaması gerektiğini düşünüyordu. Sonuçta şu anda güçlkle nefes alıyorsa, Gregg yüzündendi.

Aleka, Gregg'in söylediğini Niobe'un da duymuş olmasından endişe ederek kadına baktı. Neyse ki o sırada Rald merdivenlerden çıktığı için, Niobe etrafında herhangi bir şeye dikkat edebilecek gibi değildi.

Rald, Aleka'nın saçlarıyla oynayan oğlunu izlerken Niobe'un yanına oturdu. "Kraliçeyle konuştum," dedi. Aleka dikkatini konuya verip koltuğun ucuna kaydıığında Ludlow omzuna tutundu. Elini koltuğun üzerine koyarak arkasına yaslanan Rald dudaklarını ıslattı. "Ufak bir isyan sorunu yaşamış ve sonrasında hiçbir şeyi durduramamış. Şu anda burada esir değilsin ve istediğin zaman gidebilirsin." Aleka kalkmak üzereyken Rald elini uzattı. "Ama önce söyleyeceklerimi dinle."

"Kraliçenin yanında kaç kişi var?" diye sordu Aleka yeniden arkasına yaslanırken. Ludlow'un, omuzlarına tırmanmasına izin verip, düşmemesi için sırtından desteklerken gözlerini Rald'dan ayırmıyordu.

"Sadece yirmi sekiz kişiler."

"Kraliçeyle ne konuştunuz peki?" dedi Gregg. Kollarını bacaklarına yaslayarak ellerini birleştirdi.

"Sanırım bir ilk oldu ve birlikte hareket etmek zorunda kaldık. Kraliçeyle buluştuk ve yönetimin artık onda olmadığını öğrendik. Ben Aleka'nın sağlam bir şekilde amazon topraklarına gönderileceğinin sözünü verdim. Ardından ayrıldık. Çok geçmeden isyancı grup bize saldırdı. Panterleri de yanlarındaydı. Bizim sırtlanları çağırmamıza fırsat kalmadı. Kraliçe ne olduğunu anladığında bize yardım etti ve isyancı grup daha da öfkelendi. Sonrasında tekrar konuşma fırsatımız oldu."

"Kraliçeyle bir anlaşma yaptınız," diye tahmin etti Niobe kaşlarını çatarak.

"Öyle sayılır, evet." Rald başını sallayarak derin bir nefes aldı ve anlatmaya devam etti. "Kraliçe gereğinden fazla merhamet ve adalet dolu." Gregg kaşlarını kaldırdığında Rald, "Bir amazona göre," diye ekledi. Böylesi Gregg için daha mantıklıydı. "Savaşçı bir topluluğu yönetiyorsan, sert ve acımasız olmak

zorundasın. Thalestris böyle bir kraliçe değil ama bu özelliklere sahip birini tanıyor. Düzeni getirmek ve bir süreliğine de olsa yönetimi paylaşmak için yardım almak istiyor.”

Gregg kafası karışık bir halde arkasına yaslandı. Bu durumda koperler de düzeni geri istiyor demekti. Sadece amazonlar açısından değil, tüm orman açısından tehlikeli bir durumdaydılar şu anda. İsyançı grubun ne zaman nereye saldıracağı belli değildi. Amazonların düzene girmesi için kraliçe ve Rald birlikte çalışacaktı. Gregg, yeni bir çağa girdiklerine şahit olduğuna emindi. Her iki taraf için de zor ve neredeyse imkânsız bir şey gerçekleşiyordu.

“Kimmiş peki bu kişi?” diye sordu Aleka.

“Whare Nui Kabilesi’nden Myrina.”

Aleka ayağa fırladığında, Gregg hızlı davranıp Ludlow’u yakaladı. “Ne dediğinin farkında mısın sen? Bir sorun çıkacağını biliyordum!” derken başını iki yana sallıyordu. “Elbette bir çıkarın olacaktı, değil mi?” Fazla ani çıkışıyla nefesi kesilince elini karnına bastırdı. Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı ve saçlarını geriye itip yeniden Rald’a baktı. “Koperler tabii ki Myrina’nın başa gelmesini isteyecek.”

“Aleka...” dedi Gregg onu sakinleştirmek için ayağa kalkarken.

“Hayır,” dedi Aleka, Gregg’e bakarak. “Hayır, anlamıyorsun,” dedikten sonra Rald’a döndü. “Bu, kraliçenin fikri değil. Sana inanmıyorum.”

“Burada kimse kimseyi tehdit etmiyor, Aleka. Şimdi otur ve konuşmaya devam edelim. Hâlâ ikna olmazsan, istediğin zaman gidebilirsin.”

“Beni ikna etmene izin vereceğimi nereden çıkardın?” Masanın etrafından dolaşarak merdivenlere doğru yürümeye başladı. “Yalanlarınızı daha fazla dinlemeyeceğim. Tamamen saçmalıklarla dolu.”

Gregg, Ludlow’u bırakıp koşar adım Aleka’yı takip etti ve onu merdivenlerin ortasında yakaladı. Önüne geçip, durması

için ellerini kaldırdı. Aleka etrafından dolaşacakken Gregg engel oldu. "Beni dinle," dedi sessizce. Bir elini tırabzana koyarak, Aleka'nın yüzüne bakmasını bekledi. Aleka sabırsız bir şekilde burnundan soluyarak gözlerini yukarı çevirdiğinde Gregg konuştu. "Rald'ı dinlemek sana hiçbir şey kaybettirmeyecek. Belki sadece beş dakika. Koşarak telafi edersin, tamam mı?"

"Anlamıyorsun, dedektif. Bu..." dedi elini arkaya doğru sallarken.

"Bak, bekle," dedi Gregg onu susturarak. "Sadece dinleyeceksin. İnanmak zorunda değilsin. Sana söz veriyorum, eğer beş dakika sonra hâlâ gitmek istersen, seninle beraber kardeşinin yanına kadar geleceğim."

"Bunun beni ikna edeceğini mi sanıyorsun? Yüzünü bir daha görmeyeceğimi söyle. O zaman yukarı çıkmayı düşünebilirim."

Gregg başını yana yatırarak gülümsedi. "Bu söylediğinde ciddi olmadığını ikimiz de biliyoruz."

Aleka dişlerini sıkıp, göğsüne sert bir yumruk attı. Gregg'in bir anda nefesi kesilmişti. Öne doğru eğilip öksürürken, Aleka arkasını dönüp merdivenleri çıkmaya başladı. Gregg düzgün nefes alabilecek duruma geldiğinde doğruldu ve "Amazon," diye söylenerek yukarıya çıktı.

"Kardeşin ikna olmayacağını söylemişti," diyordu Rald. Aleka eski yerinde durmuş ifadesiz yüzüyle Rald'ı izliyordu. "Bunu sana vermemi istedi." Cebinden çıkardığı şeyi ona uzattı.

Aleka ve Gregg, Rald'ın avucundakini aynı anda gördü. Uzun ve eski şeride bakarken nefesini tutan Aleka, gözlerini kocaman açmıştı. Elini uzattığında titrediğini fark etmiş olacak ki hemen geri çekildi. Ardından yutkunup yeniden uzandı ve hızla kumaşı aldı. Gregg bu kumaş parçasını çok görmüştü. Kraliçe onu ya eline dolar, ya da parmakları arasında dolaştırırdı ama asla bırakmazdı. Şimdi Aleka'ya kanıt sunabilmek için en etkili yolu seçmiş ve Rald'la yaptıkları planın ne kadar önemli olduğunu vurgulamak için şeridi göndermişti. Aleka'nın ifadesine bakılacak olursa mesajı aldığına şüphe yoktu.

"Ne düşünüyorsun?" diye sordu Rald.

Parmaklarının arasında kaydırduğu kumaş parçasına bakan Aleka durdu ve birden başını kaldırarak Rald'a odaklandı. "Seni dinleyeceğim ve kraliçeyle konuştuklarınızı dürüst bir şekilde aktardığımı varsayacağım," deyip, sanki önemsiz bir şeymiş gibi kumaş parçasını cebine sıkıştırdı.

"Oturalım öyleyse," dedi Rald, Gregg ve Aleka'ya koltukları işaret ederek. Karşılıklı oturduklarında Rald tekrar konuya girdi. "Amazonların yeniden istikrarı sağlaması sadece senin değil, benim açımdan da oldukça önemli. Eğer koperler ve amazonlar sürekli savaş halinde olurlarsa, iki tür de sonsuza kadar yok olur. Ayrıca doryaları üzerimize çekemeyiz ve isyancı grup bastırılmazsa gerçekleşecek olan tam olarak bu."

"Esas nokta gayet açık," dedi Gregg izin isteyerek araya girerken. "Ortak düşman için ateşkes yapacaksınız."

"Kısa süreliğine, evet."

"Asıl merak ettiğim, şu bahsettiğiniz doryaların ne olduğu?"

"Doryalar, fazla uçuk fikirlere sahip kişilerden oluşan gizli bir topluluk," dedi Niobe.

"Onlardan korkmanız için herhangi bir sebep var mı?"

"Teknolojileri," dedi Aleka başını çevirerek Gregg'e bakarken. "Merkezlerine bir kilometre kadar yaklaşan herkes ölüyor. Şimdiye kadar hiçbirinin yüzünü görmedim. Saldırıları uzaktan olur. Yıkımı gerçekleştirir, hasadı toplar ve ortadan kaybolurlar."

"Birileri bu adamların yüzünü görmüş olmalı," dedi Gregg anlam veremeden başını sallayarak.

"Evet, yüzlerini görenler oldu," dedi Rald. "Ama bunun hakkında bir şey bilmiyoruz, çünkü o kadar yaklaşmış olanlar bir daha geri dönecek kadar şanslı olmuyor."

Verdikleri kayıpları hatırlamış olacaklar ki, üçü de sessizliğe gömüldü. Gregg iyice meraklanmıştı. Aleka parmaklarını pantolon cebinin üstünde dolaştırıyordu. İçindeki kumaş parçası aklının bir kısmını yok etmiş gibiydi. Niobe bu konudan en etkilenen kişiydi muhtemelen. Yaşlarla dolan gözlerini kırıştırmak

Ludlow'la ilgilenmeye başlamıştı. Rald sadece boğazını temizleyip konunun değişmesini diliyormuş gibi iç geçirdi.

Ne yazık ki Gregg'in konuyu hemen kapatmaya niyeti yoktu. "Peki, türleri ne? Sizin gibi doğaüstü bir şeyin parçaları mı?"

Rald yorgunca gülümseyerek başını salladı. "Onlar sadece insan."

Gregg bir an algılamakta güçlük çekti. Sanki hayatının otuz beş yılını insanlarla geçirmemiş gibi. Bunu duymayı gerçekten de beklememişti. Uzaylılar bile daha yakın bir olasılıktı. Ama hayır... Panterleri ve sırtlanları kontrol edebilen bu doğaüstü yaratıkları böylesine önemli bir ittifaka iten güç, insanlardı. Sadece insanlar.

Amazon ya da koperler bu insanlara ulaşamadığına göre, teknolojileri Gregg'in gördüğünden daha fazlası olmalıydı. Buna çok da şaşırmamıştı aslında, çünkü bu topluluğun gizli olduğu belliydi. Yoksa amazonların gerçekten var olduğunu ve sanıldığının aksine çok daha fazla yaşadıklarını öğrenmemeleri imkânsızdı. Yani insanlar tarafından bilinen böyle bir bilginin yayılması en fazla ne kadar sürerdi ki?

"Bunu senin yapacağına güveniyorum," dedi Rald, Gregg'e bakarak. Gregg düşüncelerini durdurarak dikkatini olaya verdi. Gregg tam olarak neyi yapacağını anlamadan beklerken Rald, Niobe'un uzattığı bardağı aldı. "Myrina'nın şimdiye kadar sorgusuzca öldürdüğü hiç kimse olmamıştır."

"Evet, dinledikten sonra öldürür," dedi Aleka. Gregg kaşlarını kaldırarak ona baktığında, omuz silkerek ekledi. "Doğruyu söylüyorum. Myrina delinin teki. O gerçek bir amazon bile değil. Amaçlarından sapmış bir Aliena."

"Kendi halkından iki kişi sana ok fırlattı," dedi Rald kaşlarını çatarak bardağı masanın üzerine bırakırken. "Yani bu durumda, sen de bir Aliena'sın."

Gregg nefesini bırakarak elini yüzünde dolaştırdı. Ne zaman yeni bir şey öğrense, ardından bir başkası geliyordu. Hepsi aynı anda aklında tutmasını bekliyorlarsa, neden sözlük

gibi bir şey vermiyorlardı acaba? Tüm terimlerin, türlerin ya da ona anlamsız gelen kabile isimlerinin açıklamalarının yer aldığı bir kitap çok işine yarardı. Tüm bu bilinmezlikten usanmıştı. Doryaları öğrenmişti ve şimdi sırada Aliena'nın ne olduğu mu vardı? Çoğu şeyin anlamını diyalogların gidiş yönünden çıkarırdı ve bu konuda kurulan diyalogları düşünecek olursa, *Aliena* dışlanma anlamına geliyor olabilirdi. Sağlam bir doğaüstü maceranın ona hiçbir şey katmadığını söyleyebilir miydi? Neredeyse bir dilbilimciye dönüşmüştü.

"Bunu ben seçmedim."

"Myrina da seçmedi. Onu kaçmaya zorlayan sizdiniz."

Aleka ayağa kalkıp bulabildiği ilk boş alanda ileri geri yürümeye başladı. En azından çekip gitmiyordu. Bu da bir gelişme sayılırdı. Kendi düşüncelerinin arasında dönüp dururken, dalgınlıkla kolundaki yaralarla oynuyordu. Rald'ın ona ne söylediği hakkında Gregg'in pek bir fikri yoktu ama Aleka'nın kesinlikle hoşuna gitmediği belliydi. Myrina bir önceki kraliçe olmalıydı. Koperleri çok sevdiği için tahttan indirilen kraliçe. Tek suçu bu muydu, yoksa koperleri sevdiği için daha büyük bir suç mu işlemişti, Gregg emin değildi fakat bu ortamda böyle bir şeyi sormaması gerektiğini de biliyordu. Bir devlet ajanı olarak, karşısındaki kim olursa olsun, soruları açıkça ya da dolaysız bir şekilde dillendirmeye alışkındı. Söz konusu doğaüstüler olduğunda ise, sorularını uygun anda uygun bir şekilde sorması gerektiğini öğrenmişti.

"Ne yapmam gerekiyor?" dedi Gregg konuya dönmeleri gerektiğini belirterek. Başka türlü Aleka aklındaki düşünce zincirine ara verecekmiş gibi görünmüyordu.

"Bizden biri seni yönlendirecektir. Myrina'nın yaşadığı yerden haberdarız. Gidip onunla konuşmanı istiyorum. Kraliçenin ve benim taleplerimi ilet. İsyancılar durdurulana kadar yönetim konusunda bilgisine ihtiyaç duyulduğunu ve bu süre boyunca Thalestris'le birlikte amazonlara liderlik edeceğini söyle."

"Tam olarak bu şekilde mi?" dedi Gregg şaşkınlıkla. Bir zamanlar kraliçe olan bir amazona, Rald'ın birebir sözlerini iletebileceğini ya da cümlesini bitirene kadar hayatta kalabileceğini sanmıyordu.

"Biraz diplomatik ol ve duruma uygun davran. Yıllar boyunca yönetimde kalmış. Bunu tekrar yapma fırsatını kaçırmayacaktır."

"Sonra ne olacak peki?" dedi Aleka birden durarak. Rald'a dönüp yanına yürüdü. Tam karşısına geçerek elini salladı. "Amazonlar düzene girdiğinde öylece geri mi çekilecek? Halkımı kandırabilir. Değiştğini ve tecrübeli olduğu için Thalestris'e göre daha iyi bir lider olduğunu söylerse, yine yardım edecek misin? Eski korumaları ve birlikleri yanına geçmekte tereddüt etmeyecektir," derken sessizleşerek Gregg'e baktı. O kişilerden biri de Dena'ydı ve kimse dile getirmese de, muhtemelen herkes aynı şeyi düşünüyordu.

"Thalestris bunu göze alıyor." Rald ayağa kalkarak Aleka'ya tecrübenin vermiş olduğu ihtiyatlı gözlerle baktı. "Bir kraliçe olarak önceliği halkı. Tahtta kimin olacağı değil. O yüzden, isyan bastırıldığı sürece Myrina ve Thalestris arasındaki rekabet bir sonraki adım."

Gregg konunun daha fazla uzamasına izin vermeden yeniden araya girdi. "Kiminle gideceğim? Hemen yola çıkmamız iyi olur," dedi.

"Ben de geleceğim," dedi Aleka, Rald cevap vermeden önce. Şaşıarak kaşlarını çatıyan Niobe ve Rald göz göze geldiler. Gregg kaşlarını çatmak bir yana şaşırmamıştı bile. Aleka'nın ağzından zamansızca çıkan her şeye alışmıştı. Bu iyi bir şey miydi, yoksa pes mi etmişti, emin değildi. "Ne var?" dedi Aleka inatçı bir şekilde çenesini öne çıkarırken. Onun bu duruşu bile, Gregg'in tartışmayı hangi tarafın kazanacağını anlamasını sağlamıştı. Rald ve Niobe'un hiç şansı yoktu.

"Bir aksilik çıkar ve Myrina yardım teklifini kabul etmez ya da daha farklı bir şey olursa, hainlikle yargılanırsın," dedi

Niobe ayağa kalkarak. "Bunun cezası ölüm olur ve amazonların bu konuda fazlasıyla yaratıcı olduğunu duymuştum. Sahiden böyle bir şeyi göze alacak mısın? Ayrıca kardeşin her şeye rağmen kuralları uygulamaya karar verirse, işler yolunda gitse bile yargılanırsın."

"Zaten bir Aliena oldum, değil mi? Daha fazla ne kaybedebilirim ki?"

"Hayatını mesela," dedi Gregg. Bu kadın ne kadar inatçıydı böyle? Cesur olmakla aptallık arasında bir sınır vardı ve Aleka tam o sınırın üzerinde gidip geliyordu.

"Bunu, beni tutsak edip, Mortem'in eline bırakan adam mı söylüyor? Gerçekten çok komiksin, dedektif," dedi Aleka öfkeyle ona dönerek. Gözlerinde dolaşan ışık hiç de iyimser değildi ve Gregg aynı ışığı, sahada görev yaptığı yıllar boyunca yakaladığı birkaç psikopatta gördüğüne yemin edebilirdi.

"Amacım..."

"Senin amaçların umurumda değil!" deyip yeniden Rald'a döndü. "Başka birini yanıma verebilirsiniz. Şu insanla iyi anlaştım." Elini dışarı doğru sallayıp adını hatırlamaya çalıştı. "Delbin, evet," dedi birden hatırladığında. "Onunla gidebilirim."

"Sen gideceksen, kesinlikle Gregg geliyor. Kusura bakma prenses ama seni kontrol altında tutabilen tek adamı yanına vermekten başka çarem yok." Rald masanın üzerindeki bardağını alıp, çalışma odasına doğru giderek gözden kayboldu.

Aleka üzerindeki şaşkınlığı attığında nefesini bırakarak koltuğa oturdu. "Bu da ne demkti şimdi?" dedi öfkeyle homurdanarak.

"Yolculuğa çıkıyoruz," dedi Gregg bıkkın bir halde alnını kaşırken. "Yine."

8. BÖLÜM

'EKMEK VE KARADUT'

Delbin'in evine gittiklerinde, Aleka kaldığı odaya girip kapıyı arkasından kapatmıştı. Kitabını tek eline alarak doğrulan Delbin, önce Aleka'nın kaybolduğu yöne, ardından da Gregg'e baktı.

Gregg buzdolabından su doldurup yarısından çoğunu içtikten sonra daha rahat düşünebilecek duruma gelmişti. Delbin'in meraklı ama ısrarcı olmamaya çalışan gözlerini üzerinde hissederken karşısına oturdu. Rald'ın kraliçeyle konuşmasını ve Myrina'yla ilgili olan planı anlattı.

"Aleka'yla birlikte bu yolculuğa çıkmanız biraz tehlikeli görünüyor fakat Rald mantıklı bir karar vermiş. Myrina'nın yanına koperlerden birini gönderirse, halkı tarafından kötü bir lider olmakla suçlanabilir. Ayrıca Aleka'yı konuşarak ikna edebilecek tek kişi olduğuna göre, senden başka kimse bu yolculuğa çıkamazdı sanırım."

"Söylediklerinizi duyuyorum!" diye bağırdı Aleka odadan.

Delbin kaşlarını çatarken Gregg elini salladı. "Onu ikna edemediğim gerçeğinden nefret ediyor sadece," dedi.

İçinden asla atamadığı ve oldukça korumacı bir tavırla sahiplendiği öfkesiyle kapıyı açan Aleka, onların üzerlerine doğru yürürken, "Nefret ettiğim şey, beni ikna edebilmen değil!" diyordu. "Tamamen kişisel nedenlerden dolayı senden nefret

ediyorum. Çıkarıcı ve ukalasın. Amaçların doğrultusunda yapamayacağın şey yok."

"Bazıları bunun iyi bir şey olduğunu söyler."

"Ben değil."

Gregg omuz silkerek Delbin'e baktı. "Yarın sabah yola çıkacağız. Rald, Aleka'yla kalmamı istedi." Nefesini bırakarak bu karardan ne kadar memnun olduğunu belirtti. "Yaklaşık iki günlük bir yolumuz var. Bu yüzden dinlenmemiz gerekiyor-muş," dedi arkasına yaslanarak.

"Beş yıl öncesine kadar amazon kraliçesi olan bir kadının yanına gitmen ne kadar doğru?" dedi Delbin. Kitabı yanına bırakırken, Aleka'ya oturmasını işaret etti. "Üstelik oraya şimdiki kraliçenin kız kardeşiyle gidiyorsun. Kaybettiklerini ona hatırlatmak iyi bir başlangıç olmayacaktır."

"Myrina beni hatırlamaz," dedi Aleka, Delbin'in yanına otururken. Gözleri birkaç saniyeliğine Gregg'in üzerine odaklanmıştı. Bir ayağını masanın kenarına yaslayarak aşağıya doğru kaydı. "Halkıyla fazlasıyla ilgiliydi ama daha gençken eğitim için en dış çemberdeydim. Yüzümü aklında tutmasına imkân yok."

"Şimdiden bol şans öyleyse."

"Kaçmayacağımı söylediğim halde neden aynı odada kalmak zorundayız?" dedi Aleka kollarını bağlayarak.

"Bunu anlamak çok da zor değil," dedi Gregg elindeki bardağı dizine yaslarken. "Güvenilir biri sayılmazsın. Ayrıca koper topraklarında bir amazonsun. Ön yargı için kusura bakma."

"Kitap heyecanlı yerinde kalmıştı," dedi Delbin birden doğrularak. Kitabını alıp ikisine de gülümsedi. "Size iyi dinlenmeler, tartışmalar ya da her ne yapacaksınız. Sabah kahvaltı hazırlarım," derken odasına doğru yürümeye başlamıştı bile.

Gecenin sessizliğinde kapanan kapının tıkırtısı Gregg'in kulağında cınladı. Aleka'ya bakarken, bazen genç bir kızıdan başka bir şey görmüyordu. Özellikle de düşüncelere dalıp, gözlerini tavana sabitlediği zaman. Bazense öylesine bilinmez davranıyordu ki, Gregg onda tüm cevapların saklı olduğunu ama

hiçbirine ulaşamayacağını düşünüyordu. Peki, onun için hâlâ gizemlerle sarılı bu kadını neden öpmüştü? Sadece bir içgüdü olmadığına emindi. Yoksa hâlâ bunu düşünmezdi. Vücudundan atması gereken bir hastalıkmuş gibi unutmak istiyordu. Ancak pek de başarılı olduğu söylenemezdi. Hastalık her yerine yayılıyordu ve Gregg bunu önlemek için hiçbir şey yapamıyordu. Bunu sahiden istediğinden bile emin değildi.

"Sana bunu yapmamanı söylemiştim," dedi Aleka başını öne eğerek fısıldarken.

O kadar düşük sesle konuşmuştu ki, Gregg güçlükle duyabildi. "Neyi yapmamamı?" diye sordu.

"Bana bakıyorsun ve bu hoşuma gitmiyor." Gregg gülümseydiğinde Aleka kaşlarını çatı. Genel tepkisi buydu aslında. Sanki küçüklüğünden beri bu şekilde öğretilmişti. "Ne?" dedi.

"Hoşuna gitmeyen şey... O his mi?" Aleka'nın, hissettiklerini tarif ettiği günü hatırladı. Gregg gerçekten şaşırmıştı, çünkü Aleka'nın öylesine dürüst ve içten bir şekilde anlatmasını beklemiyordu.

"Bir daha hissetmeyeceğimi söylediğin şey, evet," dedi Aleka.

"Hâlâ hissediyor musun?" Aleka başını salladığında Gregg farkında olmadan tuttuğu nefesini yavaşça bıraktı. Nedenini düşünmekten korktuğu bir şekilde rahatlamıştı da. "Aranızda erkek yok ve yetiştirilirken kendinizden başka bir şeye ihtiyacınızın olmadığını öğreniyorsunuz. Buna rağmen, insanlarla ilgili bir sürü kitap okumuşsun. Bunlardan birinde görmüş olman gerekir."

"Neyi?"

"Arzu, tutku, heyecan. Belki aşk."

"İnsanları anlamak için kesin olan şeyleri okurum; teknoloji, tarih, coğrafya, sosyal düzen. Aşk merak etmediğimi söyleyemem ama bunu öğrenmenin gereksiz olacağından bahsettiler. Çünkü insanlar böyle şeyler hissederken, tutarsız, anlamsız, mantıksız davranıp, birçok şeyin olumsuz halini yansıtırlarmış. Bu

durumda aşkın tek bir anlamı olamaz diye düşündüm. Herkes tarafından farklı tanımlanan bir şeyi öğrenmemin imkânı yok."

"Yaşamadıkça." Aleka başını yana eğip boş gözlerle bakınca, Gregg iç geçirdi. "Yani, yaşamadıkça anlayamazsın. Aşkı anlamaman için onu kendin tanımlamalısın ve tanımlaman için de önce yaşamaman gerekir."

"O zaman sahiden gereksizmiş."

"Âşık olabileceğini düşünmüyor musun?"

Aleka bu söylediğini gerçekten komik bularak gülerken başını salladı. "Amazonlar âşık olmaz. Zaten bu koşullarda bir Aliena'yken, neden bir de âşık olmam gereksin ki? Adım yeterince kirlenmedi mi?" Sıkıntıyla alnını ovuşturup gözlerini kapadı.

Gregg pes ederek kalan suyunu içti. Bu kadar olumsuz düşünürken Aleka'yı aksine ikna etmesi imkânsızdı. Hem şu anda öncelikli sorunu da bu sayılmazdı. "Acıktın mı?" Aleka birden başını salladığında Gregg gülererek oturduğu yerden kalktı. "Ben de öyle. Gel hadi." Sessizce mutfak tarafına geçtiler. Aleka masanın üzerine oturup, Gregg'in getireceği şeyi beklerken ayaklarını sallamaya başladı. "Bunun ne olduğunu bilmiyorum," dedi Gregg ekmek ve börek karışımı bir şeye benzeyen hamur işini çıkararak.

"Ah, bayılırım." Elini uzatarak hamur işini aldı. Bu konuda Gregg'den daha bilgili olması normaldi elbette. "İçecek var mı?" diye sordu.

"Şu yoğun sıvıdan mı?" Aleka bir parça koparıp ağzına atarken başını sallamıştı. Gregg buzdolabını açıp, "Bir bakalım," diye mırıldandı. Aleka'yla anlaşarak yaptıkları tek şeyin yemek yemek olduğunu bilmek tuhaftı. Siyah sıvıyı bardaklara boşaltıp, Aleka'nın yanına, masanın üzerine oturdu. "Bunlar tam olarak ne?"

"Ekmek ormanın kuzeyinde yetişen bir buğdaydan yapılıyor. Bu da karaduttan," dedi bardağı kaldırarak. "İşte, böyle yersen daha lezzetli olur." Ekmekten kopardığı parçayı içeceğe

batırıp ağzına attı. "Bu ekmeği yapması için kaç kişiye yalvardığımı hatırlamıyorum bile. Çok güzel," dedi ayaklarını sallayarak. Gregg'in ekmekten yemek yerine ona baktığını gördüğünde dudaklarını kapatarak öksürdü. Boğazına takılan lokmasını yutabilmek için göğsüne vurup içeceğiinden bir yudum aldı. "Ekmekten almayacak mısın?"

"O kadar yakın görünüyorsunuz ki, elimi uzatırsam vahşileşeceğiinden korktum."

"Şaka da yapabiliyorsun." Sırtını dönerek yemeğe devam etti. "Alıp almaman umurumda değil ama beş dakika içinde bu güzel şeyden geriye hiçbir şey kalmayacak." Cümlesinin sonuna doğru ekmeği ağzına attığından sesi boğuk çıkmıştı.

"Tamam, ver şundan," dedi Gregg omzunun üzerinden uzanarak. Aleka eline vurunca, Gregg diğer taraftan ulaşip neredeyse ekmeğin yarısını kopardı. Önüne dönmüştü ki, Aleka koluna yumruk attı ancak yemesini engelleyecek kadar sert değildi. Gregg karadut suyuna batırdığı ekmeği çiğnerken gözlerini kapadı. Hayatında yediği en lezzetli şey olabilirdi. Ekmeğin içindeki üzümün, diğer meyvelerin ve baharatların tadını alıyordu. Hepsi ayırt edilebilecek kadar güçlü, fakat rahatsız etmeyecek kadar da hafifti.

"Bu sahiden mükemmel," dedi Gregg dilini dudaklarında dolaştırırken.

"Söylemiştim."

"Belki de yarın bu ekmeklerden yanımıza almalıyız. Myrina'yı ikna etmek için işimize yarayabilir."

"Yolumuz iki gün sürecek. Hızlı ilerlersek, bir buçuk. Yani o zamana kadar ekmeği saklamamıza imkân yok. Midemde durması gereken bir şeyi çantamda taşımam."

"Hayat felsefeni beğendim."

Ellerindeki ekmek ve karadut suyu bitene kadar sessizce yemeğe devam ettiler. Eğer Aleka'nın susmasını bu şekilde sağlayacaksa, Gregg sürekli yiyecek bir şeyler bulmak zorunda kalabilirdi. Yapacakları yolculuğun sonuçlarını kestiremiyordu.

Birbirlerini öldürecek kadar nefret duyma ve yaşamak için tahammül etme sınırları arasında dolaşacaklardı. Gregg hangisini tercih ettiğinden emin değildi. Aleka'ya baktığında iki seçenek de mümkün görünüyordu.

"Hâlâ insan mısın?" dedi Aleka masanın üzerinden yere atlarken. Elindekileri tezgâha bırakıp Gregg'e döndü. Hareketlerinin yavaşlığı Gregg'in gözünden kaçmıyordu. Ayağındaki topallama, kaçmaması için Alysa'nın ona sapladığı bıçaktan bir hatıraydı ve bu, vücudundaki hasarın en küçüğü sayılırdı.

"Kendimi doğaüstü hissetmiyorum," dedi Gregg, Aleka'nın gerçekten cevap beklediğini fark ederek.

"Bu, kayalara tırmanıp uçurumdan aşağıya atlamak gibi değil. Bir anda süper güçlere sahip olağanüstü bir kahramana dönüşmeyeceksin. Ama bazı şeyleri insanlara göre daha iyi yapabiliyor olman lazım."

Gregg bunu düşünürken başını eğerek yerdeki tahta döşemeye baktı. Eski ama sağlam olduğu belli olan döşeme çiziklerle doluydu. Yıllar boyunca sadece Delbin değil, birçok kopper bu evde yaşamış olmalıydı. Dudaklarını ıslatırken yeniden Aleka'ya döndü. "Daha az uykuya ihtiyacım var. Hızlı koşabiliyorum ki bunu zaten biliyorsun. Jerry refleks ve kuvvetimin arttığını söylüyor."

Aleka derin bir nefes alırken başını salladı. Bu durumdan hoşlanmadığı belli oluyordu ama Gregg konuşmadı. Sorsa bile, Aleka cevap vermeyecekti nasılsa. Konuşan kim olursa olsun, Aleka diyalogları nasıl yönlendirmesi gerektiğini çok iyi biliyordu. Gregg de öyle. Bu yüzden her konuşmalarının sonu tartışmaya çıkıyordu.

"Güçlendiğine göre, hemen yola çıkabilirdik," dedi Aleka odaya doğru yürürken. "Tüm bu baskı altında dinlenmemizi söylemeleri çok saçma. Daha önce haftalar boyunca ormanda iz takip ettiğim oldu. İki günlük yol için bu kadar beklemek zaman kaybindan başka bir şey değil."

"Dinlenme sadece benim için değil," dedi Gregg onu takip ederken. Arkasından odaya girip, kapıyı hafifçe itti ama kapatmadı. Aleka'nın bundan rahatsız olacağını biliyordu. Duvara yaslanıp, bütün gece elinde bir bıçakla dikilirdi. "Aslına bakarsan yolculuğa yarın başlayacak olmamızın asıl sebebi sensin."

"Bunun benimle hiçbir alakası yok."

"Güçsüz düştüğünün sen de farkındasın. Vücudunda üç kurşun varken dövüştüğünü gördüm Aleka, ama şimdi zorlanıyorsun."

"Beni yakaladıktan sonra bacağıma bıçak sapladınız, tüm gün boyunca zincirli bir halde kaldım, sağlam kırbaç darbeleri yedim ve Mortem'in sırtına attığı kesiklerin sayısını unuttum. Onun iğrenç gülüşüne ve sana katlanmak zorunda olduğumu söylemiyorum bile. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, halkımın hedef tahtası oldum. Yani, biraz enerjim düştüyse kusura bakma. Belki de tüm bunları kaldırmak zor gelmiştir."

"Dinleneceksin öyleyse," dedi Gregg, Aleka'nın öfkesini görmezden gelerek. Başka türlü bununla başa çıkabileceğini sanmıyordu. Aleka için öfkelenmek ve bağırarak doğal bir tepkiden ibaretti. Her böyle davrandığında onunla kavgaya tutuşursa, birbirlerine katlanmak bir yana, gerçekten ikisinden biri ölebilirdi. "Burada yedek bir battaniye olmalı," dedi dolabı açarken. Sırtına çarpan şeyin ne olduğunu anlamadı önce. Sonra arkasını dönüp yere baktı. Öğlen Delbin sırtına kaşık fırlatmıştı, şimdi de Aleka süs eşyasına benzeyen plastik bir kutu... "Bu sinirlendiğin anlamına mı geliyor?"

Dişlerini sıkarak başını iki yana sallayan Aleka, arkasını dönerek cama doğru yürüdü. Ellerini pencere kenarlarına koyarak dışarıyı izlerken derin nefesler alıyordu. Gregg onun konuşabilecek ya da en azından bağırabilecek hale gelmesini beklerken, dolaptan yastık ve battaniye çıkardı. Yatak haricinde odada yatabileceği tek şey ikili koltuktu. Bu yüzden oraya geçip otururken yastığı ve battaniyeyi yanına koydu. Koltuğun

hemen yanında Niobe'un hazırladığı çanta duruyordu. Muhtemelen Alysa odaya taşınması için Delbin'e vermişti.

"Tüm bunları Dena'yı sana söylemediğim için mi yapıyor-sun?" dedi Aleka önüne dönerek pencere kenarına yaslanırken. Kollarını bağlayıp inatçı ve meraklı gözlerini üzerine dikti. "Koperlerle yaşamak istemen çok mantıklı. Hiçbir sebebin olmasa bile onlardan birisin. Ama bana yaptıkların hâlâ öfkeni geçir-miş değil. Bunu görebiliyorum. Ne olduğunda eşitlendiğimizi düşüneceksin? Dayanılmaz acılar içinde öldüğümde falan mı?" dedi alayla omuz silkerek. "Hadi itiraf edelim, bir cinayet da-vasında edindiğin bilgileri kendi lehime kullanmam bile seni bu kadar sinirlendirmemişti."

"Hatırlatma için teşekkürler." Arkasına yaslanıp, bir kolunu koltuğun üzerine koydu. "Güvendiğin biri var mı? Hayatını ona teslim edecek kadar değil. Sadece basit bir güven duygusu."

"Evet, var," dedi Aleka başını sallayarak.

"Muhtemelen bu kişi sana hiç güven sağlamamıştır. Sen ona güvenmeyi seçmişsindir. Ama tam da emin olamıyorsun, değil mi? Arkanı dönersen ne yapacağı konusunda tereddütlerin var."

Aleka gözlerini kapatarak saçlarını geri iterken duygusuz bir şekilde güldü. "Bana güvenmeyi seçtiğini mi söylüyorsun?"

"Bunu istedim, evet." Aleka, Gregg'in ciddi olduğunu gö-rünce gülmeyi bırakıp kaşlarını çattı. Gregg oturduğu yerde doğrularak koltuğun ucuna doğru kaydı. "Bana koper oldu-ğumu söyledin, beni doğuran kadını bulabileceğimi ve bu ko-nuda yardımcı olmak için elinden geleni yapacağını belirttin. Hayatımdaki en büyük yalanı ortaya çıkardın. Bu durumda sana güvenmeyi istedim. Ama görünen o ki, amazonlar hak-kında yeterince bilgi sahibi olamamışım. Yoksa böyle bir ap-tallık yapmazdım."

"Bana güvenmek istediğini tahmin edemedim. Bu..." Pen-cereden ayrılıp Gregg'e doğru yürüdü. Tam karşısında du-ran yatağın kenarına oturdu. "Sadece isim benzerliği olmasını

dilerdim. Belki birden fazla Dena vardır. Tüm amazonları tanıyor değilim sonuçta."

Gregg isim benzerliği olmadığına emindi. Eğer Niobe fotoğrafını göstermemiş olsaydı, böyle ihtimali asla aklından çıkarmazdı. Fakat fotoğrafıyla beraber, görev yaptığı yerleri de gördükten sonra içinde şüphe kalmamıştı. Gregg için Blacksburg'e gelmesi de görevinin bir parçasıydı. Tam beş yıl boyunca görevini yerine getiriyordu. Sonra da Gregg'i Blacksburg'den uzaklaştıracak bir şekilde sahte ölümünü gerçekleştirmişti. Dena, Gregg'i gerçekten iyi tanımış, onun hangi durumda ne gibi tepkiler vereceğini öğrenmişti.

Gregg yanında duran çantayı önüne çekerek küçük fermuarlı gözlerden birine elini attı. İşe yaramadığını bildiği halde yanından ayırmadığı cüzdanını çıkararak, Dena'nın fotoğrafını Aleka'ya uzattı. İkisinin olduğu küçük fotoğraf ortadan ikiye katlandığı için yıpranmıştı.

Aleka fotoğrafı alırken Gregg'e bakıyordu. "Senin için onu bulabilirim," dedi.

Gregg başını salladı. "Yardımını isterim."

Boğazını temizleyerek fotoğrafa bakan Aleka, nefesini tutarak dudaklarını birbirine bastırdı. Bir saniye daha bakmadan fotoğrafı geri uzattı. "Saçları daha farklı ama o olduğuna şüphe yok." Gregg fotoğrafı cüzdana yerleştirip çantadaki yerine koyarken, Aleka ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. "Aşkını tanımlayabiliyor musun?" diye sordu sessizce.

Gregg önce ne söylemek istediğini anlamamıştı. Sonra gülümseyerek kaşlarını çattı. "Dena'ya âşık olup olmadığımı mı soruyorsun?" Aleka her anlama gelebilecek bir şekilde omuzlarını silkerken gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Cevap beklediğini belirtmek için daha iyisini yapamazdı. "Bunu bilmiyorum," dedi Gregg dürüstçe. "Bir hafta öncesine kadar sorsan evet derdim, ama şimdi..." deyip duraksayarak derin bir nefes aldı.

"Onu aramanın sebebi yeniden birlikte olmayı istemen değil mi?"

“Bunu söylemesi zor. Yıllarca Dena’nın ölü olduğunu düşündüm. Eğer bir dakikalığına karşımda olsaydı ne söylerdim, nasıl veda ederdim, hep kafamda dönüp durdu. Yaşadığını öğrendim ama o cümlelerin hiçbirini bulmayacak. Çünkü söyleyecek yeni şeylerim var.”

Aleka oturduğu yerden kalkarak arkasını döndü. Yastığı alıp örtüyü kaldırdı. “Yakında görevinden dönecektir. Belki de isyanı duyup dönmüştür bile. Onu görürsem seni bulmasını söylerim.” Gregg’e bakıp yatağı işaret etti. “Burada uyuyabilirsin. Ben aşağıda olacağım.” Yere oturup yatağın altına yuvarlandı.

Gregg koltuktan kalkıp, battaniye ve yastığı yatağın üzerine bıraktı. Yatakla zemin arası yüksek olsa da, dikkatli bir şekilde oturup yavaşça uzandı. Aleka’nın bu alışkanlığının nereden geldiğini merak ediyordu. Onu, evinde aynı şekilde yatarken bulduğunda çok şaşırmıştı. Tekneyle amazon topraklarına giderken, yatağın yanında yerde yatmasına da. Bunun amazonlar için normal olduğu kanaatine varmıştı. Ama evinde kendine ait bir yatağı vardı. Elini başının altına koyarken sormayı düşündü. Dudaklarını araladıktan hemen sonra bu düşüncesinden vazgeçti. Dinlenmesi gerekiyordu ve Gregg başka bir konu açarsa bu pek mümkün olmazdı.

Battaniyeyi üzerine çekmeden önce ayakkabılarını çıkarıp yere bıraktı. Dena’nın yaşadığını öğrendikten sonra, karşılaşmalarının uzun süreceğini sanmıştı. Oysa yarın bile onunla yüz yüze gelebilirdi. Yapması gereken bu kadar şey varken dikkatinin dağılmasını istemiyordu, fakat zihni ne zaman biraz boş kalsa, hemen ona yöneliyordu.

Ay ışığının sayesinde tavanda gölge oyunu sergileyen ağaç dallarını izlerken uykuya daldı. Rüyaları o kadar yorucuydu ki, Gregg neredeyse dinlenmemeyi tercih edecekti. Onu sırf erkek olduğu için bırakıp kaçan kadını görmüştü. Annesinin tarifine göre ince, soluk tenli ve siyah saçlı bir kadındı. Bildiği tek şey buydu ve aradan otuz beş yıl geçmişti.

Sabah, duyduğu sesler ve yüzüne vuran güneşle uyanan Gregg'in ilk yaptığı şey yatağın altına bakmak oldu. Aleka yan kıvrılmış, elindeki bıçağı göğsüne doğru saklamıştı. Üzerindeki bakışları hissetmiş gibi birden gözlerini açtı. Sanki uykudan uyanmıyormuş da, sadece gözlerini aralıyormuş gibi görünüyordu. Biraz ürkütücüydü doğrusu.

"Günaydın," dedi Gregg bir eliyle yatağın kenarına tutunurken. "Rahat uyudun mu?"

"Birkaç saniye öncesine kadar oldukça rahattım," dedi Aleka. Yuvarlanarak yatağın altından çıkarken Gregg geri çekilmek zorunda kaldı.

"Seslerinizi duydum." Delbin aralık duran kapıyı itti. "Sabah kavganızı etmeden önce karnınızı doyurmak isteyebilirsiniz." Gregg yüzünü ovuştururken, Aleka kıyafetlerini çekiştiriyordu. Delbin ağırlığını diğer ayağına verirken bir elini duvara yasladı. "Dün gece yediğiniz ekmekten yaptım ve düşündüm ki..." Gregg ve Aleka aynı anda kapıya doğru yürüyünce, yollarından çekildi. "Sanırım doğru düşünmüşüm," diye mırıldandı arkalarından.

"Yola ne zaman çıkıyoruz? Eğer beni biraz daha bekletirseniz, isyancıları desteklediğinizi düşüneceğim."

"Karnını doyur. Myrina bir yere kaçmıyor," dedi Delbin. İkisi masaya oturup sessizce beklediler. Delbin tezgâha dönüp, her ne yapıyorsa ona devam etti. Gregg ve Aleka kasıtlı olarak göz göze gelmemeye çalışıyordu. Sanki gerçekten bir şey yaparken basılmış gibi hissetmesi normal miydi? Aleka'nın tepkisini göz önüne aldığına, böyle davranması mantıklıydı tabii. "Rahat uyuyabildiniz mi?" diye sordu Delbin buzdolabından çıkardıklarını masaya yerleştirirken.

"Yatak iyiydi," dedi Gregg başını sallayarak.

"Yatağın altı da," dedi Aleka sanki bu gerçekten sıradan ya da normal bir şeymiş gibi. Delbin elindekilerle öylece durup, gözlerini Aleka ve Gregg arasında dolaştırdı. Aleka onun şaşkınlığını fark ettiğinde önemsizce elini salladı. "Eski bir

alışkanlık. Dedektif uykusunda çok fazla döndüğü için biraz gürültülü oldu ama onun haricinde rahattı.”

“Yatağın altında uyuman nasıl bir alışkanlık?” diye sordu Delbin merak etmenin verdiği dürtüyle. Ancak karşısındakinin Aleka olduğunu unutmuş gibiydi. Fakat Gregg onu anlayabiliyordu. Zaman zaman kendisi bile, cevabını alamayacağını bildiği soruları soruyordu.

“Ekmek kokusu alıyorum,” dedi Aleka gülümseyerek.

Delbin parmağını şaklatarak arkasını dönerken Gregg, Aleka’ya baktı. “Sırf ekmek yüzünden onu terslemedin, değil mi?” Aleka ellerini masaya koyarak omuz silkti. Gregg’se başını sallayarak iç geçirdi. “Çıkarcısın.”

“Aynen öyle,” dedi Aleka utanmadan.

Gregg bundan hoşlanmasa da onu anlıyordu aslında. Büyüdüğü ortam yüzünden çıkarıcı olmak zorunda kalmıştı. Başka türlü hayatta kalması ne kadar mümkündü? Zayıf noktalarını belli etmemek için sürekli dikkatli olmak, herkesten fazla çalışmak ve sadece halkı için yapacağı görevleri düşünmek... Bunlar sadece kafasındayken bile fazlasıyla yorucu gelen şeylerdi. Hâlâ insan gibi düşündüğü için, Aleka’yı yargılamak kolaydı belki de. Onların nasıl yaşadıklarını gördükçe yalan söylemesi daha mantıklı geliyordu. Kabullenemiyordu ama bir şekilde mantıklıydı.

Delbin, Aleka’nın karşısındaki sandalyeyi çekerek otururken, “Yemeye başlayın ve lütfen kavga etmeyin,” dedi.

Delbin’in söylediklerini Gregg daha önce de duymuştu. Yaklaşık yirmi yıl kadar önce, ailesiyle birlikte oturduğu yemek masasındayken annesi böyle söylerdi. Gregg kardeşini ne kadar severse sevsin, çocukken sürekli kavga ederlerdi. Birinin öksürmesi bile kavga çıkarmak için yeterli bir sebepti. Şimdiyse birer yetişkin olarak daha iyi anlaşıyorlardı. Kardeşi için yapamayacağı şey yoktu. Onlardan ayrı yaşadığı zamanlarda aylarca yüzlerini görmediği olurdu ama hiçbir zaman bu kadar

özlediğini hatırlamıyordu. Edindiği ilk fırsatta yine uydu telefonunu kullanacaktı.

Kahvaltıları bittikten sonra Delbin, Aleka için bir çanta hazırlamıştı. Kullanabileceği kıyafetler, ilk yardım malzemeleri ve yol için yemekle su vermişti. Gregg'in çantasında da hemen hemen aynı şeyler vardı. Niobe bu tür çantalar hazırlama konusunda uzman görünüyordu. Buna fazlasıyla alıştığı belliydi. Gregg'in ihtiyacı olabileceği her şeyi ondan daha iyi tahmin etmişti.

Üçü birlikte dışarı çıktıklarında Delbin kapıyı arkasından kapatarak koşar adım onlara yetişti. Gregg'in yanına geldiğinde adımlarını yavaşlatırken, "Ben de sizinle gelebilmek isterdim," dedi.

"Doğa yürüyüşüne çıkmıyoruz," dedi Gregg. Delbin omzuna vurduğunda gülümseyerek başını salladı. "Ekmeğin hep bizimle olacak. Bol bol teşekkürlerimizi sunarız."

"Hazırsınız," dedi onlara doğru hızlı adımlarla gelen Jerry. Gregg'in defalarca şahit olduğu üzere Jerry'nin ya hep acelesi vardı, ya da zihni o kadar meşgul olurdu ki, nefeslerini bile kontrollü alamazdı. Sürekli bir yerlere yetişmek, bir yerden koşarak dönmek ya da aklında her ne varsa defterine aktarmak zorundaydı. Herkesi az çok anlamıştı ama Jerry kapalı kutudan farksızdı. Onu tanımak için, beraber antrenman yapmaktan fazlası gerekiyordu. "Bu koku da ne?" dedi işaret parmağını Aleka'nın çantasına uzatırken.

Aleka bir elini çantasının üzerine koyarken, gözlerini Jerry'den ayırmadan Gregg'e hitaben konuştu. "Ekmeği almaya kalkışırsa kan dökülür, dedektif."

"Hayır. Hayır, ekmeği almaya kalkışmayacak," dedi Gregg ve Jerry'ye bakarak başını salladı. "Değil mi?"

"Pekâlâ, ekmeğiniz sizde kalsın," dedi Jerry elini sallayarak. Pantolonunun arka cebinden çıkardığı katlanmış kâğıtları Gregg'e uzattı. "Myrina'ya ulaşmak için, amazon topraklarının etrafından dolaşmak zorundasınız. Bu yüzden dikkatli olun.

Gerekirse kamp kurun, bekleyin ve sadece uygun anlarda devam edin. Yakalandığınız an, bundan haberimiz olmayacak. Yani en azından şanslıysanız haberimiz olmaz. Çünkü bu sizi öldürüp bir yere attıkları anlamına gelir. Yakalandıktan sonra hayatta kalmanız hem sizin, hem de bizim açımızdan daha büyük sıkıntılar oluşturur."

"Kendimi güvende hissettim doğrusu," dedi Gregg kâğıtları çantasının kenarına sıkıştırırken. Anlaşılan, tam bir koper olmadan önce büyük sınavları atlatması gerekecekti.

"Hissetme. Çünkü güvende değilsiniz," dedi Jerry. Dudaklarını ıslatırken ellerini pantolonun cebine sıkıştırdı. Göz ucuyla Delbin'e baktıktan sonra Gregg'e döndü. "Yakalanırsanız ve sizi öldürmek için tutarlarsa sadece birkaç saatiniz var demektir. Bu süre içinde size ulaşmamız imkânsız. Teklifi Myrina'ya ulaştırmanız önemli ama daha önemli olan yaşıyor olmanız. Canlı bir haberci, ölü olandan daha işlevsel ve kullanışlı. Ne demek istediğimi anladınız mı?"

"Myrina'dan cevabı aldığımızda ne yapacağız?" dedi Aleka. "Ayrıca bana silah vermeyecek misiniz? Görüldüğüm an öldürüleceğim toprakların etrafından dolaşacağım. Bence bu bana savunma hakkı kazandırır."

"Myrina'nın cevabını arayarak iletin. Telefonu yanımdan ayırmayacağım. Sadece önemli durumlar için kullanın." Gülümseyerek Aleka'ya bakan Jerry, Gregg'i işaret etti. "O seni koruyacak. Belki de kelimelerini daha kontrollü kullanmalısın, böylece silahını köreltmezsin."

Gregg bunu başıyla onaylasa da, doğru olmadığını farkındaydı. Sabrı çok iyi biliyordu ki Aleka sınırlarını fazlasıyla zorluyordu. Buna rağmen, kritik bir durumda onu korurdu. Özel bir planla öldürülmesi beklenen Gerald Pierce'den bile korumuştı. Gerald sandıkları kadar masum ve her şeyden habersiz bir genç değildi elbette ama yine de kendini savunmak istemişti. İşlenen ve işlenecek tüm cinayetleri bilen Aleka, böyle bir tepkiyi hak etmişti belki de. Ama Gregg yine de Gerald'i

kurşunlamıştı. Hâlâ sık sık düşündüğü bir olaydı. Pişmanlık duymayı bekliyordu fakat şu anda sahip olduğu bilgilerle yine aynı durumda kalsa, tepkisinin farklı olmayacağını biliyordu. Hatta öğrendikleri yüzünden daha şiddetli bile davranabilirdi.

Yani Aleka'nın, silahını, Gregg'i köreltmesinin imkânı yoktu. Ama bunu bilmesi de gerekmiyordu.

"Gidelim artık," dedi Gregg çantasını omzuna asarken.

Jerry başını sallayıp yanlarından uzaklaştığı sırada Delbin, Gregg'e dönüp koluna dokundu. Bir an duraksadıktan sonra parmak uçlarında kalkarak ona sarıldı. "Arkadaşım olabilecek tek kişisin. Lütfen ölme."

"Sadece ben olduğum için yaşamamı isteyen yok mu?" dedi Gregg gülerek Delbin'e sarılırken. Eliyle hafifçe sırtına vurup geri çekildi. "Merak etme, dikkatli olacağım. Henüz öğrenmem gereken çok şey var." Etraftaki insanların bakışlarını üzerlerinde hisseden Gregg, boğazını temizleyerek gülümsedi. "Lanetini bana bulaştırdığın için öleceğimi sanıyorlar, değil mi?"

"Muhtemelen," dedi Delbin yüzünü buruşturarak fısıldarken. "Kusura bakma."

"Sorun değil. Onlara haksız olduklarını kanıtlayacağım." Eğilip Delbin'i yanağından öptü. Geri çekilmeden hemen önce sessizce "İnsanların sana değer biçmesine izin verme," dedi ve gülümsedikten sonra arkasını döndü. "Hazır mısın?"

Çantasının askılarını çekiştiren Aleka başını salladı. "Evet. Gidebiliriz."

*

"Gerçekten bunu yapacak mısın?" dedi Helen önündeki ateşe daha fazla dal parçası eklerken. Dinlendikleri kamp alanı amazon topraklarından bir hayli uzaktaydı. Neredeyse deniz kızlarının sınırlarında sayılırlardı. Onlarla uğraşmak istemediklerinden, kıyıya çok yaklaşmıyorlardı. Diğer yirmi altı kişiden yarısı nöbet tutuyor, diğer yarısı ise dinleniyordu.

"Yapmak zorundayım," dedi kraliçe. Üzerindeki kalın pelerine sarılmış, gözlerini ateşten ayırmıyordu. "Myrina örnek bir

amazon olmayabilir ama şimdiye kadarki en iyi yöneticilerden biriydi. Yıllarca amazonları kusursuzca yönetti."

"Kusursuzluktan kastın koperler mi?"

"Topraklarımızda isyancılar baş gösterdiği için kraliçen olduğumu unuttun mu, Helen?"

Gözlerini kaldırarak en yakın arkadaşına bakan Thalestris, kendini hiç de kraliçe gibi hissetmiyordu aslında. Daha çok elinden oyuncağı alınmış bir çocuk durumundaydı. Genç olabilirdi ama aptalca davranmayacaktı. Amazonları tek başına yönetemeyeceğinin farkındaydı. Gerçek bir düelloda tüm rakiplerine meydan okuyarak kraliçe olmuştu ama yöneticiliğe dair bildiği şeylerin sınırlılığı, isyancıların ortaya çıkmasıyla sonuçlanmıştı.

"Özür dilerim," dedi Helen gözlerini ateş çevirirken.

"Myrina bir hain. Belki onu yeniden kabul etmem daha fazla kargaşaya sebep olacak ama bundan başka çözüm göremiyorum."

"Aleka söylediklerini yapacak mıdır?"

Thalestris tereddüt etmeden başını salladı. "Eminim Rald'a karşı gelmiş ve muhtemelen dinlemek istememiştir. Ama eğer dinlediyse, ne yapması gerektiğini bilir. Myrina teklifi kabul edene kadar Aleka kimliğini saklamayı başarır umarım."

Gözlerini kapatarak alnını ovuşturdu. Hissettiği boşlukla eline baktı. Her zaman elinde duran kumaş şeridi yerinde göremeyince, yalnızlıkla gelen büyük bir korku hissetti. Hemen sonrasında kumaşı kendi elleriyle Rald'a verişini hatırladı. Aleka'yı başka türlü ikna edemeyeceğini biliyordu. Bu hoşuna gitmeyen ama mecbur kaldığı bir hamle olmuştu. Bazen kardeşinin bu kadar pervasız, güvensiz ve inatçı yetişmesine seyirci kaldığı için kendini suçluyordu. Gelişimini ve bunun sonucunda ne olacağını görmüş ama karışmamıştı. Daha büyük dertlerinin olduğunu düşünerek vicdanını rahatlatmıştı. Aleka'ya öfkeli olduğu için onu ihmal ettiği gerçeğini asla kabul etmemişti. Çünkü o küçük kardeşiydi. Ona karşı öfke dolu duygular hissetmemesi gerektiğini biliyordu ama elinde değildi.

"Myrina haricinde bir çözümümüz olmasını umardım," dedi Helen.

Ne Helen, ne de kraliçe bu durumdan memnundu. Ama mesele, kimsenin memnun kalmayacak olmasıydı. Önce suçlu buldukları, sonra da adını yasakladıkları devrik kraliçeyi başa getirmek, Thalestris'in itibarını sarsacaktı. Thalestris'in bunu göze almasının tek sebebi, Myrina'nın sağlayacağı düzen ve otoriteydi.

"Her şeyin yoluna girmesini sağlayamam ama bir şeyler yapmak zorundayım. Tek seferde tek sorunla ilgilenelim."

Helen konuyu değiştirmenin en iyisi olacağına karar vermiş olacak ki, başka bir şeye değindi. "Rein'in söylediğine göre Gregg hâlâ yaşıyormuş. Rald'in onu kovmadığına ya da öldürmediğine bakılırsa sahiden bir ölü doğan."

"Kötü," dedi kraliçe pelerinine içten sarılarak ve başını denize çevirdi. "Ondan iyi bir eş olurdu."

Gregg'i etkileyici bulduğunu inkâr edemezdi. Akıllı, güçlü ve dikkatliydi. Genlerinin sağlamlığını düşününce, onun sayesinde dünyaya gelecek bir kız çocuğunun iyi bir amazon olacağına şüphe yoktu. Diğer yandan, amazonların seçtiği eşler genellikle amazonlardan habersiz ve düşüncesiz insanlardı. Böylece yaşadığı ilişkiyi kısa sürede atlatıyorlar ve hayatında tek bir sefer gördükleri kadının peşine düşme zahmetine girmiyorlardı. Bir yerlerde çocuklarının doğduğundan tamamen habersiz oluyorlardı.

9. BÖLÜM

'DUY, HİSSET VE ÇAĞIR'

“Jerry, söyleyene kadar, amazon toprakları etrafından dolaşacağımızı bilmiyordum,” dedi Gregg. Yola çıkalı yaklaşık iki saat olmuştu. Gregg merak ettiğinden değil sadece canı sıkıldığından konuşmaya çalışıyordu. Ölümcül bir görevin bu kadar sıkıcı başlayacağını kim tahmin edebilirdi ki?

“Bizden ya da koperlerden herhangi birinin Myrina’ya ulaşması her koşulda zor. Denizden de bir yol var fakat biraz tehlikeli. Nedenini biliyorsundur,” derken omzunun üzerinden Gregg’e kısa bir bakış attı. “Duyduğuma göre, eski bir ahşap evde yaşıyormuş. Tek başına sıkıldığı için etrafa kapanlar kurmuş olabilir. Etrafındakilerle oynamayı seven biri.”

“Yaptığı hata tam olarak neydi?”

Derin bir nefes alan Aleka başını salladı. “Yolumuz uzun olduğuna göre sanırım anlatacak bir hikâyeye ihtiyacımız var.”

“En başından başla,” dedi Gregg hemen. Aleka’nın bir konuyu anlatmak için bu kadar çabuk ikna olacağını rüyasında bile göremezdi.

“İki yüz yıl kadar önceydi...”

“Bunu bilerek mi yapıyorsun?”

“Tamam,” dedi Aleka gülerek iç geçirirken. “En başından anlatmamı isteyen sendin. Hikâye anlatıcısı bensem, nasıl anlattığıma karışmaman gerekir.” Gregg adımlarını hızlandırıp

onun yanına geldiğinde Aleka başını çevirdi. "Myrina'ya karşı dikkatli ol ve bana adımla hitap etme. Bu sana vereceğim ilk uyarı. Yol boyunca bunlardan birkaç tane daha olacak. Aklında tutsan iyi edersin."

"Quantico'dan mezun oldum ben. Birkaç maddeyi aklımda tutabilirim. Anlat hadi."

"Myrina, Whare Nui Kabilesi'nin hayatta kalan son kadınıydı. Ailesindeki herkes savaşarak ya da amazon halkı için büyük şeyler başararak can vermiş kişilerden oluşuyordu. Kraliçe olması gerektiği daha doğduğunda belliydi yani. Benim casus ve savaşçı olmak için eğitilmem gibi, o da ordusuna lider olabilecek yetenekli bir yönetici olarak eğitildi."

"Casusluğunu geliştirmen gerekecek." Aleka kaşlarını çatarak baktığında Gregg omuzlarını silktilti. "Seninle biraz vakit geçiren biri, modern dünyaya yabancı olduğunu anlardı. Ben anladım. Kıyafetlerin bile değişti."

Yüzündeki dövmenin bir casus için iyi bir kamuflaj yaratmayacağını söylemek istedi fakat bunun iyi bir fikir olmadığını daha düşündüğü an anlamıştı. Aleka dövmelerine fazlasıyla düşküncü. Her dalganın bir anlamı olduğu kesindi. Yüzüne inen kırbaç darbesi, ateş dalgalarından birini kesmişti ve muhtemelen yaranın kalıcı olarak yüzüne yerleşmesini sadece bu yüzden istemiyordu. Estetik Aleka için önemli değildi. Bunu davranışları da, yara izleri de ortaya koyuyordu. Ama bir şekilde Gregg'e, şehirde tanıdığı saçları yapılı, makyajsız dolaşmayan ve topuklu ayakkabılarla koşturan kadınlardan daha güzel görünüyordu.

"Görev Cleite'indi, benim değil. Ben sadece temizlik için oradaydım. Üstelik henüz eğitimim tamamlanmadı. Bu gidişle asla tamamlanmayacak."

"Aliena olduğun için mi?"

"Evet, dedektif," dedi iğneleyici bir ses tonuyla. "Şu işe bak ki, toplumdan kovulan ve görüldüğü an öldürülme emri

verilen amazona eğitim hakkı tanımıyorlar. Bir yere şikâyet etmek ister misin?"

"Hikâyeye devam edelim en iyisi. Myrina kraliçe olduktan sonra her şey yolunda mıydı?"

Konuyu kapatmak yerine tartışmayı seçeceği gözlerinden belli olan Aleka, bir süre cevap vermedi. Çantasının askılarını çekiştirirken kaşlarını çatmıştı. Gregg onun zorlandığını görebiliyordu. Terlemesi, sıklaşan nefesleri ve gittikçe daha fazla topallaması vücudunu ele veriyordu. "Myrina iyi bir kraliçe oldu. En azından başlarda öyleymiş. Amazonlar o dönemde yerli halkla kavga içindeydi. Aynı zamanda deniz kızlarıyla bir türlü uyum sağlayamıyorduk. Farklı soydan gelsek de aynı ırktanız ama yine de..." deyip, tanımlayacak kelime bulamamış gibi omuz silkti. "Myrina iyi bir yöneticiydi fakat senin düşündüğün tarzda değil. Hâlâ insan gibi düşündüğünü tahmin ediyorum. Bu yüzden senin bakış açına göre, ilk başlarda da kötüydü."

"Nasıl?"

"Söz konusu yetişkinlerse merhamet duygusu barındırmazdı. Hâlâ öyle olduğuna eminim. Adaletliydi ama cezalarına maruz kalmak istemezdin." Sağ omzunu hafifçe eğip nefesini bıraktı. "On yaşındayken, sadece meyve çaldım diye beni kafese koymuştu." Gregg ne söyleyeceğini bilemeden bakarken Aleka hızlıca devam etti. "Asıl mesele bu değil tabii." Önüne bakarak geniş bir su birikintisinin üzerinden atladı. "Yirmi iki yıl önce koperlerin varlığını öğrendik."

"Bir saniye," dedi Gregg onun karşısına geçerken. "Yirmi iki yıl öncesine kadar koperleri bilmiyor muydunuz?"

"Hayır," dedi Aleka ve etrafından dolaşıp yürümeye devam etti. "Doğan erkek çocuklarını kurban etmek ya da doğaya bırakmak kraliçenin görevidir. Myrina'nın bunu yaptığını düşünüyorduk. Erkek çocuklarıyla gidiyor, tek başına geri dönüyordu. Yirmi iki yıl önce koperleri öğrendik, beş yıl önce de koperlerin yaşamasını ve topluluk kurmasını sağlayan kişinin

Myrina olduğunu. Götürdüğü erkek çocukları ormanın öteki ucunda yerli bir aileye veriyormuş. Zamanla onlarla iletişim kurmaya başlamış. Gerçeği anlatmış. Yaptığı şey ortaya çıktığında savunması, bunların olacağını ön göremediği yönündeydi. O sadece birkaç çocuğun hayatını kurtarmak istemiş. Sonrasındaysa önüne geçememiş.”

“Yani Myrina’yı, erkek çocukları öldürmeyip yaşamalarına izin verdiği için tutsak ettiniz.”

“Senin tutsaklıktan anladığınla bizimkisi çok farklı. Halkın gözü önünde bağlanıp, suçunu kabul edene kadar cezalandırılması gerekiyordu. Bunun yerine korkakça davranmayı tercih etti. Gerçek bir amazon olduğunu kim söyleyebilir ki?”

“Bu çok saçma.”

“Böyle söyleyeceğini biliyordum,” dedi Aleka gözlerini devirerek. “Sana anlatmayı bu yüzden istemedim. Myrina en büyük düşmanlarımızın topluluk kurmasına sebep oldu. Onun yüzünden ormandaki dengeler değişti. Doryaların dikkatini çeken koperlerdi. O iğrenç fikirli insanların ormana yerleşmesinin sebebi Rald’ın ataları.”

“Koper soyu çok eskiye dayanmıyor öyleyse.” Amazonlar yirmi iki yıllık bir geçmişin tanıklarıydı ama Myrina’nın erkekleri ne zaman kaçırmaya başladığını nasıl bilebilirlerdi ki?

“En fazla yetmiş yıllık bir geçmişleri olduğunu düşünüyoruz. Myrina ne zamandan beri koperlerin yaşamasına izin verdiğini söylemedi.”

“Sonra onu öylece kovdunuz mu? Yani hâlâ yaşadığına göre.”

“Aslında kaçtı ya da kaçmasına izin verildi. Böyle bir suçun cezası ölüm olurdu ve bu yönde karar alındı. Gece kafese konuldu. O günü hâlâ hatırlıyorum. Çok kalabalıktı. Amazon topraklarının tüm çemberlerinde yaşayan kadınlar merkeze toplanmıştı. Kapatıldığı kafesin içinde herkesin ortasında sorguya çekildi. Onunla birlikte korumaları ve Parani birlikleri de sorgulandı.” Dena da onların arasındaydı ancak bunu Gregg’e söylemedi. Gregg anladığını ve dillendirmesine gerek olmadığını

belirterek başını salladığında Aleka devam etti. "Myrina kendisinden başka hiç kimsenin koperleri bilmediği konusunda ısrarcıydı. Özellikle onunla birlikte olan danışmanın. Adını hatırlayamıyorum ama tıpkı şimdi Helen'in olduğu gibi kraliçenin birinci savaşıydı."

"Myrina kafesten nasıl kaçtı?"

"Bunu hâlâ bilmiyoruz ama tahmin etmesi zor değil. Her ne kadar Myrina'ya sadakat borçlarının olmadığını iddia etseler de, savaşçıları yapmış olmalı. Kaçtığı öğrenildiğinde yapılan ilk şey, yeni bir kraliçe seçmek oldu. Tüm gün süren düello-lar sonucunda Thalestris kraliçe seçildi ve hemen bir açıklama yaptı. Myrina'nın hain olduğunu, onunla iletişime geçen herkesin hain sayılacağını ve cezasının ölüm olduğunu söyledi. Hangi durumda ve kim olursa olsun."

"Myrina'yla iletişime geçtiğin öğrenildiğinde seni öldürmesi mi gerekiyor?" Aleka cevap vermeden nefesini tuttu. Gregg onu yeniden durdurmak zorunda kaldı. "Bunu yapmaz, değil mi? Yoksa başka birinin gitmesini söylerdi. O kumaş parçasını göndermesinin amacı bu sonuçta. Neden başka birini görevlendirmediydi?"

"Bilmiyorum ama bunu bana verdiği-göre benim gitmemi istiyor demektir." Elini kaldırarak bileğine doladığı kumaş parçasını gösterdi. "Ve bu benim için yeterli bir sebep. Belki de bu fedakârlığın ailemizden biri tarafından yapılması gerektiğini düşündü. Benim yapacağımı biliyordu. Başkasına böyle bir görev verip, ölümünün sorumluluğunu almak istemedi."

"Ama bu farklı bir durum. Ben sadece, başarısız olursak hainlikle suçlanacağını düşünmüştüm."

"Rald da böyle düşündü, belki de umdu, bilmiyorum. Sizin için normal de bu olurdu sanırım. Ama Thalestris kural-lara uyar. Özellikle de kendi koyduklarına. Sadece bu şekilde iyi bir lider olur. Onu anlıyorum."

"Tekrar yönetim gücünü kazanması için yardım ettikten sonra seni öldüremez! Bu duyduğum en saçma kuralınız ve

inan bana, tüm kurallarınız bana zaten saçma geliyor." Aleka yürümeye devam edince, Gregg yeniden önüne geçti. Dudaklarını ıslatarak gözlerine bakan Aleka sinirli görünüyordu ama Gregg daha fazla sinirliydi. "O zaman kardeşin de hain. Çünkü bu plan ona ait. Üstelik yönetim ortaklığı kuracak olan da yine kendisi."

"Myrina'ya haber götürecek olan benim." Gregg başını iki yana sallarken, Aleka onun inatçılığına ve anlamamak için direnmesine gülümsedi. "Yapılan şeyin doğru olması, kurallara uyduğu anlamına gelmiyor, dedektif. Mesele benim suçsuz olup olmamam değil. Kraliçe tarafından konulan kuralları çiğnemenin bir bedeli var. Eğer amazon halkının iyiliği için bunu yaptığımı öne sürüp cezalandırılmamayı beklersem, bu, hayatta kalmamı sağlayabilir. Fakat o zaman da, kraliçenin otoritesi itibarsızlaşmaya başlar. Bunu istemeyiz, değil mi?"

"Umurumda değil," dedi Gregg ona bakarak.

"Ama..."

"Aptal kurallar hayatından daha önemli değil, Aleka." Şaşkınlıkla yutkunan Aleka, gözlerini ardına kadar açarak donup kaldı. Hayatında sürekli duyduğu cümlelerin tam tersini işitmek kafasını karıştırmış gibiydi. "Ölmen ne işlerine yarayacak? Sen iyi bir savaşçısın. Sırf kardeşinin otoritesini korumak için ölmen gerekmiyor."

"Bunu bir daha sakın söyleme," dedi Aleka fısıldayarak öne eğilirken. O kadar sessiz konuşmuştu ki, Gregg onu güçlkle duyabildi. "Hiçbirimizin hayatı halkın iyiliğinden daha değerli değildir. Zaten dışlandım ve yabancı olarak sürüldüm. Eğer böyle bir konuşmanın içinde olduğum öğrenilirse, ölmekten daha fazlasına katlanmak zorunda kalırım."

Aleka onaylamasını bekleyerek ona bakarken, Gregg ellerini yumruk yaparak bakışlarına karşılık verdi. Sadece konunun kapanması ve yollarına devam edebilmeleri için başını sallayacaktı. Sonra konuyu tekrar açabilirdi ama Aleka'nın gözlerine bakarken, geçiştirmek için bile olsa bunu yapamadı. "Hayır,"

dedi birden. Bir şaşkınlık dalgasıyla daha gözlerini kırıştıran Aleka bıkkınlıkla iç geçirdi. "Hayır, Aleka!" dedi Gregg vur-gulayarak. "Bunu asla kabul etmeyeceğim ve yapabildiğim her fırsatta bunu sana hatırlatacağım. Ta ki sen anlayana kadar."

"Anlaması gereken sensin, ben değil," dedi Aleka başını iki yana sallarken. "Hâlâ göremiyor musun? Burada senin dünya-nın kuralları geçerli değil. Ben böyle büyüdüm, bunları öğren-dim ve bu şekilde yaşayacağım. Düşüncelerinin değiştireme-yeceği şeyler var."

"Deneyeceğim."

"Yanılacaksın."

"Yine de deneyeceğim."

"Ne için uğraştığımı bilmiyorum bile," dedi Aleka pes ede-rek. Gregg'in etrafından dolanıp yürümeye devam etti. "Ken-dine sakladığın sürece istediğini düşünebilirsin ve bırak haya-tım hakkındaki kararları ben vereyim. Bana bıçağını sallarken, kaçmamam için bacağımın yaralanmasına ses çıkarmazken ya da Mortem'i yanıma yollarken yaptığın şeyi yap; umursama."

Gregg onu takip ederken başka bir şey söylemedi. Aleka ne söylerse söylesin, Gregg düşüncelerini dillendirmekten vazgeç-meyecekti. Onu merhametsiz ve gözü kör biri olarak kabullen-mesine imkân yoktu.

Yollarına devam ederlerken Gregg, Myrina'yı düşünüyordu. Göstermemesi gereken bir merhamet yüzünden toprakların-dan kaçmak zorunda kalmıştı. Şimdi onu geri davet edecekti. Ölme ihtimalleri bir hayli yüksekti. Özellikle de yerine geçen kraliçenin kız kardeşi geliyorsa. Kimliğini saklayabildikleri ka-dar saklayacaklardı ama Gregg nedense bu gizliliğin çok uzun sürmeyeceğini düşünüyordu. Myrina teklifi kabul etmezse, asıl sorun o zaman başlayacaktı. Kraliçe elindeki son kozları oyna-yıp, hakkında hain kararı verdiği Myrina'yı geri çağırıyordu. Çaresiz olduğu kesindi.

Aleka öne tökezleyip ağaca tutunduğunda, Gregg adımla-rını yavaşlattı. Ona toparlanması için zaman verdikten sonra

yürümeye devam ettiler. Çantasını almalı, belki de dinlenmeyi teklif etmeliydi ama Aleka'nın vereceği tepkiyi tam olarak tahmin edebiliyordu. Kafasını omuzlarının üzerindeyken seviyordu üstelik.

Nehir seslerine doğru ilerledikleri sırada Aleka bir kez daha takılmıştı. Aldığı hırıltılı nefeslere rağmen adımlarını yavaşlatmıyordu. Eğer sadece geceleri dururlarsa, yol sandıklarından daha kısa sürebilirdi. Üzerinde yük olmasa Aleka koşarak devam edecek gibi görünüyordu.

"Bu ormanın sorunu ne? Çöl gibi. Gündüz yakıyor, akşam donduruyor."

Aleka dudaklarının üzerinde biriken teri silerken gülümsemi. "Alışsın. Bana hiç tuhaf gelmiyor."

"Ama bana fazlasıyla yabancı geliyor. Biraz dinlenebilir miyiz?" Aleka durup ona döndüğünde Gregg elini ağaca yaslandı. Neden dinlenmek istediğini anladığını sanmıştı ama Aleka, Myrina'ya ulaşmaya o kadar odaklanmıştı ki, başını iki yana sallamakla yetindi. "Sadece bir saat," dedi Gregg gülümseyerek ve cevap vermesini beklemeden nehir kenarına doğru yürüdü.

"Zamanımız yok, dedektif!" diye bağırdı Aleka arkasından.

"Dinlenirsek daha hızlı ilerleriz."

Gregg, zorlamazsa onun asla dinlenmeyeceğini biliyordu. İnatla, bedeninin zayıf düştüğünü görmezden geliyordu. Bu yüzden Gregg ona açıkça dinlenmesi gerektiğini söyleyemiyordu. Aleka'yı idare etmeyi öğrenmeye başlamıştı. Sonunda durumu kabullenen Aleka, çantasını çıkarıp nehrin kenarındaki ağaçlardan birinin altına oturdu. İç geçirerek saçlarını arkaya doğru itti. Rahatlayarak nefesini bırakırken, kuruyan dudaklarını ıslattı.

"Ölü gibi hissediyor olmalısın."

"Sana bakınca hâlâ sinirlerim bozuluyor. Bu hayatta olduğum anlamına mı gelir, yoksa senin bir ölüyü bile öfkelenrebileceğini mi düşünmeliyim?"

"Ateşkes yapmaya ne dersin?" dedi Gregg tam önüne gelip otururken. Aleka, fazla yaklaştığını ima edercesine tek kaşını kaldırdığında, Gregg uyarıyı alarak geri çekildi. Aralarında geçen onca şeye rağmen, Aleka yakınlığından hâlâ rahatsız oluyor gibiydi. Belki de asıl sebep aralarında geçenlerdi. Gregg onu rahatlatmak için, *Şimdi elimde olsaydı, aramızda geçenlerin olmasını sağlardım*, diyebilirdi ama bu hem gereksiz olurdu, hem de doğrudan bir hayli uzak. "Günler boyunca birlikte hareket edeceğiz ve bu şekilde davranmayı sürdürürsek, birbirimizden nefret etmekten etrafımızda olan biteni kaçıracağız. Sen de gayet iyi biliyorsun ki, bu ölümümüze neden olabilir."

"Ne yani, nefretimiz bitecek mi? Öylece..." dedi elini sallayarak.

Gregg bunu çok düşünmeye gerek duymadan başını iki yana salladı. "Hayır. İkimiz de bunu yapamayacağımızı biliyoruz. Ama en azından, durumumuzun görevimize engel olmasına izin vermememiz gerekiyor. Hayatındaki nefret ettiğin tek insanın ben olmadığımı eminim. Diğerleriyle bu sorunu nasıl hallediyorsun?"

"Ölümüne dövüşle," dedi Aleka, Gregg'i şüpheye düşürecek kadar hevesli bir halde. Açık ve basit bir uygulama gibi görünüyordu.

"Tamam," dedi Gregg gözlerini kapatarak. "Şu an için bu mümkün değil. Ama unutma ki ben de sana öfkeliyim. Ve ben bunu kontrol altında tutmayı başarabiliyorsam, sen de başarabilirsin." Aleka söylediklerini dinliyor fakat tepki vermiyordu. Gregg onun saldıracağını ya da sadece bakmaya devam edeceğini sandı. Dudaklarını içten ısırarak gözlerini kısan Aleka başını bir kez öne salladığında Gregg rahatladı. "Pekâlâ," dedi o da başını sallayarak. "Uygun bir anda bunu tekrar tartışacağız ama şimdilik konuyu kapalım."

"Kabul ettim işte. Daha ne yapmam gerekiyor?"

"İçindeki bu kasveti at. Biraz olsun, ekmek yediğin zamanki gibi görün." Aleka'nın ciddi ifadesi şaşkınlığa dönüştüğünde Gregg omuz silkti. "Bu da olur." Nasıl olmuştu da

dengeyi kurmak ona düşmüştü, hiçbir fikri yoktu. İkisi de birbirine kızgın olmasına rağmen, şimdilik bunu arkalarında bırakmaları gerektiğini söyleyen Gregg'ti. Bazen bu kadar mantıklı düşünmekten nefret ediyordu. Neden Aleka gibi davranıp olayları akışına bırakmıyordu, bilmiyordu. "Şimdi biraz dinleneceksin ve yola öyle devam edeceğiz."

"Ah! Bunu benim yüzümden yaptığını biliyordum!" diye bağırdı Aleka ama yerinden kalkmadı. Dinlenmeye ihtiyacının olduğunu inkâr etmeyecekti. "Her neyse," derken yanağını kaşındı. Yarasının kabuğunu kaldırmadan önce Gregg elini sallayarak onu durdurdu. "Biraz dinleneceğim ama çok değil. Bir saat sonra beni uyandır." Kollarını bağlayarak arkasına yaslandı ve gözlerini kapadı.

Öylece... Ve uykuya daldı.

"Vay canına," dedi Gregg kaşlarını şaşkınlıkla kaldırarak.

Gülerek nefesini bırakırken, Aleka'nın gittikçe gevşeyen yüz hatlarını izliyordu. Bu, ya Gregg'e güvendiğinin işaretiydi, ya da aşırı derecede yorgun olmasının. Belki de bu görev için kilit nokta olduğunu ve dolayısıyla Gregg'in ne pahasına olursa olsun onu koruyacağını biliyordu. Evet, muhtemelen durum tamamen bundan ibaretti. Yanlış da sayılmazdı. Gregg karşıındaki ağaçlardan birinin altına oturup arkasına yaslanırken, göz ucuyla sırtlanları gördü. Koruyucu gözler etraflarını çevrelemişti. Bu konuda kendini rahatsız hissetmeliydi ama aksine gereğinden fazla rahattı. Böylece uyarısız bir şekilde kimse onlara saldıramayacaktı. Tedbirli olmak için bazen kamera sistemine ihtiyaç duyardınız, bazen biber gazına, bazense doğaüstü sırtlanlara. Bunda tuhaf bir durum yoktu.

Palalarından birini eline alarak, Jerry'nin öğrettiği gibi onu sahiplenmeye çalıştı. Sadece bu şekilde kontrol sahibi olabilirdi. Karşısında amazonlar varken, silahlar konusunda yeteri kadar iyi olmak yetmezdi. Kusursuzluğa ihtiyacı vardı. Hayatta kalmak için buna mecburdu.

Parmaklarını palanın yassı yüzeyinde dolaştırırdı. Boşlukları olan palanın keskinliği, havada savrulduğunda bile duyuluyordu. Kılıç kullanmaya başlamadan önce palaları öğrenmesi gerekiyordu ve Gregg bunları bırakmak istediğinden emin değildi.

Ayaklarını önüne doğru uzatarak palayı kucağına bıraktı. Aleka dinlenirken kendisi de dinlenecekti, fakat uyumaması gerektiğini biliyordu. Bu yüzden gözlerini açık tuttu ve ormandaki sesleri dinledi. Artık daha farklı işittiğini o anda fark ederek bir anda doğruldu. Ormandaki kuşların gürültüleri artık daha ayırt edici ve daha fazlaydı. Sadece bağırırları ve kanat seslerinden ibaret değillerdi. Kanatlarını çırparken savurdıkları rüzgârın uğultusu, gırtlaklarından yükselen sesteki titreşimler ve yanlarından uçtukları ağaç dallarının hışırtısı... Hepsini duyuyordu. Kalbi hızlanırken sakinleşmeye çalışarak yeniden arkasına yaslandı. Bunun olacağını biliyordu. Güçleri gelişecek ve onu doğaüstü bir şeye dönüştürecek. Bu sıra dışı değildi. Sadece öyle olduğunu düşünmüştü. Dudaklarını ıslatırken boğazını temizledi. Rahatlamayı umarak derin bir nefes aldığı anda öksürerek yan döndü. Havada bu kadar çeşitli kokular olduğunu daha önce nasıl fark etmemişti? Toprak, ıslak yapraklar, ağaçlar, hayvanlar ve daha keskin bir şey... Hepsinin arasından sıyrılarak Gregg'in duyuları arasında tırmanan inatçı bir koku. İnatçı? Gregg, *Elbette!* diye düşünerek, gözlerini Aleka'ya çevirdi. Ona bakarak doğrulurken, dudaklarını kapatıp derin bir nefes daha aldı. Bu sefer neyi ayırt etmesi gerektiğini bildiğinden daha kolay olmuştu. Tuhaf ama Aleka eski kitaplar gibi kokuyordu. Kan, bıçak ya da panter gibi şeyler bekliyordu ama onu tanımlayan şey, kitaplar olmuştu. Üzerine yapışmış bir koku değildi. Tamamen kendisine ait olan, ferahlatıcı, rahat bir kokuydu. Gregg daha önce böylesine içten bir şekilde nefes aldığını hatırlamıyordu. Aldığı her soluk tüm hücrelerine iletiliyor, daha önce ulaşmayan yerlere taşınıyordu.

Aleka gırtlaktan gelen sesiyle nefesini bırakınca Gregg dik katini ona verdi. Kaşlarını çatarak dudaklarını birbirine bastıran Aleka ne ses çıkarıyor, ne de hareket ediyordu. Rahatsız

olduğuna dair belirtiler mimiklerinde gizliydi. Yumruk yaptığı elini göğsüne bastırmıştı. Gregg onu ne zaman uyurken görse, o elinde bir bıçak olurdu. Bıçağını sıkıca kavrar ve göğsüne yaslı bir şekilde tutardı. Şimdi elinde bıçak olmamasına rağmen, kolunu yine de göğsüne çekmişti. Böyle bir alışkanlığa ne zamandır sahip olduğunu merak etti. Gerçekten bir alışkanlığa dönüşmüşse, bu kendi evinde uyurken bile bıçağını bırakmadığı anlamına gelirdi.

Aleka gözlerini birden açtığı anda Gregg olduğu yerde donup kaldı. Gözleri boşluğa bakan Aleka, kıpırdamadan ve nefes almadan durdu. Aradan geçen yaklaşık bir dakikanın ardından gözlerini kırıştırıp Gregg'e çevirdi. "Neye bakıyorsun sen?" diye sordu. Sanki yarım kalmış bir sohbe devam eder mişçesine rahattı.

"Kâbus görüyordun."

Aleka bir saniyeliğine gözlerini kaçırıp yeniden ona baktı. Ellerini toprağa koyarak daha dik otururken omuzlarını silktilti. "Ne olmuş? Sen hiç görmez misin?" Elinin tersiyle boynundaki terleri sildi.

"Bazı günler korkmak için kâbus görmeye ihtiyacım olmuyor."

"Hayatın sürekli kendini tekrar eden bir kâbus olduğunu mu söylüyorsun?"

Hayatın kendini tekrar etmesi nasıl olurdu, tahmin edemiyordu Gregg. Ne zaman daha fazlasını yaşamak istemediğini düşünse, bir yenisi geliyordu ve gelen her yeni şey, eskisinden daha beter oluyordu. Belki de ne yaşarsa yaşasın önüne geçilemeyecek tek olay, Dena'yı kaybettiğini sandığı yangındı. Şimdi bunun gerçek dışı bir oyunun ürünü olduğunu biliyordu. Fakat Gregg'in duygularının oyunla bir ilgisi yoktu ve gerçekleri bilmek her şeyi daha katlanır kılmıyordu.

"Dinlenmene devam et. Yarım saat içinde yola çıkacağız," dedi Gregg ve Aleka itiraz etmeden yeniden gözlerini kapadı. Yarım saat için bile olsa, sessizliğin tadını çıkarmak için yere uzanarak başını çantasına yasladı. Tepesinde sallanan ağaç

yapraklarını izlerken, gezegenin hangi noktasında olduğunu bilmediğini ama bunun çok da önemli olmadığını düşündü. Burası dünyaya ait bir yer olabilirdi ancak kesinlikle ondan bir parça değildi. Bu orman, içinde milyonlarca sırrı barındıran başka bir gezegendi. Onlar istemediği sürece buradan çıkması imkânsızdı. Karadan kurtulduğu an deniz kızlarının içinden geçmek zorundaydı ve bu daha da göz korkutucuydu. Koper ve amazonları belki biraz anlayabilirdi fakat deniz kızları bambaşka bir olaydı.

Yanındaki nehrin suları kabardığında, Gregg yüzüstü dönerek başını kaldırdı. Köpüren suların arasında kolaylıkla yüreyen bir kadın kıyıya yaklaşıyordu. Sular durgunlaştıkça ve kadın yaklaşmaya devam ettikçe Gregg onu daha net gördü. "Pamela?" dedi doğrularak ayağa kalkarken. "Burada ne işin var?"

"Ah," dedi Pamela eliyle ağzını kapatarak. "Beni çağırdığını sandım. Yanlış anlamış olmalıyım."

Geri döndüğü sırada Gregg hızlı iki adım atarak elini kaldırdı. "Dur. Bekle!" dedi. Pamela alt dudağını ısırarak arkasını döndüğünde Gregg boğazını temizledi. Üzerindekini çıkarıp vermek istiyordu ama böyle bir şeyin onu daha fazla utandıracasına emindi. Bu yüzden çıplak değilmiş gibi davranmaya çalıştı. "Neden seni çağırdığımı düşündün?"

"Çünkü hissettim," dedi Pamela, Gregg'in böyle bir soru sormasına anlam verememiş gibi kaşlarını çatarken. Gregg kafası karışmış bir halde bakakalınca Pamela gülümsedi. "Bilmiyorsun."

"Neyi?"

"Deniz kızlarını nasıl çağıracağın hakkında hiçbir fikrin yok ama bunu yapmışsın."

"Sadece birkaç saniyeliğine sizi düşündüm ve sen o anda buradaydın."

Pamela'nın mercan rengi yanakları kızardı ve bakışlarını kaçırıldı. Normalden daha hızlı bir şekilde kurumaya başlayan saçları yavaşça kabarıyor ve tenini daha çok örtüyordu. "Şey,

yakınlardaydım aslında," dedi tırnaklarıyla oynayarak. Gregg hafifçe öksürünce Pamela gözlerini devirerek elini salladı. "Sizi takip etmiyordum. Ama seni düşünüyordum ve titreşimi hissettiğimde buraya yüzdüm."

"Bir saniye sürdü sanırım."

Pamela şaşkınca ona baktı. "Hızlı yüzerim," diye mırıldandı. Gregg haline bakarak gülerken Pamela daha da kızardı. "Neden gülüyorsun?" diye sordu yutkunarak. Adımları kararsızca arkaya doğru gitmeye hazırdı.

"Sen deniz kızıydın. Elbette hızlı yüzeceksin. Kusura bakma."

"Keşke dinlenebileceğim bahanesiyle tembellik yapmamızı sağlamasaydın, dedektif." Pamela ve Gregg aynı anda döndüğünde Aleka elini kaldırıp parmaklarını kıpırdatarak selam verdi. "Sizin için bir sakıncası yoksa, enerjimi toparlamaya çalışıyorum. Bu eğlence yoksunu saçma sohbetinize başka bir su birikintisinde devam edebilir misiniz?"

"Selam, tatlım." Pamela suda yürüyerek karaya çıktı. Çıplak ayakları toprağa bastığında kumlanınca, bundan rahatsız olarak ayak parmaklarını kıpırdattı.

"Tatlım mı?" dedi Aleka yüzünü ekşiterek. "Şimdi sınırı aştın işte."

"Zehirlenmişsin. Bunun için ne yaptın?" Aleka'nın yanında diz çöküp yakasını çekti. Aleka deniz kızının yaptığına sadece kaşlarını çatı. Gregg'in aynı harekette bulunması durumunda yapacağı gibi ne elini itti, ne de ölüm tehditleri savurdu. "Sana biraz tuz getirmemi ister misin? Canını yakar fakat çok çabuk toparlarsın."

"Ne zaman zehirlendin?" dedi Gregg. Aleka sorusunu saçma bularak gözlerini devirdiğinde Gregg başını salladı. "Ne var?" dedi. Bir şey mi kaçırmıştı? Aleka yanına geldiğinden beri çok hasar almıştı ama zehirlendiğini hatırlamıyordu.

"Beni vurdukları ok zehirliydi. Zamanında çıkarmasaydık daha fazla etkilenebilirdim..."

"Ölebilirdin," diye düzeltti Pamela yarayı incelerken.

"Hatırlatma için sağ ol," dedi Aleka sertçe ve Gregg'e dönerek devam etti. "Bu yüzden okların kalbime girmemesine aldırmadılar. Nasılsa zayıf düşecektim ve yakalandığımda daha kolay öldürülecektim."

Gregg bunu neden anlayamadığını düşünürken, Pamela ayağa kalkarak nehre daldı. Gözden kaybolmadan hemen önce, dalgaları döven pullu kuyruğu görüldü. Göz alıcı ve hayranlık uyandırıcıydı.

"Üzerini çıkar. Yaranı temizleyelim," dedi Gregg. Aleka bir şey söylemeden üzerindeki kileri çıkardı. Omzuna ve koluna saplanan okların izleri daha da kabarmış ve kızarmıştı. "Bunu söylemediğine inanmıyorum! Zayıf düşmenin sebebi zehirlenmenmiş ama sen gerçeği anlatmak yerine, benim suçlu hissetmemi sağladın."

"İşe yarasaydı kendimi daha iyi hissedirdim."

"İnatçı!" diye söylendi Gregg. Aleka hırsıyla ona baktığında, bakışlarına karşılık verdi. "Bir itirazın mı var yoksa? Yardım istemek senin için neden bu kadar zor? Herkes yaralanabilir, Aleka. Böyle durumlarda yardım istemenin gurur kırıcı bir yanı yok."

Aleka, "Kendi başıma iyileşiyorum," derken göz ucuyla da Gregg'in çantadan çıkardığı malzemelere bakıyordu. "Bak, beni yeniden dikmeye çalışacaksan, bunu unut. Fazlasıyla acemi bir dikişin var."

"Sadece temizleyeceğim," dedi Gregg ıslattığı bezi yaranın üzerinde dolaştırırken. Sıcak yaraya değen serin bez, Aleka'nın nefesini tutmasına sebep oldu. Sonra da rahatlayarak soluğunu bıraktı. Gregg bunun iyi geldiğini anlayınca, bezi yarasında dolaştırmaya devam etti. Bu, ateşinin düşmesine de yardımcı olacaktı. "Pamela'nın bahsettiği tuz nedir?"

"Zehirlenmelere karşı kullandığımız bir çeşit antitoksin."

"İşe yarayacak mı?"

"Zehri ilk aldığı anda uyguluyor olsaydık daha etkili olurdu," dedi Pamela nehirden çıkarken. İki avucuyla birden taşıdığı su yeşili tuzla beraber dikkatli bir şekilde Aleka'nın önüne çöktü.

"Sadece çağırman yeterliydi. Sana karşılıksız vereceğimi biliyordun."

Aleka hiçbir şey söylemedi fakat Gregg aklından ne geçtiğini tahmin edebiliyordu. Bu yüzden Aleka yerine kendisi dilendirdi. "Hiç yalnız kalmadı. Koperlerin esiriydi." Pamela kaşlarını çatarak bir ona, bir de Aleka'ya baktı. Gregg ıslak bezi çekerek yarayı açıkta bırakırken, "Tuzu nasıl uygulayacaksın?" diye sordu.

"Zehri alalı saatler olmuş. Bu yüzden yüzeyde değildir. Etki etmesi uzun sürecektir ama normalden daha hızlı toparlar."

Pamela, iki parmağına buladığı tuzu Aleka'nın yarasına bastırdı. Aleka dişlerini sıkarak boğuk bir çığlık atarken, yumruk yaptığı elleriyle toprağa vurdu. Pamela tedirgin bir şekilde dudaklarını ısırp parmaklarını yaranın içine soktuğunda, Aleka başını ağaca vurmaya başladı.

"Bu alışkanlığından vazgeçmen gerekecek," dedi Gregg ve başını daha fazla ağaca vurmasını engellemek için yüzünü tuttu.

Aleka acıdan ve belki de Gregg'e olan öfkesinden bağıırırken, Pamela parmaklarını hareket ettirmeye devam ediyordu. Gregg gözlerini yaranın içinde kaybolan parmaklardan ayırmıyordu. Tuzun değdiği yara asitle buluşmuş gibi cızırdıyordu. Gregg keskin bir koku aldığında, etinin yandığını anladı.

"Ne zaman bitecek?"

Pamela parmaklarını çekti ve vakit kaybetmeden tekrar tuzdan alıp diğer yaraya müdahale etti. Aleka bağdırmamak için dişlerini sıkmak yerine, daha pratik bir yol keşfetmiş gibi Gregg'in kolunu ısırdı. Gregg geri çekilirse canının daha fazla yanacağını bildiğinden kıpırdamadan bekledi. Aleka'nın ısırdığı yerden kan akıyordu ama çektiği acı onunkine yaklaşamayacağına göre, şikâyet etmesi durumu daha berbat bir hale getirebilirdi.

Acıyla homurdanan Gregg gözlerini kapadı. En azından Aleka başını ağaca vurmaktan vazgeçmişti. Pamela parmaklarını çektiğinde Aleka dişlerini gevşeterek soluklandı. Çenesinden süzülen kan, onu avdan dönmüş bir kaplan gibi gösteriyordu.

İstedğini elde etmiş ve tatmin olmuş bir kaplan üstelik. Gözlerini kırpıştırarak kendine geldiğinde, Gregg'in kolunu fark etti. Titreyen elini ağzına götürüp parmaklarına bulaşan kana baktı. Sonra Gregg'in hayatı boyunca görmek istemediği bir şey yapıp, dudaklarındaki kanı yaladı.

"Panterlerle fazla empati kuruyor gibisin," dedi Pamela kanı yalayışını izlerken. Gregg'in aksine o, rahatsız olmamıştı.

"Ne?" Aleka ikisinin bakışlarını görünce, yutkunarak ayaklarını toparlardı. "Ah!" dedi gözlerini kaçırarak.

"Sorun değil. Bunu görmemiş gibi yapacağım."

Gregg, acil yardım setinden çıkardığı gazlı bezle kolunu sararken, bir kez daha Aleka'nın yeni dövmesine baktı. Dik kenarları birbirine bakan iki uzun üçgenden oluşan bir dövmeydi. Dövmeyi neyle işlediklerini bilmiyordu ama basit bir şey olmadığına emindi, çünkü kızarıklığı hâlâ duruyordu.

Pamela acil yardım çantasından çıkardığı bir beze tuzu döktü. Bezin ağzını bağlayarak Gregg'e uzattı. "Yanık haricinde her şeyin tedavisinde kullanabilirsiniz. Ölümsüzlük iksiri sayılmaz fakat oldukça yardımcıdır."

"Teşekkürler," dedi Gregg minnettar bir şekilde başını sallarken. "Bunun karşılığını ödemek isterdim fakat elimde değerli bulacağın bir şey olmadığına eminim."

"Aslında bir şey var," dedi Pamela ve uyarıda bile bulunmadan, eğilip Gregg'in dudaklarını öptü.

Gregg'e okyanusu vadeden ölümcül bir öpücüktü. Dudakları birbirine temas ettiği anda Gregg gözlerini kapadı. Beklediği ve gerçekten arzuladığı bir öpücük olmamasına rağmen geri çekilmedi. Dudaklarını aralayarak Pamela'yı öperken, kulağına okyanusun dalga sesleri doldu. O kadar etkileyici ve serinleticiydi ki, Gregg sadece merakından onu öpmeye devam etti. Pamela'nın narin parmaklarını yüzünde hissettiğinde, Gregg de onun çenesini tutarak başparmağıyla yanağını okşadı. Sıcağa rağmen ruhuna kadar serinlediğini hisseden Gregg, Pamela'nın yumuşak dudaklarından yavaşça ayrıldı.

"Bu ödeme miydi?" dedi. Sesi kendi kulağına bile yabancı gelmişti. Aleka'nın deniz kızları hakkında neden bu kadar uyarıda bulunduğunu şimdi daha iyi anlıyordu. Başlı başına öpücükleri bile bağımlılık yaratabilirdi.

"Benim için öyleydi, Gregg." Elini hâlâ yüzünden çekmemişti. Parmaklarını aşağıya doğru kaydırarak dudaklarına dokundu. "Sandığımdan daha yüksek bir ödeme üstelik. Başka bir şeye ihtiyacınız olursa söylemekten çekinmeyin."

Pamela gülümseyip derin bir nefes aldıktan sonra ayağa kalktı ve geldiği hızla kayboldu. Gregg bu sefer gidişini izleyemedi, çünkü hâlâ acı içinde olan Aleka'ya bakmakla meşguldü. Öpücüğün etkisi de Pamela'yla birlikte kaybolmuştu. Gözleri kızaran Aleka, günlerdir acı çekiyormuş gibi bitkin görünüyordu. Kesik kesik nefes alırken, her geçen saniye kendini biraz daha toparlıyordu. Gregg, duruşunun dikleşmesini ve kasılmalarının azalışını izlerken rahatlamaya başlamıştı.

"Bir deniz kızı sana âşık. Sahiden lanetli olabilir misin, dedektif?"

"Neden böyle söyledin?" dedi Gregg kaşlarını çatarak.

Aleka bitkin bir şekilde gülümsedi. "Deniz kızları hayatı yok eder. Öldürmekten bahsetmiyorum. Seni öylesine yavaş tüketir ki, yaşayıp yaşamadığını umursamazsın. Aklından ne geçtiğini biliyorum," derken başını hafifçe yana eğdi. "Pamela'nın fazlasıyla nazik ve şefkatli görüldüğünü, böyle bir şeyi yapmayacağını sanıyorsun ama yanılıyorsun. Sana tavsiyem, yanılıp yanılmadığını deneyerek görmeye çalışma."

"Aleka," dedi Gregg alaycı bir şaşkınlıkla. "Kulaklarıma inanmıyorum. Yoksa beni korumaya mı çalışıyorsun?"

Donakalan Aleka söyleyeceği şeyi şaşırdı. Toprak elinin altında kaydığında dengesini kaybetti ama hemen sonra kendini toparlayıp ağaca yaslandı. "Ciddiye almak istemiyorsan sen bilirsin. Zamanı geldiğinde uyarmadığımı söyleyemezsin en azından."

“Gitmek için hazır mısın?” Bu konunun kapanmasını istediğine karar vermişti. Daha fazla devam etmek ve tartışmayı sürdürmek anlamsızdı. Aleka’yla bazen bir sonuca varmak için değil, soruna sürüklenmek için tartıştıklarını düşünüyordu. Aslında bazen değil, çoğu zaman durum böyleydi.

Aleka tişörtünü alıp giyerken, Gregg eşyalarını topladı. Dinlenmek onlara uygun değildi. Bunu anlamıştı. İletişimleri bu kadar yoksun olunca, oturmak ve beklemek gibi basit bir şeyi bile yapamıyorlardı.

Böylece yola çıktılar. Uzun bir süre dinlenmeden sadece yürüdüler. Kavga etmeden, tartışmadan, konuşmadan. Evet, sıkıcı bir yolculuktu. Diğer yandan, gerginlikleri olduğu yerde duruyordu. Ama onları asıl yoran ve endişelenmelerine sebep olan şey, yolculuk değil, yolun sonunda bulacaklarıydı.

10. BÖLÜM

'MUCİZE YILDIZLARI'

“Aleka,” dedi Gregg içtiği su şişesinin ağzını kapatırken. Aleka omzunun üzerinden göz atıp yürümeye devam etti. “Daha ne kadar yolumuz var?” diye sordu Gregg. Amazon topraklarını üç saat önce arkalarında bırakmışlardı. Güneş batmıştı ve karanlık çökmesine rağmen ilerlemeye devam ediyorlardı. Tahmin ettikleri gibi, dinlenmeden ve hız kesmeden ilerledikleri için, yolu beklenenden çok daha çabuk aşmışlardı. Gregg’in hesaplamalarına göre, yarım günlük daha yolları vardı fakat Aleka o kadar hızlı ve dikkatli yürüyordu ki, Gregg yaklaştıklarını düşünmeye başlamıştı.

“Kamp için uygun bir yer bulmalıyız,” dedi Aleka bir ağaca tutunarak arkasını döndüğünde. “Myrina’nın topraklarına yaklaştık ve gündüz ilerlememiz bile tehlikeliyken, gece hiçbir şansımız yok. Tepeye çıkacağız ve güneş doğana kadar bekleyeceğiz. Sonrasında dokuz saatlik daha yolumuz kalacak.”

“Çıkalım öyleyse.”

Aleka başını sallayarak önüne döndü ve tepeye tırmanmaya devam ettiler. İkisi için de yorucu ve nefes kesiciydi. Üstelik saatlerdir durmadan yürüyorlardı. Yemek yemek için durmamışlardı. Su ihtiyaçlarını giderirken bile yürümeleri, onlara sandıklarından daha büyük bir zaman avantajı kazandırmıştı. Yaptıkları şeyler boşa gitmese, Gregg’in akıl sağlığı için çok iyi

olurdu. Bulmak üzere yola çıktıkları eski kraliçe nasıl biriydi hâlâ anlayamamıştı ama yardımına ihtiyaçları olduğu kesindi. Onları kapı dışarı edebilir, neden geldiklerini dinleyebilir ya da hiçbirine zahmet etmeden öldürebilirdi. Seçenekler o kadar çok ve açıktı ki, bu durum Gregg'i deli ediyordu. Belli kurallar olmalıydı. O zaman her şey daha kolay ve halledilebilir görünebilirdi. Ama toplulukları içinde kurallarına sadık olsalar da, dışlanmış birinin bu kuralları umursayacağını düşünecek kadar hayalperest değildi.

Kamp kuracakları yere ulaştıklarında ikisi de kendini yere bıraktı. Sırtüstü uzanırken kollarının birbirine değmesine rağmen, ne Gregg geri çekiliyor, ne de Aleka buna öfkelenecek nefesi kendinde bulabiliyordu. Ağaçların seyreltiği tepeden gökyüzünü açık bir şekilde görebiliyorlardı ve parıldayan yıldızlar ayla birlikte onlara ışıklarını sunuyordu. Soludukları nefes buhara dönüşerek yükselirken, beş dakika boyunca sadece beklediler.

"Sanırım nefes alacak yerim kalmadı," dedi Gregg boğuk bir sesle.

Aleka başını yana yatırarak ona baktı. "Daha yavaş soluk al. Alışacaksın," dedi. Gregg onun söylediğini yaparak soluklarını azaltırken, Aleka dirsekleri üzerinde doğruldu. "Tepeden inmek kolay olmayacak ama en azından daha az yorucu." Gregg'in bacaklarını toparlayarak yanına oturuşunu izlerken önüne düşen rasta saçlarını geriye itti. "Doğum kayıtlarını inceledim." Gregg kaşlarını çatarak dudaklarını araladığında, Aleka hemen başını salladı. "Söylemek için uygun anı bekliyordum. Sana bildiklerimi anlatacağım, ki çok bir şey değil zaten," diye mırıldandı.

Gregg yutkunarak, temkinli bir şekilde Aleka'ya döndü. "Seni dinliyorum."

"Otuz beşle kırk yıl öncesine ait tüm kayıtları araştırdım. O beş yıllık süre içinde yirmi altı kadın doğum yapmış. Bunlardan on beş tanesi kız olmuş. Kalan on biri ölü doğan olarak

kayıtlara geçmiş. Myrina'nın bebekleri aldığı ve görevini yerine getirdiği yazıyor."

"Pek başarılı olamamış, değil mi?"

"Devam etmemi istiyor musun?" dedi Aleka topraktaki çimenleri çekiştirerek. Gregg başını salladığında Aleka nefesini tuttu. Dudaklarını ısırarak üzerindeki tişörtü çekiştirdi. Tıpkı uyurken kolunu göğsüne bastırması gibi, bu da başka bir alışkanlıktı. Ne zaman gergin olsa tişörtünü çekiştiriyordu. Sanki üzerindeki düzgün durması her şeyi yoluna sokacaktı. "Kadınları inceledim. Birkaç tanesi tanıdık. Eğer elinde bir tarife varsa, sayıyı on birden daha aşağıya indirebilirim."

Gregg dudaklarını ıslatırken düşündü. "Siyah saçlı, ince ve soluk tenli olduğundan bahsettiler. Bu işine yarar mı?" dedi kaşlarını çatarak. Seçenekleri daraltan ayırıcı bir özellik veremediğinin farkındaydı.

"Ah, tabii," dedi Aleka gözlerini kısarak. "Bu durumda anne adayları tam olarak on bire düşmüş oluyor," dedi alayla. "Siyah saçlı ve ince demek? Topluluğumuzda kaç tane sarışın gördün? Neredeyse hepimiz bu tarife uyuyoruz."

"Biliyorum. Elimde başka bir şey yok işte. Ayrıca yanlış anlama ama ince varsayamayacak kadar kaslısın." Başka bir kadına bunu söylese tepki alacağını biliyordu fakat Aleka, zaten ortada olan bir şeyi dillendirmesine anlam verememiş gibi ona bakıyordu. Kaslıydı, ince sayılmazdı ve bunun farkındaydı. Gregg o kadar düşünüyor ve gözlerini üzerinde dolaştırıyordu ki, neredeyse parmak uçlarında vereceği hissi yaşıyordu. Geç de olsa konuya odaklanmaları gerektiğini kendine hatırlattı. Annesi sayısız amazondan biriydi ve kadınla çoktan yüz yüze gelmiş bile olabilirdi. Aleka sayesinde, binlerce olasılık on bire düşmüştü en azından. Tabii hâlâ onu doğuran kadına milyonlarca yıl uzaktaymış gibi hissediyordu. Benimseyebileceğini sanmıyordu da. Sadece görmek istiyordu. Kim istemezdi ki?

"Diğer yandan, kayıt altına alınmamış olma ihtimalin çok daha yüksek. Myrina'ya verilmeden, direkt olarak annen

tarafından insanlara teslim edilmiş olabilirsin. Yani belki de doğum sırasında çok kan kaybederek şuurunu yitirmiş olan annen, seni amazonlardan kaçırarak hayatta kalmanı sağlamaya çalışıyordu."

"Yaşamamı sağlayan davranışı şüursuzluk olarak nitelendirmeni kişisel olarak algılamamaya çalışacağım, Aleka."

Gregg'in sözlerini umursamadan devam etti. "Myrina kabul edip topraklara gelirse, annen de orada olacaktır. Böyle büyük bir olayı hiç kimse kaçırmak istemez."

Myrina'yı amazon topraklarına getirmeleri, herkes için bir zafer demek değildi. Bu, Aleka'nın ölüm fermanını taşımaktı. Hem de gönüllü olarak ve kurbanın hiçbir itirazı yoktu. "Ölümü böylesine kabul etmeni anlamıyorum."

"Ölümü kabul etmedim ben. Oradan bakınca intihara meyilli mi görünüyorum? Hem, gözünü açsana biraz... Sevinmen gerekiyor," dedi parmağını şaklatarak. "Ölme ihtimali olan benim. Sana yalan söyleyen, kandıran, uğraştığın davada bilgi saklayan ve hâlâ yasını tuttuğun nişanlından bahsetmeyen. Hep-sini ben yaptım."

Hatırlatmak zorunda mıydı? diye düşünmeden edemedi Gregg. Sonuçta bunlar unuttuğu şeyler değildi. Ona her baktığında aklına geliyordu. Çoğu zaman aklından çıkmıyordu bile.

"Ölmeni istemiyorum," dedi Gregg. Aleka kaşlarını çatarken, Gregg içinden düşünmeyi kestiğini anladı. En olmadık şeyleri sesli söylemek konusunda üstüne yoktu doğrusu. Bir kere söylemiş olmanın verdiği cesaretle devam etti. "Kurallara uymak sizin için çok önemli. Özellikle de kraliçenin kardeşi olduğun için. Eğer kardeşinin koyduğu kuralları görmezden gelersen, topluluğunuzun dağılacığını düşünüyorsun. Ama böyle değil. Kurallara bu denli uyarken de isyan çıktı. Sen de gördün." Aleka, Gregg'in söylediklerinin hiçbir anlamı yokmuş gibi bakıyordu. Belki de sahiden öyleydi. Hayatının şekillendiği topraklardaki kuralları, sadece bir adam söyledi diye saçma bulamazdı herhalde. Bu, Gregg'in tüm doğrularına ters olsa bile.

Aleka'nın doğruları çok farklıydı ve değişim, onun en sevdiği şey sayılmazdı. Ama yine de bunu kabul edemiyordu. Ölümüne bu kadar açık olmasına ve sadece kurallar için kendini feda etmesine, Gregg öylece anlayış göstermeyecekti. "Neye ihtiyacının olduğunu biliyorum."

"Ben de öyle," dedi Aleka neşesiz bir şekilde gülerken. Ve parmaklarıyla sayarak devam etti. "Sağlam bir bıçak, yay, içi ok dolu bir sadak ve ince metal bir tel. Tercihen bir metre kadar."

Gregg ayağa kalkarak karşısına geçti. "Gel," dedi elini sallayarak.

"Uymamı bekleyerek emir vermen beni gerçekten çok eğlendiriyor. Bundan hiç vazgeçmiyorsun," derken gülüyordu. Başka birinden—özellikle bir erkekten—emir almak, Aleka için sahiden şaka unsuruydu.

Gregg onunla ne yapacağını düşündü bir an. Söz konusu Aleka'ysa, daha fazla direktmesi gerektiğini öğrenmişti. Sadece bu şekilde karşısındakini ciddiye alıyordu. O yüzden önünde durdu ve ayağa kalkana kadar yüzüne bakmaya devam etti.

"Bu sefer ne çıkacak acaba?" diye mırıldandı Aleka ayağa kalkarken. Yaralı bacağına gereğinden fazla yüklenince öne sendeledi. Hemen toparlanıp daha dik durdu ve kaşlarını havaya dikerek Gregg'in bakışlarına karşılık verdi. "Seni dinliyorum. Aklında ne var?"

Gregg yanında durarak elini ileri uzattı. Aleka tepenin en ucuna kadar yürüdü. Bir yandan da göz ucuyla Gregg'e bakıyordu. Sanki onu aşağıya iteceğinden şüpheleniyordu. Gregg buna kızamadı bile. Aleka'nın genel bir güvensizlikti. Karakterini yargılamaktan vazgeçmişti artık. "Kollarını kaldır," dedi onun yüzüne bakacak şekilde yan dönerken.

Aleka tek kaşını kaldırarak kafası karışık bir halde ona baktı. "Bu aptalca," dedi.

Arkasını dönecekken Gregg durdurmak için önüne geçti. "Lütfen. Kaybedeceğin sadece beş dakika. Hadi, hiç merak etmiyor musun?" Aleka sabır dileniyormuş gibi derin bir nefes

alıp bıraktı ve olduğu yerde durup başını salladı. "Evet," dedi Gregg gülümseyerek. "Kollarını kaldır." Aleka tam bir suçlu örneği göstererek, teslim oluyormuş gibi ellerini havaya kaldırıncı, Gregg dudaklarını birbirine bastırarak gülmemeye çalıştı. "Öyle değil, prenses."

"Böyle söyleyince sakinleştiğimi mi sanıyorsun, dedektif?"

"İzin verir misin?" dedi ellerini hafifçe kaldırarak. Aleka onu şüpheyle süzdükten sonra başını belli belirsiz salladı. Gregg, Aleka'nın dirseklerini tutarak kollarını düz tutmasını sağladı ve birini kucaklamaya hazırlanıyormuş gibi iki yana açtı. "İşte böyle. Şimdi gözlerini kapat," derken ellerini çekti.

"Bir tepenin üzerindeyim, yanımda sen varsın ve ben gözlerimi mi kapatacağım? Hadi oradan! O kadar aptal değilim."

"Yaşaman için uğraşıyorum, Aleka. Tam tersi değil. Sinirlenmeye başlamadan, kapat şu gözlerini."

Aleka bakışlarını ona diktiğinde, Gregg ciddi olduğunu göstermek için karşılık verdi. Aradığını bulmuş olacak ki, dudaklarını ıslatan Aleka önüne dönerek gözlerini kapadı. "Anlaşılan aptalın tekiyim," dedi. Gregg gülümserken Aleka'ya biraz daha yaklaştı. "Bir adım geri çık, dedektif," dedi Aleka gözlerini açmadan.

"Nasıl istersen," dedi Gregg söylediğini yaparken. "Bunu alacağım. Sakın bağırmaya kalkma." Aleka'nın üzerine doladığı atkıya benzeyen ve onu soğuktan koruyan giysiyi çekti. "Üşüdüğünü biliyorum ama amaç da bu zaten. Nefes al." Aleka birkaç saniyelik gecikmeyle de olsa söylediğini yaptı. "Ürperti sırtına ulaştı mı?" derken elini Aleka'nın beline yerleştirdi. Aleka bir an irkilse de Gregg'in dokunuşundan kaçmadı. "Soğuk tüm vücudunu harekete geçirir ve eğer odaklanırsan, her bir noktayı hissedebilirsin. Sadece bekle ve hisset."

Aleka başını hafifçe yukarı kaldırdı ve derin bir nefes daha aldı. Soğukta beklerken kıpırdamadan duruyordu. Gregg, yüzündeki ifadeden onun sahiden çabaladığını anlayabiliyordu.

"Bu senin hayatın, Aleka. Halkının kurallara uymasını istiyorsan, bunu ölümlerle değil, yaşayarak sağlayabilirsin. Sadece bir olasılık için ölümlerle kabullenemezsin. Sen bundan çok daha değerlisin."

"Ona borcum var," dedi Aleka şüphesiz ki kardeşinden bahsederek. Sesi kısık ve kendinden emin çıkıyordu.

"Ölmen bu borcu temizleyecek mi?" Aleka buna cevap vermeden, dolgun dudaklarını içe doğru çekti. Gregg elini biraz daha bastırdığında, Aleka titrek bir nefes aldı. "Sana insanlar hakkında bir şey söyleyeyim. Bizim de borçlarımız olur. En önemlisi de hayat borcudur. Tıpkı birkaç arkadaşına olduğu gibi. Ama bu borçları ölümlerle değil, yaşayarak öderiz. İhtiyaç anında tam yanında olup, gereken şeyi yaparız. Sen de böyle yapmalısın."

"Soğuk..."

"Soğuk her zaman ölümler anlamına gelmez. Bazen yaşadığını böyle hissedersin."

"Yaşadığımı hissetmem mi gerekiyor?"

"Bu bir zorunluluk değil."

"Güzel," dedi Aleka kollarını indirerek gözlerini açarken. Gregg'e dönüp, omuzlarını silkti. "Çünkü hiçbir şey hissetmedim," diyerek çantasının yanına gitti.

Gregg neden uğraştığını bile bilmiyordu artık. Belki sahidan bir tepki alacağını ummuştu. Ama Aleka'yı daha mantıklı bir şeylere yönleltmek için zamana ihtiyacı vardı. Eğer yapabilsen, onu kaçırıp bir yere bağlar ve anlamasını sağlayana kadar da çözmezdi. Gregg yere oturarak çenesini sıvazlarken ormana baktı. O kadar yüksekte duruyorlardı ki, bazı ağaçların tepesini bile görebiliyordu. Myrina'ya ulaşmak bu kadar zorken, bir sonuç elde etmeden dönmelerini diledi. Koper ve amazon topraklarını karışıklık içinde bırakıp orman turuna çıkmış gibi hissediyordu. Arada sırada, etrafında dolaşan sırtlanları görmüyor olsa, olaydan çok daha çabuk kopabilirdi. Ama bir yandan da o doğaüstü hayvanlara teşekkür edebilirdi. Yırtıcı,

vahşi ve ölümcül alarm gibiydiler. Ayrıca iki taraf da sınırını koruduğu sürece iyi anlaşabiliyorlardı.

"Sakin ani hareket yapma!" Gregg kaşlarını çatarak arkasını dönecekken, Aleka'nın homurtusunu duydu. "Ne söyledim sana? Kıpırdama!"

Gregg ensesine çarpan sıcak nefesi hissetti. Hâlâ elinde olduğunu yeni fark ettiği atkıya bakıp, yavaşça başını çevirdi. Karşısında tüylü ve kemikli bir yüz, parlak gözler ve kıpırdayan bıyıklar vardı. "Merhaba, dostum. Sınırdaki bazı sorunlar mı var? Yoksa kişisel alan problemi mi?" Daha önce bu kadar yakınlaştığı tek hayvan köpeği olmalıydı. Ama onun her an boğazını parçalamaya hazır dişleri yoktu elbette. "Neden geri çekilmiyor?" diye sordu gözlerini sırtlandan ayırmadan.

"Onu çağırması olabilir misin?" dedi Aleka, Gregg'in çantasına doğru yürüyerek. Dikkatini ve bakışlarını ikisinin üzerinde tutarken, adımlarını yavaşça atıyordu. "Senden emir bekliyor gibi görünüyor. Belki çoktan emir verilmiştir, bilemiyorum."

Gregg'in uzun palalarından birini çekip, savunma duruşu alarak hafifçe öne eğildi. Oldukça masum bir şekilde Gregg'e bakan sırtlan, doldurulmuş bir hayvan gibi yerinden kıpırdamıyordu. Yüzüne çarpan sıcak nefesi olmasa, Gregg ölü olduğunu bile düşünebilirdi. "Onu yerine bırak, Aleka. Niobe'un sırtlarından birini öldürmeyeceksin."

"Kendimi korumak için bir sırtlanı öldürmeyecek miyim? Hayal görüyorsun."

"Tehlikede değilsin," dedi Gregg dişlerini sıkarak sesini yükseltmemeye çalışırken. "İndir şunu. Hemen!" Aleka, Gregg'e yaklaştı fakat bıçağı indirmemişti. Koruma içgüdüleri o kadar yükselmişti ki, Gregg ona ulaşamıyordu bile. Tek bir ani hareketinde üzerine saldırmaya hazır olmuş gibi duran sırtlan, kalıbı ve vücut yapısıyla bir kaplandan farksız görünüyordu. Boğazından çıkan düşük sesli bir hırıltıyla başını eğip, burnuyla Gregg'in omzunu dürttü. Gregg geri çekilmemeye çalışırken göz ucuyla Aleka'ya baktı. "Yemeğini mi kontrol ediyorsun?"

"Keşke." Gregg homurdanırken Aleka gözlerini devirerek palasını indirdi. "Sadece eğleniyordum, ne var? Hayır, seni yemeyecek. Onu çağırmışsın. Senden komut bekliyor."

Gregg bu sefer Aleka'ya baktı. Gözlerindeki ve duruşundaki tedirginlik, ne olduğunu anladığında kaybolmuştu. Onun, eline palayı almasının ve sırtlanı Gregg'in çağırdığına emin olana kadar savunma halinde kalmasının sebebi, kendisini koruması değildi. Gregg'i korumaya çalışmıştı ve buna gerek olmayınca rahatlayarak palayı yerine bırakmıştı. Farkında olmadan birbirlerinin arkasını kollayan ama sırası geldiğinde de birbirlerine karşı bir kavgada yer almaktan çekinmeyen iki farklı insana dönüşmüşlerdi. Ne tam anlamıyla düşmandılar, ne de dost sayılırlardı. Bundan daha tehlikeli bir hale gelebilirler miydi, Gregg emin olamıyordu. Hangi durumlarda Aleka'ya güvenebileceğini, hangi durumlarda tedbirli olması gerektiğini bilmek zorundaydı. Yoksa hayatına şimdiden veda edebilirdi.

"Ne bekliyorsun?" dedi Aleka kaşlarını çatarak. Gregg'in ona dikkatle bakmasından rahatsız olarak yerinde kıpırdandı. Üzerine, sonra da etrafına göz atıp, ne olduğunu anlamaya çalıştı ama bir ipucu bulamayacaktı. Her şey Gregg'in kafasında başlıyor, yaşanıyor ve sonuca bağlanıyordu. Sırtlan geriye doğru iki adım atıp burnundan sesli bir şekilde soluduğunda, Aleka ellerini beline yasladı. "Ona gitmesini ve sınırı korumasını söyle."

Gregg önüne dönüp sırtlanın parlak gözlerine baktı. Gece tüm karanlığıyla çökmüş olmasına rağmen, sırtlanın gözlerini bir kilometre öteden fark edebilirdi. Öylesine parlaktı ki, gün ışığında kendi yansımasını bile görebilirdi. "Beklemen gereken yere çekil ve sahibinin sana verdiği görevi yerine getir," dedi. Sırtlan yüzüne yaklaştığında Gregg yutkunarak başını geri çekti.

"Kıpırdama," dedi Aleka kısık bir sesle.

Sırtlan, Gregg'in yüzünü koklayıp geri çekildi. Başını omzuna sürttükten sonra arkasını dönerek koştu. Gözlerini kapatarak nefesini bırakan Gregg'in ağzı kurumuştur. Dudaklarını ıslatırken başını salladı. "Bu delilik," dedi.

"Zamanı geldiğinde senin de sırtların olacak." Gregg'e yaklaşmış, gözlerini ondan ayırmadan hafifçe eğildi. "İlk panterime sahip olduğumda on iki yaşındaydım. Neredeyse rekor sayılır."

"Rekor kimde?" Gregg onun kendi isteğiyle bu kadar yaklaşmasına şaşırılmıştı.

Aleka burnunu kıvrırken, kontrol edemediği bakışları bir süre için Gregg'in dudaklarına doğru kaydı. "Önemsiz biri," deyip Gregg'in eline doğru uzandı ve atkısını alarak geri çekildi. "Bana ait şeylere dokunma. Bundan hoşlanmam," dedikten sonra arkasını dönerek uyuyacağı yere gitti.

Gregg kesinlikle sırtların sebep olmadığı hızlı kalp atışlarının yavaşladığını hissederken, önüne dönüp ormanı izledi. Elini yüzünde dolaştırırken iç geçirdi. Hemen sonra elini tekrar burnuna yaklaştırdı ve bir kez daha kokladı. Farkında olmadan sımsıkı tuttuğu atkı yüzünden tenine bulaşan koku keskindi. Yağmur, toprak ve ağaç kokuyordu. Tüm bunların arasında Aleka'nın kendi kokusunu da ayırt edebiliyordu. Artık kesin olarak başının belada olduğunu bilen Gregg, çantasından çıkardığı uyku tulumunu açıp içine girdi. İki metre kadar ötesinde uyuyan Aleka yan yatmış, henüz uykuya dalamamış olmasına rağmen kolunu göğsüne bastırmıştı. Gregg başının altında duran çantasından kılıfıyla beraber çıkardığı hançere baktı. Casusluk yapmak için koper topraklarına gitmeden önce Aleka'nın ona verdiği hançerdi bu. El yapımı bir kabzası vardı. Eski fakat olabildiğince keskindi.

"Aleka," dedi Gregg sessizce. Eğer çoktan uykuya dalmışsa uyandırmak istemiyordu. Vücudundaki zehirden daha yeni kurtulmuştu ve dinlenmeye ihtiyacı vardı. Saatlerdir yürüdükleri için de yorgundu elbette. Aleka tek gözünü açarak baktığında, Gregg kılıfı içindeki hançeri ona attı. "İşime yaramıştı. Artık geri alabilirsin."

Aleka diğer gözünü de açarken kaşlarını havaya kaldırdı. "Jerry bana silah verilmemesi gerektiğini söyledi."

"O senin. Ayrıca seninle başa çıkmak benim görevim. Bu bıçak yüzünden başıma bir şey gelirse, tamamen benim aptallığım olur ve bunu kabul ederim." Aleka bıçağa uzandığında Gregg bileğine dolanmış olan kumaş parçasını gördü. Kraliçenin Rald aracılığıyla ilettiği eski şeritti.

"Sanırım teşekkür etmem gerekiyor," dedi Aleka hançerini sıkıca kavrarken.

"Eğer istiyorsan."

"Bu iyi. Çünkü istemiyorum," deyip gözlerini kapadı. "Şimdi uyumama izin ver. Zamanımız kısıtlı."

Gregg, sırtüstü uzandığında gülümsüyordu. Bir elini başının altına koyup, yıldızları izlemeye başladı. Tam o anda içlerinden bir tanesi kaysa ne iyi olurdu. Böylece bir dilek tutabilirdi. Bir süre daha gökyüzüne bakarak bekledi. Ancak hiç yıldız kaymamıştı. Yine de bir dilek tutup gözlerini kapadı. Bazen mucizeler için yıldızlara değil, rasta saçlı bir vahşiye ihtiyaç duyulurdu.

11. BÖLÜM

'KRALİÇE MYRİNA'

Sabahın ilk ışıkları kendini göstermeden Gregg sıçrayarak uyandı. Eline ne zaman aldığını hatırlamadığı palasını sınıksı tutarken etrafına bakıyordu. Her şey sakin ve sessizdi. Buna rağmen sanki biri onu bıçaklamış gibi aniden kendine gelmişti. Kuruyan dudaklarını ıslatırken Aleka'ya baktı. Hâlâ bıraktığı gibi uyuyordu.

"Aleka, uyan!" dedi tulumunun içinden çıkarken. Aleka'nın gözlerini açıp odaklanması sadece üç saniyesini almıştı. Başka bir durumda, Gregg onun mükemmel bir polis olabileceğini söylerdi. "Bir şeyler oluyor." Çantasını önüne çekerek diğer bıcağını da aldı.

"Ben bir şey hissetmiyorum," dedi Aleka gözlerini ovuşturarak. Doğrularak tulumunun içinden çıktı. "Delbin'in bize verdiği ekmekten kaldı mı?"

"Onu hiç yemedik," dedi Gregg hâlâ etrafına bakarken.

"Harika bir kahvaltı. Beş dakika sonra yola çıkarız. Önce karınımızı doyuralım." Gregg söylediklerine aldırmadan bulundukları alanda daire çizmeye başladı. Elindeki palaları parmaklarının arasında çevirip, düzenli nefesler almaya çalışıyordu. Kendi soluklarının gürültüsünün kulağına çarpmasından hiç hoşlanmazdı. Özellikle odaklanması gereken zamanlarda. Aleka gözleriyle onu takip ederken çenesini kaşıdı. "Dedektif?"

"Bir şeyler yolunda değil."

"Evet. Hayatım," dedi Aleka onu onaylayarak. "Baştan sona hayatımda bir şeyler yanlış gidiyor." Sırtlanlar aynı anda bağır-maya başlayınca, Aleka birden ayağa kalkarak hançerini kavradı. "Haklıymışsın. Bak sen şu işe."

"Amazonlar mı?"

"Öyle olmalı," dedi Aleka. Tulumunu rastgele katlayıp çantasına sıkıştırdı. "Acele et. Koşmalıyız." Fermuarını çekerek çantayı sırtına astı. Gregg de eşyalarını hızlıca toplayıp omuz askısını taktı. Palalarını sırtındaki kılıfına yerleştirip çantasını kaptı. Aleka karşısına geçip onu durdurdu. "Bana bir bıçak daha ver," dedi elini uzatarak. Gregg bir an duraksadıktan sonra, bacağındaki kılıflardan bir bıçak çıkardı. Aleka bıçağı alarak kemere yerleştirdi. Arkasını dönüp koşacağı sırada yeniden Gregg'e baktı. "O ekmeğin başına bir şey gelirse..."

"Aleka!" dedi Gregg nefesini bırakarak. Bileğini tutup koşmaya başladı. Arkalarından koşan sırtlanlar ikisini hilal şeklinde çevrelemişti. Gregg ve Aleka'yı kovalayan amazonların arasında durmaya kararlıydılar. "Amazon topraklarından daha fazla uzaklaştığımızda peşimizi bırakacaklar mı?" dedi Gregg koşmaya devam ederken.

"Şanslıysak," dedi Aleka. Kollarını iki yanında sallayarak koşarken belli aralıklarla arkasına bakıp duruyordu. Önündeki engellerden kusursuzca atlayıp hızını kesmeden ilerlemeye devam ediyordu.

"Durup savaşmalı mıyız?"

"Hayır! Koşmaya devam et."

Gregg'in seslerden anladığı kadarıyla, arkalarında sadece üç amazon vardı. Geri püskürtmeleri çok zor olmazdı. Üstelik kendi sırtlanları varken. Aleka da bunun farkındaydı ve durmamasının tek sebebi, amazonların zarar görebilme ihtimaliydi. Artık bir Aliena olarak anılıyor olsa bile, kendi halkından birini öldürmeyecekti. Gregg bunun için ona kızsamı, yoksa

tebrik mi etse, karar veremiyordu. Fakat şu anda hayatları tehlikeyken, birincisini yapmaya daha yakındı.

Hız kesmeden koşarlarken Aleka, Gregg'in omzunu tutarak kendine doğru çekti. Gregg daha ne olduğunu anlamadan omzunun üzerinden bir ok geçti. "Teşekkürler," dedi yanından geçtikleri ağaca saplanan oka bakarken.

"Minnetini sonra gösterebilirsin." Başını eğdiğinde hemen üstlerinden bir ok daha geçti. Aleka bir saniye kadar durak sayıp nerede olduklarına baktıktan sonra koşmaya devam etti. "Bu taraftan."

Gregg, Aleka'yı takip ederken, dallara ya da tümseklere takılmamak için dikkatli davranıyordu. Doğduğundan beri bu ormanlarda koşan Aleka için durum daha kolaydı elbette. Dönüşleri ya da nereye gideceğini biliyordu. Gregg saklanabilecekleri bir yere koştuklarını umdu.

"Dur artık! Buraya geldiyseniz, niyetiniz yakalanmaktı, değil mi?"

Gregg konuşanı tanıdı fakat bunu doğrulamak için arkasına bakmadı. Aleka da homurdanmak dışında bir tepki vermemişti. Ardı ardına ok yollayan ve onlara tehditler yağdıran kadın, Aleka'yı *Aliena* ilan eden isyancılardan. Gregg, karşılaşmaları halinde Aleka'nın o kadını yenebileceğine emindi ama Aleka bunu istemediğini belli etmişti. Onun, halkına olan bağlılığını biliyordu ancak bu kadarı da fazlaydı.

Yükselen yaşlı bir ağacın altında duran Aleka, sarmaşıkları aralayarak içeri daldı. Gregg şaşkın bir halde aynı yerden geçti. Girdikleri yer mağaradan farksız bir oyuktu. "Burası gizli bir yer mi?" dedi Gregg.

Aleka koşmayı bırakmış olsa da, hızlı adımlarla ilerlemeye devam ediyordu. "Hayır, birazdan burada olurlar."

"Ne harika! Kendimizi bir kapana mı attık yani?"

Aleka bir şey söylemeden mağaranın diğer ucundaki çıkışa doğru yürüyüp sarmaşıkları karıştırdı. Düzgün duran yapraklar şimdi oradan biri geçmiş gibi dağılmıştı. Duvardaki

taşlardan birini iterken dişlerini sıkarak başını eğdi. "Yardım etmeyi düşünüyor musun, dedektif?" Gregg yanına gidip, parmaklarını taşa geçirerek tüm gücüyle çekti. Taş yerinden oynayıp, duvardaki gizli bir deliği açığa çıkardı. "İşte gizli olan yer burası. Acele et!" dedi nefes nefese. Gregg'i omzundan itip deliğe soktu ve kendisi de peşinden girdi.

"Gizli bir yer için bile fazla dar," dedi Gregg başını kaldırarak. Aleka taşı olabildiğince kapatmak için gerilerken Gregg boğazını temizledi. "Sanırım bana bu kadar yaklaşmak zorunda kaldığın için kendini öldürmek istiyorsundur."

"Neden kendimi öldürmek isteyeyim ki? Burası benim deliğim," derken çantasını çıkardı. Dar alanda Gregg'i sıkıştırarak ona dönerken, "Sessiz ol. Birazdan gelirler," dedi.

Gregg dikkatli bakmadıkça bir şey göremiyordu ancak sesleri duyma konusunda sıkıntı yaşamıyordu. Ayak seslerini işittiklerinde, ikisi de nefes almayı kesti. Gregg elini uzatarak duvara tutundu. Duvarı nemli bir şey-muhtemelen yosun-kaplamıştı.

"Kahretsin!" diye bağırdı yine aynı kadın. "Gözden kaçır-dık, acele edin. Burayı ben kontrol ederim." Ardından, koşarak uzaklaşan ayak sesleri duyuldu. Emir veren kadın, geride kalıp mağarayı araştırırken, "Beceriksizler!" diye söyleniyordu.

"Sinirlenmiş gibi," dedi Gregg fısıldayarak.

Aleka elini kaldırıp, avucunu Gregg'in ağzına bastırdı. Gözlerini ardına kadar açarken, parmağını dudaklarına götürerek sessiz olmasını işaret etti ve kaşlarını çatarak başını yana doğru çevirdi. Sesleri dinlemek için o kadar konsantre olmuştu ki, başını sallamasına rağmen elini Gregg'in ağzından çekmedi.

"Seni bir daha gördüğümde, öldüğünden emin olacağım, prenses."

Aleka sessizce gözlerini devirip, burnunu kıvırdı. Onun da mağaradan ayrıldığına emin olduktan sonra yeniden Gregg'e baktı. "Delirdin mi sen? Neden konuşuyorsun?" dedi öfkeyle. Gregg onu daha fazla sinirlendirmemek için dokunmak istemediğinden, işaret parmağıyla elini gösterdi. Vücutları birbiri

üzerine kapanmışken böyle düşünmek saçma gelebilirdi ama Aleka aynı şekilde görmezdi. Aleka elinin hâlâ Gregg'in ağzında olduğunu fark edince kolunu birden geri çekti. Dirseğini duvara çarptığında, "Lanet olsun!" diye acıyla inledi.

"Yüzünü tam olarak göremiyorum ama kızardığına bahse girerim," dedi Gregg kollarını uzatarak taşa dokunurken.

"Çekil üzerimden!" dedi Aleka ellerini göğsüne bastırarak.

"Gururunu incitmek istemem Aleka ama taşı itmeye çalışıyorum. Burası biraz klostrofobik olmaya başladı."

"İyi. Çabuk ol öyleyse." Aleka tekrar arkasını dönemediğinden taşı itmesine yardım edemiyordu. Bu yüzden kıpırdamadan bekledi.

Gregg girişi açmaya çalışırken, Aleka'yı kendisiyle duvar arasında sıkıştırdı. Aleka nefes almaya çalışarak başını yukarı kaldırırken, Gregg "Kusura bakma," dedi. "Tamam, oluyor," derken gözlerini ona çevirdi. "İyi misin?"

"Mümkün değil."

"Tüm bu pozitif bakış açın..." Gregg taşı birden ittiğinde ikisi de dışarı doğru sendeledi. Neredeyse yere yuvarlanacakken son anda toparlandılar. "Tanrım," dedi derin bir nefes alarak. "Daha önce orayı kullanmak zorunda kaldın mı?" dedi çıktıkları deliği göstererek.

"Birkaç kez," dedi Aleka yüzüne bakmadan. Gregg'in tam tahmin ettiği gibi kızarmıştı. Belki havasızlıktan, belki de yakınlıklarından dolayı. Her şekilde konuyu sürdürmeye niyetinin olmadığı belliydi. Çantasını alarak omuzlarına geçirdi. "Gidelim hadi," deyip, mağaraya girdikleri yöne doğru yürüdü.

Dışarı çıktıklarında, Gregg onları bekleyen sırtlanlarla karşılaştı. "İyi iş çıkardınız," dedi en öndekine bakarak. Sırtlanlarla konuşurken kendini biraz tuhaf hissetse de, onu anladıklarını biliyordu ve bu, Gregg için yeterliydi. Hem kendi köpeği ya da balıklarıyla da konuşmuyor muydu?

"Seni uyardılar, değil mi? Uyanmanı sağlayan buydu."

Aleka ve Gregg yürümeye başladıklarında, sırtlanlar yeniden görünmez olmuştu. "Öyle görünüyor. Bu yüzden sen hissedemedin." Çantasını tek kolundan çıkarıp fermuarlı gözünü açtı. "Koştuğumuza göre yolumuzun bir kısmını tamamladık sanırım."

"Aslında yolu biraz uzattık ama buna değdi."

"Tabii," dedi Gregg iç geçirirken. Delbin'in ekmeğe sardığı örtüyü açtı. Ekmeği sadece iki saniye görebilmişti. Sonrasında elinde tuttuğu tek şey, bir zamanlar ekmeğe sarılı olan örtüydü. "Hey!" diye bağırırken Aleka'ya döndü. "Biraz paylaşımcı ol."

"Acıktım," dedi Aleka sadece. Ekmeğin yarısını bölüp ona uzatırken yürüyüşünü bölmüyordu. "Buradan ilerleyeceğiz."

Ağzı dolu olduğu için kelimeleri zorlukla anlaşılıyor olsa da, Gregg işaret ettiği tarafa yürümeye başladı. Aleka, karnını doyururken uysal birine dönüşüyordu. Onun uyuşturucusu ekmeği. Zararsız ama yine de bulması zordu. Kendi ekmeğini bölerek ağzına atarken, sırtındaki kılıfta duran palalarını kontrol etti. Koşturma sırasında yerine koymuştu fakat çıkmaya fazlasıyla müsaittiler. Aleka ekmeğinden büyük bir ısırık alırken elindeki bıçağı döndürüp duruyordu. Sonunda bir silahı olduğu için keyfi yerine gelmişti.

"Mağarada bizi arayan kadını tanıyorsun, değil mi?" dedi Gregg, her ne kadar Aleka'yı kızdırmak istemese de. Keyfi yerinde olabilirdi ama hayatları tehlikedeyken, merak ettiği şeyleri aklında tutmaya devam edemezdi.

"Sizin kadar kalabalık bir topluluk sayılmayız. Yani evet, onu tanıyorum."

Gregg onun böyle bir cevap vereceğini tahmin etmişti. Elbette geçiştirmeye çalışacaktı. İlk soruşunda her şeyi ortaya dökmesini beklemek, Aleka'nın karakterine hakaret sayılırdı. "Demek istediğim, kişisel olarak. Seninle bir sorunu var gibiydi. Sadece kraliçenin kız kardeşi olduğun için değil."

"Kişiselden ziyade, olduğum konumla ilgili. Bir zamanlar olduğum konum," diye düzeltti duraksayarak.

"Parça parça anlatmazsan, ikimiz için de daha az yorucu olur ve böylece daha iyi anlaşabiliriz."

"Hiçbir zaman *daha iyi* anlaşamayacağız, dedektif. Bu bizim en iyi halimiz," dedi ağzına bir parça daha ekmek atarken. "Tüm enerjimi senin merak ettiğin konularla harcayamam. Bundan fazlasını beklememelisin." Olduğu yerde durup başını gökyüzüne doğru kaldırdı. Elini gözlerine siper ederek, güneşin konumuna bakıyordu. "Hızlı hareket etmeliyiz. Bize yeniden saldırmayacaklarının garantisi yok."

"Amazonlardan bahsediyoruz. Elbette bir dengesizlik mevcut olacak."

"Şimdi de hakaret ediyorsun demek. Dikkatli ol, bu lafların annenin kulağına falan gidebilir. Sonra ceza alırsan bizim için gerçekten kötü olur."

Gregg gülerek başını salladı. "Kim olduğuna dair elimizde on bir tane seçenek var. Hepsine tek tek soralım mı? Eğlenceli olur."

"Daha önce de söylediğim gibi," dedi Aleka gözlerini ona çevirirken. Dudağının kenarlarındaki ekmek kırıntılarını temizleyip, onları da ağzına götürdü. "Annen, doğum yapmış ve bunun kayıt altına alınmamasını sağlamış olabilir. Sonuçta seni kaçırmış. Bu yüzden kayıtlarda olmaman çok daha mantıklı."

"Mantıklı ve gerçek," dedi Gregg bir anda durarak. Gözlerini kapatıp elini yüzünde dolaştırdı. "Bunu daha önceden düşünmem gerekirdi. Neden kayıtlı olsun ki? Sonuçta kayıtlı olanlar kraliçe Myrina'ya verildi, değil mi?" Aleka omuz silkerek onu onayladı. Gregg o zaman Aleka'nın kayıtlardan bahsetmesinin neden bu kadar uzun sürdüğünü anladı. Çünkü o da emin değildi ve bu yüzden anlatmak istememişti. Fikrini neyin değiştirdiğini kim bilebilirdi? Myrina'ya verilen bebekler koper topluluğuna gidiyordu. Gregg'se insanların arasına götürülmüştü.

"Sanırım iştahın kaçtı. Onu alabilir miyim?" dedi ekmeğini gösterirken. Gregg kaşlarını çatıp, elindeki ekmeğe baktı. Sonra da başını sallayarak Aleka'ya uzattı. Aleka ikinci kez sormadan

ekmeği aldı. "Delbin'e daha fazla yapmasını söylemeliydim. Bunlar harika." Arkasını dönüp tekrar yürümeye başladı. "Kaybedecek zaman yok, dedektif. Hızlan."

"Sırf ekmeği almak için bu konuyu açtın. İşe yaradı da. Tebrik ederim." Aleka omzunun üzerinden ona bakarak güldükten sonra önüne döndü. "Sadece sorabilirdin de," dedi Gregg.

"Bir de benim eğlenceden yoksun olduğumu söylüyorsun. Sadece isteseydim, bu kadar keyifli olmazdı ki."

*

"Kraliçe böyle bir ittifak istediğine göre, sahiden çaresiz durumda olmalı," dedi Niobe, Rald'ın sırtındaki yaraları temizlerken. Banyo yapmış olmasına rağmen, Rald'ın yaraları hâlâ berbat görünüyordu. Otuz yılı aşkın zamandır evlilerdi ve savaşta ne zaman yaralansa, ondan çok kendi canı yanıyordu. Eğilip omzunu öptü. Parmaklarını daha eski olan yaralarda dolaştırırken nefes almakta zorlanıyordu. "Ona güveniyor musun?" diye sordu boğazını temizlerken.

"Ben kimseye güvenmem, Niobe. Bunu biliyorsun." Niobe kaşlarını çatarak sırtının daha hasarsız bir yerine vurduğunda Rald öksürerek güldü. Kolunu arkaya doğru uzatıp Niobe'un belini kavradı ve onu kucağına doğru çekti. "Sen istisnasın. Olabilecek her şekilde hayatımdaki en güzel istisnasın."

Niobe, göğsüne yaslanacağı sırada yaralarını fark ederek geri çekildi. Elini göğsünün üzerine koyarak tedirgin bir halde gülümsedi. "Her zaman beni yatıştırmanın bir yolunu buluyorsun ama bu sefer konuyu değiştirmeyeceğiz. Ölüme hiç bu kadar yaklaşmış mıydın?" derken elini boynundaki bıçak izlerinde dolaştırdı.

"Beni neredeyse öldürdüğün günleri unuttun mu?"

"Bu konuyu açmak zorunda mısın?" dedi Niobe gözlerini devirerek. Rald'la tanışmaları pek de hayal ettiği gibi olmamıştı. Hayatındaki en önemli adamla daha romantik bir şekilde tanışmayı tercih ederdi. En azından daha az ölümcül bir şekilde.

Rald, Niobe'un saçlarını gözünün önünden çekerken, ilgi ve endişeyle parlayan yeşil gözlerine baktı. "Özür dile öyleyse," dedi gülümseyerek.

"Hayır," dedi Niobe hemen.

Bu diyalog aralarında yıllardan beri geçiyordu. İlk tanıştıkları zamanlarda Rald ve Niobe pek anlaşıyorlardı. Düşman-dılar demek daha doğru olurdu belki. Yerel bir kabilede şefin kızıydı Niobe. Koperler onlara ilk saldırdıklarında on altı yaşından büyük değildi. Rald o zamanlar da şimdiki gibi görünüyordu. Niobe'un yüz kişiden az olan kabilesi, koperlere karşı koymuştu. Yapabilecekleri en iyi şekilde savaşmışlardı. Bir sonuç elde edememişlerdi tabii. Koperlerin saldırma amacı, kabilenin amazonlarla birlik yaptığını düşünmeleriydi. Kabile yok olursa, amazonların ittifaklarını kaybedeceklerini sanmışlardı. Niobe'un kabilesi kaybolmamıştı ve koperlerin elde ettiği tek şey, saldırdıkları halkın nefretini kazanmak olmuştu.

Kendi halkının amazonlarla bir ilgisinin olmadığını açıklamak üzere elçi olarak gönderilen Niobe'un ilk konuştuğu kişi Rald'dı. Fazlasıyla sinir bozucu bir görüşmeydi. Niobe tüm öfkesine rağmen kontrollü davranmaya çalışmıştı. Kabilesinin hayatı buna bağlıydı sonuçta. Rald ise sadece eğlenmişti. Hem de ne eğlenmek! Niobe deliye dönmüş, Rald'dan tüm benliğiyle nefret etmiş ancak konuşmayı sürdürmüştü. Koperler, kabilenin amazonlarla işbirliği yapmak bir yana, doğaüstü varlıklardan haberlerinin bile olmadığını anladıklarında, onları rahat bırakmışlardı. Topraklarından çekilmişlerdi fakat Rald'ın daha farklı bir amacı vardı artık. O da Niobe'u kazanmaktı. Uzun yıllar boyunca başarılı olamadığı ama asla pes etmediği kavgasıydı Niobe.

Bu anlardan birinde Niobe'la Rald, gerçek ve olabildiğince ölümcül bir kavgaya tutuşmuşlardı. Rald'ın zarar vermek gibi bir niyeti yoktu. Bıçak hamlelerinden korunurken, bir yandan da Niobe'un kendini yaralamasını önlemeye çalışıyordu. Bu kadar dikkatli davranmasının sonucu olarak da tam kalbinin

yanına bir bıçak darbesi almıştı. Rald o zamandan beri, özür dilemesi için diretip duruyordu. Niobe'sa bunu hak ettiğini söyleyip, özür dilemiyordu.

Kocasının yüzünü severken hatıralara dalan Niobe, eğilip alnını öptü. Dudaklarını şakağına doğru kaydırırken elini saçlarında dolaştırdı. "Bu korkakça bir saldırı değildi. Seni öldürmeye çalıştılar." Gözleri dolarken Rald'ın ölebilme ihtimalini düşündü. Vücudu soğuğa tutulmuş gibi titrerken, "Ölme," dedi.

Rald sevdiği kadını sakinleştirmek için başını sallayıp gülümsedi. "Elimden geleni yaparım." Birden dönüp onu yatağa yatırarak ellerini tuttu. Niobe ciddi kalmaya çalışarak başını kaldırdığında, Rald dudaklarını öperek yerinde durmasını sağladı. "Senin için bu kadar savaştıktan sonra kolay kolay vazgeçer miyim sanıyorsun?"

"Beni kandırarak koper yapacak kadar sinsisin. Eminim kraliçenin niyeti konusunda da gerçeği görebilirsin."

"Üzerinden kaç yıl geçti. Neden sadece unutmuyorsun? Hem koper olmaktan memnunsun sanıyordum."

"Evet ama..." Rald onu susturmak için dudaklarına yöneldiğinde, Niobe çaresizce iç geçirdi. "Beni deli ediyorsun."

"Pek bir şey değişmemiş."

*

Amazonlardan kurtulduklarından beri hız kesmeden yürüyen Gregg ve Aleka, nihayet tehlikeyi geride bırakmışlardı. En azından isyancı amazon tehlikesini. Ormanda ilerlemeye devam ediyorlar, gittikçe Myrina'ya daha fazla yaklaşıyorlardı. Bu, Aleka'yı kaçıkları amazonlardan daha fazla germişti. Gregg yürüyüşünden ve sessizliğinden anlayabiliyordu. Aleka konuştuğu zaman ne kadar sinir bozucu oluyorsa, sustuğunda bu iki kat artıyordu. İnanılmaz ama gerçektir.

"Myrina'nın seni tanımaması için adını değiştirmeli miyiz?" dedi Gregg, omuzlarını rahatlatmaya çalışarak çantasının kollarını çekti.

"İsimlerimizi soracağını mı sanıyorsun? Kendisi gereksiz sorularla vakit harcamaz. Gerçi böyle bir yerde yaşamaya başladığından beri bol bol vakti vardır herhalde." Boynunu iki yana esnetip omzunu ovuştururken Gregg'e baktı. "Kraliçenin kız kardeşi olduğumu bilmemesi gerekiyor. Belki beni tanır, ama eğer tanımazsa gereğinden fazla bilgi vermemeye çalış." "

"Bu konuda senden daha fazla tecrübem var."

Aleka bir anda durup, inanamıyor gibi gülümsedi ve Gregg'e doğru döndü. "Gerçekten merak ederek soruyorum; nasıl?"

"Sen insanların arasında sadece bir göreve çıktın," dedi işaret parmağını kaldırarak. "Kabul ediyorum, harika yalan söylüyorsun ve bazı ipuçları dışında seni insan zannedebilirdim. Belirtmem gerekir ki, bu ipuçları gözden kaçamayacak kadar devasaydı. Kendi aranızda da bazı şeyleri saklıyor olabilirsiniz ama kişiliğinizi ve ne olduğunuzu değil. Bana gelecek olursak, sayısız göreve çıktım ve birçok kimliğe büründüm. Emin ol, yalan söylemeyi de, başka biri gibi davranmayı da iyi biliyorum."

Aleka gergince bileğine dolamış olduğu kumaşın ucuyla oynadı. "Göreceğiz, değil mi?" dedikten sonra arkasını döndü.

Ormanın içinden geçen dar bir patikadan saatlerce yürüdüler. Patika bitmek üzereyken Gregg ani bir heyecan hissetti. Tıpkı bu sabah uyanmadan önce olduğu gibiydi. Sadece iki saniye sürmüştü ve ardından sırtlanların bağırıltılarını duydular. Gregg ve Aleka aynı anda bıçaklarını çekip, birbirlerine sırtlarını dönerek etrafı gözlediler. Tehlikenin nereden geldiğini anlamaya çalışıyorlardı fakat tek bir yaprak bile kıpırdamıyordu.

"Ne hissediyorsun?" diye sordu Aleka bıçağı çevirip içe doğru alırken.

"Hiçbir şey," dedi Gregg net olarak.

İçinde boşluktan başka bir şey yoktu. Tuhaf bir şekilde korku bile hissetmiyordu. Bunun iyi bir şey olmadığını düşünüyordu ki, Aleka'nın küfrettiğini duydu. Muhtemelen koşmaları gerektiğini söyleyecekken, duydukları hareketlenmeyle ikisi de olduğu yerde donup kaldı. Boğazları kesilmiş üç sırtlan ayaklarının

dibine atıldığında, Aleka nefesini tutarak başını kaldırdı. Gregg gözlerini sırtlanlardan ayıramıyordu. Niobe'un sırtlanları ölmüştü ve onun bunu hiç de iyi karşılamayacağına emindi. Bu manzara, amazonlarla koperler arasında bitmek bilmeyen bir savaşın başlangıcı olabilirdi.

Uydu telefonu titremeye başladığında, Gregg kaşlarını çatarak gözlerini kapadı. Arayanın Niobe olduğuna şüphe yoktu.

"Silahlarınızı bırakın! Hemen!"

Gregg gözlerini açıp Aleka'ya baktı. "Bu sesi tanımıyorum," dedi sessizce. Görünen o ki, Aleka da şaşırmıştı. "Kim olduğunı biliyor musun?"

"Umarım tahmin ettiğim şey değildir," dedi Aleka bıçağını yere atarken. "Söylediğini yap."

Gregg bıçağını bırakmayı düşünmüyordu fakat Aleka'nın davranışı kararını sorgulamasına neden oldu. Aleka bu kadar çabuk teslim oluyorsa, başka bir seçenekleri yok demekti. Bıçaklarını atıp ellerini havaya kaldırdığına göre, kaçmaya da niyeti yoktu. Bu durumda, karşısındakiler isyancı amazonlar değildi.

"Kızı dinle, delikanlı. Öyle ya da böyle götürüleceksiniz. Bunu ayaklarınızın üzerinde yapmak istiyorsanız silahlarını at."

Başka bir ikna konuşmasına ihtiyacı olmayan Gregg bıçaklarını bıraktı. Ayakkabısının içindeki kılıfta bulunan bıçağı haricinde, görünen tüm silahlarını önüne atmıştı. Ellerini havaya kaldırarak bittiğini belli ederken, "Tam olarak nereye gideceğiz?" diye sordu.

"Önden buyur."

Eğer yolları kesilmeseydi ilerleyecekleri patikada yürümeye başladıklarında, Gregg ne olduğunu anlamıştı. Sırtlanları öldüren ve onları silahsız bırakan bir amazondu fakat topluluktan biri değildi. Arkalarındaki eski kraliçe Myrina olabilir miydi? Yolu bitirdiklerinde, Aleka ağaçların arasından yürümeye devam etti ve eski bir evin önünde durdu. Ev eski, gösterişli ve sağlamdı. Tıpkı kraliçenin merkezdeki evi gibi taştan yapılmıştı. Evin etrafını çevreleyen yüksek koruma duvarlarının

üstünde mızraklar duruyordu. Kule demek daha doğru bir tanım olabilirdi. Bir zamanlar amazonların kraliçesi olan biri için çok uygundu.

"Myrina bizi evine böyle mi davet ediyor?" dedi Gregg, Aleka demir parmaklı kapıyı iki elini kullanarak açarken.

"Sana tuhaf biri olduğunu söylemiştim. Bence başlangıç için fena sayılmaz. Asıl düşünmen gereken kısım, içeri girdikten sonra ne olacağı."

İkisi de durup ihtişamlı eski eve baktı. Taştan kule, korku filmlerinden fırlamış gibiydi. Tam şu anda arkasında yükselen bir dolunay ve etrafında uçuşan kargalar olsaydı, fazlasıyla bütünleşmiş görünürdü. Ama gün ışığındaydılar, yeterince karga yoktu ve ay dolunay değil hilaldi. Buna rağmen, içeri girme konusunda ikisinin de gönüllü olduğu söylenemezdi.

"Arkanızı dönmeye zahmet etmeyin, çocuklar. Kapıyı açıp içeri girin. Hemen peşinizdeyim."

"Rahatlatıcı bir düşünce," dedi Gregg tahta kapıyı iterken. Gıcırdayarak açılan kapı, onları uzun, boş ve yeterince aydınlık bir koridora sokmuştu. Ulaşamayacakları kadar yüksekte olan geniş pencereler, içeri güneş ışığını ve sadece gökyüzünün görüntüsünü alıyordu. Koridorun sonundaki merdivenlere doğru ilerlerken, başka bir kapı ya da çıkış olmaması Gregg'in dikkatini çekti.

"Durun! Çantalarınızı çıkarıp, ayağınızla köşeye itin." Aleka söyleneni yaparken Gregg tereddüt edince, kadın iç geçirerek güldü. "Söylediklerimi tekrarlamamı sağlarsan, bu sadece vakit kaybı olur. Başka bir seçeneğin yoksa, önündekini kabul etmelisin."

Gregg başını yana doğru çevirip, az da olsa onu görebilmeye çalıştı. Ancak kadın dikkatli ve zekiydi. Buna izin vermeden konumunu değiştirince, Gregg çantasını çıkarıp Aleka'nınkinin yanına tekmeledi. "Myrina sen olmalısın," dedi.

"Merdivenlerden çıkıp ilk kapıdan içeri girin ve bekleyin."

Yukarı doğru kıvrılarak çıkan taş merdivenlerde yürürlerken Gregg, Aleka'ya baktı. "Bu öldürülmeyeceğimiz anlamına mı geliyor?"

"Şimdilik oynamaya karar vermiş gibi."

Merdivenlerden çıktıklarında kadının söylediği gibi ilk kapıdan içeri girdiler. Oldukça geniş olan oda, kraliçeninkine benziyordu. Uzun bir masa, rahat bir koltuk ve küçük pencereler... Odaya girdikleri anda kapı arkalarından kapandı. Gregg etrafına bakarken kulağının üstünü kaşıdı. Myrina'nın akli başında biri olduğunu umdu. Eğer gözünü intikam ve hırs bürümüşse, yardım tekliflerini kibarca geri çevirmeyeceği kesindi. Gregg ve Aleka'yı öldürüp, uyarı olarak da parçalarını gönderebilirdi. Açıkçası, sinirli birine dönüşmesi gayet mantıklıydı. Erkek çocukları öldürmek yerine yaşamalarını sağladığı için topraklarından kaçmak zorunda kalmış bir kraliçenin, halinden memnun olacağını ummak, iyimserlikten başka bir şey değildi.

Aleka pencerelere doğru yürüyüp camı açmaya çalıştı. Ancak camı açabilse bile, ardındaki demir parmaklıklarla hiç şansı yoktu. "Ne yapmaya çalışıyor?" diye mırıldanırken, arkasını dönerek odada dolaşmaya başladı.

"O istemediği sürece buradan çıkamayacakmışız gibi hissetmeye başladım."

"Hislerine güvenebileceğimiz kimin aklına gelirdi?" dedi Aleka koltuğu incelerken. Başını eğip hafifçe kokladıktan sonra doğrularak Gregg'e döndü. "Her ihtimale karşı çıkmanın bir yolunu bulmalıyız." Derin bir nefes alıp başını yana doğru çevirdi. "Bu koku da ne?" dedi kaşlarını çatarak.

Gregg kısa bir nefes alıp kokunun peşine düştü. Köşeye doğru yürüyüp, yerdeki ızgaraya baktı. Dikdörtgen şeklindeki havalandırma ardını gösterecek kadar geniş değildi. "Buradan geliyor," dedikten sonra gözlerini ovuşturdu. Öksürerek ayağa kalktı ve pencereye doğru yürüdü.

"Ne olduğunu biliyorum," dedi Aleka duvara tutunurken. "Direncimizi kırmak istiyorlar. Gereksiz fakat akıllıca." Gregg

dirseğini kullanarak camı kırmaya çalışırken, Aleka gözlerini devirdi. "İşe yaramaz, dedektif." Ardından elinin tersiyle ağzını ve burnunu kapatıp öksürmeye başladı.

Gregg onun yanına gidip, omzuna dokunarak oturmasını sağladı. "İyi misin?" diye sordu. Aleka başını öne doğru sallarken gözleri kapanmıştı. "Uyanık kal!" dedi Gregg ve kapıya doğru yürüdü. Gözleri bulanık görmeye başlamıştı. Öksürerek duvara tutundu. Tekrar hareket ettiğinde kapıya ulaştı. Alacağı sonucu bilmesine rağmen kapıyı açmaya çalışırken, nefesini tuttu.

"Kapıyı kilitlemeyecek kadar aptal olduklarını mı sanıyorsun?"

"Denediğim için beni suçlayabilir misin?" Aleka'nın yanına dönüp bileğine uzandı. Gücü yeterince yerinde olmasa bile kolunu geri çeken Aleka, Gregg'e vurmaya çalıştı. Aleka'nın bu doğal tepkisine alışmış olan Gregg şaşırmamıştı bile. "Sana yardım etmeye çalıştığımı ne zaman anlayacaksın acaba?" diye homurdanırken, parmaklarını kavrayarak bileğindeki kumaşı çözdü. "Bunu ağzını ve burnunu kapatmak için kullan," dedi eline tutuşturarak. Aleka ona gözlerini kısarak şaşkın bir halde bakarken, Gregg sabırsızca Aleka'nın elini kaldırıp yüzüne bastırdı. "Böyle tut!" Aleka başını sallayarak kumaşı yüzünde tutarken, diğer eliyle Gregg'i işaret etti. "Ben mi? İkimizden biri bayılacaksa bu, amazonları daha az tanıyan olmalı, öyle değil mi?"

Onları sersemleten gazın geldiği ızgaradan yukarı püsküren hava, ikisinin de ayağa kalkmasına sebep oldu. Gregg daha rahat nefes almaya başladığını ve gözündeki bulanıklığın geçtiğini fark edince, kaşlarını çatarak dumana doğru yürümeye başladı. Ancak Aleka kolunu tutup, olduğu yerde durmasını sağladı. "Ne yapıyorsun?" dedi. Elini indirmediği için sesi boğuk çıkıyordu.

Kapı yavaşça açıldığında, ikisi de dikkat kesilerek daha dik durdu. Aleka, ağzına bastırdığı kumaşı yeniden bileğine dolaayıp bağlarken derin nefesler alıyordu. Önce onları bayıltmanın eşiğine getiren bir gaz vermişler, ardından da rahat nefes

almalarını sağlayacak buhar göndermişlerdi. Gregg bu sistemin nasıl yürüdüğünü düşünmeye bile kalkmadı.

"Bu karışıklık için kusura bakmayın," dedi ormandaki kadın içeri girerken. "Vücudunuzda zehir barındırmadığınızdan emin olmak zorundaydım." Arkasını döndü ve birkaç adım attıktan sonra tekrar Gregg'le Aleka'ya baktı. "Gelmiyor musunuz?"

Kadının arkasından yürümeye başladıklarında Gregg, Aleka'ya baktı. Daha iyi görünüyordu fakat kızaran gözleri nemlenmişti. En azından ikisi de yürüyebilecek durumdaydı. Kadın, koridordan geçip başka bir kapının önüne doğru yürümelerini işaret etti. Birçoğu örülmüş uzun saçlarının yarısını toplamış olan amazonun tek elinde tuttuğu yay ve ok, Gregg'in birçok amazonda gördüğünden daha büyüktü. Kadının uzun boyu göz önüne alınacak olursa, belki de onun için en normaliydi. Yüzünde, boynunda, kollarında ve vücudunun görünen diğer yerlerinde sayısız yara izi vardı. Gregg onun Myrina olduğundan hâlâ emin değildi ama bu kadının başka bir amazon olması işleri daha da karıştırdı. Aleka'nın söylediği kadarıyla, Kraliçe Myrina topraklardan kaçtığında kimse peşinden gitmemiştir. Bu durumda karşılarındaki amazon bir haindi.

Gregg kapıdan içeri girmeden önce, Aleka'nın dikkatle kadına baktığını gördü. Gözleri hâlâ bulanık görüyor olmalıydı, çünkü karşılarındaki kadını tanımakta güçlük çekiyordu. "Asteria," dedi birden doğrularak. "Seni hain düzenbaz!"

"Hain olan ben değilim, kızım. Şimdi içeri," dedi kadın başıyla odayı işaret ederken.

Aleka odaya girerken arkasını dönmüş, gözlerini Asteria dediği kadından ayırmamıştı. "Myrina'ya ne zamandır yardım ediyorsun?"

"Ne zamandır mı? Ona yardım etmeyi hiç bırakmadım ben. Gerçek kraliçeler birden yok edilemez. Bunu anlayamayacak kadar gençsin."

"Öyleyse kraliçen topraklarımızdan kaçtığında neden takip etmedin? Onu savunmak için neden bir şey söylemedin?"

"Bu şekilde ona daha fazla yardımcı olacağımı düşündüm. Haksız sayılmam, değil mi?" Okunu yaya yerleştirerek havaya kaldırdı. "Kıyafetlerinizi çıkarın," dedi.

Gregg'in beklediği şey kesinlikle bu değildi. Tabii Aleka'nın da. Penceresi olmayan ve duvarlardaki gaz lambaları sayesinde loş bir şekilde aydınlatılmış odaya bakarken dikkatini çeken tek şey, küçük bir oda genişliğinde olan kafesti. Demir parmaklıkları olan kafes yere sabitlenmişti. Gregg, medeni bir görüşme olmayacağını zaten biliyordu fakat böylesi... Biraz fazla olmuştu.

"Bakın, oklarımı kendim yapıyorum. Belki fark etmişsinizdir." Başını yavaşça eğerek taştan oyulmuş ok ucuna baktı. "Gerçekten nadirdir ve bir kere kullandığım zaman tekrar eski haline döndürmem biraz zaman alıyor. Demek istediğim, gereksiz yere oklarımı kullanmayı sevmiyorum ama beni biraz daha zorlarsanız, harcadığım tüm çabayı unutabilirim."

Aleka ve Gregg birbirlerine baktıktan sonra, üzerlerindeki kileri çıkarmaya başladılar. Asteria memnun bir şekilde başını sallayıp yayını indirdi. "Sapıkça bir keyif aldığımdan değil. Sadece üzerinize saklanmış silah var mı diye görmem gerekiyor." Gregg pantolonunu çıkardığında, tek kaşını kaldırarak iç geçirdi. "Görünen o ki varmış. Bıçağı yere koyup bana doğru it."

Gregg söyleneni yaparken, Aleka da el bileğine sakladığı bıçak için aynısını yaptı. Asteria'nın daha fazla konuşmasını önlemek için saçlarını bile kazıtabilirmiş gibi görünüyordu. Anlaşılan Asteria onu tanımamıştı ama Aleka kadının kim olduğunu biliyordu. İç çamaşırlarıyla kalana kadar soyunduktan sonra, Asteria arkalarındaki kafesi işaret etti.

"Bu hiç hoş değil," dedi Aleka kapıdan geçerken. "Kafes-teyim. Yine."

Asteria kapıyı itip kilitledikten sonra, elindekileri bırakarak Aleka'ya baktı. "Arkanı dönüp parmaklıklara yaklaş," dedi. Aleka kadının ne yapacağını anlamış olacaktı ki, birden bileğini kavrayarak Asteria'nın beline doğru baktı. İtiraz etmesinin ya da olduğu yerde durmasının faydasız olduğunu fark ederek

derin bir nefes aldıktan sonra, köşeye kadar yürüyüp arkasını döndü ve ellerini parmaklıklardan dışarı uzattı. Asteria belindeki kemerden kelepçeyi çıkardı. "Söylediklerimi yaptığınız zaman iyi anlaşılabiliyoruz, değil mi?" dedi gülümseyerek Gregg'e göz kırparken. Aleka'yı kelepçelemeden önce bileğindeki kumaş parçasını çekiştirdi. Kaşlarını çatarak yutkunan Aleka bir şey söylememeyi başarmıştı.

Gregg öne çıkıp boğazını temizledi. "Bileği kötü yaralı. Bandajı o yüzden sardık."

"Sorun değil. Kalabilir." Kelepçeleri takıp kafesin diğer tarafına yürüdü. Yerdeki kıyafetlerin ceplerini kontrol ettikten sonra, bıçakları üzerine yerleştirdi ve giysileri onlara doğru attı. "Giyinebilirsiniz. Sabırlı olun ve bekleyin. Kraliçe sizinle görüşecek," derken arkasını döndü.

"Beni neden kelepçelemedin?" diye sordu Gregg merakla.

"Dönüşüm aşamasında olan bir kopersin ama uzun bir süre daha insan gibi düşüneceksin. Ve ben insanları tanırım," dedi Gregg'e bakarken. Yüzünde hafif bir gülümseme vardı. "Özellikle de senin gibi insanları. Kızın kelepçeleri bileğinde, seninkilerse burada," dedi şakağına dokunarak. "Ve senin kelepçelerinin onunkilerden daha tehlikeli," derken gözlerini kısa bir an Aleka'ya çevirmişti.

Asteria kapıyı arkasından kilitleyerek onları yalnız bıraktıktan sonra Gregg, Aleka'ya döndü. "Ne demek istediğini anlayabildin mi?"

"Serbest kalsan bile, beni burada bırakıp kaçmayacağını söyledi." Yere oturarak bacaklarını kendine çekti. Omzunun üzerinden arkasına bakıp, kollarının daha rahat durmasını sağlamaya çalıştı. "Ya da kendi isteğinle burayı terk etmeyeceğini. Merakın herkes tarafından fark ediliyor, dedektif."

Gregg parmaklıklardan uzanarak kıyafetlerini aldı. Pantolonunu, gömleğini ve ayakkabılarını giyerken, içinde bulundukları kafesi ve odayı incelemeye devam etti. Tek bir zayıf nokta bulursa kendini daha iyi hissedecekti. Elini saçlarının

arasından geçirirken Aleka'ya baktı. Sahiden de onu burada bırakıp kaçamazdı. Hem buraya kaçmak için gelmemiştir. Hayatları tehlikede olmadığı sürece elbette. Diğer yandan, Asteria onu kelepçelemiştir. Bu durumda Aleka'nın Gregg'i bırakıp kaçabileceğini düşünüyor olmalıydı.

"Sen yapar mıydın?" dedi Gregg iki eliyle parmaklıklara tutunarak ileri geri sallarken. Tek santim bile oynatamamıştı.

"Neyi?" diye sordu Aleka kısık bir sesle.

"Kelepçeli olan ben olsaydım ve sen kurtulsaydın, tek başına kaçarmıydın?"

"İnan bana, denemek istemezsin."

"İstemiyorum ama soruyorum," derken ona doğru döndü.

Aleka başını arkasındaki demirlere vurup dudaklarını birbirine bastırdı. "Cevap verirsem beni rahat bırakacak mısın?" Gregg başını salladığında Aleka soğuktan ve susuzluktan çatlamış dudaklarını ıslatarak iç geçirdi. "Kurtulabilecek durumdaysan bırakmazdım. Birlikte çalıştığım kimseyi arkada bırakmam."

"Evet, hatırladım. İlk tanıştığımız zamanlardaki gibi, değil mi?"

"O zaman seninle değil, sana karşı çalışıyordum. Bunlar birbirinden farklı şeyler."

Gregg dudaklarını aralamıştı ki, ne söyleyeceğini unutarak kaşlarını çatmıştı. Aleka'nın oturduğu yerden yayılan kanı görünce, yanına giderek dizinin üzerine eğildi. "Yaralasin," dedi. "Kafanı vurmandan anlamam gerekirdi." Omzunu tutarak kanamanın sebep olduğu yarayı görmeye çalıştı. Kanın sağ bileğinden avucuna, oradan da zemine aktığını gördüğünde ayağa kalkıp diğer tarafına geçti. "Kelepçenin içinde ne var?" diye sordu.

"Üç tane iğne. Bileğime batıyorlar ve gidip geldikçe daha derini kesiyorlar."

"Neden?" dedi Gregg kanamayı durduracak bir şey bulmaya çalışırken.

"Kelepçeyi çıkarmamam için. Uğraşmayı kes, dedektif. Daha çok canımı acıtiyorsun." Uzaklaşması için onu omzuyla

itti. Gregg omzunu tutarak sabit durmasını sağlarken kelepçeyi inceledi. Aleka başını geri yaslayıp ne yaptığını görmeye çalıştı. "Onu çıkartamazsın. İşin ironik yanını öğrenmek ister misin?" dedi nefes nefese yutkunarak. "Aynı kelepçeyi kraliçe ve adamları üzerinde kullanmıştık. Sanırım bunu hak ettim."

"Bunu bilmenin yardımı dokunmuyor." Ellerini düzgün bir şekilde yere koyup, hareket etmemesini sağladı ve yanına oturarak yüzüne baktı. "Ölümü kabullendiğin için mi bu sakinliğin? Myrina'ya ulaşmanın ne kadar önemli olduğunu herkesin anlamasını başarırsak, ölüm cezası almamanı sağlayabilir miyiz?"

"Faydasız," dedi Aleka başını iki yana sallayarak. Kaybettiği kan, üzerine oturduğu taş ve muhtemelen kıyafetlerinin olmaması yüzünden üşüyüp irkildi.

"Aleka..."

"Neden öleceğim biliyor musun?" dedi Aleka birden ona bakarak. "Myrina'yı bulup amazon topraklarına götürdüğüm için değil. Tabii bunu yapabilirsem. Ama ilk sebep bu olmayacak," dedi burnundan soluyarak. "Kardeşim beni öldürmek zorunda, çünkü amazonlara ihanet ettim."

"Nasıl?"

"Sana kefil oldum, dedektif. Daha iyi bir sebep gerekli mi sahiden? Doğruyu söylediğine ve koperlerin senin bildirdiğin günde saldıracağına inandım. Hayatımda ilk defa birine kefil oldum. Yalan söylemen halinde ortaya çıkacak sonuçların sorumluluğunu almayı da kabullendim. Çıkan sonuç ne peki? Bize yalan söyledin, halkımızdan on yedi kişiyi kaybettik ve bir isyan çıktı. Tüm bunlardan ben sorumluyum. Kraliçenin, adamlarının ve komutanlarının gözü önünde bunu kabul ettim. Anladın mı?"

Gregg yüzünü sıvazlayarak iç geçirdi. Durumun bu kadar kötü olduğunu fark etmemişti. Aleka sahiden ona kefil mi olmuştu? Onu rehin almadan önce de bunu söylemişti fakat Gregg inanmayı reddetmişti. Bunu yapacağını asla tahmin etmezdi. "Sanırım özür dilemem bir şeyi değiştirmez."

"Doğru bildin," dedi Aleka sessizce. Gözlerini kapatıp başını demirlere vurarak inledi. Gregg başını tuttuğunda Aleka gözlerini açarak ona baktı. "Söylememde bir sakınca var mı bilmiyorum ama hayatımı mahvettin," dedi sakın bir halde.

Gregg bir daha demirlere vurmaması için Aleka'nın başını tutarken, kulağının arkasındaki kan lekesini başparmağıyla sildi. "Bir sakıncası yok, prenses. Ne de olsa sen de benimkini altüst ettin," dedi aynı sakinlikte. Aleka tepki veremeyecek kadar yorgundu. Bu yüzden sadece aklını başında tutmaya çalışıyor ve Gregg'e bakıyordu. Gregg'in dikkati bir kez daha dövmelerine doğru kaydı. "Bu şekillerin sırrından bahsetmek ister misin? Yeteri kadar zamanımız var."

"Uykum geliyor. Çok kan kaybettim, değil mi?"

Gregg başını sallarken, Aleka'nın çenesini tutarak gözlerine bakmasını sağladı. Son iki gündür kaybettiği kanı kazanması biraz zaman alacaktı. Vücudu kendine gelemeden üst üste aldığı yaralar, Aleka'nın direncinin daha kolay kırılmasına sebep oluyordu. "Başka bir şeyden bahsetmek ister misin?" diye sordu onu uyanık tutmaya çalışarak.

"Bilerek yakalandım," dedi Aleka bir ayağını öne doğru uzatırken. Mortem'in kırbaç ve bıçaklarla öğrenemediği şeyi birden ortaya döküvermişti. Bundan kendi de memnun görünmüyordu fakat konuşmak istediği belliydi. "Kraliçenin haberi yoktu. Sizin saldırdığınızı öğrendiğimizde bana o kadar kızdı ki, bağıramadı bile. Ben de kaçtım. Yani... topluluktan değil elbette. Kraliçenin öfkesinden. Eğer hatamı telafi edersem beni affeder diye düşündüm."

"Bu yüzden aramıza girmek için karşıma çıktın. Seni öldürmeyeceğimi biliyordun." Aleka sadece omuz silkti. Gregg arkasını dönüp onun kıyafetlerini aldı ve üzerini örtmeye çalıştı. "Rein seni kurtarmayı denedi."

"Onun da haberi yoktu." Gregg kaşlarını kaldırdığında Aleka başını salladı. "Biliyorum, en azından ona söylemem gerekiyordu. Ama sana çok öfkelenmiştim. Düşünmeden hareket ettim."

"Benden kurtulmak için neredeyse kollarını kırıyordun."

"Kolayca teslim olsaydım inandırıcı olur muydu?"

"Olmazdı," dedi Gregg ona hak vererek. Şimdi her şey daha mantıklı görünüyordu. Aleka'yı yakaladıklarında, onun yeterince çaba göstermediğini düşünmeden edememişti. Diğer yandan, Aleka bilerek tutsak edilseydi, kraliçe en başta koperlere saldırmayı için amazonları yollamazdı. Onları durdurmasının tek sebebi, Aleka'nın durumunu öğrenmesiydi. "Ayağa kalk. En azından pantolonunla ayakkabılarını giyebilirsin." Kolunu tutarak kendisiyle birlikte kaldırdı.

Aleka sırtını demirlere yaslayarak bedenini yukarı itmişti. Gregg pantolonunu giymesine yardım ederken tekmelemeye kalkmadı. "Bu hiç olmamış gibi davranacağız," dedi.

Gregg gülümseyerek başını salladı ve pantolonunun belini bağladı. "Bence aşılılması gereken bir sınırı aştık. Bu konu hakkında ne düşünüyorsun?"

"Yardımseverlikten yoksun çıkarcının teki olduğunu."

"Sormamam gerektiğini biliyordum. Benim hatam."

Yere eğilip ayakkabılarını düzeltti ve giymesi için önüne itti. Aleka ayakkabılarını giyerken, Gregg başını çevirerek kapıya baktı. İki farklı ayak sesinin odaya doğru yaklaştığını duyuyordu. Aynı zamanda, konuşmaları da kaç kişi olduklarını anlamasını sağlamıştı. Kapıyı açan kadın orada beklerken, Asteria içeri girip kafese yaklaştı.

"Kraliçe sizinle görüşmeye hazır." Belinden çıkardığı anahatarla kafesin kilidini açtı. Sonra da Aleka'nın kelepçelerini çözdü. "Aşırı önlemleri görmezden gelin. Neden bu kadar dikkatli davranışımızı anlıyorsunuzdur." Cebinden çıkardığı sargı bezini uzattı. Aleka ellerini önüne getirerek kanayan bileğini tutarken, Gregg kadının uzattığı bezi aldı. Elini belindeki bıçağının üzerine koyan Asteria birkaç adım geri çekildi. "İki dakikanız var. Kraliçe bekletilmekten hoşlanmaz."

"Ziyaretçisi çok mu oluyor?"

Gregg sargı bezini bileğine dolarken başını iki yana salladı. Aleka'nın, sırf kendini tutamadığı için sarf ettiği bu sözler yüzünden sayısız kez ceza aldığına emindi. Şu anda ölümle yaşam arasında bir yerdeydiler ve Aleka biraz olsun susmayı beceremiyordu.

Asteria-neyse ki-Aleka'ya cevap vermeden işlerinin bitmesini bekledi. Gregg, Aleka'nın bileğini sardıktan sonra, yerdeki tişörtünü alıp ona uzattı. Aleka tişörtünü giyip, ayakkabılarını bağladı ve doğruldu. Ardından sanki hiç saldırıya uğramamış, kan kaybetmemiş ve silahsız değilmiş gibi kafesten çıktı. Gregg, çoğu zaman edindiği cesaretin Aleka'dan geldiğini düşünmeye başlamıştı. Ona göre, ölümüne sadece birkaç gün kalmıştı, hatta belki daha az... Ama buna rağmen, buranın patronuymuş gibi davranmayı iyi biliyordu. Tuhaftı ama Gregg onunla olduğu için memnundu ve Aleka ne düşünürse düşünsün, ölmesine izin vermeyecekti. Daha fazla *Amazon kuralları önemlidir!* saçmalığı dinlemeyecekti.

Kapının yanından geçerken, diğer amazon karanlığa çekilmişti. Aleka gözlerini kısarak kadına dikkatle baksa da bir şey söylemeden önüne dönmüş ve yürümeye devam etmişti. Gregg'in siluetinden gördüğü kadarıyla, kısa boylu ve silahla donanmış biriydi. Görevi, ikisi içerideyken kapıyı gözlemekti muhtemelen.

"Yerine dönebilirsin, Loise," dedi Asteria kapıyı kapatırken.

"Loise mi?" dedi Aleka birden dönerek. Karanlıktan çıkan kadın, Aleka'ya el sallayarak merdivenlerden indi. Aleka dişlerini sıkarken gözlerini Asteria'ya çevirdi. "Onu tanıyorum. Eskiden Myrina'nın adamı değildi."

Asteria omuz silkip, koridorda yürümeye başladı. "Ne yani, herkesin Thalestris'ten memnun olduğunu mu sanıyorsun? Kadın güç delisi ve yönetmekle ilgili bildiği her şey Myrina'dan gördükleri. Uygulamadaki başarısızlığını tartışmaya bile değmez."

Gregg, Aleka'nın kolunu tutarak adımlarını hızlandırmasını engelledi. Başını sallayarak ona sakinleşmesini söylemeye

çalışırken, Aleka da bunun için çabalıyor ve kendini güçlükle kontrol altında tutuyordu. Asteria ve buradakiler kendi kraliçelerini korumaya o kadar odaklanmışlardı ki, ne Aleka'yı tanıyabilmişlerdi, ne de amazon topraklarında çıkan isyandan haberleri vardı.

Verdikleri gazla onları sersemlettikleri odanın önünde durup içeriyi işaret etti. "Girin. Sizi bekliyor."

Aleka adım atmayınca, Gregg uzanıp kapıyı açtı ve ikisini yalnız bırakmamak için ilk önce Aleka'nın girmesini bekledi. Asteria'nın söylediği gibi, Myrina onları bekliyordu.

12. BÖLÜM

'ESKİ BİR DOST'

Rahat koltuğuna oturmuş olan Myrina, üzerinde duman tüten bardağı dizine yaslamıştı. Gregg o tarafa çok fazla bakamamıştı, çünkü dikkati koltuğun iki yanında oturan panterler tarafından dağılmıştı. Uysal bir şekilde onları izleyen panterler, parlak gözlerine varıncaya kadar simsiyahtı. Boyutları bir aslanla kıyaslanacak kadar büyüktü.

Myrina elini sallayarak yaklaşmalarını işaret etti. Gregg ve Aleka birbirlerine baktıktan sonra öne doğru yürüdüler. Panterler ve Myrina arasında güvenli bir mesafe bırakmayı ihmal etmemişlerdi fakat silahsız bir halde ne kadar şansları olurdu düşünmeye bile gerek yoktu. Myrina içeceğini yudumlarken, ilgili gözlerini Gregg ve Aleka üzerinde dolaştırıyordu. Kahverenginin en güzel tonundaki gözleri büyüktü ve gür kirpiklerle çevrilmişti. Gözlerinin etrafına sürdüğü savaş boyası bakışlarıyla fazlasıyla uyumluydu. Zarif bir burnu ve birbirine bastırıldığında gamzelerini ortaya çıkaran kalın dudakları vardı. Sadece kulaklarını örtecek kadar uzun olan saçları, yüzünün etrafına ve alnına dağılmıştı. Kıyafetleri, hapsedilmiş eski bir kraliçe için fazlasıyla özenliydi. Deri pantolonu, çizmeleri ve üzerinde bir sürü kayışın yer aldığı gömleği siyahtı. Kollarının ve boynunun açık yerlerinden görülen yara izleri, solmuş olmasına rağmen hemen fark edilecek kadar çoktu.

"Dönüşüm geçiren bir koper ve genç bir amazon," dedi Myrina. Sesi, kısık olmasına rağmen o kadar akışkan ve otoriter çıkıyordu ki, bir an Gregg'in gözlerinin önünde Bramwell'in görüntüsü belirdi. Richmond'daki şefi olan Daniel Bramwell, kendinden üst rütbelilerin bile saygı duymasını sağlayacak bir tavra ve ses tonuna sahipti. Parmaklarını yavaşça dudaklarına vurarak düşündü Myrina. Kıstığı gözlerini merakla Aleka'nın üzerinde dolaştırdı. "Zannediyorum ki kim olduğumun farkındasınız. Buraya bilerek geldiniz." Elini koltuğun üzerine koyup, başını çevirerek Gregg'e baktı. "Bir koperle amazonun birlik olup karşıma çıkmasını sağlayacak kadar önemli bir şeyi mi kaçırdım?" diye sorarken tek kaşını kaldırdı.

Gregg, Aleka'ya baktı. Konuşmaya hevesli olmadığını görünce, açıklama işinin kendisine düştüğünü anlayarak Myrina'ya döndü. "Amazon topraklarında isyan çıktı. Koperler saldırıdığı sırada fırsat bulan bir birlik yönetimi devraldı. Kraliçe yanında bir grupla birlikte ormanda saklanıyor ve koperlerin lideri Rald'la bir anlaşma yaptılar."

"Sandığım kadar durumun farkında değilmişsiniz," dedi Myrina. Bardağını bırakıp, koltuğun kenarlarına tutunarak ayağa kalktı. Ellerini önünde birleştirip çenesini ileri çıkararak, ikisine hitaben konuştu. "Beş yıl önce kraliçe olmayı bıraktım. Amazonların sorunları artık benim sorumların değil. Zaten yapabileceğim bir şey de yok," derken ellerini iki yana açıp yeniden birleştirdi. "Kendinizi tehlikeye attınız ve öğrenmemeniz gereken şeylere tanık oldunuz. Sanırım bu görevin getirilerini önceden kabul etmişsinizdir. Bu yüzden... Sizi öldürürsek kusura bakmazsınız, değil mi?" Gözlerini onlardan ayırmadan elini salladı. "Hayatım, kızlarımın yemeğini hazırlar mısınız?"

Odanın arka taraflarından ayak sesleri gelirken Aleka panterlere baktı. Yemeklerinin Gregg ve Aleka olduğunu anlamış gibi dudaklarını yalamaya başlayan panterler keyiflenmiş görünüyordu. "Buraya kızlarına yemek olmak için gelmedik. Bizi

dinlemek zorundasın. Daha ne istediğimizi söylemedik bile," dedi Aleka.

"Fark etmez," dedi Myrina arkasına dönmeden önce. Birkaç adım attıktan sonra duraksayıp Aleka'ya baktı. Başını yana yatırarak kaşlarını çatı. "Seni tanıyor muyum? Adın ne?"

Myrina'nın oturduğu koltuğun arkasındaki perdeler hareket etti ve başka bir amazon çıktı. Aleka, Myrina'ya kimliğiyle ilgili yalanlar söylerken, Gregg yeni gelen kadına bakıyordu. Dağılmış uzun saçlarına, zekâyla ışıldayan gözlerine ve yıllar boyunca aklına kazınmış o mükemmel yüz hatlarına... Ölü nişanlısı Dena Robinson, Myrina'nın gizli amazonlarından biriydi ve tam şu anda karşısında duruyordu.

Gregg kendini bir jölenin içine hapsolmuş gibi hissediyordu. Nefes alıp veriş, kalp atışları, göz kırpmaları, hatta zaman bile yavaşlamıştı sanki. Dena'yla karşılıklı dururlarken, aklındaki düşünceler öne çıkmak için birbiriyle yarıştıyordu. Dena da en az Gregg kadar şaşkın bir halde, yerinden kıpırdamadan ona bakıyordu. Sadece bakıyor ve bekliyordu. Gregg yeniden düzgün bir şekilde nefes almaya başladığında, Dena'nın burada olmasını mantıklı bulacaktı. Ne de olsa o da Myrina'nın adamlarından biriydi ve göreve çıkma bahanesiyle bu kulede kraliçesine hizmet etmesi çok da şaşırtıcı olmazdı. Gregg yine de Dena'yı Myrina'nın adamı olarak değil, eski nişanlısı olarak görüyordu. Tanıdığı tek Dena oydu.

"Yemek sorun değil fakat önce özel olarak konuşabilir miyiz?" dedi Dena, Myrina'ya yaklaşıp.

Kolunda hissettiği acıyla kendine gelen Gregg, gözlerini kırptırdı ve Aleka'ya baktı. "Ne?" dedi. Aleka bakışlarını Dena'dan Gregg'e çevirip, başıyla Myrina'yı işaret etti. "Evet," dedi Gregg boğazını temizleyerek.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" diye sordu Myrina ve elini arkasına doğru uzattı. "Dena'ya." Gregg dilinin ucuna gelenleri zorlukla tutabildiğinden, sadece başını iki yana salladı. Myrina kaşlarını çatıp Dena'ya baktı. Dena omuzlarını silkince,

bakışları tekrar Gregg'e yöneldi. "Kısa tutmak istiyorsanız siz bilirsiniz. Ne kadar çok konuşma, o kadar fazla zaman kaybı demek ve ben bundan pek hoşlanmıyorum." Ardından Dena'ya dönerek "İkisini de bağla. Kıyafetlerini çıkarmayı unutma. Kızlarım en iyisini hak eder," dedi ve yürümeye başladı. Yanlarından geçerken panterinin başına dokundu. Sahibine sürtünerek zarifçe ayağa kalkan panter hırlamaya başlamıştı.

Myrina odadan çıkmadan hemen önce, Asteria hızla kapıyı açıp koşturarak içeri girdi. Böyle bir kabalığa alışkın olmayan Myrina şaşırarak Asteria'ya baktı. Tam dudaklarını aralamıştı ki, Asteria-yine-onu şaşırtan bir hamleyle Myrina'dan önce konuştu. "Size söylemem gereken bir şey var. Çok önemli," derken göz ucuyla Aleka ve Gregg'e baktı. "Misafirlerle ilgili."

"Fikrim değişmeyecek," dedi Myrina kesin bir şekilde. Gregg gibi Myrina da Asteria'nın kapıyı dinlediğini ve verilen karardan rahatsız olarak içeri girdiğini anlamıştı. "Yıllar boyunca hizmet verdiğim topraklardan bir gecede kovuldum. Hiçbir şey onlara yardım etmemi sağlayamaz ve sen bu yaptığın terbiyesizliğin cezasını çekeceksin. En yakın arkadaşım olabilirsin Asteria ama bazen sınırlar konusunda anlaşılamadığımızı düşünüyorum."

"Kraliçem lütfen," dedi Asteria tek dizinin üzerine çökerek. "Beni dinlemek zorundasınız."

"Zorunda mıyım?" dedi Myrina daha da şaşırarak hiddetlenirken.

Asteria hepsinin donup kalmasına sebep olan bir cesaretle başını kaldırıp Myrina'nın bakışlarına karşılık verdi. "Evet, zorundasınız. Bana hak vereceksiniz."

Myrina daha önce Asteria'nın konuştuğunu bile duymamış gibi bakıyordu. Onun ciddi olduğunu anlaması için birkaç dakika geçmesi gerekti. Asteria geri adım atmayınca, Myrina diğerlerine dönerek elini salladı. "Bizi yalnız bırakın!"

Myrina daha cümlesini bitirmeden, Dena arkasını dönerek odayı terk etmişti. Gregg refleksiyle Dena'nın kaybolduğu yöne

atıldığında, Aleka kolunu tutup onu kapıya doğru çekti. "Dışarıda bekliyoruz öyleyse." Koridora çıktıklarında, Aleka olabildiğince odadan uzaklaşmalarını sağladı. "Ne yapıyorsun? Hesaplaşma için uygun bir an mı sence? Neredeyse panterlere yem olmak üzereyiz ve bu tavrının hiç sırası değil!"

"Kaçmayı düşünmelisiniz belki de."

Gregg arkasına baktığında, merdivenlerin başında nöbet tutan Loise'i gördü. Kaçma önerisini o kadar ciddiyetle söylemişti ki, sanki bunu sahiden yapmalarını istiyor gibiydi. İkisi de onu duymazdan gelmeye karar verdi. Gregg yeniden Aleka'ya dönüp, odayı işaret etti. "O..."

"Evet, biliyorum," dedi Aleka başını sallayarak. Gregg'in omzu üzerinden Loise'e baktıktan sonra sessizce konuştu. "Anlaşılan, göreve diye geldiği yer burasıymış. Aklıma gelmemiş değildi ama..." Dudaklarını ıslatarak derin bir nefes aldı. "Myrina'yı bizi dinlemeye ikna ettikten sonra, Dena'yla konuşma fırsatın olacak. O zamana kadar kontrolünü sağlamak zorundasın."

"Çalışırım."

"Hayatımız tehlikede. Buna odaklanırsan, eminim iyi iş çıkarırsın," dedi koluna vurarak kaşlarını kaldırırken.

Myrina ve Asteria'nın bulunduğu odadan kırılma sesleri geldiğinde, üçü de o tarafa doğru dönmüştü. Çok geçmeden Asteria içeriden çıkıp, kapıyı arkasından kapadı ve duvara yaslanarak bir elini karnının üzerine koydu. Gözlerini kapatarak soluklanırken elini salladı ve "İçeri girin. Bana öyle bakmayın," dedi.

Tekrar içeri girdiklerinde, ileri geri yürüyen Myrina birden durarak onlara baktı. Kendini sakinleştirmeye çalışarak koltuğuna otururken, başını sallayarak yaklaşımlarını söyledi. Gregg, Myrina'nın önüne doğru yürürken birkaç şey dikkatini çekmişti. Öncelikle, panterleri uysallaşmıştı ve yemek için hazırlık yapıyor gibi görünmüyorlardı. İkinci olarak, kırılan şeyin pencere olduğu yerdeki cam parçalarından anlaşılıyordu. Fark ettiği diğer şeyse, Myrina'nın artık onları öldürmek ister gibi bakmamasıydı. Bu güzel bir değişiklikti fakat şimdi bir

sorunları daha vardı; Asteria, Myrina'yı bu kadar öfkeli edilecek ve şaşırtmasına neden olacak ne söylemişti?

"Neden burada olduğunuzu anlatın!"

Gregg, belki de amazonları tanımadığından bir şey kaçırdığını düşünerek Aleka'ya baktı. Görünen o ki, Aleka da Gregg kadar kafası karışık durumdaydı. Omuz silkerek Myrina'ya hitaben konuşmaya başladı. "Kraliçe isyancı birlikleri bastırmak için sizin yardımınızı istiyor. Amazon topraklarında düzen sağlamak adına bir süre yönetime ortak olacaksınız. Yani eğer kabul ederseniz," dedi duraksayarak. Myrina tepki veremeyince, Aleka göz ucuyla Gregg'e bakıp konuşmaya devam etti. "Sizin ve yanınızdaki amazonların affedilmesi için kraliçeyle konuşabilirim."

Myrina başka bir şey düşünüyormuş gibi başını salladı ve dikkatini Aleka'ya verdi. "Kraliçe üzerinde böyle bir etkin olduğuna inanmamı mı bekliyorsun?" Aleka yeniden konuşacakken, Myrina elini kaldırarak onu susturdu. "Yaklaş," dedi şüpheli bir ses tonuyla Aleka'yı incelerken. Aleka yapabileceği şeylerin ne kadar kısıtlı olduğunun farkına vararak Myrina'ya yaklaştı. Elini uzatarak Aleka'nın çenesini tutan Myrina, başını çevirip yüzündeki dövmeyle baktı. Başparmağını yanağında dolaştırdıktan sonra gülümseyerek arkasına yaslandı ve yerine gitmesini işaret etti. "Mai Girma Kabilesi'nden Aleka. Bana kim olduğun hakkında yalan söylerken bunu hatırlayacağımı unutmuş olmalısın," dedi eliyle dövmesini göstererek. "O dövmeyi aldığında çok küçüktün..."

"On iki," dedi Aleka hemen, sanki çok küçük olmadığını söylemek ister gibi.

"Evet, on iki," dedi Myrina başını sallayarak. "Hepimizi etkileyen bir törendi. O zamandan bu zamana çok değişmişsin."

"Bize yardım edecek misin?" dedi Gregg konuya dönmelerini sağlamak için. Eğer şansları varsa Myrina, Aleka'nın yalan söylediğini ve kraliçenin kardeşi olduğu gerçeğini çok fazla düşünmezdi. Myrina dikkatini ona verdiğinde Gregg nefesini

tuttu. Kadının tam olarak kaç yaşında olduğunu bilmiyordu fakat gücü insanı tutsak edecek kadar fazlaydı.

"Bazı şartlar doğrultusunda."

Aldığı cevaba şaşırarak Gregg, ne söyleyeceğini bilemeden başını salladı. Onları panterlerine yem yapmaya hazır bir kadın, neden şimdi nefretle bahsettiği amazonlara yardım etmeyi kabul etmişti? Gregg fırsatını bulduğu ilk an Asteria'yla konuşacaktı. O da en az Myrina kadar sert olabilirdi ama neyse ki şu an tutsak değillerdi.

Şaşkınlığını üzerinden atan Aleka, "Tamam," dedi. "Kraliçeyle görüşmeye gideceğiz öyleyse. Her şey..."

"Thalestris ve adamlarının buraya gelmesi daha mantıklı olur," dedi Myrina sözünü keserek. "Söylediğine göre, ormanda bekliyorlar zaten. Benim bir kalem var, kardeşininse açık alan savunmasızlığından başka bir şeyi yok."

"Ona haber vereceğiz."

"İkiniz birden değil," dedi Myrina. Bileğindeki kayışın altını kaşırken Gregg'e baktı. "Sen burada kalacaksın. Güvence olarak düşünün. Sen," derken bu sefer Aleka'ya döndü. "Gidip kardeşine şartlarımı iletacaksın. Eğer kabul ediyorsanız, hepiniz buraya gelebilirsiniz. Yeterince yerim var. Şartlarımdan birini bile kabul etmez ya da değiştirmek isterseniz, gelmeye zahmet etmeyin."

Aleka muhtemelen iğneleyici bir şey söylememek için dudaklarını birbirine bastırırken başını salladı. Onun için, herhangi bir şeyi koşulsuz bir şekilde kabul etmenin ne kadar zor olduğunu Gregg defalarca görmüştü. Her defasında itiraz etmiş, kendi kurallarını ortaya koymuştu. Şimdi bunu yapmıyor, kendinden ve kurallarından ödün veriyordu. Sadece bunun olması bile Gregg'in gözünü korkutmaya yetmişti.

"Hemen yola çıkacağım," dedi Aleka boğuk bir sesle. Gözlerini birkaç saniyeliğine kapattıktan sonra Myrina'ya baktı. "Bizi öldürmeyeceğinizin sözünü vermenizi istiyorum."

"Yani onu mu?" dedi Myrina, Gregg'i işaret ederek. "Çünkü sen zaten ölüsün." Aleka olduğu yerde sallanarak parmaklarını kıpırdattı ve ellerini yumruk yaparak başıyla onayladı. Myrina takdir edercesine tek kaşını kaldırdıktan sonra, "Tamam," dedi. "Her ne kadar beni Aliena ilan etmiş olsanız da, ben hâlâ bir amazonum. Bir zamanlar sizi yöneten bir amazon üstelik. Kendim ve adamlarım adına söz veriyorum, bizden ona hiçbir zarar gelmeyecek."

"Benim için yeterli," dedi Aleka. "Şartlar neler?"

"Olay neyle sonuçlanırsa sonuçlansın, yanımdaki amazonlar halk arasında açığa çıkmayacak. Benim yanımda yer aldıkları için hain ilan edilmeyecekler. İsyan çıkaran amazonların cezalarını bizzat ben vereceğim ve yeni düzeni oluştururken kararları oy birliğiyle almayacağız. Bu demokrasi değil. Ben bir komutan ve liderim. Thalestris bunu kabul ederek yanıma gelsin. Kraliçe unvanı onda kalabilir. Ben bir kez halkıma hizmet ettim ve karşılığı bu oldu." Elini iki yana açarak bulundukları yeri gösterdi. "Yönetimde ne kadar süre ona yardım edeceğime ben karar vereceğim ve tüm bunlar bittiğinde artık bir Aliena olmayacağım. İstedğim zaman topraklarıma girme hakkım olacak."

"Şartlarınızı ileteneğim," dedi Aleka ve başını öne eğerek selam verdikten sonra dışarı doğru yürüdü.

Gregg, selam ya da izin gibi şeyleri düşünmeden Aleka'nın peşinden gitti. Kapıdan çıktıktan sonra onu merdivenlerden inerken yakaladı. Dokunmama kuralını umursamadan kolunu tutup, onu kendine doğru çevirdi. "Ne halt ettiğini sanıyorsun?" dedi öfkeyle fısıldayarak.

"Seni anlamak ne kadar zor, dedektif? Teşekkür edeceğini düşünmüştüm." Parmaklarını birleştirerek Gregg'in eline hızlı bir darbe indirip, kolunu bırakmasını sağladı. "Bir daha bana bu şekilde dokunursan, incinen parmaklardan daha fazlasını alacaksın." Arkasına bakmadan merdivenleri inmeye devam etti.

Gregg eline baktığında eklem yerlerinin kızardığını gördü. Karıncalanıyordu fakat acı hissetmiyordu. Aslında herhangi bir şey hissedemeyecek kadar uyuştu. Ameliyat sonrası morfinin etkisi geçmeden böyle olurdu. Boşluk. Sanki önemli bir şeyler oluyordu ve Gregg haricinde herkes bunun farkındaydı.

Merdivenleri inip dışarı çıkacağı sırada Loise önünde belirdi. "O gidebilir. Sen değil," dedi başını bir kez sağa sola sallarken. Robottan bir farkı yoktu. Gözlerindeki donukluktan hareketlerindeki sıkılığa kadar tam bir savaşçıydı. Neyse ki Gregg'in tecrübesi vardı.

"Gitmeye niyetim yok. Buraya kaçmak için gelmedik. Sadece konuşacağım," dedi ve harekete geçmeden kararı onun vermesini sağladı. Daha doğrusu karar verdiğini düşünmesine izin verdi. Loise omzunun üzerinden arkasına baktıktan sonra kenara çekilerek duvara yaslandı. "Teşekkürler," dedi Gregg kapıyı iterek dışarı çıkarken. Bahçede koşarak ilerleyip, açık duran demir kapıdan geçti. Ormanın sınırını geçip patikanın sonuna kadar gitti. Derin nefesler alırken durup etrafına baktı. Aleka'nın nereye doğru gittiğine dair tek bir iz bile yoktu. Ağaçların yapraklarından süzülerek burnunun üzerine düşen su damlasını silip arkasını döndü. Çenesini sıvazlarken avucuna batan sakallar, geçen günlerin hatırlatıcısı gibiydi.

Gregg adımlarını yavaşlatarak yürümeye devam etti. Kulenin merdivenlerinden inerek yanına doğru gelen Dena, gözlerini üzerinden ayırmıyordu. Gregg de öyle. Savaşçı kıyafeti, beline asılı kılıcı, bacağına bağlanmış bıçağı, gözlerindeki kamuflaj boyası... Tanıdık gelen tek şey, dağınık saçlarıydı. Onları toplamayı hiç sevmezdi. Gregg her seferinde dudaklarını öpebilmek ya da daha iyi görebilmek için önce saçlarını geri iterdi. Anlaşılan, amazonların bile gizli görevlerinde vazgeçemedikleri şeyleri oluyordu.

"Çantalarımızı geri alabilir miyiz?" dedi Gregg onun yanından geçerek merdivenlerden çıkarken. "Yapmam gereken bir arama var."

"Konuşmamız gerekiyor."

Sesi, kalbinin sızlamasına ve anılarının daha net renklere boyanmasına sebep oldu. Onu ne kadar da özlemişti, onu ne kadar da sevmişti ve ona ne kadar da öfkeliydi. Kendini zorlayarak konuştu. "Şimdi değil." Gregg ikişer ikişer çıktığı merdivenleri bitirip Asteria'yı buldu. "Çantalarımız nerede?" diye sordu.

Hâlâ onu bıraktıkları yerde duran Asteria, gözlerini ardına kadar açarak Gregg'e baktı. Üzerindeki şaşkınlığı atamamış gibi görünüyordu. Gregg cevap beklediğini belli ederek boğazını temizlediğinde, Asteria kelimeleri bir araya getiremeden dudaklarını araladı. Derin ve sık nefesler alırken konuşmak için çaba sarf ediyordu.

"Asteria?" dedi Dena kadının koluna dokunurken. "Benim halletmemi ister misin?" Asteria birkaç saniye Gregg'e baktıktan sonra hızla yanlarından ayrıldı. "Sanırım bu evet demek." Arkasından şaşkınca bakarken ellerini beline yerleştirdi. Asteria merdivenlerden inerken duvara tutunmak zorunda kalmıştı. Gregg amazonları anlamıyordu. Şok geçiren şaşkın bir amazonu anlamıyorsa yakınından bile geçmiyordu. Dena arkasını dönüp ona baktı. "Senin için oda ayarlayacağız sanırım. En uygun durumda olanı..." derken etrafına bakıp yanağını kaşdı ve üst kata çıkan merdivenleri işaret etti. "Buradan. Çantalarınızı alıp geliyorum."

Gregg, Dena'nın kapılardan birine girip gözden kaybolmasını izledikten sonra merdivenlere yürüyüp aşağıya baktı. Asteria'yla konuşabilseydi, kafasındaki sorulardan birini eleleyebilirdi. Bazen bu kadar meraklı olmamayı diliyordu. Her şeyi çözmek istememeyi... Ama o zaman babasının gurur duyduğu kadar iyi bir ajan olabilir miydi, emin değildi. Aralarında kilometrelerce mesafe olmasına rağmen, onu büyüten ve gerçek babası olmadığını hiçbir zaman hissettirmeyen adam Gregg'in ilham kaynağıydı. Şu an yanında olmasını ve akıl vermesini öyle çok istiyordu ki. Muhtemelen tartışılar ve Gregg kendi istediğinin olması konusunda diretirdi ama Kyne yine de aklındakini

yaptırmasının bir yolunu bulurdu. Dena'yı kaybettiğini düşündüğü zamanlarda olduğu gibi. Gregg ne kadar yalnız kalmak istemişse, Kyne o kadar yalnız bıraktığını hissettirmiş ama koruyucu gözlerini üzerinden hiç çekmemişti. Ve onun için her şeyi bırakıp, tüm ailesini başka bir şehre taşımıştı.

Kafasındaki düşüncelerle üst kata çıkan Gregg, hangi kapıdan gireceğini bilemediğinden kollarını bağlayarak beklemeye başladı. Buradaki pencereler de ulaşamayacakları kadar yüksekteydi fakat demir parmaklıkları yoktu. Sanki herhangi biri o panterlerden kurtulabilirmiş gibi. Myrina amazonları çok iyi tanıyordu ve emrinde kaç tane adamı olduğunu tahmin etmek kolay değildi. Myrina hiç tereddüt etmeden kraliçe ve adamlarını kulesine kabul etmişti. Davet ettiği amazonların sayı olarak fazla olduklarını bilip yine de böyle bir hamle yapacak kadar acemi değildi. Tanıştığı en tuhaf kadın Aleka olabilirdi fakat en korkutucu olanı Myrina'ydı. O kadında karşısındakini korkudan diz çöktürebilecek güç vardı.

"İşte," dedi Dena iki çantayı da Gregg'e uzatırken. Ağırlıkları düşünülürse, bunları tek eliyle Gregg'e uzatabiliyor olmaması gerekirdi. Gregg düşünmekten kendini alamadı; geçmişte de böyle şeyler olmuş ve fark edememiş miydi? Şimdi onların ne kadar kuvvetli olduklarını bildiği için mi çantaları böyle kolayca taşıması dikkatini çekiyordu. Dena kaşlarını çatarak başını eğdi. "Almayacak mısınız?" diye sordu tedirgin ve yumuşak bir sesle.

Gregg-kahretsin ki-bu ses tonunu hatırlıyordu. Kavga etikleri zaman, özür dilemeden hemen önce Dena'nın kullandığı tondu. Muhtemelen gözlerinde o sevecen ve heyecanlı bakış da vardı. Gregg henüz bunu görebilecek durumda değildi. Bu yüzden yüzüne bakmadan çantaları aldı ve birini omzuna astı. Yol göstermesini beklerken önüne dönmüştü.

"Kız gelene kadar burada kalabilirsin," dedi Dena hemen yanlarında duran kapıyı açarken. "Çok eşya yok ve biraz havasız ama temizdir."

Gregg odaya girerek çantaları duvar dibine bıraktı. İkili bir koltuk ve büyük bir yatak vardı. Kapalı duran diğer kapı muhtemelen banyoya açılıyordu. Eğer ardında gizli bir tünel yoksa, şimdilik Gregg'in ilgisi çekmiyordu. Koltuğa oturup, dizlerini bacaklarına yaslayarak ellerini saçlarının arasına soktu ve öylece bekledi. Çatlamış taştan oluşan zemin o kadar eski görünüyordu ki, Gregg bir kez daha bu kulenin kaç yaşında olduğunu düşündü. Muhtemelen Myrina kadar yaşlıydı.

"Gregg," dedi Dena kapıyı kapatırken. Karşısına geçip yatağın kenarına oturduğunda Gregg onun ayakkabılarını gördü. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum. Eminim soruların vardır..."

Gregg birden başını kaldırıp ona baktığında, Dena dudaklarını birbirine bastırarak sustu. "Sorularım yok, Dena." Ona bakarken yavaşça arkasına yaslandı. Hafızasını yok edebilseydi keşke. Bunu o kadar çok istiyordu ki. Karşısında duran kadınla yıllarını geçirmişti ve her bir dakikasından zevk almıştı. Kavga ettiklerinde bile, bir kez olsun onsuz yaşamayı düşünmemişti. "Ne olduğunu biliyorum. Görevdeydin. Bana yakınlaşman gerekiyordu ve bunu gayet iyi bir şekilde yaptın. Tebrikler," dedi mutsuz bir şekilde gülümseyerek. "Sonra ne olduysa görevin bitti ve bir yangın çıkararak ortadan kayboldun. Kendini ölmüş göstermek istedin ve bunu da çok iyi yaptın. Beni bir enkaza dönüştürmek pahasına başarılı bir görevdi. Sana ne diyorlar? Parani misin? Yoksa Afahi ordularından birinde mi görev alıyorsun?"

Dena, Gregg'in tüm amazonlarda şahit olduğu ifadesiz ve ruhsuz yüz hatlarına bürünürken, derin bir nefes aldı ve ellerini önünde birleştirdi. "Senin de söylediğin gibi görevdeydim. Bu durumu sen ve ben olarak kişiselleştirmeyelim. Burada olduğuna ve... gerçeği öğrendiğine memnunum. Ölümümün şüpheli görüldüğünü ve intihar notuna inanmadığını biliyorum ama seni Blacksburg'den uzaklaştırmanın tek yolu buydu. Travma yaşamak zorundaydın, Gregg. Başka türlü sen ve ailen orayı asla terk etmeyecektiniz. Seni tanıyorum."

"Beni tanımak senin sadece görevindi."

"Hayır. Bu..."

"Neden Blacksburg'den ayrılmak zorundaydım?" dedi Gregg ayağa kalkarak. Karşısına geçip ona bakarken Dena da doğruldu. "Bana bu kadarını borçlusun. Neden beni avladığını bilmek istiyorum."

"Ben sadece görevdeydim. Bana verilen emirleri yerine getirdim."

"Neden?" diye bağırdı Gregg. Dena'nın omuzlarını tutup onu duvara yapıştırdı ve orada kalmasını sağladı. Burnundan solurken öfkesi o kadar yükselmişti ki, birkaç saniye boyunca tek görebildiği karanlık oldu. Bakışlarının içine ayna tutmadığını umdu. Çünkü gördüğü şey hiç de hoş değildi. "İnsanlar arasında bulduğunuz her koperi öldürürken beni neden kaçmaya zorladınız? Hem ben koper olduğumu bile bilmiyordum. İnsan hayatı sürüyordum. Bunu biliyorsun."

"Cevaplar bende değil. Bana âşık olduğun için üzgünüm. Gerçekten üzgünüm, Gregg. Ama her şey gerçek olamayacak kadar mükemmeldi."

"Amazonları bilmiyor olabilirdim ama tamamen kör sayılmam. Âşık olan sadece ben değildim."

"Amazonlar âşık olmaz." Dena elinden kurtulup kapıya yöneldi. Gregg'in onu duvara çarpmasıyla önüne düşen saçlarını başını sallayarak geri itti ve gömleğini düzeltti. "Senin için bazı cevaplar edinmeye çalışacağım. Eğer buradan sağ çıkmak istiyorsan, Blacksburg meselesini bana bırak."

Gregg öfkesini yönlendirememiş olmanın verdiği sinirle ileri geri yürürken, Dena'nın söylediklerini zorlukla anlıyordu. "Amazonlar yalancı. Hepiniz yalancısınız." Ellerini duvara yaslanıp başını eğdi ve nefeslerini düzene sokmaya çalıştı. Kulağındaki çınlama bir türlü geçmiyordu. Sanki tam başının yanında defalarca ateş edilmişti.

"Thalestris'in kız kardeşiyle dolaştığına göre, buna alışmış olmalısın. O kız bir gün benden bile iyi yalan söyleyebilir. Tabii o kadar yaşarsa."

Gregg bağırarak, eline geçen ilk şeyi kapıya doğru fırlattı. Ancak Dena çoktan dışarı çıktığından, attığı çanta kapıya çarparak yere düştü ve içindekilerden bir kısmı dağıldı. Telefonu gördüğünde çantaları neden istediğini hatırladı. Şu anda yapabileceği tek şey, faydası olabilecek birileriyle konuşmaktı. Uydu telefonunun şifresini girerken, bulabildiği her boş alana adım atıyor, durmadan yürüyordu. Tahmin ettiği gibi, Asteria'ya yakalandıkları sırada arayan Niobe'du. Sırtlanlarının öldüğünü nasıl açıklayacağını bilmiyordu. Onlar öldükten hemen sonra aradığına göre, Niobe bunu zaten biliyor olmalıydı fakat bazı cevaplar isteyecekti. Gregg sadece güvenlik için sırtlanların öldürüldüğünü Niobe'a nasıl söyleyecekti? Bunu düşünmek, öfkesinin gölgelenmesini ve sakinleşmesini sağladı.

"Gregg," diye açtı telefonu Niobe. "Ne olduğunu anlat."

"Myrina'yı bulduk. Daha doğrusu o bizi buldu."

Derin bir nefes alan Niobe, "Tamam," dedi. Sesi boğuk ve hırıltılı geliyordu. Konuşmak için kendini zorladığı belliydi. "Önemli olan, görevinizi yapmanız. Hatta kal," dedikten sonra telefondan ayrıldı. Gregg ona böyle bir haber vermek zorunda olduğuna inanamıyordu. Tam olarak ne söylemesi gerektiğinden bile emin olamamıştı. Zihinsel olarak bağlandığın bir hayvanı kaybetmenin ne demek olduğunu tahmin etmesi imkânsızdı.

"Kanun adamı."

"Faythe?" dedi Gregg kaşlarını çatarak. Faythe mırıldanarak onaylarken, Gregg onun aynı zamanda yürüdüğünü duyabiliyordu. "Niobe iyi mi?" diye sordu.

"Sırtlanlarını ilk defa kaybetmiyor. Atlatacaktır. Koperler ya da amazonlar hayvanları öldüğünde onların yanında olur. Yani genelde," dedi sessizce. "Onları gömerler. Niobe bunu yapamayacağı için de üzgün."

"Ona sırtlanlarıyla ilgileneceğimi söyle. Şimdi Rald'la konuşabilir miyim?"

"Ben de bunu sağlamaya çalışıyorum. Sabır iyi bir özelliktir, kanun adamı. Onu edinmeye çalış."

Gregg gülerek ve bunu yapabildiğine bile şaşırarak duvara yaslandı. Faythe gerçekten ilginç bir kadındı. Bir amazon olmasına rağmen, kendini koperlere kabul ettirmişti. En tuhaf yanıysa, ne koper olduğunu söylüyordu, ne de amazon. O sanki sadece kendisiydi. Bir kimliğe ihtiyacı yoktu. Adının olması yeterliydi. Gregg, bunu yapabilmenin ne kadar zor olduğunu tahmin edebiliyordu. Faythe'in güçlü bir kadın olduğunun farkındaydı. Hem fiziksel, hem de zihinsel olarak.

Biraz daha bekledikten sonra telefon yine el değiştirmişti. Bu sefer hattın diğer ucunda Rald vardı. Gregg ona olanları sırasıyla anlatırken Rald sözünü kesmemiş, bitirene kadar beklemişti. Dena haricinde tüm olan biteni anlattıktan sonra, "Evet," dedi. "Sanırım şimdilik hepsi bu."

"Myrina'nın sizi neden öldürmekten vazgeçtiği hakkında herhangi bir fikrin var mı?"

"Asteria'yla ilgili olduğu kesin ama tahmin yürütemiyorum. Onu gördüğümde konuşmaya çalışacağım. Diğer yandan, Myrina'yla bir daha konuşsam özleyeceğimi sanmıyorum. Kadın çok ürkütücü. Kaç yaşında olduğunu biliyor musun?"

"Hayır, Gregg. Bu kabalıktır. Kadınların yaşı sorulmaz."

"Evet, elbette. Benim hatam."

"Ben de yola çıkıyorum. Aleka'yla aynı zamanda kraliçenin yanında olurum. Ormanın kaderini kadınların eline bırakamam."

Hat birden kesilince, Gregg telefonu indirerek ekrana baktı. Anlaşılan, Rald konuşmayı sonlandırmıştı. Kaba olmamaktan bahseden adama göre oldukça uygunsuz bir davranıştı. Annesinin numarasını çeviren Gregg, bir an kararsız kaldıktan sonra numarayı sildi. Akli bu kadar karışıkken onlarla konuşması daha doğru olurdu. Annesi mutlaka bir sorunu olduğunu

hissederdi ve ailesinin endişelenmesi şu anda Gregg'in isteyeceği en son şeydi.

*

"Bana yalan söylediğine inanamıyorum!" dedi Gwen bağırarak için kendini tutarken. Dolabıyla yatak arasında gidip geliyor, eline geçen rastgele kıyafetleri katlayıp çantasına yerleştiriyordu. "Bu yaptığın sorumsuzluk ve sakın kızmaya hakkım olmadığını söyleme."

"Asla böyle bir şey söylemem." Kyne koltuğuna oturarak ayaklarını yatağa uzattı. "Sormamın bir sakıncası yoksa, neden kıyafetlerini topluyorsun?"

"Gidiyorum."

"Boşanıyor muyuz?"

Gwen elinde bluzuyla öylece durup ona baktı. O kadar öfkeliydi ki, konuşamamıştı bile. Ayağını yere vururken, avucunda topladığı bluzunu Kyne'a fırlattı. "Hayır. Seminere gidiyorum. Keşke seni terk edecek kadar şanslı olsam."

"Bunu içten dilemediğini ikimiz de biliyoruz," dedi Kyne ustaca yakaladığı bluzu düzeltirken. "Ayrıca sana yalan söylemedim. Gregg aradığında burada değildin ve ben de bir daha konusunu açmadım. Cep telefonunu evde unutmadan gerektiğini hep söylüyorum. Suç bende mi oldu şimdi?"

"Konusunu açmamış olmam nasıl bir savunma? Onun için endişelendiğimi biliyorsun."

Çantasını sertçe kapattıktan sonra, yatağın kenarına tutunarak yavaşça oturdu. Aşırı sinirlendiği zamanlarda olduğu gibi, yine başına katlanılmaz ağrılar girmişti. Otuz beş yıl önce kollarının arasına bırakıldığından beri, gözlerini Gregg'in üzerinden ayırmamıştı. Fırtınanın içinden gelen kadın, minik oğlunu kollarına vermiş ve onu koruması için yalvarmıştı. Soğuktan morarmaya başlayan bebek, ıslak kıyafetlerinden kurtulup ısıtıldığında gözlerini açıp Gwen'e bakmıştı. Sebebini bilmiyordu ama daha gözleri ilk buluştuğu an Gwen onu koruyacağına söz vermişti. Sözünü gizemli kadına değil, elini tutarak küçük

parmaklarını öptüğü bebeğe vermişti. Kyne aylar boyunca ailesini ya da ulaşabileceği herhangi bir akrabasını bulmaya çalışırken, Gwen içten içe kimseyi bulamamasını dilemişti. İsteddiği olmuştu da. Bencillik ettiğini biliyordu. Belki oğlu için en iyisi gerçek annesinin yanında olmasıydı. Ama Gwen bebeğe öylesine bağlanmıştı ki, kendini onun annesi gibi hissediyordu. Otuz beş yıl boyunca her gün, Gregg'in biyolojik ailesinin ortaya çıkma ihtimalini düşünmüştü. Böyle bir şey olmamıştı ama fazlasıyla onu yetiştiren babasına benzeyen Gregg, gerçeğin peşine düşmüştü. Aradan geçen o kadar yıldan sonra üstelik.

Kyne'in boynuna dokunduğunu hisseden Gwen gözlerini kapadı. Her zaman ne kadar uzak durması ya da ne zaman yaklaşması gerektiğini çok iyi bilen Kyne, sessizce yanında oturup saçlarına dokundu. Gwen arkasını döndüğünde, Kyne gülümseyerek yüzünü öptü. "Gregg iyi olacak. Onu ben büyüttüm."

"Keşke daha iyi hissetmemi sağlayacak şeyler söylesen," diye mırıldandı Gwen kocasına yaslanırken.

"Gregg arkasında kanlı bir olay yeri bırakarak kayıplara karıştı. Küçük oğlumuz büyüyor."

"Ah, beni deli ediyorsun," dedi Gwen onun karnına vurarak. Topuz yapılmış saçlarından çıkan birkaç tutamı geri iterek doğruldu. "Bazen ona yeterince iyi bir aile olamadığımızı düşünüyorum. Otuz beş yaşına geldi, Kyne. Akli başında olması lazım ama o, bilmediğimiz bir yerde hayaletleri kovalıyor. Yangından beri..."

"Yapma." Kyne elini tutarak onu susturdu. "Gregg gayet iyi durumda. Her onaylamadığımız bir karar aldığında, yangında kalan travmanın yüzeye çıktığını düşünemezsin. Bunu atlattı ve yoluna devam ediyor. Bence sen de devam etmelisin."

"Ne demeye çalışıyorsun?"

"Gregg'in gerçek ailesini bulması, bizi terk edeceği anlamına gelmiyor, Gwen. Bu korkudan kurtulman gerek."

"Biliyorum." İstemsizce gözlerinden akan yaşları silip gülümsedi. Oğlunun, en iyisini hak ettiğinin farkındaydı ve zamanı

geldiğinde doğru kararı vereceğinden şüphesi yoktu. Gwen içindeki bu korkunun sonlanması için bile Gregg'e biyolojik annesini bulma konusunda yardım edebilirdi. "Fotoğrafını ona ulaştırabilseydik daha iyi olurdu."

"Güvenlik kamerası Gregg'i getiren kadını sadece bir karede yakalayabilmiş. Eski sistemde bu kadarını elde etmek bile büyük bir şans fakat kadın tanınmayacak kadar karanlık. Robot resim oluşturmayı ile başaramamıştım."

"Otuz beş sene önce," diye hatırlattı Gwen. "Şimdi sahip olduğumuz teknolojiyle daha fazlasını yapabilirsin. Kadının güvenlik kamerası görüntüsü hâlâ duruyor mu?"

"Araştırma dosyasında, evet."

"Güzel," dedi Gwen ayağa kalkarken. Ayakkabılarını giyerken uzanarak ceketini aldı. Aynanın karşısında makyajını düzelttikten sonra, hâlâ yerinde oturan Kyne'e bakarak "Hadi!" dedi.

Şaşkın bir halde karısını takip eden Kyne, arabasının anahtarlarını bulmak için ceplerini karıştırdı. Bunu daha önce düşünemediğine inanamıyordu. Elbette görüntüyü daha da netleştirebilirdi. Sonrasında kadın için gerçek bir araştırma yapabilirdi. Elde ettiklerini Gregg'e nasıl ulaştırırlardı bir fikri yoktu ama en azından gelecek sefer aradığında ona anlatacağı daha fazla şeyleri olurdu.

13. BÖLÜM

'ANNE VE BİR ÖLÜ DOĞAN'

Gregg, Asteria'nın onları bulduğu yere yürürken, omzuna yasladığı küreği yukarı doğru itti. Kuleden çıkmak için, yarım saat boyunca Asteria ve Loise'i ikna etmeye çalışmıştı. Sırtlanları öldürdüğü için özür dileyen fakat bunun gerekli olduğunu da söylemeden edemeyen Asteria çıkması için izin vermişti. Üstelik bir kürekle birlikte. İçinde takip edildiğine dair bir his vardı. Muhtemelen Myrina'nın amazonları, Gregg'in kaçma ihtimaline karşı önlem alıyordu. Gregg her ne kadar kaçmayacağını söylese de, onlar amazondur. Yani dürüstlüğü tanımları zor olabilirdi.

Sırtlanları bulduğunda, küreği bırakarak dizlerinin üzerine eğildi. Şimdi ürkütücü ya da ölümcül görünmüyorlardı. Boğazları kesilmiş, kürkleri kan içinde kalmıştı. Açık gözleri o kadar donuk bakıyordu ki, Gregg sadece oradan bile öldüklerini anlayabiliyordu. Ayağa kalkıp çukur kazmaya başladı. Aleka'dan haber gelene kadar saatlerin geçeceğini biliyordu. Hücreye benzeyen bir odada bekleyip, sürekli aynı şeyleri düşünmenin ona iyi gelmeyeceğine emindi.

Çukurun yarısına gelmişken başlayan yağmur, Gregg'in durup başını yukarı kaldırmasına sebep oldu. Şu anda nerede olduğunu bile bilmiyordu ama bu ormanın dengesiz hava düzeyine alışmaya başlamıştı. Sanki içinde barındırdığı doğaüstü türlerle uyum sağlıyordu. Ayağının yardımıyla küreği toprağın

içine iterken yükselen kokular burnuna doldu. Toprak sandığından daha yoğun kokuyordu artık, fakat hâlâ güzel ve rahatlatıcıydı. Yeterince derin kazdığını düşündüğünde çukurun içinden çıkıp sırtlanları taşıdı.

"Söylemem gereken bir şey varsa kusura bakmayın," dedi üzerlerini kapatırken. Sırtlan cenaze töreninde ilk tecrübesiydi ne de olsa. Onları nasıl uğurlaması gerektiğine dair bir fikri yoktu.

"Sana ait olmayan sırtlanlar için fazlasını bile yaptın."

"Beni takip eden sendin demek." Toprağı kürekleyerek sırtlanların üzerine atarken yağmur hafiflemiş, yerini daha küçük damlalara bırakmıştı. "Myrina'nın bizi neden panterlerine yem yapmadığı konusunda bilgi edinebildin mi?"

"Sence Myrina'dan herhangi bir bilgi edinebilecek biri henüz doğmuş mudur?" dedi Dena. Elinde tuttuğu uzun bir iple oynarken Gregg'in karşısına yürüdü. "Myrina kim olduğunu biliyor."

"Neyi?"

"Yıllar önce beni yanına yolladığı kişinin sen olduğunu. Öldürmememi emrettiğinden, seni tanımak için zamana ihtiyacım vardı. Bu yüzden bana yakınlaşma izni verdi. Bir sevgili gibi."

Gregg elinin tersiyle çenesini kaşırken sık nefesler alarak doğruldu. Elini küreğin üstüne koyarak kaşlarını çattı. Dena'nın neden bahsettiğini anlaması biraz zaman almıştı. "Bu imkânsız, değil mi? Üreme haricinde, bir erkeğe bu kadar yaklaşılmamasına izin verilmez."

Dena kızarak başını salladı. Bu kadar yakınlaştığı ilk erkeğin kendisi olduğunu Gregg biliyordu. "Evet, ben de bunu anlatmaya çalışıyorum. Bir sebepten dolayı özelsin, Gregg. Sadece koper olarak değil... Bundan daha fazlası var." Ona doğru yürüyerek önünde durdu. "Seni tanımak için geçirdiğim dört yılın sonuna gelirken ne kadar üzüldüğümü hâlâ hatırlıyorum. Sen iyi bir dostsun, Gregg. Kötü bir sonla bitirmiş olsak da, sürdürdüğüm en keyifli görevdi. Beni bir gün affedersen, seninle konuşmak istediğim çok şey var."

Gregg kalan son toprak parçalarını da mezarın üzerine yerleştirdi. "Senin mezarını da ben kapattım. Yangından sonra bürünün evlerinden birinde kalıyordum. Bazen ne olduğunu anlamadan kendimi senin mezarında buluyordum. Sanırım bilinç kaybı gibi bir şeydi."

"Biliyorum," dedi Dena sessizce. Hareket etmeyi bırakan Gregg gözlerini kaldırarak Dena'ya baktı. Aralarına bir yığın sır girmiş olmasına rağmen, o hâlâ âşık olduğu kadındı. Hepsi yalandı ama Gregg'in duyguları değil. Dena gülümseyerek Gregg'in yüzüne doğru uzandı. Ona dokunacakken kaşlarını çatarak dudaklarını ısırdı. "Sana doğruları söylemeyi ne kadar istediğimi bilemezsin. Ama yapamazdım. Bunu anlıyorsun, değil mi?"

Gregg anlıyordu. Bunu istemezdi ama bir şekilde anlamlı geliyordu. Dena görevini yapmıştı. Bağlanmaması gerekiyordu. Sonunda da Gregg'i öldürmeyi değil, enkaza dönüştürmeyi tercih etmişlerdi. Bundan memnuniyet duymasını ve teşekkür etmesini bekliyorlarsa hayal kırıklığına uğrayacaklardı. "Anlamam seni affetmemi sağlamayacak, Dena. Amazonlar ve koperler ortak olursa, biraz gururlu davran ve yaptığın şeyi sakla. Çünkü ben öyle yapacağım. İlilenmemiz gereken daha önemli şeyler var." Çukur kazarken üzerinden çıkardığı gömleğini alıp küreği omzuna yasladı. "Bir gün hayatımın mahvolmasına neden olduğun o yılları telafi edersem, belki artık senden nefret etmem."

Arkasını döndüğü sırada Dena hızlı davranarak önüne geçti ve elini göğsüne bastırarak onu durdurdu. "Benden nefret ettiğine sevindim. Bu hiçbir şey hissetmemenden daha iyi."

"Benim için değil."

"Yanılıyorsun."

Karanlık Çağ'dan fırlamış gibi duran kuleye giren Gregg, küreği duvara yaslayarak koridora bıraktı. Ona verilen odaya girmek için iki kat merdiven çıktı. Zamanının olduğunu düşünerek banyoya girdi. Eski bir sistemle donatılmış olsa da, beklediği kadar kötü değildi. Eski bir lavabonun üzerinde, kendisini

görmesinin zor olduğu paslı bir ayna vardı. Tahta dolapları açıp baktığında hepsinin boş olduğunu gördü. Yeterince iyi olmaya bilirdi ama üzerindeki çamurdan kurtulması yeterliydi. Kıyafetlerini çıkararak soğuk suyla elinden geldiğince temizlendi.

Banyodan çıktığı sırada uydu telefonunun çaldığını duydu. Kesik kesik gelen bildiriler gibiydi. Pantolonunu üzerine geçirirken arayanın kim olduğuna baktı. Numarayı tanıması biraz zaman almıştı ve tanıdığına yaşadığı şaşkınlık yüzünden aramayı kaçıracaktı. Telefonu kulağına götürdü ve karşı tarafın konuşmasını bekledi.

"Gregg? Orada mısın?"

Gregg gözlerini kapatarak yatağa oturdu. "Anne," dedi nefesini bırakarak. "Büroda ne işin var senin?" Yıllardır aşına olduğu numarayı telefonda görmek, Gregg'in asla beklemediği bir şeydi. Annesinin sesini duyduğu için memnun mu olsa, yoksa telefonu yüzlerine mi kapatsa emin olamıyordu. "Beni aramanızı söylemiştim. Neden bunu yapıyorsunuz?"

"Uydu telefonunun numarasını bulamayacağımızı mı sandın? Babanın seni yeterince iyi yetiştirdiğini sanıyordum."

"Hayır, anne. Sizi numaramı gizleyerek aramış olsam da, FBI kaynakları elinizdeyken bunu yapabileceğinizi tahmin etmek hiç zor değil. Demek istediğim, bana ulaşmamanız gerektiği idi."

"Hadi oradan," dedi Gwen alaycı sesiyle onu geçiştirerek. Gregg konuşmak üzereyken annesi ondan önce davrandı. "Yaşlandığımızı ve yaptığın şeyi anlamadığımızı düşünebilirsin ama anlıyoruz. Sana yardımcı olmak için buradayız. Şimdi söylediklerimizi dikkatle dinle. Hoparlöre alıyorum."

"Selam, evlat."

"Merhaba, baba. Annem iyi mi?"

"Gregorie Vincent Reese."

"Özür dilerim, anne."

"Vincent ismini koymamamız gerektiğini söylemişim," dedi Gwen kocasına. "Hiç iyi bir vurgusu yok," diye de ekledi memnuniyetsizce.

"İstediğin isim Henry'ydi, Gwen. Ben oğlumu ajan olarak büyütmeyi planladım, bir İngiliz aristokrati gibi değil."

Gregg boğazını temizleyerek, hâlâ hatta olduklarını anlamalarını sağladı. Onların tartışmalarına şahit olmayı bile özlemişti. Ne kadar yüksek gerilimli ve hasarlı geçiyor olsa da, sonunda hep barışlılardı. Sabahları kahvaltıya oturduklarında hiçbir sorunları olmazdı. Sonrasında tuzluğun renginden dolayı bile kavga çıkabilirdi. Gregg annesiyle babasının ateş ve barut gibi olmasına çok uzun zaman önce alışmıştı. Yeterince büyüüp diğer aileleri görene kadar normalinin bu olduğunu bile düşünmüştü. O zamanlar ailesinin sürekli kavga etmesine üzülmüştü fakat Kyne, Gregg'i aksine ikna etmişti. Bu, onların birbirlerine olan sevgilerini ifade etme yoluydu. *Neden aklima Aleka'yla aramızdaki çarpık iletişim geliyor?* Gregg neredeyse telefonu düşürecekti. Ailesinin ilişkisini bununla kıyaslamaması gerekirdi.

"Uydu telefonu kullandığına göre internet sıkıntısı yaşıyor olabileceğini düşündüm," dedi Kyne. Anlaşılan, tartışmaları sona ermişti. Gregg kendine gelmeye çalışarak derin bir nefes alırken, ıslak saçlarını alnından geriye doğru taradı ve babasını onayladı. Bilgisayar tuşu ve kâğıt sesleri gelirken Kyne yeniden konuştu. "Mail yerine direkt olarak numarana bir fotoğraf göndereceğim. Seni ilk aldığımız yıllarda yapamadığımız şeyi şimdi yapabildik ve biyolojik annenin görüntüsünü netleştirdik. FBI veri tabanında arama yaptım fakat kim olduğuna dair tek bir kayda bile ulaşamadım. Senin ne kadar işine yarar emin değilim ama..."

"Sandığından çok daha fazla, baba. Teşekkür ederim," dedi Gregg içtenlikle.

"Hayatım," dedi Gwen araya girerek. Ses tonundan anladığı kadarıyla uyarıcı cümleler gelmek üzereydi. Gregg nefesini

tuttu ve annesinin söyleyeceklerini dinledi. "Ne zaman geri döneceğini ve nerede olduğunu bilmiyoruz fakat her ne yapıyorsan akıllıca davran."

"Elimden geleni yapıyorum."

"Fotoğrafı gönderdim," dedi Kyne. "Bol şans evlat."

Gregg telefonu indirerek aramayı sonlandırdı. Hemen ardından gelen mesajı ekranda gördüğünde, kalp atışları kulaklarında uğuldamaya başlamıştı. Mesajı açmak için tuşa bastığında siyah beyaz fotoğraf yavaşça açıldı. Kadının görüntüsünü yaklaştırarak daha detaylı bakarken kaşlarını çatı. Kollarını bağlamış, yağmurdan korunmak için başını eğmişti. Karanlık, sis ve görüntünün kalitesizliğine rağmen, Gregg onun kim olduğunu anlamıştı.

*

Aleka ormanda hız kesmeden ilerlerken, aniden başlayan yağmur yüzünden sırlıslam olmuştu. Yağmur yürümesini ve nereye doğru gittiğini görmesini zorlaştırıyordu. Amazon topraklarında gözü kapalı ilerleyebilirdi ama ormanın bu tarafı onun için bilinmeyen bölgeye giriyordu. Hayatının hiçbir anında Aliena'ya dönüşeceğini ya da bunu hak edeceğini düşünmemişti. Yaptığı her şey amazonlar içindi. En azından öyle olması için uğraşıyordu. Aldığı ödülse, yabancı topraklarda koşturarak, kraliçe olan kız kardeşiyle görüşmeye çalışmasıydı. Bunları yaşamadan önce, her şeyin doğru ve yanlış olarak kesin bir şekilde ayrıldığına inanmıştı. Ortası yoktu. Ama şimdi yaptıkları kurallarına aykırıydı. Buna rağmen doğru adımları attığına emindi. Aklının bir köşesinde bazen Gregg'in haklı olduğu geçiyordu. Sadece bazen ve dikkate alınmayacak kadar küçüktü fakat onu rahatsız ediyordu işte. Amazon kurallarını sevip sevmemesi önemli değildi. Onlara uyması gerektiğini öğrenerek büyümüşü. Şimdi birkaç kural açığı yüzünden yasalarını uygulamaktan vazgeçmeyecekti. Her ne kadar kendisine karşı olsa bile.

"Olduğun yerde dur!"

Aleka birden durarak ellerini havaya kaldırdı. Arkasından yaklaşan kadın okunu fırlatmaya hazırlanmış bir halde karşısına geçtiğinde, ikisi de rahatlayarak kollarını indirdiler. "Burada olduğuna sevindim," dedi Aleka yeniden yürümeye başladığında.

"İsyancılara katılacağımı mı sanıyordun?" dedi Rein yayını omzuna asarken.

"Bir şey sandığımı iddia edecek durumda değilim."

"Sana ne yaptılar?"

Aleka konuşmadan ona baktı ve yürümeye devam etti. Yağmurun şiddeti arttıkça görüş alanları daralıyordu. Karanlık bulutlar üzerlerinde dolaşırken başlarını bile güçlkle kaldırabiliyorlardı. Kraliçe için hazırladıkları sığınak bir mağaraydı ve şu durumda oldukça kullanışlı görünüyordu. Etrafını çevreleyen korumalar, yağmura rağmen konumlarını bozmadan görevlerini yerine getiriyorlardı. Hepsi Aleka'yı görmüştü ama kimse onunla konuşmadı. Aleka çok da şaşırmamıştı. Aliena ilan edildiği ve Gregg'le birlikte çıktığı görev duyulmuş olmalıydı.

Mağaradan içeri girip uzun bir koridorda ilerlediler. Işık ve sesin yükseldiği geniş alana ulaştıklarında, Aleka yerinde durarak bekledi. Kraliçe, Helen, Rald ve tanımadığı bir koper konuşmalarını keserek ona baktılar. "İsyancıların iki tür arasında barış sağlayacağı kimin aklına gelirdi?" dedi Aleka yüzündeki yağmur sularını silerken.

"Gregg güvende mi?" diye sordu Rald.

"Myrina onu misafir olarak tutuyor. Anlaşma olmazsa dektifi size geri gönderir. Yani bir parçasını. Kafasını belki," dedi omuzlarını silkerek. Gregg için yaptığı anlaşmadan bahsetmek koperleri rahatlatacak olsa da, kardeşi tarafından iyi karşılanmayacağını biliyordu. O yüzden şimdilik bu konudan bahsetmeyecekti. Ayakkabılarını çıkarırken, köşede yaktıkları ateşe çekildiğini hissetti. "Myrina'nın bazı şartları var. Tam kabul istiyor. Yoksa anlaşma yapmayacak."

"Şartları anlatacaksın ve hemen yola çıkacaksın," dedi kraliçe. Oturduğu yerden kalkıp üzerindeki pelerini Aleka'nın omuzlarına bıraktı. Yüzünü tutup, başını yukarı doğru kaldırdı. Vücudunun görünen kısımlarındaki yara izlerini inceledi. "Bunlar nasıl oldu? Kim yaptı?" diye sordu.

"Savaşta'yız," dedi Aleka sadece. Kraliçe cevap bekleyerek ona bakmaya devam ederken, Aleka ellerini ateşe uzatarak bakışlarına karşılık vermemeyi tercih etti. Kendisi için büyük bir adımdı fakat elinden geleni yapıyordu. Ayrıca o bir savaşçıydı ve yaralanmasından daha doğal ne olabilirdi ki? Hâlâ küçük bir kızmış gibi muamele görmeyi kabul etmeyecekti.

"Şartlardan bahset öyleyse," dedi kraliçe eski yerine dönerken.

Aleka, Myrina'nın söylediği her şeyi sırasıyla aktardı. Yol boyunca kafasında dönüp duran cümleleri unutması mümkün değildi zaten. Thalestris kuralların değiştirilmeyecek olmasından memnun kalmasa da, kabul etmeye hazırdı. Hâlihazırda yapabileceği çok fazla bir şey yoktu. Aleka hâlâ bu isyanın nasıl oluştuğunu anlamaya çalışıyordu. Uzun zamandır mı planlıyorlardı, yoksa her şey savaş anının karmaşasından fırsat bulunarak mı gelişmişti?

"Myrina, seni ve yanındaki tüm amazonları kabul etmeye hazır," dedi Aleka. Üzerindeki pelerini bırakıp, yeteri kadar kuruyan ayakkabılarını giydi. "Benimle gelin ya da arkamdan takip edin."

"İçimizde sandığımızdan daha fazla hain varmış," dedi kraliçe iç geçirerek. "Bu kadar kör olduğuma inanamıyorum."

"Myrina'yı bu kadar çabuk ikna edebileceğini tahmin etmemiştim." Rald da ayağa kalkıp Aleka'nın yanına gitti. "Gregg'le konuştum. Bana olanları anlattı fakat bundan fazlası olduğunu düşünüyorum."

"Myrina'nın nasıl ikna olduğunu biz de bilmiyoruz. Neredeyse panterlerine yem olmak üzereydik." Rein'in uzattığı iki bıçağı alıp pantolonun ve tişörtünün kol kısmının içine sakladı. Rald ve kraliçe nasıl ilerleyecekleriyle ilgili konuşurken, Aleka

yanlarından ayrıldı. Rein'in de onunla birlikte geldiğini görünce, "Tehlikeli bir şey yapıyorsun. Seni dışlayacaklar," dedi.

"Seninle konuştuğum için mi? Dur bir düşüneyim. Umu-
rumda değil."

Aleka gülümseyerek onun koluna vurdu. "Endişelenme, ben güvendeyim. Myrina biraz korkunç ve çılgın olabilir ama verdiği sözleri tutacaktır."

Mağaradan çıkıp yeterince uzaklaşana kadar ikisi de hiç konuşmamıştı. Kuleye giden yola girdikleri sırada Rein, Aleka'nın kolunu tutarak çevirdi ve durmasını sağladı. Başını eğerek sessizce konuştu. "Seni öldüren Myrina değil, kraliçe olacak. Bunun farkındasın, değil mi?" Aleka yavaşça başını salladığında Rein nefesini bırakarak geri çekildi. "Senin savaşçı olduğunu sanıyordum. Böyle bir şeyi nasıl kabul edersin? Hayatında yaptığın en büyük aptallıktan bahsetmeye gerek bile yok." Aleka bir şey söylemeyince Rein sinirlenerek elini salladı. "O haine kefil olmandan bahsediyorum."

"Biliyorum! Ne demek istediğini anladım."

"Onun bencilliği yüzünden öleceksin."

"Bencil davranan bendim," dedi Aleka itiraf etmekten hoşlanmasa da. "Ondan önemli bir şey gizledim. Çok önemli bir şey. Bu yüzden, ben dâhil tüm amazonlardan nefret ediyor. Koperler ona bizden daha dürüst ve güvenilir yaklaştı, Rein. Böyle tepki vermesi doğal. Hakkımda ölüm kararı çıkabilme ihtimali hoşuma gitmiyor ama ne yapabilirim ki?"

"Kaç."

Aleka şaşkınlıkla ona bakarken başını iki yana salladı. "Yapamam," dedi fısıldayarak. "Ne söylediğinin farkında mısın sen? Kurallara uymayan bir kardeşe sahipken Thalestris'i yönetimde istemezler."

"Şimdi de istemiyorlar."

"Rein!"

"Gerçek bu."

Rein neredeyse Gregg gibi konuşuyordu ve bu, Aleka'nın hiç hoşuna gitmemişti. Hayatını düzenli seviyordu. Standart olarak tanımlanan bir düzen değildi belki ama Aleka'nın düzen anlayışı buydu. Amazon topraklarından bağımsız bir şekilde nasıl yaşayacağını bilmiyordu bile. Orası hep evi olmuştu. Göreve çıktığında ya da bir savaşa katıldığında döneceği yeri biliyordu. Aksini düşünmek onun için mümkün değildi.

Başka bir şey duymak istemeden geldiği yolu yürümeye başladı. Adımları hızlıydı ve yağmur da azalmaya başlamıştı. Yolun çoğu kısmında koştuğu için dönüş daha kısa sürmüştü. Sırlıklam bir halde kuleye girip merdivenlerden çıkarken, kimse onu rahatsız etmedi. Belki varlığını kabul etmişler, belki de şu anda Aleka'nın dokunulmayacak kadar öfkeli olduğunu anlamışlardı.

İkinci kata ulaştığında ne yapacağını bilemeden etrafına baktı. Nereye gitmesi gerekiyordu? Soğuk bir el bileğine yapışıp onu çekmeye başladığında Aleka bıçağına uzandı. Canının kıymetini bilmeyen bu akılsız kişinin kim olduğunu gördüğünde, dişlerini sıkarak homurdandı. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Konuşmamız lazım," dedi Gregg.

"Evet, orasını anladım." Gregg'in mantıklı düşünemeyecek kadar sabırsız olduğunu fark ettiğinde, ona uyararak hızla merdivenleri çıktı. Açtığı kapıdan içeri girerken elinin tersiyle gözünün altında biriken yağmur sularını sildi. "Acil durum ne?" diye sordu.

Gregg yatağa doğru yürüyüp uydu telefonunu aldı. Şifresini girip açtıktan sonra birkaç düğmeye basarak Aleka'nın yanına geldi. "Bunu yeni aldım. Beni Blacksburg'e getiren kadın."

"Annen mi?" dedi Aleka, Gregg'e bakarak telefonu alırken. Gregg başını salladığında Aleka telefona baktı. Fotoğraftaki kişiyi tanıması Gregg'den daha kısa sürmüştü. "Bu yüzden hayattayız," dedi Aleka fotoğrafa daha dikkatli bakarken. "Asteria, senin annen."

"Ama bu hâlâ beni neden Blacksburg'den kovduklarını açıklamıyor. Kim olduğumu bilmiyordum ama buna rağmen kaybolmamı istediler. Öldürmeden üstelik."

Aleka düşünürken ileri doğru yürümeye başladı. Başını eğip fotoğrafa baktı ve bir anda Gregg'e döndü. "Myrina'yı sen de duydun. Asteria'ya en yakın arkadaşı olduğunu söyledi. Belki de bu yüzdendi. Hem Myrina'nın erkek bebekleri öldürmek yerine sakladığını da biliyoruz. Bu durumda seni öldürmeyip, yerini değiştirmeyi sağlaması çok mantıklı."

"Neden yerimin değişmesi gerekti peki?"

Aleka konuşmak için dudaklarını araladı. Aklında hiçbir fikir olmadığı nadir anlardan birini yaşıyordu. Telefonu uzatırken, "Bilmiyorum," dedi. "Ama bulacağız."

"Bu çok can sıkıcı. Gidip onunla konuşmak istiyorum ama ne söyleyebilirim ki? Yılın annesi ödülünü alabilecek biri değil."

"Bak," dedi Aleka ona doğru yürürken. Ellerini birbirine bastırması son derece ciddi bir haldeydi ve bunu Gregg'in de anlamasını sağladı. "Muhtemelen bir daha asla böyle bir şey söylemeyeceğim. O yüzden beni iyi dinle ve sonra bu konuşmayı yaptığımızı unutalım. Bir amazonun, erkek çocuğunu kaçırmaması ne demek hiçbir fikrin yok. Bu, sahip olduğumuz kuralların en az yarısına karşı gelmek demek. Asteria gerçekten cesur ya da bazılarına göre aptalca davranıp, seni doğurduğunu gizlemiş ve hayatta kalmanı sağlamış. Eğer Myrina'ya verseydi, o daha farklı davranır ve seni koperlere götürürdü. Ama Asteria insan olmanı istemiş. Tüm bu savaştan, kavgadan ve nefretten uzak durmanı sağlamış. Ne düşündüğünü biliyorum ama bence minnettar olmalısın." Aleka burnunu çekerek hapşırdı ve sinirlenerek tişörtünü çıkardı. Soğuktan nefret ediyordu. Tişörtünü sıkarak suyunu yere akıttıktan sonra boynunu sildi. "Bir şey söyle," dedi.

"Biliyordum," dedi Gregg biraz şaşkın bir halde gülümserken.

Aleka kaşlarını çatarken temkinli bir şekilde ona bakıyordu. Sonunda delirmiş miydi? "İyi misin, dedektif?" dedi şüpheyle.

"Doğan erkek çocukların ölmesi gerektiğini söyleyip duruyordun ama Asteria'nın yaptığı şey seni etkiledi. Amazonların erkek çocuklarını öldürmesini ya da kurban vermesini onaylamıyorsun. Sadece öyle görünüyorsun. Bir görev gibi."

Aleka tişörtünü sandalyenin üzerine atıp, çantasını buldu. "Kafan karışmış senin," dedi. Dizinin üzerine eğilip yedek kıyafetleri çıkardı. "Ben sadece senin bakış açısından olayı değerlendiriyorum ve Asteria'nın yaptığı şeyi anlamamı sağlıyorum. Şimdi izin verirsen temizlenmem gerekiyor. Saçlarımın diplerinde toprak parçaları var," derken kaşındı.

"Ben ne duyduğumu biliyorum. Önemsiyorsun. Kabul et."

"Seninle tartışmayacağım."

"Bu bir ilk olacak."

Aleka, elinde kıyafetleriyle ayağa kalkarak Gregg'e döndü. "Ne söylememi istiyorsun bilmiyorum. Ölüm hakkında düşündüklerim neden umurunda, onu da bilmiyorum. Ama bunların hiçbir önemi yok. Çünkü ben..." Bir an susarak elini yağmur suyuyla nemlenmiş dudaklarının üstünde kaydırды. İçini öylece karşısındaki bir erkeğe açtığına inanamıyordu. Yani aslında bir erkek olması fark etmezdi, çünkü bunu Rein'le birlikte bile yapmazdı. Duyguların üzerine fazla yoğunlaşmak, onlardan daha sık bahsetmek, etkilerini arttırıyordu. "Yıkamam gerekiyor. Beni rahat bırak."

Banyo beklediğinden çok daha iyiydi. Böyle bir kuleye göre fazlasıyla düzenli bile sayılırdı. Üzerindeki yağmur suyundan, çamurdan ve toprak parçalarından arınırken, Gregg'in ayak seslerini duyuyordu. Yine hangisini yapmaya karar veremediği düşüncelerin arasında dolaşıyor olmalıydı. Bu çok da şaşırtıcı değildi. Annesini aramak için kendi hayatını bırakıp buraya gelmiş fakat gerçek hiç de uygun olmayan bir anda karşısına çıkmıştı. Kritik bir lider savaşının ortasında. Dedektifle ilgili tek bir şey bile yolunda gitse olmaz mıydı? Hiçbir sorunu yokmuş gibi bir de onu düşünüyordu. Aleka dişlerini sıkarken, yumruk yaptığı elini duvara geçirdi. Öfkesi hâlâ yerinde dururken, ardı

ardına birkaç yumruk daha indirdi. Onu düşünüyor, tüm gününü onunla geçiyordu. Sadece geceleri uyuduğunda yüzünü görmüyordu. Rüyalari ve uykusu kendine aitti. En azından bir zamanlar. Şimdi rüyalarını bile o kendini beğenmiş ve sabırsız yüz ele geçirmişti.

Nefes nefese bir halde küvetin kenarına oturup, kollarını bacaklarına yasladı. Eklem yerlerinden akan kanın suya karışarak gidere doğru yol alışını izledi. Kafasının bu kadar bilinmeyenle dolu olmaması gerekiyordu. Soğuk su vücudunu uyuştururken, orada ne kadar süre oturduğunu bilmiyordu. Sonunda kendini toparlayıp giyindiğinde, saçlarından damlayan sular yakalarını ıslatıyordu. Normalde bu kadar fazla üşümemesine rağmen titriyordu. Banyodan çıkıp, ıslak kıyafetlerini sandalyenin üzerine bıraktı.

"Ona söyleyecek misin, yoksa burada böyle yürümeye devam mı etmek istiyorsun?" dedi Aleka koltuğa oturup ayaklarına kendine doğru çekerken.

Gregg yatağın üzerinden aldığı battaniyeyi Aleka'nın omuzlarına bırakıp uçlarını önünde birleştirdi. "Söylemek istiyorum ama şu anda aklımda on tane soru varsa, Asteria konuştuktan sonra on bin tane olacak. Şimdi bununla uğraşamam. Isındın mı?"

"Dena'yla konuştun mu?" dedi Aleka battaniyeye sarılırken. Gregg başını sallarken yatağın kenarına oturdu. Ayrıntılar hakkında konuşmak istemediği belliydi. Bu yüzden Aleka bir şey sormadı. "Kraliçe anlaşmayı kabul edecek. Gün doğmadan burada olurlar."

"Anlaşma yapıldıktan sonra buradan gideceğim. Koperlerin yanında durmam daha iyi. Bir kule dolusu amazon arasında yaşamam hiç de sağlıklı olmaz."

Aleka gülümserken omuz silkti. "Sen, eski kraliçenin birinci adamının oğlusun. Eminim kimse seni öldürmek istemez. Tabii kim olduğunu bilselerdi," dedi kaşlarını kaldırarak. Gregg telefonu eline alarak defalarca baktığı fotoğrafa yeniden göz gezdirirken, Aleka hâlâ üşüyen ellerini bacaklarına sürterek

ısıtmaya çalıştı. "Rald koper topraklarında dolaşmama izin verir mi?" dedi birden.

Bir süre tepki vermeyen Gregg bakışlarını ona çevirdiğinde, Aleka düşündüğünü anladı. "Neden koper topraklarında dolaşman gerekiyor?" Aleka dudaklarını araladığında, Gregg elini kaldırıp, "Yalan söyleyeceksen hiç zahmet etme," dedi.

Aleka kızmak isterdi ama maalesef haklıydı. Bu yüzden doğruyu söylemek zorunda kaldı. "Yargılanana kadar ormanda kalacağım. Kendi evimde de kalabilirdim elbette ama rahat bırakacaklarını sanmıyorum. Zaten herkes böyle bir şeyin olmasını bekliyordu."

"İhanet etmeni mi? Neden?"

Aleka bu konuya *kesinlikle* girmek istemediğini belirterek başını salladığında, Gregg başka bir şey söylemedi. Onun için olumlu şeyler düşünmek istemiyordu ama bazen sahiden anlayışlı davranabiliyordu. Isınması için üzerine sardığı battaniye gibi. Dena'nın nasıl olur da Gregg'le yıllarını geçirip ona alışmadığını anlamıyordu. Belki de alışmıştı. Nereden bilecekti ki? Bu düşünceler beyninin yasak bölgelerinde dolaşarak duygularını dürtüyordu. Aleka bunları hissetmemeliydi ama ne hissedeceğine dair duygularına nasıl yön verebilirdi ki? Şimdiye kadar bunu yapabildiğini sanmıştı ama anlaşılan sadece kendini kandırmıştı.

Daha amazonluğun ne demek olduğunu anlamadığı yaşlarındayken, annesinin ona söylediği şeyleri hatırlıyordu. Ellerini tutarak gözlerine bakardı. Söylediklerinde ne kadar ciddi olduğunu anlamasını isterdi. *'Bana söz ver, Aleka. Ne olursa olsun, ne yaşarsan yaşa, sakın hayatını bir erkeğe adama. Bu, yapabileceğin en büyük hata olur. Aşk yitip giden bir duygudur ve geriye sadece yıkım bırakır. Harabeye dönersin ve daha kötüsü, bundan pişman bile olmazsın.'* Aleka kendi kadar büyük olan yaylarla ok atmayı öğrenirken annesinden bunları dinliyordu. Her defasında

duyduğu amazon mottosunu* annesi dilinden hiç düşürmezdi; 'Amazonlar âşık olmaz.'

"Myrina seni kraliçenin kız kardeşi olarak değil de, yüzüne yapılan dövmeden hatırladı. Bu hoşuna gitmiş olmalı."

Aleka dalgınca elini yüzünde dolaştırdı. Tam annesini düşündüğü sırada konunun buna gelmesi lanetten başka bir şey değildi. Gregg konuyu değiştirdiğini sanıyordu fakat aksine daha derinlere giriyordu ve bunun farkında bile değildi. "Annem bir yangında öldü," dedi Aleka. Daha da üşüdüğünü hissederek battaniyeye sarılırken derin bir nefes aldı. "Ben dokuz yaşındaydım. Neler olduğunu çok net hatırlamıyorum. Sadece çok..." deyip doğru bir şekilde anlatmaya çalıştı ama aklına gelen tek bir şey vardı. "Sıcak. Her yer sıcaktı."

Gregg elindeki telefonu yatağa bırakırken gözlerini Aleka'dan ayırmadı. Yüzündeki dövmeyle bu yüzden yaptırdığını düşündü ancak bir yandan da, on iki yaşında böyle bir karar almış olmasına şaşıyordu. "Kurtulmuş olmana sevindim," dedi sadece.

"Evet, ben de," diye mırıldandı Aleka gülümseyerek.

Aşağıya doğru kayıp başını arkaya yasladı. Gözlerini kapatarak rahatlamaya çalışırken nefesini bıraktı. O gün hakkında bir gün biriyle konuşacağını hiç sanmıyordu. Sadece görüntüler, duygular ve düşünceler vardı. Zihnindeki bu olayı kelimelerle ifade etmesi mümkün değildi. İşin aslı, bu kadarını söylediğine bile şaşırmıştı. Normalde konunun açılmasına asla izin vermezdi. Şimdi durduk yere annesinin nasıl öldüğünden bahsediyordu. Son birkaç aydır hayatının en berbat günlerini yaşıyordu. Aynı zamanda da en heyecan verici olanları.

"Asteria'nın fotoğrafını kim gönderdi? Her şey mantıklı görünse de, bilginin doğru olduğuna emin misin?"

Gregg gözlerini ovuştururken başını salladı. "Güvenlik kameralarını biliyor musun?" diye sordu yeniden Aleka'ya bakarken.

"Gözlem delikleri."

* *Motto: Bir topluluğun yaşam felsefesini tanımlayan deyiş ya da sözcük listesi. (Ed.)*

"Onun biraz daha teknolojik ve daha az sapık hali. Babam da benim gibi bir ajan ve bu sayede Asteria'nın beni onlara getirdiği zamanki kayıtlara ulaşabildiler. O zamanlarda görüntüyü yeterince netleştirememişler ama şimdi bunu yapabildiler ve bana gönderdiler."

"Babanın kim olduğunu merak ediyor musun?" dedi Aleka biraz tereddütle. Gregg bunu daha önce düşünmemiş gibi kollarını çatınca, Aleka onun ne hissettiğini anlayarak başını salladı. Kendisi de bir amazonun çocuğuydu ve ebeveynlerinin diğer tarafı her zaman biraz sıkıntılı olurdu. Amazon çocuklarına babaları hakkında soru sorulmaması gerektiği küçüklükten beri öğretilirdi. Bu ayıp ve yasak bir şey olarak gösterildi.

"Muhtemelen Asteria ismini bile hatırlamıyordur, değil mi?" Aleka gözleri dolarken başını eğdi. Yaşadıkları aklına gelirken kendini sıkması yüzünden boğazı yanıyordu. "Sen babanın kim olduğunu biliyor musun?" diye sordu Gregg.

"Bunu sormamız yasak."

"Yani? Sanki bu seni durdurabilirmiş gibi."

Aleka başını kaldırarak Gregg'e bakarken gülümsedi. "Doğru, durdurmadı. Anneme defalarca sordum. Daha beş yaşındayken arkadaşlarım ve benden büyükler tarafından küçümsenmeye başladım. Annem hiç mutlu değildi. Herkes ona babamla olan ilişkisi yüzünden hain diyordu ve bu bana da yansıdı elbette."

"Neden? Baban kimdi?"

"Kim olduğunu bilmiyorum ama doryalar arasında yaşıyormuş. İki düşman ırk olan koper ve amazonlar arasında bile ortak bir anlaşmaya varılmasını sağlayan doryalardan herkes nefret ediyor. Annemse onlardan biriyle birlikte olmuş." Biraz duraksadıktan sonra sessizce ekledi. "Birden fazla kez. Bu duyulduğunda—en hafif tabiriyle—hiç hoş karşılanmadı."

"Annen âşık mı olmuş?" dedi Gregg şaşkınlıkla. Bu onu kendi annesini bulmasından bile daha fazla şaşırtmış gibi görünüyordu. Aleka gülse mi, yoksa öfkelenirse mi, karar veremedi.

Gregg hayretle kaşlarını kaldırdı, sonra yüzüne gülümseme yayıldı. "Amazonların âşık olamadığını sanıyordum."

"Annemin normal olduğunu söylemedim ki."

"O senin annen. Normal olmasını beklemedim ki."

Aleka yanında duran bıçak kılıflarından birini üzerine fırlattı. Gregg gülererek kılıfı yakaladı ve ayağa kalkıp Aleka'nın yanına yürüdü. Koltuğa otururken battaniyeyi Aleka'ya doğru itmişti. Aleka göz ucuyla bakarken battaniyesini toparlayarak kucağına çekti. "Çok merak ediyorsan devam edeyim, annem beni severdi. Thalestris'i de öyle. Babamı sorduğumda o kadar öfkelenirdi ki, korkudan yerimden bile kıpırdıyamazdım. Ne olduğunu bilmiyorum. Belki o adama öfkeliydi, belki de davranışları yüzünden amazonlara. Bazen bana vuracak kadar öfkelendiğinde Thalestris karşısına dikilirdi. Çoğu zaman annem gibi davranan o olmuştu zaten."

"Thalestris'in babası da aynı kişi mi?"

"Hayır," dedi Aleka boynunu kaşırken. "Amazon kız kardeşler çok nadirdir. Babası aynı olan kız kardeşler ise, bildiğim kadarıyla hiç yok." Kaşlarını çatarken başını kaşıyıp burnunu çekti. "Bu kadar nostalji yeterse, asıl konumuza geri dönebilir miyiz?"

"Saçlarını temizlememi ister misin?"

Aleka, sanki Gregg aşk itirafında bulunmuş gibi bakarken ayaklarını kendine daha fazla bastırdı. "Ne söylediğin hakkında herhangi bir fikrin var mı?" dedi gözlerini ardına kadar açarak. Gregg'in ağzından çıkan çoğu şeyi saçma bulurdu ama bu aralarında en çılgın olanıydı.

"Sana bir sır vereyim," dedi Gregg başını eğerek fısıldarken. "Bir zamanlar benim saçım da rastaydı."

Aleka gülmeye başladı. Elini göğsüne bastırarak kahkaha atarken, Gregg'in şaşkın suratına baktı ve daha fazla güldü. "Fotoğraf var mı? Lütfen fotoğraf olduğunu söyle."

"Üniversitedeydim," diye açıkladı Gregg. "Şimdi izin ver de saçlarını temizleyeyim. Ne kadar zor olduğunu biliyorum."

Onun ciddi olduğunu anladığında Aleka gülmeyi bırakarak tek kaşını kaldırdı. Bu, geçemeyecekleri devasa bir sınırdı. Saçlarını elbette ona temizletmeyecekti. Neden böyle... Kafasını kemiren böcekler varmış gibi saç dipleri kaşındığında homurdanarak arkasını döndü. "Ne yapıyorsan yap," dedi kabullenerek.

"Sonra istersen bunu da unutulacaklar listesine ekleriz," dedi Gregg saçlarını ikiye ayırırken.

Aleka ne yaptığını elbette göremiyordu ama çekiştirilen saçlarını hissediyordu. Canı katlanılmayacak kadar çok acımadığı için sesini çıkarmadan bekledi. Daha önce kimsenin saçlarıyla uğraştığını hatırlamıyordu. Annesinin ya da Thalestris'in bile. Gregg'in hızlı parmakları saçlarında dolaşmaya devam ederken, Aleka kollarını bacaklarının etrafına sardı. En son ne zaman kendisini bu kadar çocuksu ve masum hissetmişti bilmiyordu. Belki de hiçbir zaman.

14. BÖLÜM

'KAÇAKLAR'

Gregg gürültüleri duyduğunda telefonu çantasına yerleştiriyordu. Koltukta oturmuş bıçağını temizleyen Aleka kaşlarını kaldırarak ona baktığında omuzlarını silkti. "Sanırım sizin takım geldi," dedi. Aleka koltuğun yan tarafından sarkıttığı bacaklarını önüne alarak ayağa kalktı. Bıçağını da el bileğindeki kılıfa saklamıştı. İkisi aynı anda kapıya yöneldiler fakat onlara fırsat kalmadan kapı açıldı ve iki amazon içeri girdi. "Uygun-suz durumda olabilirdik," diye mırıldandı Gregg yavaşça ellerini kaldırırken.

"Hayır, olamazdık," dedi Aleka öfkeyle fısıldayarak.

"Bunun için kusura bakmayın," dedi Loise ve gözlerini üzerlerinden ayırmadan kapıyı işaret etti. "Thalestris burada ve Myrina'yla buluşmak üzere. Sizin de orada olmanızı istedi. Bu anlaşmanın önemli bir parçasını oluşturuyorsunuz."

Yanında koruma gibi duran diğer amazon, elini beline takılı olan bıçağının üzerine koymuş, ifadesiz bir yüzle ikisini izliyordu. Aleka, Gregg'e döndü. Konuşacağı sırada Gregg'in havada duran ellerini fark ederek koluna vurdu. "İndir şu ellerini. Tutuklanmıyoruz," dedi. Gregg gözlerini Loise'den ayırmadan ellerini indirirken, Aleka dönerek amazonlara baktı. "Hemen arkanızdan geliyoruz." Onlar dışarı çıktığında, Aleka koridorun

boş olduğundan emin olarak kapıyı kapattı ve Gregg'e doğru yürüdü. "İşte saklaman gereken şeyler," dedi parmaklarıyla gösterip sayarak. "Annenin Asteria olduğu, Dena'yla geçmişin ve senin için yaptığım anlaşma. Bunlardan söz etmeyeceksin. Her şey normalmiş gibi davran."

"Herhangi bir şey normalmiş gibi davranmak bile zor ama anladım."

"Ve sana defalarca söylediğim gibi, bana bakma! Lütfen," dedi bunun ne kadar önemli olduğunu vurgulamak istercesine. "Tüm hayatım boyunca çok az *lütfen* diyerek ricada bulunmuşumdur, dedektif. Ne demek istediğimi anlıyorsun, değil mi?"

"Sana bakmayacağım," dedi Gregg kesin bir sesle ve sözcüklerini güçlendirmek için başını salladı. Aleka rahatlatarak nefesini bıraktı ancak tam arkasını döndüğü sırada Gregg'in dudaklarından kaçak kelimeler döküldü. "Zor bir görev olacak."

Aleka ellerini yüzüne bastırarak homurdandı ve Gregg'e bakarken çaresizce iç geçirdi. "Bu zorlu görevinde sana faydası olacaksa bilmen gereken bir şey var. Eğer aramızda... bir şey olduğunu zannederlerse, sadece ölmem. Aynı zamanda acı çekerim. Acı derken, Mortem'in yaptıklarının gıdıklama gibi kalmasını sağlayacak kadar ağır olan arınma ritüellerinden bahsediyorum."

Gregg ona yaklaşarak, "Anlamadığın şey bu, Aleka. Aramızda bir şey olduğunu zannetmeyecekler. Çünkü bu var olmayan şeyler için geçerlidir. Aramızda hiçbir şey olmadığını söyleyebilir misin?" dedi.

"Yapma. Bunu yapmamalıydın!" diye bağırdı Aleka parmağını ona uzatarak. "Benden uzak durmanı söylüyorum sana. Gidip ölü nişanlıkla anılarınızdan konuşup ne kadar mutlu olduğunuzu hatırla ya da çok istiyorsan evinde kaldığım o insanla takıl. Bilmiyorum!" dedi kendini kontrol edemediği ellerini sallarken. "Sadece beni rahat bırak. Gözlerini bana sabitleme, üşüdüğümde üzerime battaniye sarma, uyurken beni izleme, beni

kurtarmaya çalışmak için hayat sevincimi canlandırmaya çalışma. Çünkü ne var biliyor musun, benim hiç hayat sevincim olmadı," dedi kendini göstererek. "Amaçlarım ve kurallarım oldu. Ama sen hepsini mahvettin!"

"Aleka..." dedi Gregg onun kolunu tutarken.

"Ne yapıyorsun? Bırak beni."

"Kıpırdama. Bekle," dedi Gregg sessizce. Aleka coşkulu cümleleri yüzünden nefes nefeseyken Gregg ona yavaşça sarıldı. Bir anda nefes almayı kesen Aleka, muhtemelen şaşkınlıktan yerinden bile kıpırdamayıp öylece durdu. Gregg sıkıca sarılıp, bir elini başının arkasına, diğerini beline bastırdı. "Benim de amaçlarım ve kurallarım var ama hiçbirini seni mahvetmeyi hedeflemiyorum. Sana bakmayı bırakacağım. En azından diğerlerinin yanında." Gregg onun hâlâ şaşkın olduğunu ve bu yüzden geri çekilmediğini biliyordu. Hızlıca konuşmaya devam etti. "Dena'yla anılarımı konuşmak istemiyorum. Çünkü yaşadıklarımızı güzel hatırlıyorum ve amazon saçmalıklarıyla kirlletmek istemiyorum. Evinde kaldığın kadının adı Delbin ve o benim arkadaşım. Benim istediğim şey seninle konuşmak, onlarla değil. Konuşmalarımız genelde kavga şeklinde olsa bile." Yavaşça geri çekildi. Aleka kaşlarını çatmış ona bakıyordu. "Hayat sevincin olmadığını kabul etmiyorum," dedi. "Öyle olsaydı, yanında böylesine enerji dolu hissedemezdim. Yaşamayı istiyorum ve bunun için her şeyi yapacağım. Sen kabul etsen de, etmesen de."

"Artık gidebilir miyiz?" dedi Aleka kısık bir sesle.

Gregg başını salladığı sırada ikisi de geri adım atarak uzaklaştılar. Dışarı çıkıp Myrina'nın odasına doğru yürürlerken bir sürü amazonla karşılaştılar. Güvenlik görevini üstlenenler yerlerini çoktan almıştı. Diğerleri Myrina'nın amazonlarıyla ya da kendi aralarında konuşurken saklamaya ihtiyaç duymadıkları bakışlarını Gregg ve Aleka üzerinde dolaştırıyorlardı. *Onlar için*

bakma yasağı yok elbette, diye düşündü Gregg merdivenlerden inerken. Üstelik hiç de dostça olmayan bakışlardı.

Myrina'nın odasının önünde duran Loise ve Rein, aynı anda başlarını sallayarak selam verdiler. Kapıyı açıp geçmeleri için kenara çekildiklerinde, Gregg ve Aleka odaya girdi. Daha önce girdikleri odayla aynıydı fakat bu sefer birkaç eşya daha eklenmişti. Üzeri yiyeceklerle dolu bir masa ve karşılıklı duran tekli koltuklar vardı. Koltuklarda—elbette—Myrina ve Thalestris oturuyordu. Onların dışında odada sadece Helen ve Asteria vardı.

"Burada bulunmaları gerekli mi?" dedi Helen izin isteyerek konuşmalarını keserken.

"Sorun değil," dedi kraliçe. Bileğine bağlı deri kayışı çekiştirirken kısaca Gregg'e baktı.

Gregg onun öfkeli olduğunu görebiliyordu. Haksız da sayılmazdı. Sonuçta hazırlıksız bir savaşa girmesine, kardeşinin savaş esiri olarak alınmasına ve tüm bunlar yüzünden çıkan isyanla yönetimden indirilmesine sebep olmuştu. Gregg sadece pimi çekmişti ve yaptığı ufak bir hamle domino etkisi yaratmıştı. Bundan pişman olsaydı özür dilerdi elbette.

"Bu iş birliğinin sağlanmasının tek sebebi onlar," dedi Myrina kraliçeye bakarak. "O yüzden burada kalacaklar ve anlaşmanın sorumluluğunu yüklenecekler. Buna bir itirazınız var mı?" derken Aleka ve Gregg'e baktı. Cevaplarını beklerken, "Bir işe yarayacağından değil ama..." diye mırıldandı.

Aleka sol elinin bileğini kavrayarak derin bir nefes alırken başını salladı. "Sorumluluğu kabul ediyoruz, evet," dedi.

"İşe yaramayacağını duysam bile sorumluluğu kabul etmediğimizi söylemek zorundayım," diye araya girdi Gregg. "Bu isyanın asıl sorumlusu ben ya da Aleka değil. Biz sadece yeniden düzenin sağlanmasını istiyoruz ve ben burada Rald'i temsil etmek için bulunuyorum. Daha fazlası yok. Amazonlar

yine birbiriyle savaş haline girerse, yapabileceğimiz başka bir şey kalmamış demektir.”

Myrina gözlerini Gregg'den ayırmadan tek kaşını kaldırdı ve gülümseyerek elini çenesinin altına yasladı. “İlham verici,” dedi. “Ne tesadüf ki, amazon topraklarında ne olup bittiği benim de umurumda değil. Eğer sadık dostlarım olmasaydı, beş sene önce ölmüş olacaktım. Bana ihanet eden bir topluluğa düzen getirmek için isteğim olduğu söylenemez. Ama bunu yapacağım, çünkü ben de bu ormanda yaşıyorum. Koperlerle aynı sebepten dolayı yardım edeceğim. Doryalarla uğraşmak istemiyorum.” Arkasına yaslandı ve kollarını koltuğun kenarına koyarak kraliçeye baktı. “Burada bulunuyor olman, anlaşmanın şartlarını kabul ettiğin anlamına geliyor. Bu yüzden zaman kaybetmeden ne yapacağımız üzerinde konuşmaya başlayalım.”

“Yönetime geçmek için yeterince tecrübeli olmadığımı biliyorum ama elimden geleni yaptım. Annemin bana öğrettiği değerlere sadık kaldım ve senden gördüğüm tüm iyi yönleri uygulamaya çalıştım. Sen yönetimdeyken merkeze çok yakın olmadığımı biliyorum. Komutanlık yapmak idare işlerinden uzaklaşmayı gerektiriyor.”

Kraliçenin konuşmasını dikkatle dinleyen Asteria, tek kaşını kaldırarak gülümsedi. “Annenizden aldığınız özelliklerinizle övünmeniz mi gerekiyor? Bence bunu terazinin olumsuz tarafına koyalım.”

“Annemin tek hatası bir doryadan hamile kalmaktı,” dedi kraliçe yüz ifadesi değişmeden. Bu hata da başlı başına Aleka'ydı elbette. Kraliçenin böyle ithamlara fazlasıyla alışkın olduğu cevaplama şeklinden belli oluyordu. “Onunla birden fazla kez iletişime geçmesi...”

“Amazonlar âşık olmaz,” diye karşılık verdi Asteria.

“Neden herkes bunu söyleyip duruyor?” diye fısıldadı Gregg, Aleka'nın kulağına doğru eğilerek. “Sırf eğlenmek için aksini kanıtlamak niyetindeyim.” Aleka sabır dileyen gözlerini ona

çevirdiğinde Gregg hemen önüne döndü. "Göz göze gelmememiz gerekiyor. Unuttun mu?"

"Eh..." Kraliçe gülerek pantolonundaki bir çamur lekesini tırnağıyla kazıdı. "Sanırım bunun ne kadar gerçek olduğunu sormak için annemi bulamayacağız."

"Ntiope benden daha büyük bir haindi," dedi Myrina kimse-
nin karşı bile çıkamayacağı kadar keskin bir sesle. "Âşık ol-
duğu adam sıradan bir insan bile değildi. Doryalarla olan düş-
manlığımız koperlere olandan daha derin. Şunu unutmayın ki,
artık Karanlık Çağ'da değiliz. Koperler amazon kanı taşıyor ve
doryalarla olan mücadelemizde bize yardım edecekler."

"Bunun bedelini ödedi."

Gregg bile ilk önce kimin konuştuğunu anlayamamıştı. Ses
tam yanından, Aleka'dan geliyordu ama daha önce bu ses to-
nuyla konuştuğunu duymamıştı. Kontrollü sesin arkasındaki
nefret, karşısındaki insanı yere serecek kadar somuttu. Ama
eski bir kraliçeyi değil. Myrina sakın gözlerini ona çevirdi-
ğinde, Aleka daha dik durarak kaşlarını kaldırdı. Kraliçe ko-
nuşmaması için başını iki yana salladı. Gregg'in elinde olsa, ağ-
zını bağlayıp Aleka'yı odadan çıkarırdı. Ama ne Gregg, ne de
kardeşi onu durdurabilirdi.

"Annem bir doryaya âşık oldu. En azından âşık olduğunu
sanıyordu. Kendi halkı tarafından yıllarca baskı gördükten
sonra, bir yangında öldü. O zamanlar kraliçe olan siz, bunu
araştırmadınız bile. Çünkü yangının neden çıktığını ve kimin
sorumluluğu olduğunu biliyordunuz. Dahası bunu onaylıyor-
dunuz." Şaşkın gözler üzerinde dolaşırken Aleka herkese tek
tek bakıp iç geçirdi. "Ne var? Zaten öleceğim. Bari düşüncele-
rimi paylaşayım, değil mi? Ne de olsa beni birden fazla kez öl-
düremezsiniz. Sizin için kötü haber," deyip aşağılayıcı bir say-
gıyla başını eğdi. "Müsaadenizle," dedikten sonra, kendinden
emin adımlarla dışarı doğru yürüdü.

Gregg arkasından bakarken dudaklarını birbirine bastırdı. "Alkışlamak isteyen sadece ben miyim?" diye mırıldanıp önüne döndü. Dört amazonun yüzünü gördüğünde, burada durmanın gittikçe tehlikeli bir hal almaya başladığını düşündü. "Anlaşılan öyleyim," dedi sessizce.

Kraliçe ve Myrina yeniden konuşmaya dönerken, Asteria yanlarından ayrılarak Gregg'e yaklaştı. Kolunu tutup masaya doğru çekti. "Arkadaşının yaşamasını istiyorsan onu al ve buradan kaç." Gregg dudaklarını araladığında, Asteria izin vermeden başını salladı. "İtiraz ya da bahane duymak istemiyorum. Yaşamasını istiyor musun, istemiyor musun?"

"İstiyorum elbette."

"İyi." Liderlere baktıktan sonra yeniden Gregg'e döndü. "Bak, Aleka'yı anlıyorum. Kraliçeyi de öyle. Onları ya da Ntiopé'u yargılamak bana düşmez. Zamanında hangimiz kötü şeyler yapmadık ki? Hâlâ hata yapmaya devam ediyoruz. Yaratılanların özünde bu var. Annesi hakkında söylediklerimden dolayı Aleka'ya özürlerimi ilet. Kız iyi birine benziyor. Benim öfkem diğerine," derken kısaca Thalestris'e baktı. "Zayıflık gösterdim."

Gregg'in dilinin ucuna gelen kelimeler bir türlü yolunu bulamamıştı. Ona annesi olduğunu bildiğini söylemek için doğru zamandı ama doğru yer değildi. Bu kadar şahidin arasında bunu yapamazdı. Asteria'nın cevap bekleyerek baktığını gördüğünde hemen başını salladı. "Bilmem fark ettin mi ama Aleka biraz inatçı," dedi baş ve işaret parmaklarını yaklaştırarak. "Onu kaçmaya ikna etmem çok zor olacak."

"Biraz önce olanlardan sonra fikri değişebilir. Söylediğim gibi, yaşamasını istiyorsan onu ikna edersin. Aksi takdirde büyük bir nefret hareketinin ortasında kalacak." Kemerine takılı olan kılıca benzeyen uzun bıçakları kılıflarıyla beraber Gregg'e verdi. "Güvende olmak için her şeyi yapın. Gerekirse Rald'a gidin. Onurlu biri olduğunu duymuştum. Aleka'yı koruyacaktır."

Bol şans." Gregg'in omzuna vurduktan sonra liderlerin yanına geri döndü.

Gregg elinde tuttuğu kılıçlara bakıp iç geçirdi. Asteria, diğer amazonların yanında davrandığı gibi biri değildi. Göstermek istediğinden daha düşünceliydi ve Gregg bu konuda ne hissettiğinden emin olamadı. Asteria'nın da diğer amazonlar gibi olmasını istiyordu belki de. O zaman ne hissetmesi gerektiğini daha net bilebilirdi. Oysa şu an, kafasındaki sorunlar fazlasıyla artmıştı.

Dışarı çıkarken Asteria haricinde kimse onu fark etmemiş ya da umursamamıştı. Gregg merdivenleri geçip odaya girdiğinde, şaşkınlıktan neredeyse kapıyı kapatmayı bile unutacaktı. Kılıçları yatağın üzerine bırakırken, kuruyan kıyafetlerini çantasına sıkıştıran Aleka'ya bakıyordu. "Ne yapıyorsun?" diye sordu.

"Gidiyorum," dedi Aleka. Cebinden çıkardığı ince bir kumaşla saçlarını topladı. Silahlarının yerinde olduğunu garantiledikten sonra çantasını kapatarak omzuna astı ve Gregg'e döndü. "Thalestris'e olan borcumu ödedim ve benden bu kadar. Onun için ölmeyeceğim. Bu davranışından sonra bir daha onunla konuşabileceğimi bile sanmıyorum."

Aleka kapıya yaklaştığında Gregg önüne geçerek oturmasını işaret etti. "Beni bekle. Seninle geleceğim."

"Kaçak olacağım, dedektif. Kraliçe görüldüğüm yerde öldürülmemi emredecek."

"Sana günlerdir bunu anlatmaya çalışıyorum. Koşulsuz ölüm yerine yaşamayı seçtiysen, seninle gelmek zorundayım. Otur hadi. Sadece beş dakika sürecek."

Aleka çantasının sapını çekiştirirken tereddütle kaşlarını çattı. "Emin misin? Bunun ne kadar riskli olduğunun farkında mısın?"

"Buraya seni ikna etmeye gelmiştim, Aleka. Zamanımızı harcamadığımıza sevindim." Gregg çantasını toparlarken, Aleka

yerinde duramayarak ileri geri yürümeye başlamıştı. Bileğindeki kumaş parçasını söküp koparmak istercesine çekiştirirken aldığı derin nefesler hâlâ öfkeli olduğunun işaretiydi. Gregg, Asteria'nın verdiği kılıçlardan birini çantasına koyup, diğerini kemerine yerleştirdi. "Annenin baban yüzünden öldürüldüğünü bilmiyordum."

"Öğrenmiş oldun."

"Thalestris anneni savunmadığı için mi ona öfkелisin?"

"Savunmasını istemiyordum ama..." Ellerini yumruk yaparak yürümeye devam etti. "Bilmiyorum. Myrina'ya bakarken gülümseyerek annemin öldüğünden bahsetmesine katlanamıyorum. Üstelik onun ölümünden beni sorumlu tuttuğu halde. Bu yaptığı iki yüzlülük. Onun için yaptıklarımın sonra Helen'den bile daha değersizim."

Gregg onun yanına doğru yürüdü fakat ne diyeceğini bilemiyordu. Aleka teselli cümlelerinden hoşlanmazdı. Ona destek olacağını ya da her şeyin yoluna gireceğini söyleyemezdi. Bahsedecekleri gerçek olsun ya da olmasın, Aleka inanmayacaktı. Bu, Gregg'e güvenmemesinden değil, kendini koruyan yanı yüzündendi ve böyle davranmasından dolayı onu suçlamıyordu. Karakterin bir kısmını kim ya da ne olduğun değil, nasıl yetiştirildiğin belirlerdi. Aleka böyle yetiştirilmişti ve bu onun haricinde herkesin suçuydu.

Dışarı çıktıklarında sessiz bir şekilde merdivenlerden inmeye başladılar. Myrina'nın odasının önünde duran Loise ve Rein haricinde ikinci katta kimse yoktu. Merdivenlerin başında duran Gregg ve Aleka, öne doğru eğilip katı gözlerken, onlara görünmeden nasıl çıkacaklarını düşünüyorlardı.

Aleka, Gregg'in omzuna vurarak dikkatini çekti. Gregg başını çevirdiğinde Aleka fısıldayarak konuştu. "Anlaşma şartlarını ilettikten sonra kraliçenin yanından ayrılırken, Rein kaçmam gerektiğini söylemişti. Bize yardım eder."

"Rein'in sadık olduğunu zannediyordum."

"Öyle. Hem sadık, hem de mantıklı olunabiliyor. İster inan, ister inanma."

"Pekâlâ," dedi Gregg ve hangi yolu izleyeceklerini planlar-ken parmağını dudaklarında dolaştırdı. Rein'in yardım etmesi sadece bu kat için değil, ana çıkış için de gerekliydi. Bu yüz-den, kaçıyormuş gibi görünmemek zorundaydılar. Burada tut-sak olarak bulunmasalar da, olabildiğince az dikkat çekmeleri en iyisiydi ancak sırtlarındaki çantalarla bu biraz zordu. "Rein'in bize yardım edeceğinden emin misin?" diye sordu.

"Biz çıkarken başka yöne bakabilir."

"Yeterli." Çantasını çıkararak yukarıdaki merdivene koydu. "İşaret verdiğimde aşağıya in ve bekle. Hemen arkandan ge-leceğim." Gömleğini düzelterek, yavaş adımlarla merdivenleri indi. Kulenin taştan yapısına ve sağlam duvarlarına güvenerek, bu iki amazonun içeride konuşulanları duymadıklarını umdu. Çünkü Aleka'nın Myrina'ya karşılık verdiğini bilmeleri, şüphe-lenmelerine sebep olabilirdi. "Bayanlar," dedi başını sallayarak selam verirken. "Toplantı nasıl gidiyor?"

"İşin bu kısmı konsantrasyon gerektiriyor," dedi Loise bu-lundukları yeri işaret ederek. "Bu yüzden ya içeri gir, ya da her nerede olmak istiyorsan oraya git."

"İçerisi kaçma isteği uyandıracak kadar gergin." Loise dik-katli bakışlarını önünde tutarken Gregg, Rein'e gülümseye-rek başını merdivenlere doğru eğdi. Rein sıradan bir hareketle merdivenlerin başına kısaca baktığında Aleka'yı gördü. Gregg bu kadarının yeterli olacağını düşünerek yanılmamıştı. Rein, Loise'in dikkatini Gregg'den daha iyi çekebilirdi. Sonuçta ikisi ortak dili konuşuyordu. Böyle de olmuştu. Rein sanki bir soh-beti sürdürüyormuşçasına konuşmaya başladı. Gregg'in çan-tasıyla birlikte merdivenlerden inen Aleka botlarına rağmen sessizdi. Gizli bir olayın ortasında olmasalar, Gregg onu teb-rik bile edebilirdi.

"Yani koperler bizim kötü bir kopyamız olabilir ama gerçek düşmanın kim olduğunu hep unutuyoruz, değil mi?" dedi Rein başını sallarken. Myrina gibi bir kadının destekçisi ve koruması olan birine karşı bahsedilebilecek en iyi konuyu seçmişti Rein. Gregg onu hafife almaması gerektiğini bir yere not etmek zorundaydı. Gerçekten zeki bir kadındı. Aleka merdivenlerden inip gözden kaybolurken, Rein hem Loise'le konuşmuş, hem de Aleka'nın gidişini kontrol etmişti. Gregg ona dikkatle bakmıyor olsaydı, yaptığı şeyi anlaması imkânsızdı. Rein'in Loise'i sadece konuya çekmesi yetmişti. Aleka'yı görmüş bile olsa, kattan gelip geçen korumalardan biri zannetmiş olması muhtemeldi.

"Konu iç açıcı görünüyor ama ne yazık ki gitmek zorundayım." Gregg omzunun üzerinden arkasını işaret etti. "Size iyi nöbetler."

Yanlarından ayrılırken bu sefer Loise konuşmaya başlamıştı. Rein'in söylediklerini destekler şekilde yorum yapıyordu. Gregg merdivenlerden inmeden hemen önce Rein'e başını sallayarak teşekkür etti. Zemin kattaki sütunlardan birinin arkasına yaslanmış duran Aleka, onu gördüğünde hızlı olmasını işaret ederek parmağını dudaklarına götürdü. Gregg uyarıyı alarak sessiz bir şekilde merdivenlerden indi. Kapının önünde duran iki amazon çıkış yolunu kapatıyorlardı.

"Ne yapacağız?" dedi Aleka, Gregg yanına geldiğinde.

Gregg bir elini taştan sütuna yaslayıp başını yana eğerek dışarı baktı. Burada yukarıdaki gibi gizliliğe ihtiyaçları yoktu. Kraliçe ya da Myrina, Aleka'nın kaçacağını bilmiyordu. Düşünecekleri son şey bu olurdu. Kraliçe, Aleka'yı öylesine etki altına almıştı ki, kaçacağını tahmin edemezdi. Son ana gelene kadar Aleka bile bunu düşünmemişti. "Tamam," dedi Gregg, Aleka'ya bakarak. "Benimle konuşarak yürü. Sanki önemli bir şey varmış ve oraya yetişmemiz gerekiyormuş gibi."

"Hayatımın tehlikede olması ve bunun için kaçmam gerektiği gibi mi?"

"Bu da işe yarar. Hadi." Çantasını alarak omzuna astı ve hızlı adımlarla yürümeye başladılar. "Etrafına bakma. Sadece önüne," dedi sessizce.

"Eğer normal davranacaksak seninle konuşmamam duruma daha uygun değil mi?"

"Aslına bakarsan, şu anda yaptığın şey buna çok uygun," dedi Gregg tartışmalarını kastederek. Geçerli bir sebebi olsun ya da olmasın, Aleka her zaman karşı çıkardı. Karşı çıkmayıp bir şeyleri hemen kabul ettiği zaman, Gregg bir sorun olduğunu anlıyordu. "Söylesene, ilk savaşa katıldığında kaç yaşındaydın?" diye sorarken amazon kadınların yanından geçtiler.

"Muhtemelen sen daha okuma yazma öğrenmeden önceydi."

"Nereye gidiyorsunuz?" dedi kadınlardan biri dikkat kesilerek.

"Göreve," dedi Aleka onlara bakmadan elini sallarken. "Size iyi nöbetler. Bu arada..." deyip onlara doğru döndü. Geri geri yürümeye devam ederken, "Ormanda dikkatli olun, çünkü isyancılar amazon topraklarına bağlı kalmadan her yere yayılmış durumda. Kulenin etrafına birkaç adam yerleştirmek isteyebilirsiniz. Kraliçenin güvenliği her şeyden önce gelir, değil mi?"

"Merak etme, onu en iyi şekilde koruyacağız," dedi diğer amazon.

"Size güvenebileceğimi biliyordum. Kolay gelsin," dedikten sonra önüne dönerek hızını arttırdı. "Bol şans," diye mırıldandı kavradığı bıçaktan elini çekerken. Anlaşılan, her ihtimale karşı hazırlıklı olmak kendi insanlarına karşı bile geçerliydi. Aleka tedbiri asla bırakmıyordu.

Kuleden uzaklaşmaya başlayıp ormana girene kadar arkalarına bakmamışlardı. Dikkat çekici hiçbir harekette bulunmaya özen gösteriyorlardı. Patikada yürümeye başladıklarında Gregg uydu telefonunu çıkararak şifresini girdi. Eğer kaçmaya başladırlarsa, bunu Rald'a bildirmesi gerekiyordu. Yardım

alabilecekleri bir fırsatı kaçırmak olmazdı. Üstelik Aleka firariydi, Gregg değil. Rald özellikle böyle hassas bir zamanda Aleka'ya açıkça yardım etmeyi kabul etmeyebilirdi ama ona karışacağını da sanmıyordu.

"Ne yapıyorsun?" dedi Aleka bir ağacın altında durarak çantasını yere indirirken.

"Rald'la konuşacağım. Haberinin olması lazım."

Çantasını bırakarak numarayı buldu. Aramayı yaparak Rald'a olanları anlatırken, Dena'dan ya da Aleka'nın neden kaçmak istediğinden bahsetmedi. Dışlandığını ve yasak bir göreve gönderildiğinden dolayı ölüm cezası alabileceğini biliyorlardı. Gregg ağaca yaslanıp anlatmaya devam ederken gözlerini Aleka'dan ayırmıyordu. Yere oturup bacaklarını çaprazlamıştı ve ellerine bakarak parmaklarını kıpırdatıyordu. Konsantre olmuş görünüyordu.

"Topraklarımızda dolaşan her amazonu avlamıyoruz, Gregg. Onu yapan aşırı korumacı vahşi kadınlar... Hey!" diye bağırdı. "Ne yapıyorsun? Doğru söylediğimi biliyorsun." Gregg derin bir nefes alırken telefonu indirdi. Anlaşılan Niobe yanındaydı ve kadınlar hakkındaki yorumundan hoşlanmışa benzemi-yordu. "Evet, tamam," dedi Rald telefona geri dönerek. "Kı-saca özetlemek gerekirse, zararı dokunmadığı sürece toprak-larımızda vakit geçirebilir. Söylememe gerek yok sanırım ama yine de Aleka'nın aklında bulunsun, eğer yanında bizden biri yoksa, yerleşim merkezlerimizden uzak durmaya baksın. Yan-lış anlaşılmalari engellemek için. Tüm koperler Aleka'yı tanı-mıyor ve durumundan habersizler."

"Anladım," dedi Gregg, Aleka'yı izlemeyi kesmeden. Yavaş bir şekilde parmaklarını açıp kapayan Aleka düzenli nefesler alırken kaşlarını çatmıştı. "Onunla kalmamda bir sorun yok, değil mi? Sadece güvenliğinden emin olana kadar."

"Nasıl istersen, evlat. Ama sana şunu söyleyeyim, yanında kalmak istiyorsan, en azından kendine karşı dürüst ol. Yalan

söylemediğini iddia edebilirsin. Aynısını ben de yaşadım. Sadece bir tavsiye."

Gregg telefonu kapatıp çantasına koyarken, "Yoga mı yapıyorsun?" diye sordu.

"Sakinleşmek, daha iyi hissetmek ya da rahatlamak için, zihin ve nefes egzersizine ihtiyacım yok. Yoga öyle bir şeydi, değil mi?" Gregg omuz silkerek onayladığında Aleka başını salladı. "Ben sorunumun yüzüne yumruk atmayı tercih ediyorum."

"Evet, yüzüm bunu biliyor," dedi Gregg yanağını işaret ederek. Birçok defa Aleka'dan yumruk, tekme ya da derin olmayan bıçak darbesi yemişti. Onun kendisini ifade etmesi sadece bu şekilde mümkündü. İşin tuhaf yanı, Gregg buna alışmıştı.

Aleka cevap vereceği sırada ormandan gelen sesler ikisinin de dikkat kesilmesine sebep oldu. Üç tane farklı boyutlardaki panter Aleka'nın üzerine atladığında, Gregg belindeki kılıcı çekerek hızla doğruldu. Panterlerden bir tanesi kedi yavrusu kadar küçüktü. Muhtemelen birkaç gün önce doğmuştu. Sırtüstü yere devirdikleri Aleka'nın üzerine çıkan iki panterin arasından kendine yol bulmaya çalışan yavru, başını sıkıştırırmaya çalışıyordu. Gregg onları nasıl ayıracağını düşünerek ilerlediğinde Aleka'nın güldüğünü duydu. Hem de oldukça içten bir şekilde. Olduğu yerde duran Gregg, onları Aleka'nın çağırıldığını anladı. Eğer kafası bu kadar dağınık olmasaydı bunu daha önce fark edebilirdi.

"Ben de sizi özledim," dedi Aleka doğrulmaya çalışırken. "Ah, bu yeni," dedi yavruyu yakalarken. Annesi kulaklarını dikleştirerek hırladığında, Aleka uygunsuz bir şekilde başını salladı. "Olduğun yerde kal, Brene. Ben onun büyükannesi sayılırım." Dudaklarını yalayarak geri çekilen panter arka ayaklarının üzerine oturdu.

"Ailenin olmadığını söylemiştin," dedi Gregg. Kılıcı yerine koyup Aleka'ya yaklaştı. Bu panterlerin Aleka'ya ait olduğu düşünülürse, Cleite'le karşılaştıklarında koruyucu olarak

yanlarında bulunanlar da onlardı. Eğer gündüz saatleri olsaydı ve tabii Gregg etrafının panterlerle çevrilmiş olmasının şaşkınlığını yaşamasa, onları daha net hatırlayabilirdi. Ormandaki saldırının ilk gününde de Aleka'nın etrafında panterler vardı fakat Gregg hiçbirine bakmamıştı. "Beni hatırlıyor musunuz?" dedi Gregg öne doğru eğilerek. Yavrunun annesi oturmaya devam ederken diğer panter yüzünü yaladı. Gregg kaşlarını çatarak güldü. "Sanırım bu evet demekti."

"Öyle." Aleka yavrunun dişlerine bakarken boynunu kaşıyordu. "Brene seni hatırlamıyor, çünkü o zaman hamileydi. Bu yüzden Cleite'in yanına giderken onu çağırmadım." Gregg'in yüzünü yalayan panterinin gözlerinin arasını okşadı. "Bu da, Aure. Senden hoşlandı."

"Memnun oldum, Aure," dedi Gregg dikkatli bir şekilde panterin başına dokunurken. Gözlerini kısarak ona sokulan Aure hırıltılı sesler çıkıyordu. Üç yıldır köpeği René'yle yaşayan Gregg, Aure'in de memnun olduğunu anlayabiliyordu. Elini siyah kürküne doğru kaydırırken nefesini tuttu. Normalde bir pantere bu kadar yaklaşmasının imkânı yoktu. Karşısında duran panterler ise sıradan hemcinsleriyle karşılaştırılamayacak kadar büyük, çevik ve bilinçliydi. Gregg'in anladığı kadarıyla, panter ve sırtlanların bilinçleri bağlandıkları kişiden geliyordu. Henüz onların sahiplerini nasıl seçebildiklerini anlamış değildi fakat ormanda kendi başına dolaşan bilinçli hayvanların olma düşüncesi ürkütücüydü.

"Rald geri dönmeni istedi mi?" dedi Aleka panter yavrusunu göğsüne yaslayarak.

"Hayır."

"Gitmen gerektiğini biliyorsun."

Gregg, Rald'la olan konuşmasını düşünürken cevap vermemişti. Sahiden kendine yalan söylüyor olabilir miydi? Amacı sadece Aleka'yı korumak değil de, yanında olmak mıydı? Ona en büyük yalanları söylemiş olsa bile, yine de Aleka'nın hayatta

kalmasını istiyordu. Aleka'ya güvendiğini söyleyemezdi ve yaptığı şeyin mantıklı bir yanı da yoktu. Buna rağmen çantasını alıp gidemiyordu. "Hayır," dedi bir kez daha. "Gitmem gerekmiyor. Kalmak istiyorum."

Aleka şaşkın bir halde ona bakarken, panter yavrusunu tutmaya devam ediyordu. Gerçi onu kucağına aldığından artık habersiz görünüyordu. Bir ayağını çekerek ayağa kalkarken Gregg'e bakmayı sürdürdü. "Amazon topraklarından kaçmanın ne demek olduğunu bildiğinden emin değilim. Görüldüğüm yerde öldürülmemi emredecekler. Eğer şanslıysak, benimle birlikte seni de öldürürler. Esir olursak, ölmek sana tatil gibi görünecektir. Yani, hiç tatil yapmadım ama eminim sen yapmışsındır."

"Konuyu değiştirmeye çalışma," dedi Gregg elini sallayarak. "Ne olacağını bilmiyorum. Daha önce amazonlardan kaçtığım söylenemez. Gelecek ikimiz için de belirsiz olabilir ama ben şu anda ne yapmak istediğimi biliyorum."

"Gelecek benim için belirsiz değil. Ne yapacağımı da biliyorum."

"Tamam," dedi Gregg duraksayarak boğazını temizlerken. "Bunu söyleyeceğini tahmin etmeliydim."

Aleka yere eğilerek panteri annesinin yanına bıraktı. Ellerini birbirine sürterek temizlerken sakın gözleriyle Gregg'e bakıyordu. "İnatçı davrandığımı düşünüyor olabilirsin ama ben sadece gerçekçiyim. Benimle gelemezsin, dedektif."

"Sen de geleceğin ne getireceğini bilemezsin. Bildiğini söylüyorsun ama yanılıyorsun. Kimse ne olacağını bilemez. Plan yapıyorsun, düşünüyorsun ya da kurallar koyuyorsun ama hiçbir işe yaramıyor. Asla topraklarından ayrılmayacağını söylediğin zamanı hatırlıyor musun? Şimdi onlardan kaçıyorsun. Eminim kraliçenin koyduğu hiçbir kuralı bozmayacağını da düşünmüşsündür ama Myrina'yı bulan sendin. Küçük bir kızken bile aklına yerleştirilen şeylerden dolayı kesinlikle bir erkeği

öpmeyeceğine de karar vermiş olabilirsin. Ama bunu yaptığını biliyoruz, değil mi? Hem de oldukça istekli bir şekilde.”

Aleka iki eliyle birden onu itip kaşlarını çattı. “Hayatını kurtarmaya çalışıyorum!” dedi parmağını yüzüne doğrultarak.

“Yine aynısını yapıyorsun!” dedi Gregg öfkeyle. “Ne zaman biri sana yaklaşırsa, sözlerinle ya da hareketlerinle onu kendinden uzaklaştırıyorsun. Güzel şeyler hissetmek canını mı yakıyor? Sorun bu mu? Fiziksel acı mı çekiyorsun?”

“Sen...” Aleka ileri adım atmamak için kendini zor tutarken yerinde sallanıyordu. Dudaklarını kapatıp açarken bir kez daha konuşmayı denedi. “Sen benim dikkatimi dağıtıyorsun. Bunu yapmaya hakkın yok.”

“Hayatta kalmanı sağlamaya çalışıyorum.”

“Evet, çünkü beni bu duruma getiren sensin ve hatalarını telafi etmek istiyorsun. Vicdanını başka bir yerde rahatlat.”

“Seninle anlaşmak herhangi bir koşulda, evrende ya da zamanda mümkün mü?” Bıkkın bir halde nefesini bırakıp arkasını döndü. İki elini birden başında dolaştırırken saçlarının ne kadar uzadığını fark etti. Haftalardır bu ormandaydı ve sadece sakal tıraşı oluyordu. Artık günleri birbirine karıştırmıştı ve takip de etmiyordu zaten. “Aleka,” dedi Gregg yeniden ona dönerken. Kollarını bağlayarak panterlerini izleyen Aleka bakışlarını yukarı kaldırdı. Gregg sakın kalmaya çalışarak tekrar denedi. “Seni zor durumda bıraktığımı biliyorum...” Aleka alaycı bir şekilde kaşını kaldırdığında Gregg düzeltme yaptı. “Tamam, oldukça ölümcül olan tehlikeli bir durum diyelim.” Aleka bunu kabul ederek başını salladığında Gregg ona yaklaştı. “Yine de yanında kalmak istememin sebebi bu değil. Demek istediğim, tek sebep bu değil. Gururlu olmak iyidir ama şu anda aptalca davranmaya doğru gidiyorsun. Yalnızken ve sahip olduğun düzenden kaçarken bu ormanda hayatta kalamazsın.”

"Beni sen mi koruyacaksın?" dedi Aleka kollarını çözerken. "Söylediklerini geri almak ister misin? Çünkü beni sinirlendirmeye başladın."

"Herkes korunmaya ihtiyaç duyar. En büyük savaşçılar bile. Bana bahsettiğin şu efsanevi savaşçı..." deyip ismini hatırlamaya çalıştı. Aleka'yla sıradan bir şekilde yaptıkları sohbetler çok kısıtlıydı ve Gregg'in iyi bir hafızası vardı. Bu yüzden çok fazla düşünmesine gerek kalmadı. "Slyvia. Eminim onun da yanında duran ve efsaneleşmesi için hayatta kalmasını sağlayan komutanları vardı."

"On iki komutanı vardı."

"On iki kişinin yaptığı şeyi tek başıma üstlenemem elbette ama elimden geleni yapacağım." Aleka bu sefer daha az şüpheli halde bakmaya başlamıştı. Gregg biraz olsun rahatlayarak gülümsedi. Bu da bir başlangıçtı. "Anlaştık öyleyse. Bundan sonra itiraz etmek yok."

"Ben sadece seni uyardım. Karar senin. Merak ediyorum, neden bunu yapıyorsun?"

"Cevabı öğrendiğimde sana da söylerim," dedi Gregg arkasını dönerken. Çantasını alıp fermuarını kapadı. Omzuna astığı sırada yeniden Aleka'ya bakmıştı. "Şimdi ne yapmayı planlıyorsun? Başka bir yolculuk mu?"

"Ormandan ayrılamam," dedi Aleka yürümeye başladıklarında. Yavru panter annesinin yanında düşe kalka ilerlerken, yoluna çıkan yaprakları küçük pençesiyle itip onlarla oynuyordu. Her arkada kaldığında annesi onu dişleriyle ensesinden yakalayıp öne doğru atıyordu. Yavru için bu oyuna dönüştüğünde, sırf annesi onu fırlatsın diye bazen bilerek arkada bekliyordu. "Burada hayatımın tehlikede olduğunu biliyorum ama insanlar arasında nasıl olduğumu gördün. Belki başka bir orman bulurum."

"Bu ormana insanlar girmiyor olabilir ama dünya üzerinde böyle yerler neredeyse hiç kalmadı. Ayrıca kendin söylemiştin, insanların buraya girmemesinin bir sebebi de panterlerdi." Kıyıya çıkan insanların panterlere yemek olduğu düşüncesi hoşuna gitmiyordu ama durum maalesef böyleydi. Başka türlü felaketle sonuçlanabilirdi. Vahşi bir hayvanın dişleri ve pençeleriyle parçalanmaktan daha kötü ölüm şekilleri vardı. "Kendine bir ev oluşturabilirsin. Panterlerin seni canları pahasına koruyacaktır."

"Deliririm." Aleka gözlerini ovuşturarak iç geçirdi. "Dağların eteklerinde, akarsuyun yanında, sevimli çitleri olan ahşap evler bana göre değil. Fark etmişsindir, o tarz biri sayılmam. Artık bir Parani üyesi değilim. Amazon halkını da korumuyorum. Hayatım boyunca edindiğim amacım elimden alındı."

"Belki de artık kendin için yaşamaya başlamanın vakti gelmiştir. İster inan, ister inanma Aleka ama amazon topraklarından sürülmen başına gelen en güzel şey olabilir."

Aleka ona bakarken başını sallıyordu. "İnanmamayı seçeceğim," dedi. "Hem biri kendi için nasıl yaşar ki?"

"Sen sadece Parani üyesi olan amazon bir savaşçı değilsin. Bir kişiliğin var. Neden bunu yok sayıyorsun?"

"Topluluğun devamlılığı kişilikten önce gelir. Bize öğrettikleri buydu yani."

"Şimdi ne yapacaksın peki?"

"Hiç de hoşuma gitmeyen bir şey," deyip yola baktı ve patikadan aşağıya doğru yürüdü. "Bu taraftan."

15. BÖLÜM

'ORADA OLMAK'

Rald telefonu bırakıp dirseklerini masaya koyarak yüzünü ovuşturdu. Koperleri yönetmek gün geçtikçe daha zor bir hal almaya başlamıştı. Eskiden her şey daha kolaydı. Bilinmezden gelen adamlar olmazdı. Amazonlarla kısa süreliğine de olsa barış sağlamazlardı. Basitlik düzeni ve güveni beraberinde getiriyordu. Yine de topraklarındaki insanları korumaktan hiçbir zaman vazgeçmezdi. Onlar Rald'a emanet edilmiş kimsesiz, istenmemiş, ölü doğan çocuklardı.

Kapısı çalındığında doğrularak arkasına yaslandı. Bir şey söylemesine gerek kalmadan parmak uçlarına yükselmiş olan Alex kapıyı açarak içeri girdi. Koşarak Rald'ın yanına gelip kucığına çıktı.

"Sorun ne ufaklık?" dedi Rald kızının kıvrıcık saçlarını parmaklarına dolarken. Onun doğduğu günü hatırlarken gülümseyerek yanağına dokundu. Bir saldırının ortasındaydılar. Niobe normalde kavgadan korkmayan biri olmasına rağmen çocuğu için endişelenmişti. Alex sabırsız davranıp doğmaya karar verdiğinde, Rald bunu bilerek savaşmaya devam etmişti. Kanlar içinde ve yorgun bir halde Niobe'un yanında gittiğinde, onu kızını kucaklarken bulmuştu. Tüm bu hırsın ve ölümün içinde Alex umut ışığı gibi onların neşelenmesini sağlamıştı.

"Alysa, Gregg'in bir daha gelmeyeceğini söyledi," dedi Alex mırıldanarak. Bir kolunu babasının boynuna dolamış gömleğinin yakasıyla oynuyordu. "Doğru mu?"

"Gregg şu anda olmak istediği yerde. Eğer yeniden burada olmak isterse geri dönecektir."

"Ama onunla evlenmek istiyordum."

Rald ne söyleyeceğini bulamadan öylece kızının yüzüne baktı. Söz konusu kızları olduğu zaman bu sık sık başına geliyordu. Alysa fazlasıyla vahşi büyümüştü. Onu bu kadar zorlayan da Rald'dı belki de. Alex de ablası gibi olmak istiyor ama her şeye ondan daha duygusal yaklaşıyordu. Alysa altı yaşlarındaiken Alex'den daha sertti. En azından öyleymiş gibi davranmak hoşuna gidiyordu. "Sen daha altı yaşındasın, Alex." Kızının çenesini tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Annen evlendiğinde kaç yaşındaydı biliyor musun?"

"İki basamaklı sayılara geçmişti sanırım."

"Bu, on yaşına geldiğinde evlenebileceğin anlamına gelmiyor." Alex hayal kırıklığıyla iç geçirirken, Rald kafa karışıklığıyla gülmek arasında gidip geliyordu. Kızının âşık olduğu ilk adam otuz yaşından büyüktü ve evlenmek istiyordu. Birçok baktıktan bunun mümkün olduğunu görmüştü. Kendisinden yıllar sonra doğan kadınlarla evlenen koperler yok değildi. Rald da bunun örneklerinden biriydi. Fakat bu kadınlarla büyüdüklerinde tanışarlardı. Her ne kadar genetik olarak insanlar gibi yaşlanmıyor olsalar da, büyürken vakit geçirdiğin bir çocukla evlenmek sınırlarda bir şeydi. Neyse ki şimdiye kadar Rald örneğini görmemişti.

"Buraya geldiğini tahmin etmeliydim," dedi Niobe kapıdan içeri girerken. "Yemekten kaçamazsın. Hemen şimdi," derken dışarıyı işaret etti.

Alex bir şey söylemeden Rald'ın boynuna sarılıp yüzünü sakladı. Rald elini kızının sırtında dolaştırırken gülümseyerek omuz silkti. Niobe onu desteklememesini belirten bir şekilde başını salladığında, Rald mecburen uymak zorunda kaldı.

Çocuklar konusunda Niobe'un söylediğini yapmamak çoğu zaman imkânsızdı. Alex'i koltuk altlarından tutarak kendinden uzaklaştıran Rald yüzüne baktı. "Gidip yemeğini ye. Sonra istersen Gregg'i ararız tamam mı?"

"Tamam," dedi Alex hemen. Zıplayıp aşağıya indi ve koşarak dışarı çıktı.

Niobe şaşkın bir halde kızının arkasından baktıktan sonra Rald'a döndü. Hâlâ sırtlanlarını aklından çıkaramıyor olmasına rağmen, Gregg'in onlarla ilgileneneğini söylemesi içini rahatlatmıştı. Yeni sırtlanları olacaktı elbette ve ilk kez bir sırtlan kaybetmiyordu ama yine de üzülmekten kendini alamıyordu. "Gregg'e olan hayranlığını kullandığına inanamıyorum. Bunu onayladığımızı sanacak."

"O sadece çocuk. Gregg buralarda yeni olduğu için ilgisini çekiyor. Hepsi bu."

"Bir gün gerçekten sevgilisi olabilecek biriyle karşılaştığında yine aynı tepkiyi verebilecek misin?" dedi Niobe gülümseyerek kollarını bağlarken. Rald bu konunun açılmasından bile rahatsız olarak homurdanırken Niobe masanın arkasına geçti. "Ondan önce Alysa var tabii. Şu anda fazlasıyla özgür ruhlu yaşasa da bir gün âşık olacak. Hayatta savaşmaktan daha önemli şeylerin olduğunu fark edecek ve evinden ayrılacak. Tıpkı benim gibi."

"Bu konu hakkında konuşmak istemiyorum."

"Sana âşık olduğumda..."

"Yapma ama!"

"Onunla aynı yaşıydım."

"Yaptın işte," dedi Rald nefesini bırakarak arkasına yaslanırken. Niobe gülerken, Rald onu tutarak kucağına çekti. "Kızlarımın geleceği hakkında konuşmak istemiyorum. Şu anda ne yapacağımıza odaklansak daha iyi olur." Bir elini Niobe'un sırtında dolaştırırken, diğer eliyle saçlarını okşadı. Niobe'la yıllardır evli olmasına rağmen, hâlâ onun elinden alınacağı korkusunu üzerinden atamamıştı. Belki de geçirdikleri zorlu evlilik öncesi dönem yüzündendi. Dudaklarını öpüp yanağına dokunurken

burnunu ona sürttü. "Sanırım Gregg bir süre buralarda olmayacak ve kraliçe kız kardeşiyle ters düşmüş durumda. Bunun asıl olayı etkilemeyeceğini umacağız."

"Gregg, Aleka'ya âşık, değil mi?"

"Bilmiyorum. Ama değilse bile olması çok zaman almaz."

"Onun için şimdiden üzölmeye başladım. Doğru kadını bulamamak gibi bir sorunu var." Parmaklarını Rald'ın yüzünde dolaştırırken karşı duvara doğru bakıyordu. "Öyleyse Aleka tam anlamıyla kaçak oldu. Eğer uysal biri olsaydı, Gregg'le ikisinin burada yaşamasını teklif ederdik."

"Kabul edeceğini sanmıyorum. Aleka bunun için fazla amazon."

"Faythe de öyle. Ama bunu aşmayı başardı."

"Faythe küçüklüğünden beri bizimle. Üstelik Aleka'ya güvenemem. Şu anda kraliçeyle görüş ayrılığı yaşıyor olabilir ama yine de kardeşler. Bir kardeşinin olması ne demek çok iyi biliyorum. Aile her şey demektir."

"Aleka hakkında biraz araştırma yaptım," dedi Niobe doğrularak Rald'ın kucağından kalkarken. Rald ona başını yana yatırarak baktığında Niobe omuz silkti. "Ne var? Benim görevim bu. Öğrenebildiğim kadarıyla, Aleka annesi öldüğünden beri tek başına büyümüş. Kendi başının çaresine bakmış."

"Thalestris neden yardım etmemiş?" dedi Rald meraklanarak.

Niobe kolunu kaşırken masaya yaslandı. "Annesi öldükten hemen sonra dış çemberlerden birine gitmiş. Beş yıl boyunca hiç göreve çıkmadan sadece eğitim almış. Onu savaş, strateji, düzen, yönetim ve liderlik konusunda eğitmişler. Kraliçe olması tesadüf değildi."

"Aleka hakkında bir dosya hazırlayalım. Gregg'e topraklarımızda dolaşabileceğini söyledim ama bu sonsuza kadar süremez ve eğer Aleka'ya güvenemeyeceğimize karar verirsem, onu amazonlara teslim edeceğiz."

Rald oturduğu yerden kalkıp kapıya doğru yürürken Niobe da peşinden gitti. "Kızı gördün. Sadece fazla hırslı ve inatçı. Bu ölümünü planlamak için yeterli değil."

"Bunun için özür dileyemem, hayatım. Halkıma zararı dokunacak kimsenin, adamlarımdan birinin aklını karıştırmasına izin vermem." Niobe'a dönerek elini tuttu ve sessizce konuştu. "Aramızda casus olduğunu biliyorsun. Belki bir, belki daha fazla. Bu yüzden dikkatli ol. Araştırmanı kimseye açma. Hiç kimseye."

"Merak etme," dedi Niobe iç geçirerek parmağını kaşında kaydırırken.

"Sana güvenebileceğimi biliyorum. Bu, içimi seni sevmemden daha fazla rahatlatıyor. Kötü zamanlardayız," dedi nefesini bırakarak.

*

"Kraliçe senden kumaş parçasını geri istemedi, değil mi?" dedi Gregg akarsuyun kenarında durduklarında. Yaklaşık bir saattir yoldaydılar ve ikisi de konuşmaya hevesli değildi. Aleka muhtemelen yaşadıklarını gözden geçirirken, Gregg annesini, Dena'yı, koperlerdeki yerini ve yanında yürüyen vahşi savaşçıyı düşünüyordu. Onlar mükemmel bir yapbozun parçaları gibiydi. Birbiriyle iç içe ve uyumlulardı. Çok geç olana kadar Gregg resmin tamamını görememişti ve hâlâ gözden kaçırdığı kısımlar olduğuna emindi.

Aleka bileğindeki yıpranmış kumaşa dokunurken başını salladı. "Hayır. Unutmuş olmalı."

"İkiniz için de ne kadar değerli olduğunu görebiliyorum. Bence sende kalmasını istedi. Annene mi aitti?"

Çantasını çıkararak yere bırakan Aleka homurdanarak güldü. "Gerçekten iyi bir dedektifsin," dedi. Yere eğilerek tek dizinin üzerine çöktü. "Evet, anneme aitti. Bize kalan tek hatırası bu," dedi elini kaldırarak bileğine dolanmış kumaş parçasını gösterirken. Gregg onu nasıl edindiklerini soracakken, Aleka'nın yaptığı şeyi fark ederek yanına yaklaştı. Aleka parmağını dudaklarına

yaklaştırmak sessiz olmasını işaret etti. "Hangisi gelecek merak ediyorum," dedi fısıldayarak.

Gregg gözünü akarsuya çevirerek suyun dalgalanmasını bekledi. Çok geçmeden doğal olmayan bir şekilde köpüren suyun içinden çıkan deniz kızı onlara doğru yürümeye başlamıştı. Başka biri olsaydı ayakta durması bile mümkün olmazken, deniz kızları rahatça ilerleyebiliyorlardı. Gregg için savaşçı kadınları anlamaktan daha zor bir şey varsa, o da deniz kızlarını anlamaktı. Onlar hâlâ kız kardeşine okuduğu masallardaydı sanki. Ne zaman karşısına çıksa, kendini rüyada gibi bulanık, sisli ve düşünceleri dağılmış bir halde buluyordu. Aleka'nın da defalarca söylediği gibi, bu deniz kızlarının bir özelliği idi. Ne kadar zararsız, mükemmel ve sevimli görünseler de, onların asıl silahı bunların hepsiydi.

"Pamela," dedi Aleka ayağa kalkarken. "Bizi takip mi ediyorsun?"

"Çağrılarınıza gelmeyi tercih ediyorum diyelim," dedi Pamela çıktığı suya benzeyen sakinleştirici sesiyle. "Bu takip etmekle aynı şey sayılmaz. Merhaba," dedi Gregg'e bakarak.

"Selam," diye karşılık verdi Gregg gülümseyerek başını sallarken. "Sen... İyi görünüyorsun," dedi ne söyleyeceğini bilemeden. Tekrar karşılaştığı bir deniz kızına ne demesi gerekiyordu? Onlarla ilgili bildiği şeyler, suyun dışına çıktıklarında iki bacaklı oldukları ve büyülü bir cazibe besledikleriydi.

"Teşekkür ederim. Sen de hırpalanmış gibisin. Savaştan mı çıktınız?"

"Sayılır."

"Seni neden buraya çağırdığımıza gelecek olursak," dedi Aleka boğazını temizleyerek. "Ormanın diğer tarafına yolculuk yapmak istiyorum." Pamela bununla neden ilgilenmesi gerektiğini anlamamış gibi omuz silkti. Aleka dengesini bir ayağından diğerine verirken, aklından geçen düşüncelerin bir yansıması olarak elini bıçağının üzerine koydu. Gregg onun sabırlı olmasını umuyordu. Bir de deniz kızlarıyla sorun yaşamak

istemiyordu. "Yolculuk denizden olacak ve... gizli," dedi memnuniyetsizce. Amazonlardan, özellikle de kraliçeden habersiz bir şey yapmak hoşuna gitmiyordu. Bundan duyduğu rahatsızlık her halinden belliydi.

Pamela önce şaşırıp sonra gülümserken dudaklarını aşağıya doğru kıvırdı. "Kusursuz itaat bir yere kadar, değil mi? Sonunda köle olmanın sıkıcı bir şey olduğuna mı karar verdin?"

Aleka refleksiyle öne yürüdüğünde Gregg kolunu tutarak sıkıttı. Bu onun için yeterli bir uyarı olmalıydı. "Haberler yavaş yayılıyor olmalı," dedi Gregg, Aleka'ya sakinleşmesi için zaman vererek. "Amazon topraklarında isyan çıktı. Kraliçeyi yönetimden aldılar. Düzeni yeniden sağlamaya çalışıyorlar fakat kolay olmayacak."

"Ormanın diğer tarafına görev için gideceksiniz öyleyse. Yoksa kaçmak yerine kardeşine yardım ediyor olurdun, değil mi?"

"Evet, öyle," dedi Aleka gözlerini Pamela'dan ayırmadan kolunu çekerken. "Sana yalvaracak değilim. Yapacak mısın, yapmayacak mısın? Fazla vaktimiz yok."

"Asla yeteri kadar vaktin olmaz zaten. Siz amazonların hepsi acelesi vardır." Gözlerinin altına birikmiş olan suyu silerken kirpikleri birbirine yapıştı. "Ne kadar vaktimiz var?" diye sorarken boynuna yapışan saçları geri itti.

"Hiç yok."

Pamela şaşırarak ikisine baktı. "Ah, pekâlâ," dedi nefesini bırakarak. "Eğlenceli olacak," derken ellerini birleştirdi. "Ben düzenlemeleri yapıp, nereye gideceğinizi ayarlayacağım. Rotayı belirledikten sonra yeniden burada buluşalım."

"Ne zaman?" dedi Aleka, Pamela suya dalmadan önce.

"Gün doğarken."

"Ama..." Pamela gözden kaybolmasına rağmen Aleka hâlâ suya bakarak cevap bekliyordu. "Acil olduğunu vurguladığım kısmı duymadın mı?" diye bağırdı arkasından. Yüzüne

sıçrayan suları elinin tersiyle silerek Gregg'e döndü. "Sanırım kamp yapacağız."

"Buna üzülmüş gibisin."

Aleka ona inanamıyormuş gibi bakıp başını salladıktan sonra yere oturdu. Çantasını önüne alarak içini karıştırmaya başladı. Gregg bir anlık kararla telefonunu çıkardı. Ailesine son durumu haber vermesi gerekiyordu. İlettikleri fotoğraftan sonra ondan bir cevap bekliyor olmalıydı. Annesinin numarasını çevirip telefonu kulağına götürürken Aleka'ya bakıyordu. "Buralarda telefonumu şarj edebileceğim bir yer var mı?"

"Tabii," dedi Aleka başını kaldırmadan. "Hemen şurada teknolojiyle dolu bir mağaramız var," diyerek eliyle rastgele arkasını gösterdi.

"Ne arıyorsun?"

"Yeterince silahım yok." Aleka çantasını çevirip yere sil-kelerken burnundan soluyordu. Onun aksine Gregg'in yeterince silahı vardı. İki kılıca, bir küçük bıçağa, iki palaya sahipti ve zaten bunlar ona yetmezse ölüm kaçınılmazdı. Myrina'nın kulesine gittiklerinde onlardan aldıkları silahları çantasına geri koymuşlardı. Gregg bunu Asteria'nın yaptığını düşündü. Aleka'nın da bıçağını geri vermişti fakat bu onun memnuni-yetsizliğini gidermiyordu. Gregg, ateşli silahı olmasını tercih ederdi. Nişan alma konusunda iyiydi ve kılıçlara oranla daha rahat kullanabiliyordu.

"Kimsiniz?" dedi telefonu cevaplayan kişi.

Gregg yanağını kaşıyıp, bir elini beline koyarak arkasına doğru döndü. "Tess? Sen misin?" Kız kardeşinin sesini duymayı beklemiyordu. Onu aramayı akıl etmeliydi ama Tess her zaman fazla detaycıydı. Almak istediği cevapları bulmadan kimsenin yakasından düşmezdi.

"Gregg! Hangi cehennemdesin?"

"Hiçbir fikrim yok," dedi Gregg dürüstçe. Tess sorularını sıralamaya hazırlanırken Gregg ona izin vermeden devam etti. "Bak, neden bilmiyorum ama annemi aradığımda telefonlara

hep başkası çıkıyor. Anneme aradığımı ve her şeyin yolunda olduğunu söyle. Bir de teşekkür ettiğimi."

"Neler oluyor?" dedi Tess hemen. "Bizimkilerle iletişime geçiyorsun ama beni aramak aklına bile gelmedi mi? Üstelik kimse bana bir şey söylemedi. Çocuk değilim ben. Ne yaptığımı bilmeye hakkım var. En azından yaşadığından bahsedebilirlerdi." Gregg onun söyleyeceklerinin bitmesini beklerken yürümeye başladı. "Babamın Kyle'a senin hakkında çıkardıkları arama emrini kaldırmasını söylediğinde daha fazla soru sormalıydım. Bir şey olduğu belliydi. Sizin gibi ajan olmadığımı biliyorum ama yine de yardım edebilirdim."

"Seni aramadığım için özür dilerim. Nerede olduğumu söylemem birçok açıdan mümkün değil. Babamın bunu anlamasını sağladım. Beni bulmaya çalışmayacak."

"Ben anlamıyorum ama! Neler oluyor, Gregg?"

"Bunu telefonda anlatamam. Lütfen beni dinle ve hayatına devam et." Gregg kendini zorlayarak telefonu indirdi ve Tess konuşmaya devam ederken aramayı sonlandırdı. Kardeşinin ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyordu. Her ne kadar mücadelecisi biri olsa da, anne ve babasının bildiğinden daha fazlasını öğrenmesini göze alamazdı.

Gregg nefes sesleri duyduğunda telefonu çantasına koyuyordu. Aleka'ya birinin yaklaştığını söyleyeceği sırada onun çoktan ayağa kalkmış olduğunu gördü. Ses yankılandığı için, yerini tespit etmekte güçlük çekiyorlardı. Rüzgârda sallanan ağaçların hışırtısı onlardan yana değildi. Aleka harekete geçen panterlerini sakinleştirirken eline bıçağını almıştı. Kabzasını sıkıca kavradığı bıçağının ucu arkaya bakıyordu. Tehlike anında öne doğru savurduğunda ölümcül bir darbe kaçınılmazdı. Gregg ondan daha az tedbirli bir şekilde elini kılıcının üzerine koymuştu.

Ağaç dalları hızla araladığında, koşan kızı gördüler. Bir şeyden kaçtığı belli olan kızın yüzü korku izleriyle doluydu. Aleka ve Gregg'i gördüğünde birden durdu. Ayaklarının altındaki

yapraklar havalanırken, kız dengesini sağlamak için öne doğru eğilerek kollarını açmıştı. Bakışları panterleri bulduğunda geriye bir adım attı. Gregg'in tahminine göre on beş yaşından daha büyük değildi. Üzerindeki siyah deriler yıpranmış, kirli ve bazı yerlerinden yırtıktı. Sırtına asılı olan yay ve sadak, kıyafetlerinin aksine daha az kullanılmıştı. Saçlarının dağınıklığından bile uzun zamandır iyi durumda olmadığı belliydi.

"Kimsin sen?" diye sordu Aleka bıçağını saklama zahmetine girmeden öne doğru yürürken.

Kız korkarak gerilediğinde Gregg ellerini havaya kaldırdı. "Sana zarar vermeyiz."

"Kendi adına konuşuyor. Ben veririm," dedi Aleka sakince.

Kocaman açtığı gözleriyle başını Aleka'ya çeviren kızın yanağındaki derin kesiği ve boynundaki morlukları gören Gregg kaşlarını çatı. Ona tutsak olup olmadığını soracakken, kız birden arkasını dönüp koşmaya başladı. Hemen arkasından Aleka da koşunca, Gregg şaşkınlıkla ikisini takip etti. "Kızı kovalama. Sadece korkuyor!" dedi ona yetiştğinde.

"Bana ne bundan?" Aleka kollarını ileri geri savurarak koşarken, gözlerini önünden ayırmıyordu. Hızını arttırdığında Gregg gözlerini devirerek küfretti. Dönemece yaklaştıkları sırada Aleka ileri atılarak kızı omuzlarından yakaladı ve yere devirerek üzerine çıktı. Çığlık atan kız, korkmuş olmasına rağmen Aleka'ya yumruk savurmaya çalıştı. Ne kadar faydasız bir çaba olduğunu Gregg bulunduğu yerden bile görebilmişti. Kızın ince bileklerini tek eliyle tutan Aleka onu yere bastırdı. Dizini göğsüne yaslayıp, diğer eliyle saçlarını kavrayarak başının sabit durmasını sağladı.

"Bırak beni!" dedi kız omuzlarını savurarak kurtulmaya çalışırken. "Ben size bir şey yapmadım. Sadece hayatta kalmaya çalışıyorum."

"Aleka," dedi Gregg onu uyararak. "Ne yapmaya çalışıyorsun?"

Aleka tutsağının yüzüne doğru eğilerek yaralarını inceledi. "Nereden geldiğin beni ilgilendirmiyor. Silahsızım ve senin kaliteli bir yayınla içi ok dolu sağlam bir sadağın var. Umarım düşüncesizce sebep olduğun bu kovalamaca ve beceriksizce düşmen onlara zarar vermemiştir." Doğrularak kızı sertçe yüzüstü döndürdüğü sırada, Gregg onun yaraları değil, sırtındaki silahları incelediğini anladı. Aleka hakkında bu kadar gerçek dışı düşünmesi kendi hatasıydı elbette.

Kız titreyerek yavaşça ayağa kalktı. Aleka, yay ve sadağı aldıktan sonra elini hızlıca kızın üzerinde dolaştırdı. Başka bir silahının olmadığını anladığında geri çekilerek yayı kolundan ve başından geçirdi.

"İyi misin?" dedi Gregg. Kız nefesini tutarak kaşlarını çattığı anda Gregg biraz uzaklaştı. "Kimden kaçıyorsun? Tedaviye ihtiyacın var mı?"

"Açım," dedi kız sadece. Yutkunarak Aleka'ya baktıktan sonra korku dolu gözlerini Gregg'e çevirdi. "Bir de üşüyorum. Bana bir şey yaptılar," derken elini boynuna doğru salladı. "Kaşınıyor. Yakıyor aslında ama üşüyorum."

Gregg gömleğini çıkararak onun omuzlarına koydu. Günün bu saatleri tişörtle dolaşabileceği kadar sıcak değildi ve birkaç saat içinde hava daha da soğumaya başlayacaktı. "Bizimle gel. Yemeğimiz yok fakat ısınmanı sağlayabiliriz."

"Evet, bizimle gel," dedi Aleka sahte bir neşeyle. "Herkes yetebilecek kadar büyük bir sığınağımız var."

"Gerçekten mi?" dedi kız heyecanla.

Aleka tek kaşını kaldırıp, ciddi olup olmadığını anlamak için ona baktıktan sonra arkasını dönüp yürümeye başladı. "Karanlıkta av gibi durmaya son verip, koştüğümüz yolu geri dönmeliyiz."

"Adın ne?" dedi Gregg onu biraz olsun rahatlatmak için. Kendinden emin ve korkusuz görünmeye çalışmasına rağmen, her ne yaşadıysa bunu başaramıyordu. Gregg onun amazon olduğuna emindi. Koperlerin-kadınları dâhil-hepsi ok yerine

kılıç kullanıyordu. Ayrıca bir koper tutsak olsaydı, Rald mutlaka bundan haberdar olurdu. Kızın yaraları göz önüne alınırsa, uzun zamandır bu haldeydi.

"Rune," dedi gömleğin kollarını geçirerek önünü üst üste getirirken. Kollarını bağlayıp sağlam adımlarla yürürken göz ucuyla Gregg'e baktı. "Teşekkür ederim."

"Henüz etme. Eğer onu ikna edersek, bize akarsudan balık avlar," dedi Gregg, Aleka'yı işaret ederek. Rune endişeyle ona baktığında Gregg gülümsedi. "Her zaman bu kadar korkutucu değildir. Zor zamanlardan geçiyor."

"Benim adıma özür dileme," dedi Aleka omzunun üzerinden onlara bakarak. "Ayrıca elbette avlanacağım. Karnımı doyurmak zorundayım. Sizin ne yiyeceğiniz ise umurumda değil."

Çantalarının bulunduğu yere gittiklerinde, Gregg ateş yakmak için odun parçaları toplamaya başladı. Rune bir ağacın altında oturup üzerindeki gömleğe sarılırken, tedbirli gözlerini Aleka'ya sabitlemişti. Aleka'ysa onu umursamaz bir halde, yeni silahlarını kontrol ediyordu. Rune'un varlığı bir şey değiştirmemişti. Gregg kızın şanslı mı, yoksa şanssız mı olduğuna karar veremiyordu. Isınmasını sağlayacak ve bir şekilde karnını doyuracaktı fakat sahip olduğu tek silahı kaybetmişti. Amazonlar silahına fazlasıyla bağlıydılar. Özellikle böyle zorluklarla edinmişlerse. Gregg, Rune'un ok ve yayı kaçtığı yerden çaldığını tahmin ediyordu.

Gregg ateşi yakıp kızın yanına otururken, Aleka incelemeyi bıraktığı yeni silahını kenara koydu. "Kimlerden kaçıyordun?" diye sordu. Rune tedirgin bir şekilde bacaklarını kendine çekip, Gregg'e baktı. Aleka boğazını temizleyerek başını öne eğdi ve bakışlarını kızın gözlerine dikti. "Kim olduğumu biliyor musun?"

"Amazonsun," dedi Rune burnunu çekerek. Başını Gregg'e doğru eğip işaret etti. "O da koper. Neden birliktesiniz?"

"Seni kimler tutuyordu?" dedi Aleka, Rune'un sorusunu umursamadan. Sesini yükseltmiyor ya da kaşlarını çatmıyordu. Sadece merak ettiği şeyi soruyor ve cevap almayı bekliyordu.

Sakince konuşmasının tek sebebi, kızın başka bir seçeneğinin olmadığını bilmeleriydi.

"Onlardan olmadığını nereden bileceğim?" dedi Rune dudaklarını ıslatarak. Daha dik durup kollarını göğsünün altında bağladı. "Yanında bir koper var. Sana güvenmem mi gerekiyor?"

Gregg elindeki dal parçasıyla ateşi bir arada tutmak için uğraşırken yorum yapmamaya çalıştı. Amazonların bu tavırlarına alışmıştı aslında. Bu, ırkçılıktan daha fazlasıydı. Amazonlar ve koperler arasında bitmek bilmeyen bir düşmanlık vardı. Uzun zamandır Aleka'yla bir arada olmasına rağmen, onun bile ön yargılarını yıkamamıştı. Bazı şeyleri kabul etmesini sağlamış olsa da, nefreti olduğu gibi duruyordu.

"Bana güvenmen gerektiğini nereden çıkardın?" dedi Aleka acımasız dürüstlüğüyle. "Aksine, bana güvenmemen senin iyiliğine olur. İsyancılar mı yaptı? Neden seni esir aldılar?"

Dağınık ve kirli saçlarını arkaya iten Rune, sıkıntıyla derin bir nefes çekti. Elini boynunda dolaştırdığında morluklarına baskı yaptığı için irkilerek kaşlarını çatı. "İsyancılar kendilerine bir lider bulmuş. Tahminime göre onları kışkırtan da oydu zaten." Konuşmaya başladığı için devam etmesi gerektiğini kabullenerek iç geçirdi. "Liderleri Venus. Beni esir aldılar, çünkü kraliçeye ulaşmaya çalışıyordum. Siz kaçak mısınız?"

"Öyle de denebilir," dedi Gregg. Kıza doğru dönerken kısaca Aleka'ya baktı. "Neden kraliçeye ulaşmaya çalışıyordun?"

"Bu önemli," dedi Rune söyleyemeyeceğini belirterek başını iki yana sallarken. "Belki karışmayacaksınız, belki de beni onlara teslim edeceksiniz. Umurumda değil. Ama size bu bilgiyi veremem."

"Kraliçeyi hiç yakından gördün mü?" Rune, Gregg'e bakarken başını salladı. Onunla olan iletişimin daha rahat olduğunu fark etmiş gibiydi. Aleka her ne kadar sakın dursa da, konuşması zor biriydi. Gregg, Aleka'nın bileğini gösterdi. "Bunu tanıdın mı?" deyip Aleka'ya baktı. "Göster ona." Aleka boğazını temizlerken rahatsız bir şekilde kolunu uzattı.

"Evet, bu kraliçenin," dedi Rune şaşkınlıkla gözlerini kısarken. "Onu elinden hiç bırakmaz."

"Ben kız kardeşiyim ve o da benim arkadaşım," dedi Gregg'i göstererek. "Yanımda bir koper var diye amazonluğumdan şüphe duymak senin görevin değil. Görünen o ki, kendimizi senden daha iyi koruyoruz. Kraliçeye yardım etmek istiyorsan, bildiklerini anlatmaya başla." Rune itiraz edecekken Aleka, "Hemen!" dedi.

"Venus, kraliçeyi öldürmeyi planlıyor," dedi Rune bir anda. "Ormanda diğer amazonlarla konuşurken duydum. Farkına varmadan uzaklaşmak istedim fakat beni yakaladılar. Casus olduğumu zannettikleri için beni hapsedip konuşturmaya çalıştılar." Gözlerini kapatarak nefesini güçlükle bırakırken, elini bir kez daha boynuna götürdü. Gregg ateşin loş ışığına rağmen onun morluklarını ve aldığı yaraların izlerini görebiliyordu. "Kraliçenin nerede konakladığını araştırıyorlardı ve buldular. Kaçabilmemi sağlayan da onların dikkatlerinin dağılması oldu zaten."

"Harika." Aleka ayağa kalkıp üzerindeki toprak parçalarını silkti. "Gidip yiyecek bir şeyler bulacağım."

Aleka gözden kaybolurken Gregg elini çenesinde dolaştırarak çatırdayan ateşe baktı. Yüzüne çarpan sıcaklık gözlerinin uyuşmasına sebep oluyordu. Rune ellerini ateşe uzatarak ısıtmaya çalışırken, gölgelerin arasında kalmış ağaçlara bakıyordu. "Kraliçeyi bulmam gerekiyor. Durumun ne kadar kritik olduğunun farkında değil misiniz?"

"Her durumda onlardan önce kraliçeye ulaşman imkânsız."

"Hayır!" diye itiraz etti Rune. "Kraliçenin ölümünü garanti-leyecek bir plan oluşturmadan saldırmayacaklardır. Daha hızlı hareket edebilirim. Hâlâ izlerini sürmek için fırsatım var ama yağmur yağdığında tüm şansım kaybolacak." Şaşkınlık içinde başını sallayarak saçını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Eğer o, kraliçenin kız kardeşiye neden bana yardım etmiyor? Derhal yola çıkmamız lazım."

"Isındın mı? İstersen başka bir şey daha verebilirim," dedi Gregg çantasına uzanarak.

"Gerek yok," dedi Rune. Pes ederek arkasına yaslanırken elleriyle ayak bileklerini tuttu. "Bana bir şey söylememenizi anlıyorum. Sonuçta beni tanımıyorsunuz. Isındıktan sonra gidebilir miyim?"

"Bence sabahı beklemelisin."

"Tavsiye istemiyorum. Zaman kaybediyoruz. Karanlıkta da yolumu bulabilirim."

"Panterin var mı?" Rune bir an duraksadıktan sonra yaş dolan gözleriyle Gregg'e baktı. Başını iki yana sallayıp önüne dönmünce, Gregg tahminde bulunarak, "Öldürdüler mi?" diye sordu.

"Fazla büyük değildi ama beni kolluyordu."

Yaprak hışırtılarını duyduklarında Gregg, Aleka'nın döndüğünü sanarak arkasına baktı. Hiçbir şey göremeyince elini çantasının altına götürdü. Kılıcını oraya koymuştu. Yaprakların arasında yuvarlanan yavru panter, hızla doğrularak kulaklarını havaya dikti ve ardına kadar açtığı kocaman gözleriyle onlara baktı. Gregg gülümseyerek elini kılıçtan çekip ona uzattı. Avucunu koklayan yavru, Gregg'e sokularak ateşin karşısına geçti. Gregg kucağına alıp boynunu kaşındığında, gözlerini kısarak hırıltılı sesler çıkarmaya başladı.

"Çok güzel. Yeni mi doğdu?" dedi Rune yavru panterin sürekli havada sallanan kuyruğuna dokunarak.

"Öyle." Gregg arkasındaki ağaca yaslanmadan önce çantasından çıkardığı gömleği giydi. Önünü kapamadığı gömleğin bir kısmıyla panteri sarmıştı. Annesi avlanırken Aleka'ya yardım ettiğinden, yavru panter yeterince sıcak kalamamıştı. Gregg başını severken Rune'u izliyordu. "Merkeze fazla yakın değilsin sanırım."

"Üçüncü çemberdeyim. Yani öyleydin. Artık düzen diye bir şey yok." Gregg amazonların çember düzenini koperlerin yanına gittiğinde daha iyi öğrenmişti. Niobe'un etkili ve derin araştırması sayesinde amazonlar hakkında fazlasıyla önemli

bilgilere sahiptiler. Gregg, Niobe'un hangi bilgi kaynaklarını kullandığı merak etse de, o an için sormamasının daha iyi olacağını düşünmüştü. Kraliçenin amazon topraklarını yönettiği ve 'merkez' dedikleri, ana binanın bulunduğu yeri diğer amazon evleri çember şeklinde çevreliyordu. İlk çemberde yönetimdeki önemli kişiler, komutanların çoğu ve birlik liderleri yaşıyordu. Yarım kilometre kadar ilerisinde, bu çemberi çevreleyen daha büyük bir çember vardı. Niobe toplam üç çemberin olduğunu söylemiş olsa da, bu şekilde tam beş çember bulunuyordu. Gregg o son iki çemberi, diğer üçüne göre daha az nüfusa sahip olduğu için gözden kaçırdıklarını düşünüyordu. Beşinci çember en tehlikeli ve en önemli olanıydı. Koruma seti çeken beşinci çember amazonları, aynı zamanda orada eğitim de veriyordu. Ağır eğitimler.

Küle dönmek üzere olan odunlara yenilerini eklerlerken, Rune ellerini pantolonuna sürterek ormana baktı. "Gidip ona yardım etmeli miyiz? Uzun zamandır yok."

"Yardım mı teklif edeceksin? Bu konuda bol şans." Rune surat asarak yerinde kalırken Gregg gülümseyerek ona baktı. "Yanlış anlama, seninle bir alakası yok. Aleka, yardım teklifi almayı hakaret olarak kabul eden tarzda biri."

"Onun gibi olmayı isterdim."

"Ne dilediğini iki kez düşün," dedi Gregg sessizce yavru panteri sevmeye devam ederken. Aleka'nın kalbi çocuk kalmıştı ve biraz da saf. İyi anlamda elbette. Ama etrafına ördüğü duvarlar o kadar yoğun ki, kalbine kendi bile ulaşamıyordu. Taktığı maskelerden birine dönüşmüştü. Gregg bir yandan onun böyle olduğuna memnundu. Bu şekilde, ne olursa olsun kendini koruyabileceğine inanabilirdi. Diğer yandan, bir şeyler hissetmek için kendine izin vermemesi çok yorucuydu.

"Ateşi canlı tutabilmişsiniz. Bu da bir başarı tabii," dedi iki panteriyle birlikte ormandan çıkan Aleka. Elinde tuttuğu tavşanları havaya kaldırarak salladı. "Kim soymak ister?" İkisi

de ona öylece bakınca, Aleka homurdanarak okunu ve yayını çıkararak yere oturdu. "Elbette bunu da ben yaparım," dedi.

"Daha önce hiç avlanmadım," dedi Rune mırıldanarak. Aleka'dan korktuğu sesine yansımış olsa da, artık bunu saklamaya çalışmaktan vazgeçmişti.

Aleka cevabını merak ederek Gregg'e bakarken bıçağını çıkardı. Gregg omuz silkip tavşanların ölü gözlerine baktı. "Balık temizlemek sayılır mı?" Aleka ve Rune memnuniyetsizce burnundan soluyunca, Gregg itiraz ederek elini kaldırdı. "Kusura bakmayın, doğada hayatta kalan savaşçı amazonlar. Karnını doyurmak için avlanmam gerekmedi hiç. Zevk için de yapacak değildim." Yavru panterin annesi Gregg'in yanına gelip, başını değdirerek yavrusunu itti. Yavru uyanmak yerine hırıldayıp Gregg'e daha fazla yaklaşınca, annesi onu yalayaarak olduğu yerde kalmasına izin verdi. Yine de uzaklaşmadan Gregg'in yanına oturdu ve gözlerini Aleka'nın soyduğu tavşana yöneltti. Diğer panter de Aleka'nın yanına kıvrılmış, dilini dudaklarında dolaştırarak kendi payını bekliyordu. Elindeki avcı bıçağıyla iki tavşanı temizleyen Aleka, tüylerden arındırdığı derisini ve iç organlarını yemeleri için panterlerine verdi. İki panter yemeklerinin tadını çıkarırken, Gregg elindeki ince sopayı Aleka'ya uzattı. Aleka parlak ve temiz tavşanı sopaya geçirerek, ateşin üzerinde tutması için Gregg'e geri verdi. Ardından hemen yanlarında bulunan akarsuya giderek, ellerini ve kollarını yıkamaya başladı.

"Bunlardan biz de yiyebilecek miyiz?" dedi Rune, Gregg'in kulağına eğilerek.

Aleka omzunun üzerinden arkasına bakarken ellerini gömleğine kuruluyordu. Rune farkında olmasa da Gregg, Aleka'yla göz göze geldi ve başını aşağı yukarı salladığını gördü. Gregg onun hakkında yanılmadığını bir kez daha anlamıştı. Aleka'nın sahiden bir kalbi vardı. Sadece kullanmaktan hoşlanmıyordu. "Evet, karnını doyuracaksın," dedi Rune'a gülümseyerek.

Tavşan etinden ateşin üzerine düşen yağ damlaları cızırdayarak odunların kenarından akarken, koku etraflarını sarmaya başladı. Et kızardıkça rengi koyulaşüyor ve daha yenilebilir görünüyordu. Aleka üşüyen ellerini ısıtırken gözleri sürekli Rune'a gidiyordu. Gregg onun karar vermeye çalıştığını anlayabiliyordu. Rune'a güvenip tekrar kraliçeyi bulmalı mıydı, yoksa planladığı gibi ormanın diğer tarafına mı geçmeliydi? Her ne karar verirse versin, Gregg onunla birlikte hareket edeceğini biliyordu. İntihar görevine çıkmaya istekli değildi fakat Aleka'yı bir kule dolusu amazonun ortasına atamazdı.

Bir süre sonunda Aleka uzanarak Gregg'in tuttuğu sopayı aldı. Bıçakla bazı yerlerine kesik atarak yeterince pişip pişmediğini kontrol ettikten sonra, sopanın ucunu toprağa sapladı. "Biraz soğuması gerekiyor." Başka bir sopa alıp ikinci tavşanı geçirdi. "Sana bir şey yaptıklarını söylemiştin."

"Evet." Rune gergin bir şekilde boynuna dokundu. Kuruyan dudaklarını ıslatırken sessizce konuştu. "İğneydi sanırım. Yarı baygın halde olduğumdan çok net hatırlayamıyorum ama sonrasında canımı yaktı. Acı gibi değil. Sanki içimde alev topları vardı. Çıglık attım, yalvardım ve bağırıp durdum. Ama kimse umurunda olmadı," derken titreyerek gözlerini kapadı.

"Serumun rengini hatırlıyor musun?" Rune gözlerini açarak ona baktığında, Aleka tavşanı ateşte çeviriyordu. "Sana yaptıkları şırınganın içindeki ilaç. Ne gördün?"

"Hatırlamıyorum," dedi çaresiz bir halde. Parmaklarını gözlerine bastırarak düşünmeye çalıştı. "Karanlıktaydım ve boynumda zincir vardı. Hareket etmeme izin vermiyordu. Oda hücre gibiydi. Kapısı her açıldığında ışıktan kör oluyordum."

Gregg, Aleka'ya işaret vererek daha fazla zorlamamasını söylemeye çalıştı. Kız krize tutulacakmış gibi görünüyordu. Şu anda ne kadar zorlasalar da ondan yanıt alamayacakları ortadaydı. Gregg hemen yanında duran uyku tulumunu kıza uzattı. "Biraz dinlenmeye çalış. Gece yarısına doğru seni uyandırırım. Ne yapacağımızı o zaman konuşuruz, tamam mı?"

"Önce yemek yiyebilir miyim?" dedi Rune uyku tulumunu alırken.

Gregg tamamen aklından çıkan tavşan kokusunu bir kez daha aldı. Aleka'nın toprağa saplamış olduğu sopayı alarak kıza uzattı. "Hepsi senin. Keyfine bak," dedi ona göz kırparak.

Gregg'in fikrini değiştirmesinden korkmuş gibi tavşanı bir anda elinden kapamış Rune, büyük ısırtıklar alarak karnını doyurmaya başladı. Sadece üç dakika sonra tavşandan geriye yenecek bir şey kalmamıştı. Rune memnun bir halde dilini dudaklarında dolaştırırken doğrularak başını kaldırdı. Aleka ve Gregg'in ona baktığını görünce, utanarak sopayı yere bıraktı. "Teşekkür ederim," dedi mırıldanarak ve uyku tulumunun içine girip arkasını döndü.

"Sopa kullanılabilir halde mi?"

"Aleka!" dedi Gregg fısıldayarak kaşlarını çatarken.

Aleka boşta olan elini kaldırıp omuzlarını silkti. "Kemikler duruyor mu peki? Kızlarım hâlâ aç." Gregg iç geçirerek başını salladı ve tavşanın kemiklerini alarak Aure ve Brene'e verdi. Panterler Gregg'in elini yalayarak ona teşekkür etmişlerdi. Aleka tavşanı ateşin üzerinden alarak diğerine yaptığı gibi bazı yerlerine kesikler attı. Yeterince piştiğine karar vermiş olacaktı ki, onu da toprağa saplayarak soğumaya bıraktı. Arkasındaki ağaca yaslanarak ayaklarını kıvırdı. Dizlerine dayadığı koluna bakarken, bileğindeki kumaş parçasıyla oynuyordu. "Neden?" diye homurdandı. Kararsız bir halde ellerini saçlarında kaydırarak başını kaldırdı. "Neden her zaman yaptığın şeyi yapıp, akıl vermiyorsun?"

Gregg, Rune'un rahatça uyuması için oturduğu yerden kalkıp Aleka'nın yanına doğru yürüdü. Bir koluyla, gömleğinin içinde uyuklayan panter yavrusunu tutmaya devam ediyordu. Yere oturarak sırtını ağaca yasladı. Aleka'ya fazlasıyla yaklaşmış olsa da onun yerinden kıpırdamaması Gregg'i gülümsetmişti. "Buna sen karar vermelisin. O senin kardeşin. Her ne

kadar istesen de böyle bir sorumluluğu alamam. Ama kararın ne olursa olsun seni destekleyeceğimi bilmelisin."

Aleka başını yana doğru eğerek, uyuklayan pantere baktı. "İsminin Coleta olmasına karar verdim," dedi. Elini uzatarak panterin tüylü ve küçücük yüz hatlarında parmaklarını dolaştırdı. Kendine düşünmek için zaman ayırdığı belliydi. Bu yüzden o konuşana kadar Gregg bir şey söylemeden bekledi. Aleka belki kafasındakileri toparlıyor, belki de Rune'un uyuymasını bekliyordu. Kızın derin nefesler aldığını ve hafif hafif horladığını duyduklarında Aleka, Gregg'e baktı. "Aptal olduğumu düşüneceksin ama Thalestris'i uyarmak zorundayım."

"Uydu telefonunuz yoktur, değil mi?"

Aleka nefesini bırakarak gülerken, "Teknolojiyi hiç bu kadar istememiştin," dedi. Başını arkasındaki ağaca yaslarken, guruldayan midesini yatıştırmaya çalışarak elini karnında dolaştırdı. Üzerinden dumanlar tüterek cızırdayan tavşan etine bakıp dudağını ıslattı. Gregg onu neden bu kadar dikkatli izlediğini bilmiyordu ama Aleka'nın fark etmemesine ya da farkında değilmiş gibi davranmasına memnun olmuştu. Yeni bir kavgaya girecek enerjisi yoktu. Tavşanı yedikten sonra belki ama şimdi değil. "Yolculuğu gerçekleştiremeyeceğimiz için Pamela hayal kırıklığına uğrayacak," dedi Aleka bundan keyif aldığı gizleme gereği duymadan.

"Neden?"

"Nedenini biliyorsun." Gregg gözlerini devirirken Aleka panteri sevmeye devam ediyordu. Panterlerine olan düşkünlüğü, kendi insanlarına duyduğu sevgiden daha fazla görünüyordu. Belki de panterlerin koşulsuz sadakat beslediğini bildiği içindi. Onlar karşılık beklemiyordu, menfaatleri yoktu ve arkamızdan ok fırlatmazdı. Gregg birden kendi köpeğini özlemişti. Aleka elini panterin yumuşacık tüylerine doğru kaydırdı. "Sadece dikkatli ol. Bir ilişki yaşama konusunda amazonlardan daha kötüsü varsa, o da deniz kızlarıdır."

"O kadar kötü mü yani?" dedi Gregg şaşkınlıkla Aleka'ya bakarken. Aleka koluna yumruk attığında Gregg gülerek panteri daha sıkı tuttu. "Tamam, öyle olsun," dedi.

"En azından biz, ilişki yaşadığımız erkeklerin derilerini yüzüp etinden beslendikten sonra bir kenara atmıyoruz."

"Vay canına. Ne kadar da merhametlisiniz öyle."

"Söylemiştim," dedi Aleka önüne dönerken.

"En sevdiğin cümle *ben söylemiştim* demek, değil mi?"

"*'Ben haklıyım'*dan hemen sonra geliyor," dedi Aleka başını sallayarak. Coleta'nın annesi Brene yanlarına yaklaştığında, Aleka onun başını severek yüzünü öptü. "Merak etme, Brene," dedi. "Kızın emin ellerde."

"Sen benim hakkımda iyi bir şey mi söyledin? Sahiden bu ormanda tuhaf şeyler oluyor."

Aleka, Brene'in kulaklarını kapatarak Gregg'e baktı. "Annesini yatıştırmaya çalışıyorum. Dişlerini boğazına saplı bir halde bulmak istemiyorsan, sadece başını salla." Aleka cümlesini bitirir bitirmez Gregg başını sallamaya başlamıştı bile. Dudaklarındaki gülümsemeyi bastıran Aleka, Brene'e dönerek ellerini kulaklarından çekti. "Dedektif iyidir. Özellikle tehlikeye düşenleri kurtarmaya bayılır. Ona güven ama sakın arkasını dönme."

"Yapma ama," dedi Gregg ikisi de ciddileşirken. "Bana hâlâ kızgın mısın?"

"Olan oldu. Sana kızgın olmam hiçbir şeyi değiştirmeyecek." Aleka arkasına yaslandığında, Brene başını yavrusuna doğru çevirerek Aleka'nın dizlerine yattı. "Thalestris'le olan anlaşmazlığımın seninle bir ilgisi yok. Görünen o ki, onu daha iyi tanımak için bunların yaşanması gerekiyormuş."

"Onu tanıyordun. Sadece yaptıklarını ve sana davranış şeklini görmezden geldin."

"Bu daha kötü değil mi?"

"Duruma göre değişir." Aleka uzanıp sopayı aldı. Tavşanı iki parçaya ayırarak yarısını Gregg'e uzattı. "Tavşan yemenin en güzel tarafı ne biliyor musun?" diye sordu.

"Yumuşak tüylerini ve sevimli suratını düşünerek etini yemenin vicdanımı rahatsız etmesi olamaz sanırım."

"Bir tavşanı yakalamak sanıldığı kadar kolay değildir. Küçük bir hayvan, evet. Ama çoğu amazon tavşanları avlamaz. Eti az olduğu için, bu sadece keyif yemeğidir. Senin karnımızı doyurduktan sonra o yapış yapış şeyleri vermen gibi."

"Onlara tatlı deniyor. Yemekten sonra yenir." Blacksburg'deyken Gregg son zamanlarda hiç olmadığı kadar mutfakta zaman geçirmişti. Eve neredeyse sadece uyumak için geldiğinden, dışarıdan yemek yemeğe alışmıştı. Çöpünde pizza kutularının birikmesinin bir sebebi vardı. Yemek yapmaktan hiç anlamazdı. Buna rağmen, bir süreliğine Aleka'yla ev arkadaşı olduklarında, temel şeylerden başladığı söylenebilirdi. Tatlı sadece yemeği daha katlanır kılmak içindi elbette.

"Ne olduğu beni ilgilendirmiyor," dedi Aleka umursamazca elini sallarken. Tavşan etinden büyük bir parça koparıp ağzına attı. Brene başını yemeğe doğru kaldırdığında Aleka elini ondan uzaklaştırdı. "Kendi hakkın için beklemek zorundasın. Yerinde kal." Aleka'nın sözüne uyan panter inleyerek başını eğdi.

"Onlar senin çocukların gibi sahiden," dedi Gregg kendi payını ısırarak. İtiraf etmekten hoşlanmasa da tadı sahiden güzeldi. Neredeyse çiğnemededen yutup bir parça daha kopardı.

"Çocuklarım olmaya en yakın şeyler," dedi Aleka. Eğilip Brene'in başını öperek sırtına vurdu. Gregg onun sevgiye en açık olduğu zamanı, panterleriyle birlikteyken görüyordu. Başka kimseye göstermediği şefkati onlara göstermekten çekinmiyordu. Gregg yutkunurken etin geri kalanını Brene ve Aure'ye verdi. Ayağa kalkan Brene, Aleka'nın üzerinden atlayarak Aure'nin yanına gitti ve eti paylaştılar. "Beğenmediysen bana verebilirdin, dedektif. Ne kadar düşüncesizsin."

"Bir panterin yerinde olmak istemem sence normal mi?"

Aleka öksürürken, yumruk yaptığı eliyle göğsüne vurdu. Boğazına takılan eti yutmayı başardığında elini indirerek Gregg'e baktı. "Ne demek bu?" diye sordu.

"Onlara karşı ilgi göstermekten korkmuyorsun. Seni yaladıklarında ölüm tehdidi de savurmuyorsun. Yani senin yanındayken panter olmak daha güvenli."

"Saçmalama," dedi Aleka hemen konuyu değiştirmeye çalışarak. Etinin son parçalarını yedikten sonra kemikleri kızlarına doğru attı. "Hem bu durumu arkamızda bıraktığımızı sanıyordum. Benden ilgi falan beklemiyorsun, değil mi?" dedi bunun düşüncesi bile onu hasta ediyormuşçasına yüzünü buruştururken.

"Beklemiyorum..." Aleka yine aynı hatayı yapıp, Gregg cümlesini tamamlamadan rahatlamıştı. "Ama bu düşünmemi engellemiyor," dedi Gregg. Ellerini önündeki yapraklarla temizleyen Aleka nefesini tutarak Gregg'e baktı. Geceleri acımasız bir soğuk barındıran ormana rağmen terlediğini hissedenden Gregg, bakışlarına karşılık verdi. "Aramızda olan ya da olmayan şeylerin aklından hiç geçmediğini söyleyebilir misin?"

"Evet," dedi Aleka. Kafasının karıştığı belli olan bir şekilde kaşlarını çatmıştı.

"Elbette söyleyebilirsin!" dedi Gregg kendini tutamadan sesini yükseltirken. "Çünkü harika bir yalancısın."

"Kelime oyunu yapmazsan daha iyi anlarız."

"İkimizden biri dinlemeyi kabul etmediği sürece anlaşmamız mümkün değil, Aleka. Görmüyor musun?"

"Ben... dinliyorum."

Aleka'nın şaşkın halini fark eden Gregg, sakinleşmeye çalıştı. Anlamasını sağlamak zorundaydı. Anlamasına ihtiyacı vardı. Birden uzanıp elini tuttuğunda Aleka geri çekilmeye çalıştı. "Hayır, dur," dedi Gregg diğer elini de tutarken. Aleka ayağa kalkmaya çalıştığında ise, Gregg ayaklarını uzatarak onu bacaklarının arasına hapsetti.

"Ne yapıyorsun?" Aleka kollarını kendine doğru çektiğinde Gregg onun gücüyle biraz daha öne kayd. Dişlerini sıkarak derin nefesler alan Aleka, bileklerini döndürmesine rağmen Gregg'in parmaklarından kurtaramıyordu. "Ne var?" dedi

yüzüne karşı bağırarak. Gregg, Rune'un kıpırdandığı ve sırtüstü döndüğünü gördü. Hâlâ uykudaydı ve öyle kalması herkes için en iyisiydi. Ne kadar yorulduğu göz önüne alınırsa, uyanması mümkün görünmüyordu gerçi.

"Beni o kadar kızdırıyorsun ki, öfkeden saçlarımı koparmak istiyorum." Aleka konuşacakken Gregg ona aldırmadan devam etti. "Ukala yorumların, her şeyi bildiğini zannetmen ve sadece kendi istediklerini yapman beni delirtiyor. Ben ajan olarak yetiştirildim. Kontrolün elimde olmasına alışkınım ve bazen hayatımın iplerini başka birine vermişim gibi hissediyorum. Bilinmeyen şeylere karşı alerjim var Aleka ve sen evrenin sırlarını taşıyorsun. Uzaklaşmak istememe rağmen, kara delikmişsin gibi sana çekilip duruyorum. Öleceğimi bildiğim halde, şu anda olmak istediğim başka bir yer yok."

"Ne demek istediğini anlamıyorum, dedektif. Temelde... ne olduğunu biliyorum elbette. Sadece demek..."

"Aynı şeyleri hissetmiyorsun." Aleka başını sallayarak onayladığında Gregg gülümsedi. "Sorun değil." Parmaklarını kıpırdatarak bileklerini okşadığında, Aleka'nın derin bir soluk alarak nefesini tuttuğunu fark etti. "Sana âşık olduğumu söylemiyorum. Dena'dan sonra daha fazla zamana ihtiyacım var. Belki bir gün doğru kadını bulurum."

"Anlattıkların neydi öyleyse?"

"Emin değilim." İkisi de çaresiz bir halde nefeslerini bıraktılar. "Yanında olmama izin ver, Aleka. Sana bakmamı yasaklama mesela. Bundan nefret ediyorum. Sana bakmak hoşuma gidiyor." Ne olur ne olmaz diye bir eliyle Aleka'nın bileklerini tutmaya devam ederken, diğer elini yüzüne doğru kaldırarak, parmaklarının dışıyla yanağına dokundu. Aleka yüzüne kızgın demir dokunmuş gibi tepki verirken Gregg gözlerine bakıyordu. "Kendini koruyorsun. Kimseye ihtiyaç duymayacak kadar güçlü ama yaralı olduğunu görebiliyorum," dedi. Hemen ardından "Sadece bir benzetme," diye ekleyince, Aleka soru sormak için araladığı dudaklarını kapadı. Gregg gülümseyerek devam

etti. "Geçmişte aldığın darbeler seni şu anda olduğun kişi yapmış. Tıpkı benim gibi. Sen benden daha zorlu şeyler yaşadın ve o zamanlarda yanında kimse yoktu. Geç kalınmış olduğunu düşünüyor olabilirsin ama asla geç değildir. İzin ver şimdi yanında biri olsun." Aleka tepki vermeden ona bakarken, Gregg yanağındaki dövmeyle okşadı. O yangını hâlâ merak ediyordu ancak sormak için uygun bir an olmadığına da farkındaydı. Aleka küçük bir çocuğun avucunda tuttuğu kelebek gibiydi.

"Bunu söylediğime sabah pişman olacağım ama yanımda kalabilirsin." Başını belli belirsiz Gregg'in eline doğru eğip gözlerini hafifçe kapatıp açtı. "Şimdi beni bırak, yoksa elini ısıracam ve kalan hayatını eksik parmaklarla nasıl kılıç kullanacağını öğrenerek geçireceksin."

Gregg bacaklarını geri çekerken başparmağını son kez yanağına kaydırdı. "Teşekkür ederim," dedi. Yeniden arkasına yaslandığında kucağında kıpırdanan panter dikkatini çekti. "Merhaba, ufaklık," dedi başını eğerek. "Seni unuttuğum için kusura bakma. Sanırım uyanmana sebep oldum."

"Keyfi yerinde görünüyor," dedi Aleka ayağının ucuyla ateşten kaçan odunları yerine iterken.

"Rahat kollarım vardır. Denemek ister misin?"

"Dena'ya fikrini sorarım."

"Hatırlattığın için teşekkürler. Tam da ihtiyacım olan şeydi doğrusu."

Aleka oturduğu yerden kalkarken, "Her zaman, dedektif," dedi. Panterlerin yanına giderek dizinin üzerine eğildi. "Önümüzde ve arkamızda olun. Dost ya da düşman fark etmez, kim yaklaşırsa yaklaşsın beni sessizce uyarın. Bağırarak yok. Görev başına," dedi sırtlarına dokunarak. İki panter aynı anda ayağa kalkarak ormanın iki farklı yerine koştular. Saniyeler içinde gözden kaybolmuşlardı. Gregg'e doğru dönen Aleka tereddütlü adımlarla yerine yürüdü. "Şafakta yola çıkarız. Gizlice aralarına sızamayacağımıza göre, yakalanmayı dert etmemize gerek yok. Myrina'nın topraklarına doğru yürüyüp, birinin bizi

bulmasını bekleriz. Panterlerimi yanıma almayacağım elbette. Annene yeni hedefler vermeye istekli değilim."

"Bu yerinde bir karar olur."

Bir süre boyunca ateşi canlı tutup ısınırlarken ikisi de başka bir şey konuşmadı. Gregg normalde aralarındaki sessizlikten hoşlanmazdı ancak bu seferkinden rahatsız olmamıştı. Aksine, yaşadığı en güzel sessizlik olduğunu bile söyleyebilirdi. Arada bir Aleka'ya bakıyor ve aklından geçen düşünceleri tahmin etmeye çalışıyordu. Başarılı olamadığını bilmesine rağmen bu, gerçekleştirecekleri yolculuktan daha ilgi çekici geliyordu.

"Doldurmamız gereken birkaç saat var," dedi Aleka ayağa kalkarken. Birini ayakkabısının içinden, diğerini ise bilek kılıfından çıkardığı bıçakları sıkıca kavrarken, başını yana doğru salladı. "Kılıçlarını alıp gel. Biraz antrenman yapalım. Ne kadar çok çalışma, o kadar çok..."

"İnsanlıktan kopuş," diye cümleyi kendince tamamladı Gregg. Aleka muhtemelen çalıştıkça daha fazla ve daha hızlı güçleneceğini söylemek istemişti ama yine de Gregg'in versiyonuna da itiraz etmeden omuz silkti. Gregg, Coleta'yı ateşin karşısındaki çantaların arasına bıraktı. Patilerinin üzerine kıvrılarak kaşlarını çatan yavru uyumaya devam ediyordu. Kılıçlarını alarak Aleka'yı akarsuyun kenarına doğru takip eden Gregg, bileklerini çevirerek yan döndü. "Kılıçlara karşılık bıçaklar mı? Adil görünmüyor."

"Haklısın," dedi Aleka duraksayarak onun kılıçlarına bakarken. "Ateşli silah, hançer ve yıldız bıçaklar ister misin? Durumu sahiden eşitlemek isterim."

Gregg gülerek başını sallarken kaşlarını çattı. "Yıldız bıçakların mı var? Nerede?"

"Oyuncak bulmuş çocuk gibisin," dedi Aleka gözlerini devirerek. Dudaklarını ıslatıp ona yaklaştı ve bıçağının ucuyla kılıcını havaya kaldırdı. "Kılıcının birini mutlaka göğsüne siper al. Kalbini korumak zorundasın."

"Sen yanımdayken kalbimi korumak çok zor oluyor," dedi Gregg bir anda. Söylediklerine kendi de şaşırmıştı. Her ne kadar kısık sesli konuşmuş olsa da, Aleka onu duymuştu. Bir an gözlerine baktıktan sonra ifadesiz bir yüzle geri çekildi. Elini havaya doğru sallayarak kollarını kaldırmamasını işaret etti. Gregg bir kılıcını yatay şekilde göğsüne doğru tutup, diğerini ucu öne gösterecek bir halde geri çekmişti. "Göster bakalım, prenses."

Aleka homurdanarak ona saldırdı. Gregg kılıçlarını kullanmak yerine kenara çekildiğinde, Aleka tökezleyerek arkasını döndü. "Ne yapıyorsun? Antrenmanda kaçılmaz. Bir savaşın ortasındaysan, zorunlu kaldığın zaman kaçabilirsin ama antrenmanda değil."

"Zarar vermeden bunları nasıl kullanacağımı bilmiyorum?" dedi Gregg kılıçlarını göstererek. "İşin aslı, kılıç kullanmayı bildiğimi de söyleyemem. Bıçaklara alıştım fakat kılıçlar hantal geliyor."

Aleka bıçaklarından birini belinin arkasına takıp, diğerini yere doğru fırlattı. Yarisına kadar toprağa saplanan bıçak titreyerek hareketsizleşti. "Haklısın. Önce onlara alışman gerek." Gregg'e yaklaşp bileğini tuttu ve elini öne doğru uzatmasını sağladı. "Kılıcın bu kısmına balçak denir." Aleka kabzayla çeliğin birleştiği yerdeki yüksek çıkıntıyı gösterdi. "Bu seni saldırılardan korur. Özellikle yakın mesafede. O yüzden önce bunun varlığına alışmalısın. Bileğini düz tut," derken elinin üzerine vurdu.

"Kötü öğretmen," dedi Gregg söylenerek.

"Öğrenmek istiyor musun, istemiyor musun?"

"Tamamen sendeyim," dedi Gregg ve saatler boyunca süren antrenmana başladılar.

16. BÖLÜM

'SOĞUK'

Şafak yaklaşırken ateş canlılığını yitirmişti. Gregg yola çıktıklarında, arkalarında yangın bırakmak istemiyordu. Uyanmak üzere olan Coleta'nın başını okşadı. Yavru panter yuvarlak gözlerini açarak Gregg'e baktıktan sonra, yüzünü minik patilerine yasladı. Gregg, Coleta'ya şimdiden alışmıştı. Bu yüzden panterleri arkalarında bırakmak istemiyordu. Dikkatli ve ölümcül birer koruyucu olmalarının da etkisi vardı elbette.

Gitmeye hazırlanan Rune, uyku tulumunu katlayarak Gregg'e uzattı. "Bana silah verecek misiniz? En azından bir bıçak," derken göz ucuyla Aleka'ya baktı.

Gregg uyku tulumunu alarak çantasına bağlarken, "Hayır," dedi. "Tedbirli olduğumuz için kusura bakma. Bir isyanın ortasında herhangi birine güvenmek zor oluyor." Rune anladığını belirten bir şekilde başını sallayıp, ellerini cebine sokarak onları bekledi.

"Biz kraliçenin yanına gidiyoruz," dedi Aleka çantayı omzuna asarken. Saplarını çekiştirip saçlarını kurtardı. "Sen de kaldığın yerden koşmaya devam edebilirsin." Gregg'e bakarak işaret verdiğinde yürümeye başladılar. Bir noktadan sonra panterler kendi yollarına gidip güvenli bir bölgeye çekileceklerdi ve Aleka onları tekrar çağırana kadar ortaya çıkmayacaklardı.

"Ama... Bir dakika," dedi Rune peşlerinden koşarak. Karşılarına geçip durmaları için ellerini havaya kaldırdı. "Sizinle gelmek zorundayım."

"Neden?" dedi Aleka. "Sende ihtiyacımız olan hiçbir şey yok. Gereksiz yükler bizi daha kolay hedef yapmaktan başka bir işe yaramaz."

"Sizinle gelmeye hakkım var. Bilgiyi veren bendim."

"Bunun için teşekkür ederiz. Gerçekten işimize yaradı. Tabii doğru söylüyorsan. Aksi halde ne olursa olsun seni bulurum ve asla bu tarafa doğru koşturmuş olmayı dilersin."

"Daha iyi bir fikrim var," dedi Rune gereğinden fazla bir neşeyle. "Sizinle geleyim. Böylece yalan söylediğimi anlarsan, beni pişman etmen için hemen yanında olurum, zahmete girmene gerek kalmaz. Herkes kazançlı çıkar."

Aleka bunu pratik ve mantıklı bulmuş olmalıydı. Ellerini beline yaslayarak Gregg'e döndü. Ancak Gregg'in bu konuda sorumluluk almaya kesinlikle niyeti yoktu. Bu yüzden omuzlarını silkerek kararın ona bağlı olduğunu belirtti. Topuğunu yere vurarak, göğsünü dolduran bir nefes alan Aleka başını salladı. "Tamam," dedi. "Bizimle gel ve olacaklara katlan. Ama unutma, tek bir hatanda seni geride bırakmakta tereddüt etmem."

"Aklımda tutarım," dedi Rune heyecanla yerinde sallanırken.

"Gidelim hadi," diyen Gregg, sorunun çözülmüş olmasından dolayı rahatlayarak yürümeye devam etti.

Rune hâlâ üzerinde duran Gregg'in gömleğinin kollarını kıvrarak kendisi için uygun hale getirirken hızlı adımlarla yürüyordu. Önlerindeki Aleka, Aure'in sırtına dokunarak kürkünü seviyordu. Brene yavrusunu ensesinden yakalamış ve yürümesi için uygun bir alan olmadığından yere bırakmamıştı. Buna rağmen inatla yere inmek isteyen Coleta, annesinin dişlerinden kurtulmaya çalışarak patilerini savuruyordu.

"Nereye gittiğimizi tartışmadığınıza göre, sanırım yolu biliyorsunuz," dedi Rune uzun bir süre ilerledikten sonra.

"Hiçbir şeyi tartışmayacağız," dedi Aleka ona bakmadan. "Bir şey yapman gerekirse sana söyleriz, sen de yaparsın."

"Bunu sonra konuşuruz." Rune, Aleka'nın son söylediklerini çok da ciddiye almadan Gregg'e baktı. "Plan ne öyleyse? Kraliçeyi nasıl kurtaracağız? Bu gerçekten çok heyecanlı. Kraliçe için kötü elbette. Ama onu kurtaracağımıza inanıyorum. Her zaman ana çemberdeki Parani birliklerinden birinde görev almak istemişimdir. İsyandan sonra bunu gerçekleştirebilirim. Daha önceleri görünmez muamelesinde olduğumuz üçüncü çemberdeydik. Yaptığımız tüm bu şeyler eminim beni beşince çembere kabul etmelerini hızlandırır."

Gregg ona uygun bir dille, bunu yapabileceğini ama daha çok yolunun olduğunu söylemeyi düşünürken, Aleka önce davrandı. "Eğitimsiz, bilgisiz ve disiplinsizsin. Kısacası, ana çemberde yer almak ve Parani olmak için yetersiz kalırsın."

"Açığı kapatmaya çalışıyorum. Sen de çok yaşlı değilsin ama şimdiden Afahilerle bir geçmişin var."

Aleka bir an yavaşladıktan sonra konuşmadan yürümeye devam etti. Gregg onun bundan ne kadar nefret ettiğini biliyordu. Çok çalıştığı için değil de, kraliçenin kız kardeşi olduğu için bu kadar hızlı yükseldiğini sanıyorlardı. Bu ona bazı konularda kolaylık sağlamış olabilirdi belki ama Gregg'in gördüğü kadarıyla, kraliçenin kardeşi olmak bir hediye değil, lanetti. Sonunda ölüm cezası almak zorunda kalacağı bir göreve sadece onu gönderebilmişti.

Rune, değinmemesi gereken bir konu hakkında konuştuğunu fark etmiş olacaktı ki, başka bir şey söylemedi. Karanlıkta ilerlerken gitgide daha sessiz davranmaya başlamışlardı. Bir noktadan sonra yakalanacaklardı ve bu, Gregg'in gerçekleştirdiği en başarısız kaçış planı olmuştu. Birkaç saat içinde ölüme uzaklaştıkları kuleye geri dönüyorlardı.

Kuleye doğru yol alan patıkaya girdiklerinde Aleka durup yere eğildi. "Mağaraya dönün ve ben size haber verene kadar yanıma yaklaşmayın," dedi Aure ve Brene'e.

Emirlerine uyan panterler geri dönerken, Gregg minik yavruyu tutarak havaya kaldırdı. Coleta yüzünü yaladığında Gregg gülererek gözlerini kapadı. "Görüşmek üzere," dedi başını seyerek. Tüylü yüzünü avucunun içine aldığı anda, Coleta patilerini sallayarak onun eline vurmaya çalıştı. Oyun oynamak istediği belliydi ama ne yazık ki bunun için vakitleri yoktu. Gregg onu annesinin yanına bırakıp, çoktan yürümeye başlayan Aleka ve Rune'a yetişti.

"Pamela bizi göremeyince ne olacak?" diye sordu kılıcını düzeltirken.

"Karar değiştirdiğimizi anlayacaktır." Aleka önüne bakarak yürürken, yoluna çıkan tümseklerden ya da çukurlardan dikkatle geçiyordu. "Böyle şeyler hep olur. Eğer bizi bulmak isterse, bunu seve seve yapacaktır zaten," derken kısaca Gregg'e baktı.

"Pamela'nın bana sıradan bir ilgiden fazlasını duyduğunu mu ima ediyorsun?"

"İma etmiyorum, dedektif. Söylüyorum." Bileğinde bıçak kılıfını düzeltirken hızını kesmiyordu. "Kiminle olacağın beni ilgilendirmez elbette ama biliyorsun..."

"Deniz kızları," dedi Gregg sadece. Onlarla ilgili defalarca uyarılmıştı. Bu uyarıların hepsi de Aleka'dan gelmişti. Buna rağmen abarttığını ya da yalan söylediğini düşünmüyordu. Aleka bazen yalan söyleyebilirdi fakat bir şeyi abarttığını hiç görmemişti. Aşırı içten ve kan detaylı tehditleri bile ona özgüydü. Aleka başını sallarken, "Merak etme," dedi Gregg. "Biliyorum, kadınlar konusunda referansım sağlam değil ama ben dersimi aldım. Hem eğer şu karmaşık zamanda bile bir sevgili isteseydim, tercihim Pamela'dan yana kullanmazdım."

"Sen tercih edeceksin yani?" dedi Aleka gülererek. "Bu özgüvenin kaynağı nereden geliyor?"

"Annem bir amazon. Yani belki de bu kanımda vardır."

"Sen bir kopersin, amazon değil. Bunu unutma." Aleka ona bakarak kaşlarını kaldırdıktan sonra önüne dönerek adımlarını hızlandırdı.

Gregg saatlerce süren antrenman sonucu yıpranmış elini ovuştururken, onun arkasından bakıyordu. Normal şartlarda olsalardı, Aleka'yla bir ilişki ister miydi emin değildi. Ama ona karşı oluşan ilgisini de artık inkâr edemiyordu. Bu, meraktan daha fazlasıydı. Buna rağmen bir şeyleri denemek için cesareti olduğu da söylenemezdi. Aleka'nın *Aleka* olması başlı başına bir sebep sayılırdı ama onun haricinde Gregg'in böyle bir tehlikeye atılmak için yeterince sağlam bir ruh hali yoktu. Dena'yla ilgili öğrendiği bilgileri hâlâ üzerinden atabilmiş değildi. Uzun bir süre de atabileceğini sanmıyordu. Gerçekliği kavramış ve ne olduğunu anlamıştı ama yine de yaşadığı yılların sahteliğini kabullenmekte zorlanıyordu. Belli bir tempoda sessizce yürüyüşlerine devam ederken, zihninde dolanan anılardan birinin içinde kayboldu.

Gregg yıpranmış bir halde dairenin kapısını açıp içeri girdi. Salonun ışığını görebiliyordu fakat hiç ses yoktu. Elindeki montu asıp anahtarlarını bıraktı ve yavaş adımlarla salona doğru yürüdü. Koltuğa yarım bir şekilde uzanmış olan Dena'yı gördüğünde tüm yorgunluğuna rağmen gülümsedi ve duvara yaslanarak onu izlemeye başladı. Zaman zaman sadece hoşuna gittiğinden ya da bir şeyler okuduğunda kullandığı gözlükleri takmıştı. Bacaklarını koltuğun sırt koyma yerine yaslamış, ayaklarını bilekten üst üste atmıştı. Dişlerinin arasındaki kalemi çiğnerken, birbirine zımbalanmış kâğıtları okuyordu. Üzerinde askılı tişörtü ve Gregg'in şortlarından biri vardı. İyice odaklanmış bir halde yazıları okurken ayak parmaklarını kıvrıyordu.

Dena dolgun dudaklarını araladığında kalemi kucağına düştü. Zarif parmaklarıyla kalemi alıp kâğıda notlar düşerken başını yana eğdi. "Daha ne kadar beni izleyeceksin?" Notunu yazmayı bitirdiğinde, kalemi yeniden dişlerinin arasına götürdü ve gözlerini kaldırarak Gregg'e baktı. Bir an donakaldıktan sonra kâğıtları masanın üzerine atarak ayağa kalktı. Kalem yere düşüp, parkede tıkırtılar çıkararak durdu. "Ne oldu sana?" diye sorarken iki eliyle birden yüzüne dokundu. Gregg ani acıyı hissettiğinde, zannettiğinden daha kötü durumda olduğunu anladı. "Gel şöyle." Dena kolunu tutarak onu koltuğa oturttu

"Ben kazandım ama," dedi Gregg gülümseyerek. Hemen sonra öksürürken gözlerini kapadı. "Zordu."

"Belli oluyor," dedi Dena burnundan solurken. Bir dakikalığına ortadan kaybolduktan sonra geri geldiğinde elinde ılık havlu vardı. Gregg'in kolunu çekerek doğrulmasını sağladı ve kirli tişörtünü çıkararak yere attı. "Ne oldu?" dedi bir kez daha. Havluyu hassasça yüzünde dolaştırırken ayaklarını altına alarak dikkatle ona bakıyordu.

"Ajan olduğumu unuttun mu?" Gregg başını arkaya yaslamış, Dena'nın yüzünü izliyordu. O kadar endişeli görünüyordu ki, Gregg burnunun kırıldığını falan düşündü. "Hey," dedi uzanıp elini tutarken. Parmaklarını öpiüp bileğini ovuşturdu. "Ben iyiyim. Kovalamaca, biraz kapışma ve havada uçuşan yumruklar işte."

"Evet, bu normal," dedi Dena. Kendini rahatlatmaya çalışarak nefes aldı. Arkasına yaslanıp Gregg'i kendine doğru çekti. "İşinden o kadar az bahsediyorsun ki, bazen bunun tehlikelerini unutuyorum. Ve sen nadiren bu halde olursun." Göğsüne yaslanmış olan Gregg'in saçlarını okşayıp başını öptü. Elini çıplak sırtında dolaştırırken yavaş yavaş başının tepesine yaslamıştı. "Seni seviyorum, çaylak ajan."

"Çaylak değilim ben."

"On yılını doldurana kadar çaylaksın. Baban öyle söyledi."

Gregg kollarını Dena'nın beline dolayarak gözlerini kapadı. Onun kendine has yoğun kokusunu içine çekti. "Ailemle anlaşmana bayılıyorum ama lütfen benim takımında olduğumu unutma."

"Asla unutmam," dedi Dena saçlarını okşamaya devam ederek. "Sana banyoyu hazırlayayım. Sonra da dinlenirsin," deyip ayağa kalkmaya çalıştı.

"Gitme." Gregg onun sırtüstü yatmasını sağladı ve karnına yaslandı. Dena nefesini bırakarak güldüğünde Gregg de onunla beraber hareket etmişti. Dena'nın yukarı doğru sıyrılmış olan tişörtü sayesinde beline dokunarak başparmağıyla tenini okşadı. "Bu evrendeki en huzur verici şey sensin."

"Ben ona öyle demezdim." Dena bir bacağını üzerine atarak, koluyla başını destekledi. Tavana bakarken, parmaklarıyla Gregg'in

saçlarını geriye doğru tarıyordu. "Biliyor musun, daha önce hiç âşık olmamıştım."

"Ben de öyle."

"Ama bu daha farklı. Demek istediğim, benim geldiğim yerde..." Dena nefesini tutarak yutkundu. "Her neyse. Artık buradayım. Önemli olan bu."

"Kesinlikle öyle." Gregg karnını öpüp yeniden yanağını yasladı ve gözlerini kapadı. Hatırladığı son şey, Dena'nın rüya gibi parmaklarının rahatlatıcı etkisiydi. Onun yanındayken yalnız hissetmiyordu. Tüm dünyaya yetecek kadar hayat doluydu ve üşümüyordu. Eğer aşk dedikleri böyle bir şeyse, şu anda ona sarılmış bir halde uykuya dalmak üzereydi. "Ben şanslı bir adamım," diye mırıldandı Gregg uyu-yakalmadan hemen önce.

"İsmi Gregg, öyle değil mi?"

Düşüncelerinden ve geçmişten sıyrılan Gregg, gözlerini kır-pıştırtarak Rune'a baktı. Kız ona bir soru sormuş olmalıydı fakat Gregg duymamıştı bile. Tedirgin görünen kız yürümeye devam ederken meraklı gözleriyle Gregg'i inceliyordu. "Evet," dedi bir süre sonra. "İsmim, Gregg." Başını kaldırarak önüne baktığında gölgelerin içinden yürüyen Aleka'yı gördü.

"Sandığım kadar koper değilsin."

Kafası karıştığı belli oluyordu. Bazı şeyleri doğru yerlere ko-yamamıştı. Gregg de aynı durumda sayılırdı. Kendini ölümsüz bir savaşçı gibi hissetmiyordu. Ama diğer yandan, hâlâ insan olduğunu söylemek aptallık olurdu. Değiştiğinin farkındaydı. Kokular daha farklıydı, sesler daha keskin... Etrafındaki dün-yayı daha net görebiliyordu. Ağır çekimde izlenen bir videoyu algılamamanın kolaylığı gibi. "İnsanlar arasında büyüdüğüm için," dedi konuyu bir an önce kapatmaya çalışarak.

"Öyle mi?" dedi Rune hemen. Bu onun ilgisini çekmişe ben-ziyordu. Alex gibi o da insanların arasında nasıl yaşandığını merak etmişti. Gregg başını salladığında Rune heyecanlanarak kaşlarını kaldırdı. "Vay canına! Henüz eğitimimi tamamlama-dığım için hiç göreve çıkmadım. Tanıştığım ilk insan sensin."

Yani... Tam olarak insan sayılmazsın ama ona yakınsın. Hangi mesleği yapıyordun?"

"Federal ajandım," dedi Gregg ve geçmiş zamanlı konuştuğunu fark ettiğinde, durumu çoktan kabullendiğini anladı. "Bunun ne demek olduğunu biliyor musun?"

"Polis gibi, değil mi?"

"Evet."

"Buraya nasıl geldin peki?"

"Orası biraz karışık ama yollarımız kesişti diyelim," dedi önlerinde yürüyen Aleka'yı işaret ederek. "İnsanlar arasında bir görevdeydi. Ölümcül şeyler, bilirsin. Cinayetleri durdurmak istedim ve Aleka bana yardım edeceğini söyledi. Sonra beni kandırdığını öğrendim. İşte buradayım. Doğduğum topraklarda. Sanırım."

"Annen kim peki?" dedi Rune fısıldayarak.

Bunu sessizce sormasını anlıyordu. Ne de olsa bu tehlikeli bir suçtu. Erkek çocuk doğurduktan sonra yaşamasına izin vermek, amazonlar arasında hiçbir zaman hoşgörüyü karşılayan bir şeye dönüşmeyecekti. Gregg buna emindi. Tüm topluluğun bazı fikirlerini ölümcül bulsa da, aslında sadece tek bir kişinin bunların yanlış olduğunu kabullenmesini istiyordu. Neden böyle hissettiğinden emin değildi fakat Aleka'nın yanlışları görmesini sağlarsa daha rahat edecekti. En azından kardeşi için ölüme yürümekten vazgeçmişti ve bu da bir adım sayılırdı. Aleka için büyük bir adım hem de.

"Onunla karşılaşmak için hayatımdan parçalara veda ettim. Sonuçta buradayım."

"Herkes annesinin kim olduğunu merak eder. Terk edilmiş olsa bile."

"Sen babanın kim olduğunu merak ettin mi?" Rune bunu sormasına şaşırılmış görünüyordu. Amazonlar arasında böyle bir konuyu konuşmak bile yasaktı. Başını iki yana sallayan Rune zoraki bir şekilde gülümseyip önüne döndü. "Nereden geldiğini bilmek önemlidir, Rune. Bulacaklarım beni daha derine

çekecek olsa da ailemi öğrenmek isterim. Bu yüzden baban hakkında soru sorman hiç de anormal olmaz."

"Senin fikrin," dedi Aleka arkasına bakmadan. "Bazı istisnalar haricinde amazonlar birlikte oldukları adamları bir daha görmezler. Senin için inanması ne kadar güç olsa da, bizim de duygularımız var. Babayla iletişimde kalmak her şeyi zora sokar. Zaten çoğu erkek, bir çocuğun sorumluluğunu alamayacak kadar korkak çıkar."

"Belki de çocuk erkek olursa, onu öldürmenize karşı çıkacağını bildiğiniz içindir."

"Bunu söyleyemezsin," dedi Rune şaşkın bir halde.

"Elbette söyler." Aleka olduğu yerde durup arkasını döndü. Gregg'e bakarken Rune'la konuşmaya devam ediyordu. "Çünkü tanımadığı kişileri eleştirmeye bayılır. Sadece onun doğruları vardır ve yanlışlıkla biri dışına çıktığı zaman..." deyip iç geçirerek başını salladı. "Doğruyla gerçek aynı şey değildir, dedektif. Senin doğrularının bizim gerçeklerimiz olmasını bekleme."

"Amazonların doğruları senin gerçeklerin mi peki?" dedi Gregg onun yanına yürürken. Bu konuyu anlamasını sağlamayı asla bırakmayacaktı. Gerekirse her defasında onunla tartışacaktı, çünkü Aleka'yla sadece bu şekilde anlaşabiliyordu. Eğer yöntemi buysa, Gregg bunu yapacaktı. "Sahiden Aleka, bir çocuğun olsa, onu kurban etmesi için kraliçeye verir misin? Tek suçu amazondan doğmak olan bir erkek çocuk."

"Mesele benim doğrularım değil. Benim fikirlerimi değiştirmeye çalışman, amazonların geleneklerini değiştirmeyecek."

"Bir yerden başlamam gerek, değil mi?" dedi ona meydan okuyarak.

"Sana şöyle açıklayım öyleyse," dedi Aleka olduğu yerde daha dik dururken. Çantasının saplarını kavramış, sırlarla dolu gözlerini Gregg'e sabitlemişti. "Sırf kendi duyguları için ölü doğanların yaşamasına izin veren Myrina yüzünden bir koper topluluğu oluştu. Bize savaş açıyorlar ve parça parça sonumuzu getirmeyi hedefliyorlar. Tıpkı beni tutsak ettiğiniz zamanki gibi,

amazonlar üzerinde işkence uygulayıp bizi kırmaya çalışıyorlar. Onlar yüzünden doryalar bizden haberdar oldu. Yıllardır ormanın bir kısmını ele geçirmiş durumdalar ve onları gören kimse yaşamıyor. Koperler genetik hatadan başka bir şey değil. Yaşamamaları gerekiyor. Tıpkı senin gibi," dedikten sonra kaşlarını kaldırdı. Gregg onun gerçekten böyle düşünüyor olmasına şaşırılmış, cevap bile verememişti. Gregg susunca Aleka, Rune'a döndü. "Bir kilometremiz kaldı. Şu andan itibaren kraliçe ve Myrina'nın gözcülerinin alanına girmiş olacağız. Dikkatli davran." Kısaca Gregg'e baktıktan sonra yürümeye devam etti.

Kalan yolu sessizlik içinde yürüdüler. Rune gerilimin fazlasıyla farkında olarak başka soru sormamıştı. Gregg sırtlanları gömüdüğü yeri tanıdığı anda duraksayarak etrafında döndü. Tam şu anda bir, belki daha fazla amazon onları gözlüyor olmalıydı. "Bence dursak iyi olacak," dedi Gregg. Aleka ona baktığında Gregg mezarları işaret etti. Aleka kaşlarını çatarak ağaçlara baktı. Bulundukları yeri o da tanımıştı. Gregg yavaşça ellerini havaya kaldırırken Aleka da aynısını yaptı. "Ellerini kaldır, Rune," dedi Gregg sessizce.

"Neden..."

"Söylediğini yap," dedi Aleka sabırsız bir halde iç geçirerek. Rune hemen ellerini havaya kaldırdı. Aleka olduğu yerde dönerken, "Orada her kim varsa takip etmeyi bırakıp karşımıza çıksın. Önemli bilgilerle geldik."

"Kaçtınız!" Üçü birden sesin olduğu yere döndü. Önce hareketlenen dalları, ardından da amazonu gördüler. Okunu Aleka'ya doğru fırlatmak için hazırlamıştı. "Aliena olduğunu biliyordum ama sence böylesi daha berbat değil mi?"

"Biz kaçmadık," dedi Gregg aniden. Aleka'nın homurtularına aldırmadan okun hedefine geçti. "Bilgi toplamak üzere ayrıldık. Haber vermediğimiz için kusura bakmayın. Meşgul görünüyordunuz." Koperlerle yapılan durumsal ateşkes yüzünden Loise'in Gregg'i öldürmesi daha zordu. Böyle bir şey koperlerin desteğini kaybetmeleri anlamına gelirdi ve isyancılar karşısında

bulabildikleri her destek önemliydi. İsyancılar amazon topraklarıyla sınırlı kalmamış, tüm ormana yayılmışlardı. Bu yüzden, koper topraklarının kendi taraflarında olduğunu bilmek zorundaydılar. Diğer yandan, Aleka'nın ölmesi kısa bir karışıklık yarattı. Kraliçe belki öfkelenirdi fakat Myrina'nın en iyi komutanlarından biri olan Loise'e karşı hiçbir şey yapamazdı.

"Çekil önümden!" dedi Loise yan dönerek oku biraz daha kaldırıırken.

"Asteria'yla konuşmak istiyoruz," dedi Gregg olduğu yerde kalarak. İçinden sürekli Aleka'nın kıpırdamamasını diliyordu. Aleka hangisinin ölme ihtimalinin daha düşük olduğunu hesaplamışsa sessini bile çıkarmazdı.

"Elinizdeki bilgi ne kadar önemli?"

Gregg, Loise'in tekniğinin '*önce öldür sonra sorgula*' tarzında olmadığına memnun kalarak derin bir nefes aldı. "İsyancıların planlarıyla ilgili. Buraya doğru yola çıkmış durumdalar. Belki çoktan kulenin etrafına yerleşmişlerdir bile. Kaybedecek zamanımız yok."

"Gerekli yeteneklere barındırmayan birinin lider olmasının sonuçları," diye söylendi Loise yayını indirirken. "Seni tanımıyorum," dedi Rune'a bakarak. "Kaçınıcı çemberdensin?"

"Üç," dedi Rune kısıp bir sesle. Elleri hâlâ havada duruyordu.

"Bilgiyi sağlayan sen misin?" diye tahminde bulundu Loise. Rune'un yaralı ve hırpalanmış haline bakınca bunu anlamak zor değildi. Korkusundan konuşamayan kız sadece başını salladı. "İyi," dedi Loise ve başını ileri doğru salladı. "Önden gidin. Sizi takip edeceğim."

Gregg silahlarını vermek zorunda olmadığına memnun kalarak ilk adımı attı. Aleka'nın yanından geçerken başını sallamıştı. Aleka da ona bakıp gözlerini yavaşça kapatıp açtı. Belki de sahiden kaçtıklarını düşünmemişlerdi. En azından aksini ispat edebilirlerdi. Sonuçta daha bir gün olmadan geri dönmüşlerdi. Kuleye yaklaştıklarında nöbetçiler daha dikkatli durarak ellerini silahlarına doğru götürdüler.

Onların ortasından geçerek hızlı adımlarla yanlarına yürüyen Asteria sinirli görünüyordu. "Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Gregg onun kendisiyle ya da Aleka'yla konuştuğunu sanmıştı ama bir anda Loise'in sesi duyuldu. "Kaçakları topluyorum. Her ne kadar aksini iddia etseler de."

"Onlar kaçak değil. Gittiklerinden haberim var." Loise ve kapıdaki korumalar Asteria'nın sözünü dinleyerek hemen geri çekildi. Asteria, Gregg'e bakarken ellerini beline koymuştu. "Gitmenizin işe yaradığına sevindim. Görüyorum ki misafirle gelmişsiniz." Başını yana eğerek Rune'a baktı. Ardına kadar açtığı gözleriyle yerinden kıpırdamayan Rune, Asteria'ya bakmaktan çekinmişti. "İçeri geçin. Thalestris ve Myrina birazdan toplanacak."

"Acele etmemiz gerekiyor," dedi Aleka, Asteria'nın ardından giderken. Merdivenlerden çıkan Asteria omzunun üzerinden ona baktığında Aleka açıklamaya çalıştı. "Kraliçeyi öldürmek istiyorlar ve Myrina'yla iş birliği yaptığını çoktan öğrenmiş olabilirler. Bu daha sıkı bir birlik oluşturmalarını sağlayacaktır. Bir an önce topraklara geri dönüp kontrolü ele almalıyız."

"Amazon topraklarında kontrol yitirilmiş durumda ama burada hâlâ Myrina'nın sözü geçiyor. O yüzden size söylediğimi yapın." Önceden bulundukları odanın kapısını açtı ve Rune'a bakarak başını salladı. "Dinlenmeye çalış. Kötü görünüyorsun." Bunu bir istekten çok emir gibi söylediğini fark eden Rune sessizce içeri girdi. Asteria kapıyı kapatıp arka cebinden çıkardığı anahtarlardan biriyle kilitledi. "Güvenlik için," dedikten sonra koridora döndü. "Beni takip edin."

Asteria koridorun en sonundaki odalardan birine yönelirken, Gregg ve Aleka da onu yavaş adımlarla takip ediyordu. Asteria gözden kaybolduğunda Gregg, Aleka'nın kolunu tutarak durmasını sağladı. Başını eğerek fısıldadı. "Sence bu işe yarayacak mı?"

"Bilmem, sen söyle. Ne kadar duygusal olabilirsin?"

"Asteria'yı manipüle etmemi mi istiyorsun?"

Aleka normalde kesinlikle kabul etmeyeceği kadar ona yaklaşıp sessizce konuştu. "Senin yaşamana izin verdi ve daha şimdi bizim için yalan söyledi. Evet, onu manipüle etmeni istiyorum. Hayatta kalmayı seviyorsun, değil mi, dedektif?"

"Gerçeği bildiğimi öğrenmesi için uygun bir an olduğunu düşünmüyorum."

"Buna gerek yok. Önemli olan onun gerçeği biliyor oluşu. Yakın davran ve minnettar görün," deyip koluna vurdu. "Sana sadece kılıç değil, sahtekârlık sanatı hakkında da ders vermemliyim. Bana bunu hatırlat."

Asteria'nın girdiği odaya doğru yürüyen Aleka'ya bakıp, başını iki yana salladı. Bu konuyu unutmamasına bir türlü izin vermiyor oluşu, Gregg'in sinirlerini bozuyordu. Sahtekârlığından gurur duyabilecek biri varsa, o da Aleka'ydı herhalde. Gregg'e kalsa bu kesinlikle gurur duyulacak bir özellik değildi fakat bu ormana geldiğinden beri birçok şeyi anladığı gibi bunu da anlıyordu.

Odaya girdiğinde kapıyı arkasından kapatarak, hayatında gittikçe önemli bir hal almaya başlayan iki kadına döndü. "Teşekkürler," dedi.

"Neden döndünüz?" diye sordu Asteria simsiyah saçlarını geriye iterken. "Şu anda meşgul oldukları olaylar yüzünden yokluğunuz fazla dikkat çekmedi fakat yine de sorgulanacaksınız. Kraliçe ve Myrina bir ittifak yapmak üzere anlaştılar ve bu anlaşmanın temel taşlarını siz oluşturuyorsunuz." Gözlerini Aleka ve Gregg üzerinde dolaştırdı. "Her şey tehlike altında ve her ne kadar Myrina topraklarından kaçmak zorunda kalmış olsa da orayı hainlere bırakmak istemiyor."

"Kendisinin en büyük hainlerden biri olduğunu düşünecek olursak kafam karıştı," diye mırıldandı Aleka. Gregg ona uyarıcı bir bakış atarak, hiç de sırası olmadığını söylemeye çalıştı. Aleka umursamadan omuzlarını silkti. "Bize yardım ettin," derken direkt olarak Asteria'ya döndü. "Bu demek oluyor ki, sen de bazı şeylerden memnun değilsin ve değiştirmek istiyorsun."

"Yapmak istediğim şeyin bununla alakası yok."

"Nedenlerin beni ilgilendirmiyor," dedi Aleka. "Sonuçları olumsuz etkilemediği sürece ne yaptığına karışmam. Bu yüzden acilen kraliçeyle konuşmamızı sağla. Eğer ona bilgi ulaştırmamı engellediğinizi öğrenirse başın fena derde girer."

"Buraya senin ölmeni umursamayan kadını kurtarmaya mı geldin?" dedi Asteria şüphyle tek kaşını kaldırırken.

"O, kraliçe. Yaşamayı gerekiyor."

"Bunu biliyorum, kızım. İntihar görevlerine yollansak bile, topluluğumuza her şekilde bağlı kalmamız gerektiği gibi. Ama sen kaçmayı seçtin. Bu durumda güvenini sorguluyorsam kusura bakma."

"Bu tartışmayı yapmak için uygun bir zaman olduğunu düşünmüyorum," dedi Gregg araya girerek. "İsyancılar yerlerini sağlamlaştırmak için kraliçeyi öldürmek istiyor ve buraya gelirlerse öldürecekleri tek kişi o olmaz."

"Birkaç hainle baş edebiliriz."

"Birkaç hain mi?" Aleka durumun ciddiyetini karşı tarafa anlatamama sıkıntısı yaşıyordu. Gregg tehlikeli bir durumda bulunuyor olmasalardı buna gülebilirdi bile. Aleka empati kuran biri değildi fakat şu anda Gregg'in ne hissettiğini anladığına emindi. Aleka'yla olan neredeyse tüm konuşmalarında Gregg bu halde oluyordu çünkü. "Sen kafayı mı yedin?" diye devam etti Aleka kendini tutamadan bağırırken. "Amazon top- raklarından sadece yirmi sekiz kişi burada. Yirmi sekiz!" dedi anlamasını sağlamaya çalışarak tekrarlar. "Geri kalan tüm amazonlar isyancıların yanında. Belki yüz tanesi tarafsız kalmaya çalışıyordur ama eğer hepsini toplarlarsa, saniyeler içinde burayı ateşe verirler."

"Durumun aciliyetini böylece özetlemiş olduk," dedi Gregg.

"Bu harika bir bilgilendirmeydi ama ne yazık ki şimdi onlarla konuşamazsınız. Ayrıca unutmayın ki, merkezde bulunup Myrina'yı destekleyen amazonların sayısı hiç de azımsanacak kadar değil. Bir saldırı başladığında, sadık oldukları görevleri

yerine getireceklerdir." Aleka ve Gregg aynı anda itiraz edecekken, Asteria ellerini sallayarak ikisini de susturdu. "Helen ve benim haricimde kimsenin haberi yok. Bu yüzden, şimdi söyleyeceğim şeye aşırı tepki vermeyin. Thalestris ve Myrina kulede değiller. Kamufle olup, çoktan amazon topraklarına doğru yola çıktılar bile."

"Yanlarında kimse yok mu?" Aleka sakın görünmesine rağmen, Gregg onun tedirginliğini sürekli hareket eden ellerinden anlayabiliyordu. Asteria'dan edinebildiği tüm bilgileri aldıktan sonra, vakit kaybetmeden yola koyulacağına emindi. "Ne zaman çıktılar? Bir planları var mı?"

Asteria soruları sırasıyla cevapladı. "Hayır. Beş dakika önce. Ve evet, elbette," dedi bunu sormasına bile şaşırarak. "Ne Myrina, ne de Thalestris sadece savaşmayı arzu eden komutanlar değil. Onlar birer yönetici. İnan bana, bunu nasıl halledeceklerini çok iyi biliyorlar. Bu şekilde daha iyi ilerleyecekler ve çok geç olana kadar isyancılar onların varlığını fark etmeyecek."

"Peki, sonra?" dedi Gregg bir adım öne çıkarken. "Dikkat çekmeme kısmı gayet başarılı görülüyor. Eminim ikisi de bunun üstesinden gelebilir ama yüzlerce amazondan bahsediyoruz. Onların arasında tuzağa düşmüş olacaklar."

"Bunu düşünmediğimizi ve planı sadece gelişme kısmına kadar oluşturduğumuzu mu sanıyorsun? Öğrenecek çok şeyiniz var. Genç ve tecrübesizsiniz. Bazı şeylerin nasıl sıralanacağını görmek için bilgiden fazlası gerek. Amazon topraklarını o iki kraliçeden daha iyi tanıyan kimse yok. Aynı şekilde halkını da. Bu yüzden onlara güvenip, yollarında ilerleyeceğiz. İtiraz ediyorsanız, hâlâ gitme şansınız var. Ama bunu kapıdan yapamazsınız ve bu sefer size yardım edemem. Kendi yönteminizi bulun."

Gregg ileri geri yürümeye başlayan Aleka'ya bakarken, onun ne karar vereceğini tahmin edemiyordu. Aleka ile geçirdiği tüm bu zaman içerisinde hareketlerinin ön görülemez olmasına alışmıştı. Ama onu yavaş yavaş da olsa tanıyordu ve şu

anda karar vermeye çalıştığına emindi. "Bizi biraz yalnız bırakır mısın?" dedi Gregg, Asteria'ya dönerek.

Asteria başını salladı ve çıkmak üzere arkasını döndü. Eli kapı kolunda öylece dururken başını öne eğmişti. Gregg onun neyi beklediğini anlamaya çalışıyordu. Asteria derin bir nefes alarak Gregg'in karşısına geçti. "Kendinle ilgili öğrenmen gereken bir şey var. Nereden geldiğinle ilgili ve eğer düzeni sağladığımızda hâlâ hayatta olursan, bunu öğrenmeni sağlayacağım."

Gregg tahmin edemediği kadar heyecanlanırken güçlükle yutkundu. Asteria'nın şimdiye kadar bu konuyu açmama sebebinin, Gregg'i başını derde sokabilecek bir bela olarak görmesi şeklinde yorumlamıştı. Tüm bahaneler bir yana, Gregg de bu yüzden ona gerçeği bildiğini söylememişti. Eğer Asteria doğruların açığa çıkmasından ve Gregg'e karşı sorumluluk alacağından korkuyorsa, Gregg bundan uzak duracaktı. Ama şimdi kökeninden bahsediyor oluşu Gregg'i rahatlatmış ve şaşırtıcı bir şekilde memnun etmişti. Öyle ya da böyle, kimse ailesi tarafından gerçek anlamda görmezden gelinen biri olmak istemezdi. Bu ailenin bir parçası ölümsüz ve efsanevi savaşçılardan oluşuyor olsa bile. "Bir amazonun çocuğu olduğumu biliyorum," dedi Gregg konuşabildiği anda.

"Dönüşüm sürecindesin. Bunun farkındayım."

"Neden şimdi söylemiyorsun?"

"Soracağın sorulara hazırlıklı değilim." Kısaca Aleka'ya baktıktan sonra Gregg'e döndü. "Rune'la ilgilenip, onu geldiği yere yollayacağım. Herkesi toplayıp yeni bilgilendirmeleri verirken kalenin çevresindeki koruma biraz gevşeyebilir. Yabancı kokulara karşı panterler olacak elbette. Siz de kendi başınızın çaresine bakın," dedikten sonra ikisini yalnız bıraktı.

Asteria gittiği an Aleka yürümeyi bırakarak gözlerini Gregg'e çevirdi. "Tehlikeli olacak," dedi sadece.

Gregg onun karar verdiğini anladığında rahatlamıştı. En kötü karar bile kararsızlıktan daha iyi olabiliyordu. Ne yapacaklarını bilirse bununla ilgilenebilirdi. Belirsizlik ise kendi

isimlerinin geçtiği bir ölüm listesinden farksızdı. "Beni yeniden vazgeçirmeye çalışmayacaksın, değil mi? Bu konuda anlaştığımızı sanıyordum. Plan ne?"

"Buradan ayrılmadan hiçbir şey yapamayız. Ondan sonra da hemen yola çıkmamız gerekiyor. Şansımız varsa kraliçe ve Myrina'ya amazon topraklarına ulaşmadan yetişiriz. Düzenlenecek suikasttan haberdar olmalarını sağlarız."

"Buna rağmen planlarına devam ederlerse ne yapacağız?"

"Ondan sonrası bizi ilgilendirmez."

"Tamam, gidelim öyleyse," dedi Gregg başka bir şey sormaya gerek duymadan. Aleka başını sallayarak, tekrar odanın içinde dolaşmaya başladı. Birleştirdiği ellerini dudaklarına yaslamıştı. Gregg onu kafasındaki düşüncelerle baş başa bırakıp, çantasını yatağın üzerine koydu ve içinden su matarasını çıkardı. Kapağını açtıktan sonra yatağa oturarak kalan suyunu içti. "Çabuk karar veremiyor gibisin."

"Amazonlarla dolu bir kuleden nasıl kaçacağımızı birkaç saniye fazla düşündüysem kusura bakma. İlk sefer çıktığımızda buraya ait olduğumuzu sanıyorlardı. Artık o avantaja sahip değiliz." Ellerini indirerek beline koydu. Gözüne yansıyan ay ışığıyla kaşlarını çatarken başını yukarı kaldırdı. Alt dudağını dişlerinin arasına alıp gülümsedi. "Orada bir kapı daha varmış," dedi.

Gregg su matarasının kapağını kapatırken Aleka'nın baktığı yere döndü. Hücre penceresinden farksız olan boşluk bir kapıdan çok daha küçüktü. Demirleri yoktu fakat oraya ulaşmaları neredeyse imkânsızdı. "Sıçrayabilir misin?" Aleka anlamsız bir ifadeyle ona baktığında Gregg omuzlarını silkti. "Cleite'i ilk kez gördüğümde ağacın tepesindeydi." Okuldaki o son bir ayı unutması mümkün değildi. Hayatının dönüm noktası olacağını tahmin bile etmediği ipuçlarını birleştirmek için her yolu denemeye açıldı.

"Ağaçlara tırmanabiliriz ama sıçramak farklı bir şey. Yüksek bir yerden atlamakla bir benzerliği yok." Odada işine yarayacak

bir şey bulma ümidiyle etrafına bakınmaya başladı. Gregg'in gördüğü kadarıyla üzerinde oturduğu yatak haricinde ellerinde hiçbir şey yoktu. Aleka birden yanına gelip kolunu tuttu ve yataktan kalkmasını sağladı. "Kaldır şunları." Yatağın üzerindeki eski çarşafları çekti. Gregg çantasını bir kenara bırakıp ona yardım etti. Aleka çarşaflarla beraber çektiği şilteyi kenara attı. Ayakucuna giderek eğildi ve altını kavracağı yatak iskeletini havaya kaldırarak duvara yasladı. Elleriyle bastırarak yatak iskeletinin duvara dayalı bir şekilde kalmasını sağlarken yeniden pencereye baktı. "Ellerini birleştir ve sırtını yatağa yasla."

"Üzerine çıkabileceğin kadar sağlam görünmüyor." Gregg sırtını tahta iskelete yaslayıp duvardan ayrılmamasını sağlarken, parmaklarını birbirine kenetlenerek avucu yukarı bakacak şekilde çevirdi. Aleka tahtaların sağlamlığını test etmek için birkaç kez çektiğinde çiviler esneyerek gıcırdadı. Gregg dik dururken ayaklarını daha sağlam bastı. "Emin misin?" diye sordu.

"Alternatifleri deniyorum. Uzunca düşünme lüksümüz yok." Derin bir nefes alıp, bir eliyle yatağın tahtasını sıkıca kavrarken diğer elini Gregg'in omzuna koydu. "Dışarı çıkar-sam sana ip yollamaya çalışacağım. Biraz vakit alabilir." Ayağını Gregg'in birleştirdiği ellerine koyarak kendini yukarı itti. Yatak öne doğru devrilecek gibi olumca, Gregg dişlerini sıkarak başını tahtaya bastırdı. Aleka üst tarafa tutunarak kendini yukarı çekti ve Gregg'in omzuna bastı. "Her şey yolunda mı?" diye sordu gıcırdayan tahtaların üzerine çıkmaya çalışırken.

"Evet, devam et." Gregg kollarını uzatarak yatağı kavradı ve tüm gücüyle düşmemesi için uğraştı. Aleka'nın ağırlığıyla titre-yen yatağın çok fazla dayanacağını sanmıyordu. "Çıktın mı?"

"Biraz daha," dedi Aleka ve yatağın üzerinde denge kur-maya çalışarak duvardaki çıkıntılara tutundu. "Tamam," dedi kendi kendine. Gregg yatağı tutmaya devam ederek başını kaldırdı. Aleka dikkatli bir şekilde yatağın üzerinde doğrulmuştu. Sırtındaki çantasından dolayı dengede durması daha zor olu-yordu. İkisinin de çantası olduğundan Aleka kendininkini

bırakmak istememişti muhtemelen. Bir de güven sorunu vardı tabii. "Zıplayacağım ve pencerenin kenarına tutunmaya çalışacağım. Ayaklarımın yatakla teması kesildiği an hemen geri çekil."

"Başla."

Derin bir nefes alıp başını geriye doğru esnetti. Dizlerini kırarak dengeli bir şekilde eğilirken kendini sıçramaya hazırlıyordu. Bastığı yeri sahip olduğu tüm güçle iterek yukarı uzanırken, Gregg aynı anda geri çekildi. Yatak yere düşüp parçalanırken, Gregg son anda Aleka'nın tutunamadığını gördü. İleri atılarak belinden kavradı ve arkasını dönerek onu kırılan tahtaların olmadığı bir yere bıraktı.

"Kahretsin!" dedi Aleka ayakları yere basarken. Çantasını çıkartarak tekrar yukarı baktı. "Buradan ip kullanamayız. Tutunabileceği bir yer yok." Yüzüne gelen toz parçalarını elinin tersiyle silerken Gregg'e döndü. "Bir fikrin var mı?"

"Sandığımdan daha hafifmişsin."

Aleka iç geçirerek başını iki yana sallarken yürümeye başladı. Geniş odanın her yerinde dolaştı fakat bir şey bulamayacağı belliydi. Oda tek kapısı vardı ve o da asla karşılaşmalarını gereken amazonların yanına açılıyordu. "Biraz daha burada kalırsak çıkmamızın hiçbir anlamı olmayacak."

"Seni kaldırabilirim."

"Yatağın üzerinden atladığım halde yetişemedim ve sen yaktan daha uzun değilsin."

"Ama yatak seni aşağıdan itemez, değil mi?" derken, ayağıyla tahta parçalarını kenara çekiyordu. Aleka onun yanına gidip ellerini beline koyarak yukarı baktı. Fikrini değerlendirdiği belliydi. Ya da başka bir yol bulmaya çalışıyordu. Sonunda tek çıkış yolunun Gregg'in söylediği olduğunu kavramış olarak başını salladı. Gregg çantasını açıp içeri karıştırmaya başladı. "Seni yukarı ittiğimden kenarlara tutunmaya çalış." Halat ipini uzun halkalar haline getirmek için omzu ve dirseği arasında sardı. "Eğer nöbetçiye rastlarsan kaç. Ben bir yolunu bulurum." İpi çıkarıp Aleka'ya uzattı.

"Saçmalama," dedi Aleka ipi alırken. Halkayı boynundan ve kolunun altından geçirip emniyet kemeri gibi taktı. "Biraz beklemen gerekebilir. İpi bağlayacak sağlam bir yer bulmam gerekiyor. Sana işaret verdiğimde tırmanmaya başlarsın."

"Sen yine de dediğimi düşün," dedi Gregg duvar dibine yürüyerek. Elini sallayarak Aleka'yı yanına çağırdı. "Kraliçeyi kurtarman önemli. Onunla birlikte Myrina da ölürse, amazon topraklarına şimdiden veda edebilirsin. Hatta bu ormana."

"Eğer seni burada bırakırsam sorgulanırsın ve inan bana, sahip olduğumuz Mortem koperlerinkinden daha acımasızdır. Üstelik onun savurduğu kırbaç tutacak biri de olmaz yanında."

"Bu teşekkür gibi bir şey miydi?"

"Ana konuyu hep kaçırıyorsun."

"Daha iyi bir noktaya odaklanmayı tercih ediyorum." Hafifçe eğilerek ellerini birleştirdi ve Aleka'nın basması için başıyla işaret etti. "Hadi başla." Aleka onun yanına gidip iki elini birden omzuna koydu. Gregg ona bakarak gülümserken Aleka'nın yüzü ciddiyetini koruyordu. Her zamankinden farklı değildi yani. "Diğer tarafta görüşürüz," dedi Gregg.

"Halatı sabitlemem zaman alabilir. Bu yüzden," deyip yeniden yukarı baktı. Gözlerini Gregg'e çevirip hafifçe zıplayarak denge kurmaya çalıştı. "Sessiz ol ve bekle." Kendini birden yukarı çektiğinde Gregg de doğrularak onu destekledi. Aleka önce dizini, sonra da diğer ayağını omuzlarına koydu. Yavaşça ayağa kalkarken Gregg onun ayak bileklerini tutmuştu. "Bu sandığımdan daha zor olacak," diye mırıldandı Aleka.

"Başka yol yok. Gerekirse olana kadar tekrar deneriz ama ilk seferinde başarırısan omuzlarım sana minnettar kalır."

"Sandığın kadar ağırmışım, değil mi?"

"Konsantre ol."

"Üç deyince dizlerini kırıp eğil ve tüm gücünle yukarı sıçra. Aynı anda ben de zıplayacağım," derken tek elini duvardan ayırmıyordu.

Gregg onu taşıırken titremiyordu bile. Zorlanacağını düşünmüştü ama Aleka'yı desteklerken bunu doğal bir şekilde yerine getiriyordu. Sanki sürekli yaptıkları bir şeymiş gibi. Jerry'nin egzersizleri işe yarıyordu belli ki. Gregg sandığından daha fazla güçlenmişti. Aleka saymaya başladığında Gregg dudaklarını ıs-latarak derin bir nefes aldı ve ellerini Aleka'nın bileklerinden çekerek onu yukarı itmek için hızla doğruldu. Hemen sonra başını kaldırdığında Aleka'nın pencere kenarına tutunduğunu ve sertçe duvara çarptığını gördü. "İyi misin?" diye sordu.

"Evet," dedi Aleka dişlerini sıkarak homurdanırken. Derin bir nefes alıp kolunu pencerenin diğer tarafına attı. Kollarından destek alarak kendini yukarı çekerken inlemişti. "Tamam." Önce bir ayağını, sonra diğerini aralığa koyarak oturdu ve Gregg'e döndü. "Görünürde nöbetçi yok. Aşağıya atlayacağım," dedi.

"Dikkatli ol."

"Her zamanki gibi," dedi Aleka. Arkasını dönüp bacaklarını sarkıttı. Ellerini duvara yaslariken omzunun üzerinden Gregg'e baktı.

Gregg başını salladığında Aleka önüne döndü ve gözden kayboldu. Gregg sadece yere düşme sesi duydu. Sessiz kalıp beklese de, onun haricinde bir şey işitmemişti. İki çantayı da yan yana koyup duvara yasladı. Odanın içinde ileri geri yürürken duvarın önünde duruyor, tırnağıyla küçük taş parçalarını koparıyordu. Elinde biriktirdiği taş parçalarını bir avucundan diğerine akıtıp dururken yürümeye devam etti. Eğer tehlikedeyse, Aleka'nın gerçekten gitmesini isterdi. Belki kendisi burada amazonların elinde kalırdı ama en azından amaçlarını gerçekleştirmiş olurlardı. Bir kısmını yani. Her an koperlerin desteğini alabilecek bir konumdayken, Gregg'i öldürmeyi göze alamazlardı.

Gregg ölümden daha kötü şeylerin olduğunu bilecek kadar yaşamıştı. Gerçi çoğunu kendi tercihiyle yaşamamıştı. Tüm olanlara rağmen, hiçbir zaman ölümü düşünmemişti. Mesleği gereği böyle şeylere tanıklık ettiği olmuştu. Kimi suçlular,

mahkûmlar, sıradan insanlar, bazen de kendi meslek arkadaşları ölmek istemiş ancak birçoğu bunu yapacak cesareti bulamadığından, ya yaşamı kabullenmiş, ya da hayatlarını daha da kötü hale getirmişlerdi.

Topladığı taş parçalarını yumruk yaptığı elini hafifçe aralayarak yere döken Gregg derin bir nefes aldı. Tozlu ellerini kotuna silerken yürümeye devam ediyordu. Aleka'yla ilgili düşünceleri karışık olsa da, onun inatçılığına birden fazla şahit olmuştu. Bu yüzden, yakalanmak pahasına o ipi sarkıtacağından emindi. Aleka'ya güvendiği söylenemezdi. Sadece prensipleri olduğunu biliyordu.

Bir arada duran halat ipi aşağıya doğru çözülerek düşerken Gregg gülümsedi. Aleka'nın işaretini beklerken çantaları aldı. Kemerleri kullanarak Aleka'nın çantasını kendi çantasına bağladı. Kemerin tokalarını kilitlerken ipin hareket ettiğini gördü. Bu, ipin sağlam bir yere bağlandığı anlamına geliyordu. Gregg ipi eline bir kez doladı ve çekti. Tahmin ettiği gibi kuvvetliydi. Çantasını takıp ipi kavradı ve zıplayarak ayaklarını duvara yasladı. Tüneldeki gibi boşlukta tırmanmak zorunda kalmadığı için memnundu. İpten destek alarak duvarda yürüyüp pencereye ulaşması bir dakika bile sürmemişti. Pencere kenarına oturduğunda önce çantayı, sonra da ipi yere attı. Aleka halatın diğer ucunu bağlı olduğu ağaçtan çözüp, Gregg gibi omuz ve dirseğini kullanarak halka şeklinde sarmaya başlamıştı. Gregg kendini aşağıya bıraktı ve düzgün bir iniş yapabilmek için yuvarlandı.

Aleka hızla çantaları birbirinden ayırdı. İpi içine koyduktan sonra Gregg'e çantasını atıp, arkasındaki dağlık alanı işaret etti. "Buradan gideceğiz," dedi fısıldayarak. Orman olmaması onların dezavantajıydı. Ağaçların arasında kaybolmak daha kolay oluyordu haliyle. Dağlara ulaşmadan önce, kulenin etrafını çevreleyen yüksek duvarlar ve onların üzerinde duran mızrakları aşmak zorundaydılar.

Çantaları duvarın diğer tarafına atıp, mızrakların arasındaki boşluklardan geçmeye çalıştılar. Gregg'in kesinlikle bir daha denemek istemediği bir tecrübe olmuştu. Kollarını ve bounlarını çizen mızraklardan geçip yere indiklerinde ikisi de derin bir nefes aldı.

Gregg kendi çantasını takarken başını salladı. "Rune'u geride bırakma konusunda içim rahat değil," dedi yürümeye başladıklarında. Bir kurtarma operasyonu düzenleyebilmeleri imkânsızdı. Kulede gördüklerinden daha fazla amazon vardı ve bir kısmı da ormanda devriye geziyordu.

"Ona zarar vermezler. Bilgi kaynağı olduğu için Asteria onun karnını doyurmasını sağlayacak, temizleyecek ve ne yapmak istediğini soracak. Ayrılmak isterse, geldiği yere gönderecekler. Eğer kalmak isterse, eğitimini üstlenecek birini bulacak. Muhtemelen bu kişi Dena olur," derken kısaca Gregg'e baktı. "Acemileri götürdükleri ilk kişi genellikle Dena'dır. Blacksburg'deyken psikoloji öğrencisi rolünü seçmesi tesadüf değildi. Sahiden psikoloji konusunda hepimizden daha iyidir."

"Bu yüzden kişiliğini çözmesi için onu gönderdiler, değil mi?" Aleka, Gregg'in ses tonunun değiştiğini fark etmiş olacaktı ki alaycı bir yorum yapmadan sadece başıyla onayladı. "Benim için neden bu kadar zahmete girdikleri hakkında bir fikrin var mı?"

"Tek düşündüğüm Myrina'nın Asteria'ya değer verdiği ve..."

"Aleka," dedi Gregg birden durarak. Aleka arkasını dönüp ona baktığında, Gregg gözlerini kapatarak bir saniyeliğine düşündü. "Bu çok saçma. Myrina zaten koperleri koruyordu. Yani en azından onları öldürmüyordu, değil mi? Bu yüzden, insanlar arasındaki koperleri de rahat bırakıyor olmalı. Ama bir şekilde beni Blacksburg'de istemedi."

"Hayır, o iş öyle yürümüyor," dedi Aleka. Nasıl açıklayacağını düşünürken dudaklarını ıslatmıştı. "Myrina her ne olursa olsun insanlar arasındaki koperleri öldürür ya da öldürtürdü."

Bunu topluluğumuzun açığa çıkmasına karşı bir tedbir olarak yapardı. Gözlerimle defalarca şahit oldum.”

“Hâlâ mantıklı değil.”

“Seni öldürmeyip, kaçmanı sağlaması değil,” dedi omuzlarını silkerken. “Evet, bu bir amazon için mantıksız ama Myrina bir istisna. Asteria’nın istediğini yerine getirmiş olabilir. Anlamadığım kısım, seni neden orada istemedikleri? Koperlerden ve amazonlardan habersizdin, farkında olmadığın için güçlerin yüzeye çıkmayacaktı ve bir insan gibi ölecektin. Ama onlar senin her şeyi öğrenebileceğin riskine girip, travma yaşamana sebep oldular.”

“Açıkça görünen ve anlamlı olan hiçbir şeyiniz yok mu sizin?”

“Ölümcül olmam dışında mı?” Aleka için bu gerçek bir soru değildi. Cevap beklemiyordu ve Gregg onun ölümcül olmadığını iddia edecek değildi. Aleka önüne dönüp, “Hadi hızlanalım,” dedi.

Gregg onu takip ederken ne Rune’u düşünebilmişti, ne de peşinde oldukları kraliçeleri. Dena’yla tanışana kadar kendini hiç özel hissetmemişti. Sıradan insanlardan bir farkı olmadığını bilirdi. Ne filmlere düşkünlüğü vardı, ne de hayal dünyalarına. Gregg içinde bulunduğu dünyayı daha iyi bir hale getirmek istiyordu. Süper kahraman gibi de değil üstelik. Sonunda bunu yapabileceği bir konumdayken, bilmediği çıkarlar sebebiyle her şey mahvolmuştu. Hayatının kontrolünü kaybettiğini düşünebilirdi ama diğer yandan farkına varmıştı ki, aslında hiçbir zaman kontrol onun elinde olmamıştı.

Yanlarında yükselen tepelerin arasında yürürken ikisi de sessiz ve temkinliydi. Nefes alış verişleri haricinde hiç ses duyulmuyordu. En ufak bir dalga bile yankı yapıyor, seslerini başka dağlara taşıyordu. Aklındaki düşüncelerle boğuşan Gregg ne kadar yol yürüdüklerini bilmiyordu. Geçtikleri yerleri görüyordu fakat artık hesap tutmaktan vazgeçmişti. Tıpkı içindekiler gibi bu orman da doğaüstüydü belki de. Bu kadar geniş bir alanın insanlar tarafından kontrol edilmiyor olması Gregg’e

tuhaf geliyordu. Diğer yandan, ormanda insanlar yok değildi. Amazonlar ve koperler onlara *dorya* diyordu. Gregg bu yabancı kelimeyle ilgili bir şey bilmiyordu ama anlamının iyi olmadığını emindi. Henüz doryalar hakkında çok bir şey öğrenmemişti ve şimdilik bu durumun böyle kalmasını istiyordu. Onların neden burada olduklarını merak ediyordu etmesine fakat bu ormandayken merakın belayı davet ettiğini defalarca görmüştü. Bu yüzden daha dikkatli ilerlemeye kararlıydı. Önce amazonların düzene girmesine yardım edecek-söylemesi bile kulağa saçma geliyordu-ardından da kendi hayatını nasıl yaşaması gerektiğine karar verecekti. Annesinin kim olduğunu bulmuştu. Ortalık sakinleşip de onunla konuştuğunda ne olacaktı? Babasının kim olduğunu muhtemelen Asteria'nın kendisi bile bilmiyordu. Adını hatırlamadığına emindi. Boyunu, saç rengini, gözlerini ya da Gregg'in hangi gün doğduğunu... Asteria'yla tüm bu sorunları hallettiğinde, Richmond'a geri mi dönmesi gerekiyordu? Belki de Blacksburg'e yerleşmeliydi. Bunu düşündüğü an vazgeçmişti. Eğer amazonlardan uzaklaşacaksa, Blacksburg hiç de doğru bir yer değildi. Oranın her yerinde Dena'yla geçirdiği günler vardı. Derin bir nefes alan Gregg, elini saçlarının üzerinde dolaştırdı. Bu ormandan çıkıp insanların arasında yaşayabilecek miydi sahiden? Bunu düşünmek için daha çok zamanının olduğuna emindi.

Ufak bir tepeyi tırmanmalarının ardından önlerine çıkan boş araziye bakarken ikisi de nefes nefese kalmıştı. Metrelerce ötede başlayan ormanlık alan amazonların topraklarına açılıyor olmalıydı. Gregg daha önce hiç bu kadar uzaklaşmamıştı.

"Onları tek başıma da yakalayabilirim," dedi Gregg, Aleka'nın isteksizliğini fark ederek. "Çantayı yanıma almam ve koşarsam daha hızlı ilerlerim."

"Hayır," dedi Aleka çantasını çıkararak önüne alırken. Tek dizinin üzerine eğilip fermuarını çekti. Dizlerine kadar ulaşacak uzun bir deri ceket çıkardı. Ayağa kalkıp üzerine geçirdi. Ceketin bel, omuz ve kol kısımlarında deri kayışlar ve kılıflar

vardı. Vücudunu sıkıca sarmış olan ceket, onu yağmurdan koruyacak kadar kullanışlı, aynı zamanda silahları rahatça taşıma imkânı verecek kadar iyi bir tasarıma sahipti. Aleka son olarak gözlerine kadar inen kapüşonunu çekti. "Neye bakıyorsun öyle?" Ok atmasını kolaylaştıran eldivenlerini çıkardı. Deri eldivenin baş ve serçe parmakları kesik, kalan diğer parmakları bütündü.

"Belalı görünüyorsun," dedi Gregg ciddi bir şekilde.

"Sadece görünüyor muyum?"

"Aynı zamanda öyle olduğunu da biliyorum tabii."

"Bunu unutmamaya bak." Yay ve sadağını omzuna astı. Bıçaklarını üzerindeki kayışlara yerleştirirken, "Kamuflej hakkında herhangi bir fikrin var mı, yoksa beni izlemeye devam mı edeceksin?" dedi.

"Bir itirazın yoksa ikincisini seçmek istiyorum."

"O kadar zaman boyunca Dena sana nasıl katlanmış, aklım almıyor doğrusu." Elini çantasının içine sokarak karıştırmaya başladı. Özellikle geceleri boynuna ve başına doladığı şalı ona verdi. "Bunu kullan. Her şekilde dikkat çekeceğiz ama biraz olsun yanıltabilirsek işimiz daha kolay olur."

Gregg şalı çöldeki insanlar gibi başına doladıktan sonra, ağzını ve burnunu kapatacak şekilde çekti ve üzerine ceketini geçirdi. "Gidelim, patron."

"Sırf bu tavırların yüzünden, ölmeye hepimizden daha yakınsın." Aleka tepeden aşağıya inmeye başladığında çantasını diğer kolunu da geçirmişti. "Durumumuzu asla tam olarak anlamlandıramayabilirsin ama şimdiye kadar birkaç şey öğrenmiş olman lazımdı. Bu bir oyun değil. Hayatta kalman gereken bir mücadele. Arkanda arkadaşlarının desteği varken suçlu kovalamaya da benzemez ayrıca. Sen yaralanırsan ya da ölürsen, kimse dönüp bakmaz. Bunun için mahkeme de kurulmaz. Öylece silinirsin."

"Arkamı kollayacağın konusunda sana güveniyorum. Ayrıca yaralanırsam, eminim bir şeyler yaparsın." Aleka cevap

vermeyince Gregg kaşlarını çatarak ona baktı. "Yaparsın, değil mi?"

"Neden sana yardım edecekmişim?"

"Bir sebebi olması gerekmez ama illaki bir şey istiyorsan, ben benimkini söyleyeyim. Sana yardım ederdim, çünkü ölmeni istemiyorum. Acı çektiğini görmekten de hoşlanmıyorum."

"Sadece değer verdiğin insanların yaşamasını istersin."

"Bu tartışılır ama tamamen yanlış sayılmaz." Orman sınırına geldiklerinde Gregg olduğu yerde durup, yüzündeki şalı boy-nuna doğru indirdi. Aleka'nın kokusunu sürekli alıyordu ama bu kadarı aklını dağıtıyordu. Aleka onun durduğunu fark ederek arkasını döndüğü sırada Gregg yeniden yürümeye başlamıştı. Çarpıştıklarında dengesini kaybeden Aleka'yı refleksle tuttu.

"Düşecek değilim. Ne yapıyorsun?" dedi Aleka. Gregg onun geriye kaymış olan kapüşonunu düzeltirken kulaklarının kı-zardığını fark etti. Aleka geri adım attı fakat Gregg onu bırakmamıştı. "Yine tuhaf davranmaya başladın," dedi Aleka bile-ğini tutarak.

"Beni bıçaklamayacağına söz ver."

Aleka ne yapacağını anladığında işaret parmağını kaldırarak gözlerini kıstı. "Hayır, dedektif. Beni öpmeyeceksin." Gregg başını yana yatırarak gülümseyince, Aleka dudaklarını birbirine bastırdı. Aynı anda ayaklarını kıpırdatmaya başlamıştı. Gregg onun bu hareketini tanıyordu. Bir şeye direnç göstermek istemediği zamanlarda böyle davranırdı. "Myrina ve kraliçeyi çok geç olmadan yakalamamız gerekiyor. Hâlâ ne kadar kritik bir dönemde olduğumuzun farkına varamadın sanırım. Şu an uygun bir zaman değil."

Gregg ona yaklaşırken Aleka gövdesini hafifçe geri çekmiş fakat kaçmaya çalışmamıştı. "Bunun için uygun bir anın olduğunu mu söylüyorsun?" Aleka gözle görülür bir şekilde kızarıırken dudaklarını araladı fakat konuşamıyordu. Gregg başını eğerek gözlerine daha yakından bakarken gülümsedi. "İstemediğin hiçbir zaman seni öpmedim ve bana şimdi seni öpmememi

söylersen yine öpmem. Bahsettiğin uygun an gelene kadar en azından.” Aleka’dan bunu duymak Gregg’i şaşırtmıştı. İlk defa onun kapıyı araladığını görüyordu. Tamam, belki aralamaktan daha azını yapıyor, sayısız kilitlerinden birini çözüyordu ama yine de bir ilerlemeydi.

“Haklı nedenlerinin olduğunu biliyorum ve seni anlıyorum. Yine de ihanetin yüzünden hâlâ sana öfkeliyim. Bana kindar diyebilirsin. Evet, öyleyim. Senden sakladığım şeylerden dolayı kendime de kızıyorum, inan bana. Ama ben asla senin hayatını tehlikeye atmadım. Sense koper ordusunu topraklarımıza getirdin.”

Gregg onu bırakarak geri çekildi. İkisinin de birbirlerine karşı haklı nedenleri vardı ve bunları arkalarında bırakmak için daha fazla zaman geçmeliydi. “Söylediklerimde dürüst olduğuma inanacak mısın?” Aleka ormana doğru baktı. Zaman kaybettiklerinin farkındaydı. Hem de altın kadar değerli zamanı. Ama şu anda bu, Gregg’in umurunda değildi. Üstelik Aleka da merak ediyordu. Bu yüzden başını salladı. “Amazonlara ne olacağını önemsemedim,” dedi Gregg. Aleka kaşlarını çatarken dişlerini öylesine güçlü sıkmıştı ki, yüzündeki kemikler daha belirgin bir hal aldı. “Bu saldırı olduğu sırada sana da kızgındım. Hatta nefret ediyordum. Ama ölmeni istemedim. Benden sakladığın şeylere rağmen, zarar görmeni bile istemedim. Hani soğuk bazen yaşadığını hissettirir demiştim ya... İşte sana ne zaman baksam, soğuğa tutulmuş gibi oluyorum. Farkında olmayabilirsin, hatta belki var olduğunu bile bilmiyorsun ama içindeki hayat enerjisi bulaşıcı. Senden nefret ederken bile bunu biliyordum.”

“Sana önemli bir tavsiyede bulunacağım, dedektif. Eğer biraz olsun kendi hayatına önem veriyorsan, söylediklerimi iyi dinle. Bir insan olarak, karşı cinse duygularını daha iyi yönetebiliyor olabilirsin ama seçtiğin karşı cins hiç de doğru bir hedefte değil. Bu sizin için çok kolay, doğal ve normal ama bizim için imkânı yok. Bu yüzden, bahsettiğin soğuğu başka yerde bul.

Ciddiyim," derken gözlerini ondan ayırmıyordu. Gregg onun sahiden dürüst ve içten bir şekilde konuştuğuna inanmıştı. "Bir duygunun üzerine ne kadar çok gidersen, yoğunluğunun o kadar arttığını biliyorum. O yüzden daha fazla gitme." Söylecekleri bittiğinde yutkunarak başını salladı. Gregg'den gözlerini ayırmıyor, ondan bir cevap bekliyordu.

"Seni zora sokacak bir şey yapmak istemiyordum. Bir daha bu konuyu açmayacağım," dedi Gregg de başını sallayarak. Derin bir nefes alıp, mecburi bir şekilde gülümsedi. Yürümeye başladıktan birkaç saniye sonra Aleka da onu takip etti.

17. BÖLÜM 'KARAR... GİBİ'

“**B**unu duydun mu?” Aleka birden kolunu uzatıp Gregg’in durmasını sağladı. Gregg dikkat kesilip kaşlarını çatarken, Aleka ağacın arkasına geçmesini işaret etti. Kendisi de farklı bir ağacı siper almıştı. Gregg ne olduğunu anlamak için ona baktığında Aleka işaret parmağını dudaklarına götürdü.

“Tutarsız bir bilgi için saatlerimizi harcıyoruz,” dedi memnuniyetsiz bir kadın sesi. Aleka’nın olduğu taraftan yürüyerek geliyorlardı. Gregg’in görebildiği kadarıyla iki kişilerdi. Hemen arkalarında onları takip eden bir tane de panter vardı. “Thalestris ve Myrina’nın birlikte çalışabileceğine inanıyor musun?”

“Bilgi doğru. Aramaya devam edeceğiz.” Bu konuşan amazon daha tecrübeli görünüyordu ve belli ki diğerinin sorgulamasından hoşlanmamıştı. Yeni isyancı liderlerine hemen alışmıştı. Aleka ve Gregg’den daha uzağa yürümeye başladıkları sırada yanındaki panterin başında elini dolaştırdı.

Aleka iki parmağını ileri doğru sallayarak, peşlerinden gitmelerini işaret ettiğinde, Gregg başıyla onayladı. Aralarında güvenli bir mesafe bırakarak, iki amazonu takip etmeye başladılar. Ağaçların arkasında saklanarak ilerliyorlardı. Gregg’in göz ucuyla gördüğü kadarıyla, Aleka birkaç metre daha arkadaydı. Çok gecikmeden ona yetişti ve başıyla önlerindeki amazonları göstererek yayını eline aldı. Bu saldıracakları anlamına

geliyordu. Gregg kendini kontrollü olmaya odaklayarak derin bir nefes alırken, elini sırtındaki palalara doğru götürdü. Henüz kılıçta o kadar iyi değilken risk almak istemiyordu. Aleka belli ki amazonlara zarar vermeme kuralını esnetiyordu. Myrina ve Thalestris'in hayatı tehlikedeyken böylesi çok daha mantıklıydı.

Gregg ne zaman saldıracaklarını öğrenmek için Aleka'ya baktı. Aleka'nın neyi beklediğini bilmiyordu fakat başını iki yana sallayarak henüz açığa çıkmayacaklarını söylemişti. Daha kısa mesafeden amazonları takip ederlerken, Aleka belli aralıklarla arkasına bakıyordu. Sonunda aradığı ya da beklediği gerçekleşmiş olacaktı ki, okunu çıkararak yaya yerleştirdi. Daha dik durup yayı geriye doğru çekerken yan dönmüştü. Dudaklarını kıpırdatarak "*Bekle!*" dedikten sonra nişan aldı. Okun fırladığı an Gregg başını ileri çevirmişti. Aleka'nın hedef aldığı amazon, acemi olmadığını kanıtlarcasına okun yönünden çekildi. Yana dönerken de çoktan kendi yayını hazırlamıştı. O dönmeden hemen önce Gregg ve Aleka sırtlarını ağaca vererek siper almışlardı.

"Yakala!" diye emir verdi geveze amazon pantere. O da kendi okunu çekmişti fakat ne Aleka, ne de Gregg'i göremediğinden hedef alamıyordu. Panther için aynı durum geçerli değildi. Kokluyor, hissediyor, duyuyor ve avına odaklanıyordu. Odaklanmış bir halde onlara doğru koşmaya başladıklarında Gregg palasını kaldırarak daha sıkı tutmuştu. Aleka olduğu yerde kalması için başını iki yana salladı. O panterlerle anlaşabiliyor olabilirdi ama Gregg için aynı durum söz konusu değildi. Bu yüzden eğer karşısına çıkarsa palasını kullanmaktan başka çaresi kalmazdı. Tabii ondan önce panter dişlerini boğazına geçirmezse.

Panterle aralarında neredeyse bir metre kalmıştı ki, Aure ve Brene aynı anda saldırarak onu durdurdu. Üç panter birbirine girdi ve aralarında ölümcül bir kavga başladı. Aleka'nın panterleri hem sayıca, hem de güç olarak büyük bir avantaja sahipti.

"Ne istiyorsunuz?" diye sordu emri veren amazon.

Aleka başını uzatarak "Selam, Larv," dedi. Soruyu soran amazona değil, oktan kaçana bakıyordu. "İyi birer isyancı olmuşsunuz. Duyularını geliştirdiğini görüyorum." Sonra gözlerini geveze olana çevirdi. "Sen de mi buradaydın, Farrin? Kusura bakma, her zamanki gibi etrafta olmamanı tercih ederdim."

Gregg diğer palasını da eline alarak ağacın arkasından çıkarken, Farrin tek kaşını kaldırarak ona baktı. Larv dikkatini Aleka'dan ayırmadan okunu hedefinde tutuyordu. Gregg, Larv'ın Farrin'den daha büyük bir tehdit olduğuna emindi fakat dengesiz ve fazla hareketli görünen Farrin'in her an ne yapacağını da kestiremiyordu. Akıllı bir düşmanı psikopat olana tercih ederdi doğrusu.

Panteri pençe ve dişleriyle alt etmiş olan Aure ve Brene geri çekildi. Aleka'yla Gregg'in iki yanında durup dudaklarını yalarken, amazonlara saldırmak için emir bekliyorlardı. Panterler için amazon, koper, insan, dorya ya da hayvan ayrımı yoktu. Sahibi kime düşmorsa, onlar da ona düşmandı. Avlanmaları için tek kıstas buydu.

"Silahlarınızı indirin," dedi Aleka, Larv'a hitap ederek. İki amazon onun söylediğini komik bulmuş gibi dudaklarını kıvrırken Aleka da gülümsedi. "Sayıca üstün olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı?"

"Sayıca üstünlüğünüz bizim topraklarımızda olduğunuz gerçeğini değiştirmiyor."

"Burası benim de topraklarım."

"Venus seni Aliena ilan ettiğinden beri değil."

"Ben hain değilim ama sen öylesin. Ayrıca Venus'ın beni ne ilan ettiği umurumda değil. Sadece o istediği için, doğup büyüdüğüm topraklardan vazgeçmeyeceğim."

Cümlesi bittiği anda Aleka'nın hızla yolladığı ok, Larv'ın kalbine girmek üzereydi. Yayını kullanarak oku hedefinden şaşırtan Larv, öfkeyle soluyarak kendi okunu gönderdi. Ancak son anda inanılmaz bir hız kullanarak okun yönünü değiştirmiş ve Gregg'e nişan almıştı. Gregg okun ona doğru geldiğini

zamanında fark edip kenara çekilirken boynunun yandığını hissetti. Refleksle yere eğilmişken elini boynuna götürdü. Hissettiği şey, okun bıraktığı hasardı. Elini indirip baktığında çok fazla kan olmadığını gördü. Muhtemelen boynuna saplanacak olan ok, şah damarını sıyırmıştı.

Aleka panterlere emir vermiş olmalıydı ki, Aure ve Brene aynı anda saldırıya geçti. İkisi de Larv'a doğru koşuyordu. "Şimdi ne yapacaksın?" diye sordu Aleka okun ucunu Farrin'e doğru çevirerek. Okun yeterince vahşi olmadığına karar vermiş gibi bıçağını eline alan Farrin, üzerlerine doğru koştu. Aleka'nın gönderdiği oklardan kurtulmak için sürekli hareket halindeydi. Karşı karşıya gelmelerinden hemen önce Aleka kendi bıçağını eline aldı. "Larv'dan gözlerini ayırma!" dedi Gregg'e.

Panterlerle savaştan Larv fazlasıyla meşgul görünüyordu. Gregg bu kadar güçlü ve otoriter görünen bir kadının neden panterleri olmadığını merak etti. Hatta panterlerle dolu bir ordusunun olmadığını. Larv sıradan bir amazona benzemiyordu. Gerçi amazonların hiçbiri sıradan değildi fakat Larv farklıydı. Gregg neden olduğunu bilmiyordu sadece.

Aleka, Farrin'in kaburgalarına sert bir tekme indirdiğinde Gregg kaşlarını çatmıştı. Duyduğu sesler birkaç kaburganın fena halde kırıldığına işaret etti. Güçlülükle nefes alan Farrin bir kolunu gövdesine dolarken, elindeki bıçağı Aleka'ya doğru savurdu. Kendini geri çekerek bıçağın açısından kurtulan Aleka bu sefer bacaklarını tekmeledi. Farrin yere düştüğünde, Aleka tek dizinin üzerine eğilerek bıçağı boğazına yasladı. "Kraliçeye bağlılık yemini edeceğine söyle," dedi. "Seni sadece bu şartla affederim."

Farrin kolunu Aleka'nın boynuna dolayarak yere çekti. Onun da düşmesini sağladıktan sonra üzerine çıktı. Yumruk atmasına fırsat kalmadan, Aleka bıçağını hasarlı kaburgaların arasından geçirip kalbine saplamıştı. Donuk gözlerle Aleka'ya bakan, Farrin hâlâ yaşamı için çabalıyordu. Aleka bıçağı döndürerek yerinden çıkardığında Farrin'in bilinçsiz bedeni üzerine yıkıldı.

Gregg amazonun sandığından daha tecrübesiz ve küçük olduğunu düşündü. Aleka iyi bir savaşçı olabilirdi ama bir amazonu etkisiz hale getirmenin bu kadar kolay olmadığını biliyordu.

Dikkati Farrin tarafından dağılmış olan Gregg, Larv'ın panterlerden kurtulduğunu geç fark etti. Yine de normalden daha hızlı davrandı. Her şey ağır çekimdeyken kendisi hızlı hareket edebiliyormuş gibiydi. Göğsüne yemek üzere olduğu bıçaktan kurtulmak için yan döndü. Pençe ve keskin dişlerle hırpalanmış olan Larv, bıçağını Gregg'in koluna saplamıştı. Onu almaya bile zahmet etmeden ormana koşmaya başladı. Gregg arkasından gideceği sırada Aleka'nın ona seslendiğini duydu.

"Dedektif!" dedi Aleka sırtındaki çantayı hızlıca çıkarırken.

"Ne?" Arkasını döndüğünde, Brene'i yaralı bir halde yerde yatarken buldu. Dişlerini sıkarak kolundaki bıçağı çekti ve kılıflarından birine geçirdi. Hemen ardından panterin diğer yanına eğildi. Hızlı hızlı nefes alan panter gözlerini kısmıştı. Hemen başında duran Aure, onun kürkündeki kanları yalıyordu.

"Tamam," dedi Aleka pantere doğru eğilerek. Yüzünü seerken ona bakıp gülümsedi. "İyileşeceksin. Söz veriyorum," derken gözlerinin arasını öptü. Hırıltılı nefeslerle soluyan panterin karnı yarılmıştı. Dudaklarını ıslatarak başını kaldıran Aleka endişeli gözlerle Gregg'e baktı. Gregg belki de ilk defa onun bu kadar korktuğunu görüyordu. "Onu taşımam gerekiyor. Merkezde panterlerimizi iyileştiren birimlere götüreceğim."

"Benim daha iyi bir fikrim var," dedi Gregg çantasını açarken. Kolundan boşalan kanlar eline kadar ulaşmıştı. Dirseğinden aşağısı kandan bir eldiven giymiş gibi görünüyordu. Gregg, Pamela'nın onlara verdiği tuzu çıkardı. "Hayvanlarda da işe yarar, değil mi?"

Aleka kaybolduğu ormanda kutup yıldızını görmüş gibi rahatlatırken omuzlarını gevşetti. "Evet. Evet, tabii," dedi bunu nasıl hatırlayamadığına şaşırırken. "Deniz kızları tuzlarını bizimle çok paylaşıyor. İlk tercihimiz bu olmuyor o yüzden."

Gregg tuzun sarılı olduğu örtüyü açarak Aleka'nın yanına koydu. "İşte," dedi. Aleka kaşlarını çatarak nefesini tutarken yeşil renkli tuza bakıyor ama hareket etmiyordu. Gregg başını eğerek Aleka'ya baktı. "Benim yapmamı ister misin?" diye sordu.

"Daha yeni doğum yaptı," dedi Aleka tuza uzanırken. "Onu çağırmamalıydım. Çocuklarından sadece Coleta hayatta kaldı. Doğumda yanlarında değildim." Gregg nerede olduğunu sormadı. Brene yeni doğum yaptığına göre, muhtemelen Aleka o sırada esir olmakla meşguldü. "Coleta'nın kardeşlerini kurtaramadım ama annesinin ölmesine izin veremem." Parmaklarına yapışan tuza baktıktan sonra gözlerini Gregg'e çevirdi. "Onu sıkı tut. Seni ısırmasına izin verme."

Gregg, Brene'in başını ve elinden geldiğince gövdesini tutmaya çalıştı. Parmaklarını aniden panterinin yarasına bastıran Aleka, bir elini onun tüylü yüzüne yaslamıştı. Acıyla doğrulmaya çalışan Brene hırlıyor, inliyor ve pençelerini savuruyordu. Yanık kokusu alan Gregg, başını çevirmemek için kendini zor tutuyordu.

"Her şey yolunda," dedi Aleka, Brene'in yüzüne yaklaşırken. Kulaklarının arkasını sevip, onu sakinleştirmeye çalıştı. Panterin telaşı yerini yorgunluğa bırakmıştı.

"İyileşecek mi?"

"Evet ama bir süre güçsüz kalacak." Aleka doğrularak geri çekildi ve yere oturdu. Parmaklarındaki kanlar yüzüne bulaşmasın diye saçlarını elinin tersiyle itti. Panter inleyerek uyumaya başladığında solukları düzelmmişti. Hâlâ yerde duran tuzu toplayarak sarılı olduğu örtüye düğüm attı. Saklaması için Gregg'e verirken, kolundaki yarayı fark etti. "Bu çok kötü kanıyor," dedi.

Gregg hâlâ adrenalinin etkilerini taşıdığından, yaraya bakana kadar acısını hissetmemişti. "Çantamda yardım malzemeleri var. Onlarla hallederim," deyip yeniden Aleka'ya döndü. "Brene'i yuvasına mı götüreceğiz?"

"Hayır. Diğerleri gelip onu alacak. Her ne kadar ben götürmek istesem de, Brene şimdilik iyi." Aleka'ya diğerlerden kastının

ne olduğunu sormaya fırsat kalmadan, üç panterin koşarak yanlarına geldiğini gördü. Gregg'in kendine has hayvan içgüdüleri mi oluşuyordu bilmiyordu fakat onların dost olduğunu hemen hissetmişti. "Gidebiliriz," dedi Aleka ayağa kalkarken. Panterlerinden bir tanesinin başını sevdi. "Yanından ayrılmayın ve onu güvende tutun," dedi. Panterlerden herhangi bir tepki gelmemişti fakat Aleka söylediğini yapacaklarına emin bir şekilde çantasını alıp Gregg'e başını salladı.

Onlardan uzaklaşırlarken Aleka birkaç kez arkasına bakmıştı. Sonunda panterleri gözden kaybettiklerinde daha hızlı ilerlemeye başladılar. Aleka bir taraftan da saçlarıyla oynuyordu. En alttaki saçlarına bağlı olan eski ip parçalarını çekiyordu. Gregg'in tahminine göre amazonlar rasta saçlarını bu ip ve kumaşların yardımıyla yapıyordu. Buralarda modern cihazlarla donatılmış bir güzellik salonu olmadığına emindi. "Bekle," dedi Aleka, Gregg'in önüne geçerken. "Bu, pansumanını yapana kadar kan akışını yavaşlatır." Saçlarının arasından çıkardığı kalın ipi Gregg'in kolunun etrafına doladı. Yarayı açık bırakacak bir şekilde kolunun üst tarafına bağlayarak sıkı bir düğüm attı. "Belki de tuzu kullanmalıydın."

"Onu ciddi yaralarda kullanmamız daha mantıklı olur."

"Öyle," dedi Aleka ama yine de onu düşünmüş olması Gregg'in hoşuna gitmişti. Aleka'yla iyi bir çift olamayacakları belki de doğrudu. Bunu sağlamaları bile neredeyse imkânsızdı. Buna rağmen düşman olmakta hiçbir sıkıntı yaşamıyorlardı. Onlar birbirini öldürmeyi asla beceremeyen iki düşmandı.

"Larv kaçtı. Bilgi taşıyacaktır."

"Biliyorum. Onu öldürmem gerekiyordu," dedi Aleka burunun kenarını kaşırken. "Eminim zevkle başımı belaya sokacaktır. Şimdilik önceliğimiz Myrina ve kraliçeyi bulmak. Larv, Venus'a gitmeden en fazla iki saatimiz var."

Gregg, Larv hakkında düşünürken, hızını kesmeden Aleka'nın yanında yürümeye devam ediyordu. Kahverengi saçları başının arkasında örgülerle toplanmıştı. Aleka'dan belki biraz daha

uzundu ama kaslı değildi. Aksine incedi fakat Gregg kadının gücüyle karşı karşıya kalmıştı. Amazonların ince olması güçsüzlük anlamına gelmiyordu. Fazlasıyla çevik olan Larv'ın bilgece parlayan kahverengi gözlerine bakan herhangi bir insan ondan korkabilirdi.

Yarım saatlik bir yürüyüşün ardından, Aleka daha yavaş ilerlemeleri gerektiğini söylemişti. Amazonların yerleşim bölgelerine yaklaşıyorlardı. En dış çembere ulaşmalarına yarım kilometreden daha az kalmıştı. Her an bir amazona rastlayabileceklerini düşünen Gregg, tam da beklediğiyle karşılaştı. Neyse ki bu sefer aradıkları amazonlarla karşılaşmışlardı. Gerçi tam olarak karşılaşma sayılmazdı, çünkü onların on metre kadar arkalarındaydılar.

Aleka nefesini bırakarak rahatlarak gözlerini kapamıştı. Kraliçe ve Myrina bir tepeyi siper almış evlerden birini gözlüyorlardı. Aralarında konuşmalarına rağmen, rüzgâr seslerini taşımıyordu. Aleka öne doğru bir adım atmıştı ki, Gregg kolunu yakalayıp kendine çekti ve ağaca yaslanmasını sağladı. Ne olduğunu anlamayan Aleka konuşacakken Gregg elini onun ağzına kapadı. "Birileri var," dedi yüzüne eğilerek fısıldarken. Aleka başını salladığında Gregg elini indirdi. Aleka ağaca yaslı dururken Gregg ona dönüktü. Aynı anda başlarını eğerek amazonlara baktılar. Gregg nasıl anladığını bilmiyordu ama bunun koperliğe doğru yol almasıyla bir ilgisi yoktu. Tamamen polislik içgüdülerinin verdiği bir avantajdı. Saklanmış kişilerin olduğunu göremiyor, onları duyamıyordu fakat orada olduklarını biliyordu.

Aleka doğrularak Gregg'e baktı. Her şeye rağmen tedbiri bırakmadan sessizce konuştu. "Burası yerleşim bölgesinin sınırı. Elbette birileri olacak."

"Öyle değil," dedi Gregg ve başka bir açıklama yapmadan ormanı gözlemeye devam etti.

"Onları uyarmalıyız. Tuzağa düşecekler."

Gregg göz ucuyla dallardan aşağıya atlayan, evlerden çıkan, tepelerin arkasından koşan amazonları gördü. "Artık çok geç," dedi nefesini tutarak. Aleka yardım için gidecekken Gregg onu omuzlarından tuttu. "Kendini öldürmeden kaçını etkisiz hale getirebilirsin? Mantıklı davran."

"Bırak!" dedi Aleka ağacın arkasından çıkmaya çalışırken. Gregg kolunu onun beline dolayarak, söylediğinin aksine sıkıca tuttu. Pusuya düşmüş olan iki lideri kolay bir yolla olmasa da bağlamayı ve tutsak etmeyi başaran amazonlar o kadar kalabalık ve gürültücülerdi ki, Aleka'yı duymamışlardı bile.

"Onlara yardım edeceğiz." Gregg arkasından eğilerek Aleka'nın kulağına konuştu. "Söz veriyorum, kurtulmalarını sağlayacağız. Ama şimdi ortaya çıkarsak, sadece yanlarında bir kafes edinmiş oluruz."

Amazonlar ormandan çıkarken Aleka, Gregg'i iterek arkasını döndü. "Nasıl yapacağız? Onları dışarıda yenemedik, hâkim oldukları alanda şansımız ne kadar?"

"Bunu bilmiyorum ama şimdi saldırırsak ne olacağını tahmin etmek hiç de zor değil." Aleka'nın hâlâ yerinde durmaya niyetinin olmadığını anladığında, onu ikna etmek zorunda kaldı. "Benim de kardeşim var, Aleka. Ne düşündüğünü biliyorum ama bana güven, tamam mı?"

Derin nefesler alan Aleka artık boş olan ormana baktı. Ensesini ovuşturarak ileri doğru birkaç adım attı. Yanındaki ağaçlardan birine elini yaslarken karar vermeye çalışıyordu. Gregg sessiz kalarak onun—en azından—mantıklı bir karar vermesini umdu. Kraliçe ve Myrina'yı nasıl kurtaracağı hakkında hiçbir fikri olmamasına rağmen, söylediklerinde ciddiydi. Amazon topraklarında denetim daha da sıklaşmış olmalıydı. Oraya girmeleri—erkek olmasını bir kenara bıraksa bile—zordu.

Aleka başını sallayarak Gregg'e doğru döndü. "Kolay olmayacak," dedi. Belli ki o da aynı şeyi düşünüyordu. "Karanlığa kadar bir kulübeye çekilmeliyiz. Böyle durmamız her saniye daha tehlikeli olacak."

"Gün batana kadar beklemek mantıklı mı?"

"Gün içinde hiçbir şey yapamayız. Onları koydukları yer merkez olacaktır. Asteria'nın bahsettiği, Myrina'yı destekleyen amazonlarla iletişimimiz olsaydı..." Cümlesini bitirmeden başını iki yana sallamaya başladı. "Kendimize bir kulübe bulalım. Ardından uydu telefonunu kullanarak Rald'la iletişime geçeriz. Gün batana kadar amazonların buraya gelmesini sağlamak zorunda. Bunu yapabilir mi?"

"Evet," dedi Gregg düşünmeye gerek duymadan. Rald'ın sınırlarını aşan çok az şey vardı. Amazonlar ve koperler tuhaf bir ittifak içindeyken, bu işi rahatça halledebileceğine emindi. "Merkezdeki çembere mi ilerleyeceğiz, yoksa en dış çemberdeki kulübelerden birinde mi olacağız?"

"İlerlemeyi göze alamayız."

Eğilerek yürümeye başladığında, Gregg de aynı şekilde onu takip etti. Dış çember, eğitim gören ve savunma oluşturan amazonlar içindi. Sıkı güvenlik önlemleri aldıklarına emindi fakat düzen bozulduğundan bunu merkezde yoğunlaştırmış olmalıydı. Şu anda koperlerin onlara saldıracaklarını düşünemezlerdi bile ve kalan amazonların ne kadar az olduğu düşünülecek olursa, kraliçe ve Myrina'nın savaşçılarından da bir saldırı beklemezlerdi. Myrina'nın komutanları, kraliçenin yanında kalan amazonlardan daha fazlaydı fakat ikisinin birlik oluşu bile isyancı amazonlara karşı sayı üstünlüğü sağlamamıştı.

Seyrek bir halde olan evleri gördükleri zaman Aleka adımlarını yavaşlatmıştı. Ağaçların arkasına geçtiklerinde Gregg herhangi biri var mı diye etrafı gözlerken, Aleka hangi evin kulanım dışı olduğunu anlamaya çalışıyordu. Gregg'in dikkatini çekerek, arkalarda kalmış ve pencerelerinden biri kırık olan evi gösterdi. Amazon evleri devasa bir masanın üzerine oturtulmuş gibi görünüyordu. Gregg evin yıpranmış halini de göz önüne alarak, ağırlıklarını kaldıracağını umut etti. Aleka işaret verme gereği duymadan hızlı adımlarla eve koştu. Gıcırdayan merdivenlerden yukarı çıkmaları ve içeri girmeleri sadece

iki dakikalarını almıştı ve tüm bu süre boyunca Gregg her an yakalanabileceklerini düşünmüştü. Karınca sürüsü gibi dolaşan amazonların hangi yuvadan çıkacağı belli olmuyordu. Çok geç olana kadar yaklaştıklarını göremiyordu bile.

Evin içi Gregg'in tahmininden daha iyi durumdaydı. Eski-ydi fakat her an yıkılacakmış gibi görünmüyordu. Mutfakta her şeyin üstünü toz kaplamış, örümcek ağlarıyla örülmüştü. Karşılıklı duran iki koltuğun üzerinde griye dönmüş örtüler seriliydi. Gregg banyoya ve yatak odasına bakmaya cesaret edemedi. Çantasını çıkarıp yere koyduğunda havaya uçuşan tozlar, nefes almayı bıraktıracak kadar belirgindi.

"Tüm gün boyunca burada ne yapacağız?"

"Rald'ı bilgilendirmekle başlayalım," dedi Aleka kendi çantasını çıkarırken. Gregg telefonun şifresini girdikten sonra Aleka'ya uzattı. Telefon onu ısırarak bir şeymiş gibi gözlerini üzerine diken Aleka hareket etmedi. "Sen konuş," dedi.

Gregg omuz silerken cama doğru yaklaştı. Aleka itirazlarına başlamasın diye Gregg açıklama yaptı. "Uydu telefonları kapalı alanlarda çok iyi çekmez." Sırtını duvara yaslayarak, pencereden bakan herhangi birinin bakış açısında olmamaya çalıştı. Aramayı yapıp telefonu kulağına götürürken Aleka'yı izliyordu. Koltukların üzerindeki örtüleri kaldırıp duvar kenarına doğru tekmelemişti. Önce yatak odasına, ardından da banyoya girerek gözden kayboldu.

"Gregg?" diyerek telefonu açtı Rald.

"Selam," dedi Gregg doğrulurken. "Hoşuna gitmeyecek haberlerim var."

"Lanetli ormanda sıradan bir gün. Ne oldu?"

Gregg daha doğru tanımlayamazdı. "Myrina ve kraliçe isyancılar tarafından esir alındı. Biz dış çemberdeki evlerden birindeyiz. Harekete geçmek için geceyi bekleyeceğiz. Desteğe ihtiyacımız var."

"Kaçtığınızı sanıyordum."

"Karışık bir durum."

"Belli," dedi Rald iç geçirerek. Gregg onun cevabını beklerken, ayakkabısının ucunu yerdeki toz tabakasında dolaştırıyordu. Kalın çizgiler oluşturarak tozu kazıdıkça, altındaki tahta döşeme ortaya çıkıyordu. Aleka'nın suyu açtığını duyduğunda gözlerini kaldırarak aralık duran banyo kapısına baktı. "Pekâlâ," dedi Rald kararına verdiğiinde. "Bir grup savaşçımı amazonlara destek olması için yolladım zaten. Fakat amazonların yanlarında durmak yerine sınırda bekliyorlar. Amazonlarla yüz yüze iletişim kurmaları için buradan birini yollayacağım. Myrina'nın komutanlarıyla bir anlaşmam yok. O yüzden onların bölgesine giden herhangi bir adamıma zarar verirlerse, kraliçeyle olan anlaşmayı sürdüremem. Bu riski alıyor musun?"

"Ben mi bu riski alıyorum?"

"Evet. Senin planın, senin sorumluluğun. Ne diyorsun?"

Derin bir nefes alan Gregg içinin tozla dolduğunu hissetti. Pencerenin yanında olmasına rağmen yeterince hava gelmiyordu. "Tamam. Sorumluluğu alıyorum. Delbin'i yolla."

"Delbin mi?"

"Sorumluluk benimse, kararı da ben vereceğim. Delbin gidecek."

"Ona söylerim. Hemen yola çıkar..."

"Alysa'yla birlikte," dedi Gregg ileri gitmediğini düşünerek. Delbin'in ikna kabiliyetine güveniyordu fakat onu koruması için yanında biri daha olması lazımdı. Amazonların yanına giderken bir erkekle olmaması onun güvenliği açısından önemliydi ve bu yüzden geriye Faythe ve Alysa kalıyordu. Faythe koper topraklarında yaşamayı seçen bir amazon olduğuna göre en iyi seçenek Alysa'ydı.

"Kızlarımın kalbini kazanmaya mı çalışıyorsun? Çünkü bu tam olarak Alysa'nın çıkmak istediği görevlerden biri."

"Yardımcı olduğun için teşekkür ederim."

"Bu iş sona erdiğinde borcunu ödemeni sağlarım," dedi Rald telefonu kapatmadan önce.

Gregg telefonu avucuna vururken ileri geri yürümeye başladı. Yaptığı seçimlerden pişman olmamayı umdu. Aksi halde, Rald'ın düşmanlığını kazanmak, bu işin en kötü sonuçlarından biri olacaktı. Kraliçe ve Myrina'yı nasıl kurtaracaklarını hâlâ bilememesi de ayrı bir sorundu tabii. Aleka'yı gördüğünde elini kaldırarak telefonu işaret etti. "Rald amazonlara adam yolluyor. Buluştuklarında bizimle yeniden iletişime geçerler."

Ellerini ve yüzünü yıkamış olan Aleka başını sallayarak koltuğa oturdu. Farrin'le giriştikleri mücadele sırasında ve Brene'i tedavi ederken üzerine bulaşan kanı temizlemişti. Ormana girmeden hemen önce giydiği deri ceketinin önünü açmış fakat silahlarını çıkarmamıştı. Gregg o anda kendi silahlarının da hâlâ üzerinde olduğunu hatırladı. Onlara o kadar alışmıştı ki, üzerinden çıkarması gereken bir şeymiş gibi hissetmiyordu. Sıradan giysilerden farksız bir ihtiyaca dönüşmüşlerdi. Hatta daha fazlası.

Aleka ensesini kaşırken bir ayağının tabanını önündeki masaya yasladı. "Delbin iyi bir seçim mi? Hayatımda o kadar geveze bir kadın görmedim. Belki Farrin öyle ama eminim artık daha tedbirli davranır," derken ellerini ovuşturdu.

Umursadığını belli etmemeye çalışsa da, Gregg onun bir amazon yaralamaktan ne kadar rahatsız olduğunu görebiliyordu. Belki de ilk defa bu kadar ileri gitmişti. Aleka'nın cevaplayıp cevaplamayacağını bilemeden sordu. "Ölümcül bir kavgaya tutuştuğun ilk amazon muydu?" Aleka bileğindeki kumaş parçasının ucunu çekştirerek oynarken başını iki yana salladı. Muhtemelen Cleite'i de aynı şekilde yaraladığını düşünüyordu fakat onun durumu daha farklıydı. Gregg başka bir şey söylemesini bekledi ama Aleka konuşmak istemediğini belli etmişti. Bu yüzden Gregg onun sorusunu yanıtladı. "Delbin'i konuşmaktan çekinmediği için seçtim. Strese girdiği zaman daha fazla konuşmaya başlıyor ve tecrübe ettiğim kadarıyla kendini açıklaması bu durumda her şeyden önemli."

"Orman son yüzyılın en karışık halindeyken, bir insanı amazonların arasına göndermek hiç mantıklı değil."

"Alysa da olacak."

"Duydum. Dikkate alınmayacak bir ayrıntıydı. Henüz çok küçük. Bunlarla baş edemez. Muhtemelen ikisi de ölecek. Umarım ondan önce haberi ulaştırmayı başarırlar." Biraz daha aşağıya kayarak başını arkaya yasladı.

"Sen Alysa'nın yaşındayken böyle bir görevi başaramayacağını söyler miydin?"

"Hayır ama ben Alysa gibi büyümedim. Evden uzaklaşmak farklıdır. Arkanda güvendiğin insanlar varken cesur olmak kolay. Asıl zor olan, yalnız kaldığında cesaret göstermektir." Güneş ağaçların arasından kendini belli ederken, odayı turuncu ve kırmızı renklerin hâkim olduğu ışıklar doldurdu. Aleka başını yana eğerek pencereye baktı. "Bu renklerden hiç hoşlanmıyorum. Bana huzur vermiyor. Cansız ve yas dolu."

"Ben gün doğumu havasını seviyorum," dedi Gregg. Diğer koltuğa uzanmadan önce palalarının bulunduğu omuz askılarını çıkardı. "Renkleri benzer olmasına rağmen gün batımından hoşlanmam ama." Gözlerini ovuşturarak en son ne zaman rahat bir şekilde uyuduğunu hatırlamaya çalıştı.

Elleri bir dış müdahale tarafından gözlerinden çekildiğinde kaşlarını çattı. Hemen yanında oturan Aleka ellerini tutarak aşağıya indirmişti. Gregg o kadar şaşırdı ki, Aleka eğilip onu öperken bile hareket edemedi. Amazon topraklarında olan ilk öpüşmeleri gibi aceleci ya da planlı bir şey değildi. Aleka yavaşça onu öpüyor, dudaklarını tadıyor ve anın keyfine varıyordu. Gregg'in bir türlü kapamayı başaramadığı gözleri yanmaya başlamıştı. Onun aksine Aleka gözlerini kapamıştı. Gregg'in ellerini tek eliyle tutup diğer elini yüzüne götürdü. "Aleka..." dedi Gregg nefes alabildiği ilk anda.

"Gitmiyor," dedi Aleka yutkunarak. Nemlenen gözleriyle Gregg'e bakarken, parmak uçlarını yüzünde dolaştırmaya devam ediyordu. "Şu bahsettiğin ağrı. İçimdeki his. Evimde beni

öptüğünde gideceğini söylemişti ama buraya geldiğimizde anıların şiddetiyle daha da arttı. Hastalık gibi."

"Larv beni kolumdan bıçakladı ve kan kaybından bayıldım, değil mi?"

Gregg kalkmak istediğinde Aleka omzuna bastırarak olduğu yerde kalmasını sağladı. "Amazon topraklarına girmeden önce söylediklerim doğru değildi. Yani aslında doğru olması gereken şeyleri söyledim. Bana öğretilen bunlardı. Ama böyle hissetmiyorum ve hissettiklerimin bir önemi var mı bilmiyorum."

"Benim için var," dedi Gregg ve Aleka'nın ısrarına rağmen doğrulup oturdu. Yavaşça yüzüne dokunurken "Benim için önemli," diye ekledi.

"Anlamsız," dedi Aleka derin nefesler alırken.

Gregg itiraz edecekti ancak Aleka buna izin vermedi. Gözlerini kapatıp başını eğerken kaşlarını çatmıştı. Gregg onun büyük bir yol ayrımında olduğunu görebiliyordu ve tercih edeceği yoldan korkuyordu. Aleka başını kaldırdığında bir kez daha Gregg'i şaşırttı ve onu yeniden öptü. Yüzünü iki eliyle tutarken, odadaki bunalıcı havadan kaçmak ister gibi Gregg'e sığınmıştı. Gregg bu sefer şaşkınlığından çabuk kurtuldu. Aleka'nın saçlarını tutarak başını geri çekti ve dudaklarına karşılık verdi. İkisi için de başa çıkmaya çalıştıkları bir durumdu. Heyecan ve birçok duygu onları ele geçirirken, Gregg onun titrediğini hissetti. Korktuğunu, hatta bunu yaptığı için kendisine kızdığını biliyordu. Ama bu onu durdurmuyordu da. Gregg bir elini aşağıya indirerek Aleka'nın belini kavradı. Onu kendine doğru çektiğinde, Aleka uyuşturucunun etkisine kapılmış gibi itiraz etmeden kucağına çıktı.

Aleka nefes almak için başını çevirdiğinde, yanağını Gregg'in yanağına yasladı. "Bunun için öleceğim," diye fısıldadı.

"Daha fazla katılamazdım," dedi Gregg.

Aleka ona bakarak çenesini tuttu ve başını yukarı kaldırdı. "Seninle sevgili olmam." Gregg gülümseyerek başını salladı. Aleka şaşırsa da konuşmaya devam etti. "Benden romantik

şeyler duyamazsın, her istediğinde öpemezsin..." derken sanki onu vazgeçirmeye çalışıyor gibiydi. Gregg, zayıf olsa da aralarında bir iletişimin başlamış olmasından memnundu. Gözünü korkutacak hiçbir şey söyleyemezdi. "Kıyafetlerin çıkmasını düşünme bile. Muhtemelen bir dakika sonra bu yaptığımdan pişman olacağım çünkü."

"Pişman olma," dedi Gregg hemen. "Bak." Onun yüzünü tutarak kendine doğru çekti. "Ben sabırlı biriyim. Ne kadar sabırlı olduğumu tahmin bile edemezsin. Bunu istediğini kabul et. Yakınlaşmamızdan mutlu olman, sende bir sorun olduğu anlamına gelmez."

"Aslında kesinlikle..."

"Hayır, Aleka. Hissetmek zayıflık değildir. Bağlılık ve sadakat gibi güçlü duyguları oluşturur. Bu harika bir şey."

"Kabul etmek istiyorum ama yapamıyorum. Sana gitmeni söylemem gerek, bir daha karşıma çıkmamanı... Kafam karışık. Düzgün düşünemiyorum." Nefesini bırakarak başını eğdi. Gregg ona uzandığında Aleka refleksiyle eline vurdu. Hemen sonra kendini kötü hissederek Gregg'e baktı. "Ben..."

"Sorun değil."

"Daha önce hiçbir erkekle bu kadar zaman geçirmemiştim. Belki bu yüzden farklı hissetmem gerektiğini düşünüyorum. Böyle olması normaldir," dedi ayağa kalkarken. "Evet, kesinlikle bu yüzden. Yoksa kardeşim tutsak bir halde isyancıların elindeyken, tek düşündüğüm seni öpmek olmazdı!" Gregg onun aslında kendisine kızdığını görebiliyordu. Duyguları ve yaptıkları için kişiliğini suçluyordu. Yaşadığı kafa karışıklığı ve ikilem yüzüne yansıyor. Bu fiziksel bir acı çekmekten daha can yakıcıydı. "Bana yaptığın şey, zehrin etkisindeyken bilinçsiz olmaktan bile daha kötü," dedi Gregg'e bakarak. "Gözümü her açtığımda nerede olduğuna bakmak istemiyorum. Oklarmın hedefi seni gösterirken korkmak bana göre değil. Ayrıca rüyalarımın defolup gitmen gerekiyor!" dedi parmağını ona doğru uzatırken.

"Rüyalarında beni mi görüyorsun?" Gregg sinirlenmek bir yana, keyfi daha da yerine gelmişti. Aleka'nın bağırması her şeyin yolunda olduğunu gösteriyordu. Onun sakin hali Gregg'i daha fazla endişelendiriyordu.

"Asıl konumuz bu değil," dedi Aleka ellerini gözlerine bastırarak.

Gregg yanına gidip tüm itirazlarına rağmen çenesini tutarak gözlerine bakmasını sağladı. "Sen güçlü bir kadınsın," dedi parmağını alev desenli dövmesinde kaydırırken. "Aldığın kararlarla yüzleşmesini biliyorsun. Bunun sonuçlarından kaçmıyorsun. Eğer sevgili olursak, amazonlar ve koperler hiç olmadığı kadar birbirine düşman kesilirler ama istediğimiz bu değil zaten. Ne sen bir ilişki arıyorsun, ne de ben uzun bir süre daha buna bulaşmak istiyorum. Ama seni çekici bulduğumu inkâr edemem. Enerji dolusun, cesursun ve dahası mücadele cisin. Şimdiye kadar etkilendiğim hiçbir kadına benzemiyorsun. Sana âşık olduğumu iddia etmiyorum fakat buna çok da uzak sayılmam."

"Seni öpmemeliydim, özür dilerim," dedi Aleka. "Gerçekten ben..."

"Özür dileme." Gregg onun itirazlarına aldırmandan yüzünü okşadı. "Biliyorum, bu yaptığını düşünmeden bir daha yüzüme bakamayacaksın belki ama hâlâ beni vazgeçirmeye yaklaşmadın. Bana kendini ne kadar açarsan o kadarını kabul edeceğim. Senin adım atmaya hazır olduğunu hissetmediğim sürece daha fazlasını talep etmem. İçinde bulunduğumuz bu karışık durumda senin tavrın ihtiyacımız olan şey aslında."

"Benim bu tutarsızlığım umurunda değil mi yani?"

Belli ki kafası Gregg'in sandığından çok daha fazla karışmıştı. Gregg onu anlamaya çalışıyordu. Bunu sahiden deniyordu fakat ne kadar istese de, bu yaşa gelmiş birinin şefkat ve arzu gibi zaten yakıcı olan duygularla bir anda yüzleşmesini tam olarak bilemezdi. Bu duyguları önceden yaşayanlar bile tekrar

karşılaştıklarında çırpınırken, Aleka'nın ne durumda olduğunu sadece hayal edebilirdi.

"Ne yaptığının bile farkında değilim, dedektif. Sana defalarca bizim nasıl olduğumuzu anlattım. Böyle yaşayabileceğini, amazon tarzında, iletişimsiz bir ilişkiyi kaldırabileceğini söyleyen bir sürü adam gördüm. Sonra hepsi delirdi ya da kaçıp gitti. Bazıları kendini öldürdü. Hem ben neyi düşünüyorum ki?" Yeniden olumsuz duygulara bürünüp elleriyle saçlarını geri itti. "Sen kopersin. Bu erkek olmandan bile daha kötü."

"Erkek olmak kötü bir şey değil."

"Sana göre."

Gregg ne kadar uğraşırsa uğraşsın bir ölü doğan olması hakkında Aleka'yı ikna edemeyeceğini biliyordu. Bu Aleka'ya göre, bir şeyler hissetmesinden bile daha keskin bir sınırdı. "Ne yani, insan olsaydım daha mı kolay iletişim kurardık?"

"Evet," dedi Aleka şüphe duymadan.

"Böyle olmasını istemezdim ama ne olduğumu değiştiremem. Daha az koper olabilirim ama insan olamam. Kovulmuş olsan bile kurallarınıza uymak senin için bu kadar önemli değil mi?"

"Bir gün farklı düşünür müyüm bilmiyorum. Bunu bilmenin imkânı yok. Ama şu anda ne düşündüğümün de, ne istediğimin de farkındayım. Bu konu kapanmışken tekrar açmamalıydım. Normalde böyle biri değilim. Bana neler olduğu hakkında hiçbir fikrim yok." Gregg'e bakarak elini kaldırdı. Tereddütlü parmaklarıyla dudaklarına dokundu. Nefesini tutarak öylece donakalmıştı. Gözlerini Gregg'in dudaklarında dolaşan parmaklarından ayırmıyordu. Görüş alanına giren eski kumaş parçasını gördüğünde elektrik çarpmış gibi birden geri çekildi. Arkasını dönüp başını eğdi. Bileğini sıkıca kavrayıp derin soluklar alarak kendine gelmeye çalıştı. Sinirlenerek bileğindeki kumaşı çözmeye uğraşırken yeniden Gregg'e bakmıştı. "Aptalın tekiyim. Aliena olmayı, hatta öldürülmeyi hak eden bir aptalım." Yırtarcasına çıkardığı kumaşı yere attıktan sonra banyoya doğru yürümeye başladı. Karar değiştirmiş gibi durup

Gregg'e döndü. "Hiçbir şey değişmeyecek, dedektif. Sanırım doğuştan gelen bir problemim var," dedikten sonra banyoya girip, kapıyı arkasından kapattı.

Gregg, Aleka'nın duvarı yumrukladığını duymuştu. Yere eğilerek kumaş parçasını aldı ve iki parmağına sararak toplarken yavaşça ayağa kalktı. "Çok şey değişti, prenses," dedi sessizce.

18. BÖLÜM

'ZAMANIN KRALİÇELERİ'

Telefon çaldığında saat öğlene yaklaşıyordu. Gregg, Rald'ın numarasını görünce pencereye doğru yaklaşıp cevapladı. Bir şey söylemesine fırsat kalmadan karşı taraf konuşmaya başlamıştı bile. "Öncü olarak, yirmi beş kişilik bir grup yola çıkmak için hazırlanıyor. Yeterli mi?" dedi Alysa.

"Yetmek zorunda. Teşekkürler."

"Geri kalanlar daha planlı ilerlemek için biraz vakit harcamak zorunda kalacaklar." Hat kesilmesini andıran cızırtıların ardından Alysa'nın sesi tekrar duyuldu. "Bir saniye bekle."

Gregg gözlerinin altına bulaşan tozu silip parmaklarını birbirine sürterken, hâlâ kapalı olan banyo kapısına baktı. Aleka saatlerdir içeriden çıkmamıştı. Ayak seslerini işitip, yürüdüğünü anladığından beri daha az endişeleniyordu.

"Alo!" dedi Gregg hışırtıları duyduğunda.

"Selam," dedi Delbin ve Alysa gibi aceleyle konuştu. "Buradaki amazonlar haberi vermemizden hoşlanmadılar. Özellikle Asteria. Sanırım kraliçe ve Myrina'nın bilerek yakalandığını düşünüyor ama diğerleri aynı fikirde değil. Dikkatli olmanızda fayda var. Size her şeyi söylemiyor."

"Amazonlar sır mı saklıyor? Gerçekten şaşırtıcı bir haber."

"Dalga geçme, Gregg. Çok ciddiylim."

Gregg duvara yaslanırken iç geçirdi. "Ne olup bittiğini bilmiyorum, Delbin. Bilmemin işe yarayacağını da sanmıyorum. Görüldüğümüz yerde sorgusuz bir şekilde öldürülme riskimiz varken plan yapmak zor oluyor."

"Rald destek ekibi gönderdi, biliyorsun."

"Biliyorum," dedi Gregg. Koperlerden oluşan bir ordunun arkasında olduğunu bilmek kendini daha iyi hissettiriyordu. En azından bir şansları olduğunu düşünebilirdi. "Telefonu buraya gelecek amazonlardan birine ver. Nerede olduğumuzu tarif edeceğim." Delbin'in yürüdüğünü duyduğunda kendisi de banyoya doğru ilerledi. Omzunu duvara yaslariken kapıyı tıklattı. "Bu önemli," dedi Aleka'ya.

Daha cümlesini yeni bitirmişti ki, Aleka kapıyı açarak ona bakmadan telefonu aldı. "Duydum," deyip pencereye doğru yürümeye başladı. Kaşlarını çatarak telefona baktıktan sonra kulağına götürdü. "Dış çemberin doğu tarafındayız," deyip birkaç saniye bekledi. "Hayır. Evet. Evet," diye karşı tarafın sorularını yanıtlarken, dikkatli bir şekilde dışarıyı gözlüyordu. "Vilae'nin eski evindeyim. İlerlemek için gün batımını bekliyorum. Tamam." Telefonu kapatıp mutfak masasının üzerine koydu. Gregg onun bileğindeki kızarıklığı fark etti. Eskiden kumaşın bağlı olduğu yeri saatlerce kaşımış gibi görünüyordu. Tırnak izlerine bakılırsa tam olarak bunu yapmıştı. "Kolunu temizlememişsin. Mikrop kapabilir."

Gregg, Larv'ın sebep olduğu yarayı hatırladığında koluna baktı. Bir zamanlar mutfak amacıyla kullanılan lavaboda kanları arındırmaya çalışmıştı. Yaranın etrafı kabarmıştı. Kirleri bir an önce temizlemese enfeksiyon yüzünden ölebilirdi ve savaşçıların arasındayken hatırlanmak istediği ölüm şekli bu değildi. Çantasını masanın üzerine koyarak koltuğa oturdu. Aleka'nın saçlarından çıkararak koluna bağladığı kalın ip parçası hâlâ yerinde duruyordu. Turnike olarak kullandıkları ipi tamamen çözmek yerine biraz gevşetmişti. Kolunu temizlerken yara daha belirgin görünmeye başladı. Pansuman yaptıktan sonra gazlı

bezle sardı. Bezde anında kan lekesi olmuştu fakat Gregg şu anda dikiş atmakla uğraşacak durumda değildi.

Aleka titreyen uydu telefonunu tekrar eline aldı. Birkaç tuşuna bastıktan sonra ekranını Gregg'e doğru çevirdi. "Öldü," dedi.

"Şarjı bitmiştir."

"Strateji ve planlarınızın temelini şarjı bitebilen bir şeye oturtmak tedbirsizlik değil mi?"

"Eğer bu ormanda değilsem, cihazlarımı şarj edecek bir yer mutlaka bulurum."

"Ya bulamazsan?"

"Başımın çaresine bakabilirim. Teknoloji düşkününü sayılmam fakat yararlanmasını da biliyorum." Parmaklarını açıp kaparken karıncalanmayı hissetti. "Sence ne kadar sürede burada olurlar?"

"Aksilik çıkmazsa bir saat içerisinde." Gözlerini Gregg'in kolundan ayırıp arkasına döndü. Ellerini beline koyarak evin içerisinde yürürken, başını önünde tutuyordu. "Kraliçe ve Myrina'yı kafeslere koymuş olmalılar. Venus'ı tanırım, gösteriş yapmak isteyecektir. Gücünü sergilemek ve zamanın kraliçelerini kontrol altına almak, halkın ona daha fazla bağlanmasını sağlayacak. Korku yoluyla elbette." Kırık camdan içeriye uçmuş küçük dal parçalarını ayağının ucuyla tekmeleyip yoluna devam etti. "Kafesler merkez alanında sergilenir. Oraya gidip, kimseye görünmeden kraliçe ve Myrina'yı kurtarmamıza imkân yok."

"Belki sahiden isteyerek yakalanmışlardır. Sen de gördün, amazonlara karşı hiç direnç göstermediler. Desteksiz bir şekilde aralarına karışıp dikkat çekmemeyi mi umacaklardı?"

"Anlaşma yapmaya çalışacaklar," dedi Aleka ona dönerek. "Ama Venus onları dinlemeyecek. Thalestris de, Myrina da kraliçe olmayı seviyor. Bunun getirilerini kabul etmiş durumdalar. Karşılarındaki kişinin koşulsuz bir şekilde korkacağını ve söyleneni yerine getireceğini düşünüyorlar. Venus bu hakkı onların elinden aldı. Kafeste duran kimse yeterince korkutucu değildir."

"Bunu düşünmüş olmalılar."

"Ne düşündüklerini bilmiyorum ama bir planı uyguladıklarına emin olsaydım, burada ne kendi hayatımı, ne de seninkini tehlikeye atardım."

"Kibirleri yüzünden öleceklerini düşünüyorsun."

"Tarihte örnekleri yok değil."

"Bu kadar düşüncesizce davranabileceklerini sanmıyorum."

"Ablamı tanımadığın belli," dedi Aleka yeniden yürümeye başladığında.

Amazonlar gelene kadar beklemekten başka bir şey yapamayacaklardı. İkisi de fazla gergin olmasına rağmen, en ufak bir harekette yakalanabileceklerini biliyorlardı. Bu yüzden tedbiri bırakmadılar.

*

Rald çalışma odasının kapısını açarak başını uzattı ve "Niobe!" diye seslendi. Bulaşıkları yıkamakta olan Niobe ona bakınca elini salladı. "Bir dakikalığına yanıma gel," deyip yeniden içeri girdi. Niobe'un "Madem rica ettin," diye kendi kendine söylendiğini duyduğunda, gülümseyerek başını salladı. Koltuğa oturup, önünde duran dosyaları incelemeye devam etti.

Niobe, havluyla ellerini kurulayarak odaya girip Rald'ın yanına doğru yürüdü. "Yüce liderin benden isteği nedir?" Rald iç geçirip gözleriyle masayı işaret etti. Niobe onun sıkıntılı olduğunu anladığında havluyu bırakıp yanına oturdu. "Sorun ne?" diye sordu.

"Yanılıyor olabilirim. Bunu umuyorum en azından." Rald dudaklarını ıslatıp, koper yerleşkesinin etrafında nöbet tutanların zaman çizelgesini eline aldı. "Sınırı geçtikleri anda, amazonların topraklarımıza girdiklerinden haberimiz olmalıydı. Ama buraya saldırana kadar hayalet olmayı başardılar. Gün içinde sadece üç dakikalık bir zamanda koruma boşluğu oluyor. O da nöbet değişimi sırasında. O üç dakikalık zaman her hafta farklı bir saatte oluyor. Bir rutine bağlanmasın diye sürekli değiştiriyorum. Ama nöbetçiler sırtlanlarıyla birlikte geri

çekilip, yerine diğer koperler geçtiği sırada amazonlar içimize kadar ilerlemiş."

"Nöbet değişim saatini kimler biliyor?"

"Arkamı dönemeyeceğimi düşündüğüm kimse değil. Beni asıl düşündüren de bu." Rald dirseklerini dizlerine yaslayarak, ellerini saçlarının arasından geçirdi. "Amazonların arasında casusumuz vardı. İsyanla birlikte her şey parçalandı ama bunu başarmıştık. Bizim aramızda da amazon casusları olduğunu düşünmüştüm ama bu kadar yakınımızda olmamalıydı."

Niobe elini uzatarak Rald'ın saçlarını okşadı. Aralarındaki ufak bir dokunuş bile her zamanki gibi Rald'ın rahatlamasını sağlıyordu. Karısının elini tutup dudaklarına doğru götürdü. Niobe gülümseyip başını omzuna yasladı. "Merak etme. Bunun da üstesinden geliriz."

"Bilmiyorum. Bu..."

"İlk çocuğumuza hamile olduğum zamanı hatırlıyor musun? O zaman insandım. Anne olmak için çok gençtim ve bunu sana da söylemiştim. Ama sen beni kandırarak hamile kalmamı sağladın."

"Yaşlanarak ölmene izin veremezdim."

"Konu bu değil. Bitirmeme izin ver."

"Affedersin."

Niobe gülümserken Rald'ın yanağını okşadı. "Hamile olduğumu öğrendikten sonra ne kadar üzüldüğümü hatırlıyor musun? Anne olacağımdan değil, sana kızdığımdan üzül müştüm. Benden habersiz böyle bir şeye karar verdiğin için. Aylarca aramız düzelmemişti ve sen o zaman ayrılacağımızı düşünmeye başlamıştın. Hayatının sonsuza kadar değişeceğini ve çocuğumuzla uzaktan ilgileneceğini sanıyordun."

"Evet, berbat günlerdi," dedi Rald hatırlamaktan rahatsız olarak. Bir insan olarak Niobe'un koperler kadar uzun yaşamasının tek yolu, bir koper bebek doğurmaktı ve buna hiç de istekli değildi. Harika bir evlilikleri vardı. Gerçekten mutlulardı ama Rald, Niobe'u bir türlü buna ikna edememişti. Bu

yüzden kendi kendine bir karar vermiş ve çocuklarının olmasını sağlamıştı.

“Söylemek istediğim şey, bir daha asla eskisi gibi olamayacağımızı düşünmüştün ama her şey eskisinden bile daha iyi oldu. Şimdi de aynısı olacak. Aramızdaki haini bulacağız ve gerçekten sadık savaşçılarla devam edeceğiz.”

“Sana bu yüzden haber verdim,” dedi Rald ona dönerek ellerini tutarken. “Myrina ve diğer amazonlarla iletişimde kalmaya devam edeceğim. Şimdilik bununla ilgilenmem gerekiyor. Senden istediğim, bize ihanet eden kişiyi bulman. Elindeki tüm kaynakları kullan. Kızlarımız dâhil herkesi sorgulama iznin var. Sınırsız erişim hakkına sahipsin.”

“Araştırmayı hızlandıracağım,” diye söz verdi Niobe başını sallayarak. “Amazonlara yardım etme konusunda dikkatli ol. Konu orman güvenliğinden daha fazlasına giderse, koperler amaçlarımızdan saptığımızı düşünmeye başlayacaktır.”

“Haini bul,” dedi Rald sadece.

Niobe, haini bulmadan Rald’ın rahatlayamayacağını anlamıştı. Başka bir şey söylemeden yanından ayrıldı. Rald ayağa kalkıp masasına doğru yürüdü. Kalın dosyayı açıp, içindeki profillere göz gezdirdi. Hepsi tanıdığı adamlardı. Hangisinin ne sebeple amazonlara yardım etmiş olabileceğini bilmiyordu. İhanet edenin kim olduğu konusunda kararsız olabilirdi ama sonucunda ne yapacağından gayet emindi. Rald sadece gerektiğinde merhamet gösterirdi. Hainlere ise tahammülü yoktu. Anlaşılan, uzun zamandır ilk kez bir infaz gerçekleştirmek zorundaydı ve bunu kendi elleriyle yapacaktı.

Kapısı çalınmadan açıldığında Rald sessizce arkasını döndü. Etrafta kimse yokmuş gibi içeri giren Ludlow, hızlı adımlarıyla çalışma masasının arkasına gitti. Kaşlarını çatan Rald öne doğru eğilerek aşağıya baktı. “Ne yapıyorsun orada?” diye sordu oğluna.

“Baba!” dedi Ludlow sanki tesadüfen karşılaşmışlar gibi şaşırarak. “Bak,” derken elinde tuttuğu kâğıt parçalarını uzattı.

"Aferin sana, minik casus." Rald katlanmış kâğıtları açıp içindeki yazıları okudu. Gregg'e ait olduğunu anladığında yenisinden katlayarak oğluna baktı. "Sen Gregg'in odasına mı girdin?" Ağzındaki dört dişini göstererek gülen Ludlow başını salladı. "Bir daha yapma," dedi ama oğlunun anladığından emin değildi. Çünkü yüzüne bakarak gülmeye devam ediyordu. "Büyük bir otorite boşluğu," dedi Rald iç geçirerek. Bazı sebeplerden ötürü Ludlow ve minik oğulları Avery'ye ayrı bir sevgi besliyordu. Kızları için hayatını verirdi. Hem de hiç düşünmeden. Oğulları ise ona kaybettikleri ilk çocuklarını hatırlatıyordu. Alysa'dan önce doğmuş olan iki tane daha oğlu vardı. Bilinmeyen nedenlerden dolayı ikisi de küçük yaşta hastalanıp ölmüştü. Ondan sonra Niobe bir daha çocuk istememişti fakat zamanla fikri değişmişti. Alysa'nın doğması için aradan on yıl geçmesi gerekmişti. Oğullarının acısı hem Rald'da, hem de Niobe'da kalıcı izler bırakmıştı. Çocukları sayesinde bu en aza inmiş durumdaydı. Rald'ın ailesinden daha fazla kişiyi kaybetmeye hiç niyeti yoktu. Bu yüzden her kim olursa olsun, haini ortadan kaldırmaya kararlıydı.

*

"Ne oluyor?" dedi Gregg pencereye yaklaşırken. Aleka gizlenmesini işaret edince, sessizce camın kenarındaki duvara yaslandı. Yırtık perdenin arkasından gördüğü kadarıyla, bir grup amazon merkeze doğru ilerliyordu. Karanlık bulutlarla çevrilen gökyüzü ve gün ışığını kapatan ağaç yaprakları yüzünden meşale yakmışlardı. Saat henüz öğlen bile olmamasına rağmen hava kararmıştı. Amazonlar kendi aralarında konuştukları için bir hayli gürültü yapıyorlardı. Gregg buna minnet duydu. Ne de olsa gürültü demek, daha kolay kaybolma demekti.

"Toplanıyorlar. Daha fazlası gelecek." Aleka camın kenarından uzaklaşırken, parmaklarıyla dudaklarına vurarak düşünüyordu. Gregg onun aklından ne geçtiğini sorma fırsatı bulamadan Aleka planını oluşturmuştu bile. "Kalabalığın içine karışıp merkeze gideceğiz. Muhtemelen Thalestris ve Myrina'nın

tutsaklıkları sergilenecektir. O anda bir kurtarma planı uygulamamız imkânsız fakat en azından konumlarını belirlemiş oluruz.”

“Harekete geçmemiz gerektiğinden emin misin? Diğerlerini beklememiz daha doğru olmaz mı? Hem ben hâlâ o iki kadının bir planı olduğunu düşünüyorum. Böyle kolay yakalanmaları hiç normal değil.”

“Rein de gelecektir ve o ne yapması gerektiğini bilir. Çantalarımızı burada bırakmak zorundayız.” Çantasının küçük bir gözünden çıkardığı kırışık kâğıdı açarak düzgün bir hale getirmeye çalıştı. “Onlar için not bırakacağım.” Kalem bulmak için çekmeceleri açıp kaparken toz, örümcek ağları ve böceklerle karşılaştı. “Merak etme. En kötü olasılıkla seni onların önüne atıp, oradan uzaklaşırım.” Notu yazarken biraz daha eğilip kaşlarını çattı.

Gregg onun tehlike anında kaçmayacağını biliyordu. Aleka’ya güvendiğinden değildi fakat o bir savaşçıydı. Üstelik kendince onurluydu ve arkada adam bırakmak onun yapacağı bir şey değildi. Başka konularda olsa Gregg tereddüt edebilirdi ama aynı amaç uğruna girdikleri bir kavgada yalnız kalmayacağına inanıyordu. Zamanı geldiğinde bu fikri yüzünden aptal durumuna düşmemeyi umdu. Ya da ölmemeyi...

Kamufle olmak için Aleka’nın şalını kullandı. Neyse ki amazon kadınları narin ve sıksa değildi. Gregg biraz çabayla arkalarından dikkat çekmeden yürüyebilirdi. Aleka ceketini giyip başlığını indirdikten sonra odalardan birine girdi. Gregg onun etrafı karıştırdığını duyabiliyordu. Bu eski evde ne bulmayı umduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

Sonunda elinde meşaleyle odadan çıkan Aleka yavaşça ön kapıyı açtı. Gregg elini bıçaklarından birinin üzerine koyarak onu takip etti. Sırtlarını evin tahta duvarlarına yaslayıp, yeni bir grubun yaklaşmasını beklediler. Böylece zamanında aralarına karışıp, içlerinden biri gibi merkeze ilerleyebileceklerdi.

"Onları nasıl kurtaracağımıza dair bir planın var mı?" dedi Gregg gözlerini ormandan ayırmadan.

"Hangi koşullarda tutulduklarını görmeden bir karar vermem ama aklımda birkaç fikir var." Yana doğru eğilerek başını çevirdi. "Geliyorlar." Doğrularak biraz daha geri çekildi. "Sana işaret verdiğimde aynı tempoda yürü ve başını yerden kaldırma."

Gregg amazonların gelmesini beklerken silahlarını kontrol etti. Sırtındaki kılıfta iki kısa kılıcı duruyordu. Belindeki kemerinde ise daha rahat kullandığı bıçağı vardı. Bu kadar amazonun içinden Myrina ve Thalestris'i kurtarmaları imkânsızdı ama belki ikisinin de kurtarılması gerekmiyordu. Bu, kurtarma görevinden çok intihar girişimine benziyordu. Gregg iki tecrübeli kadının bilerek yakalandığı düşüncesinin arkasındaydı. Amazon topraklarını ve merkezin en ince ayrıntısını, bir zamanlar kraliçe olan Myrina ve hâlâ kraliçe sayılan Thalestris'ten daha iyi kimse bilemezdi. Kendi kalelerinde mahsur olmamak için her önlemi aldıklarına emindi. Amazon topraklarına rahatça girmenin tek yolu, ellerinin bağlanması olurdu. Tutsaklıktan daha iyi bir kamuflaj yoktu doğrusu. Gregg bunu birkaç operasyonunda bizzat deneyimlemişti. Ne var ki Aleka'ya bunu anlatmak her şeyden daha zordu. Eğer hâlâ polislik içgüdüğü olmasaydı ve Aleka'yı biraz daha az umursasaydı, buranın yakınlarında bile dolaşmayacağını biliyordu. Uzun zamanlı görevlere çıktığında da bu sorunla karşılaşılıyordu. Yakalayacağı suçlulara oranla daha temiz olan insanlarla iletişime geçip, onlarla ortak yanlarını oluşturmaya başlardı. Sonraları daha içlere doğru ilerlerdi. Robot olduğu söylenemezdi ve her ne kadar duygularını işine karıştırmamaya çalışsa da, bazen suçlulara sempati duyduğu olabiliyordu. Zaten öyle olmasaydı şu anda burada ne işi vardı ki? Aleka iyi eğitim almış tehlikeli suçlular profiliyle yüzde yüz eşleşiyordu ve Gregg burada durmuş onun komutlarını bekliyordu.

Dünya sahiden garip bir hal alabiliyordu. Özellikle de kontrolü kaybetmeye başladığınız zaman.

“Tamam, hazır ol,” dedi Aleka meşaleyi yakarken.

Gregg boynuna toplanmış olan şalı burnunun üzerine çekti. Yüzünün yarısı, başı ve omuzları sarılmış durumdaydı. Bu haliyle suikastçılara benzediğine emindi. Babası onu böyle görseydi, kesin evlatlıktan reddederdi.

Saniyeler içinde, Gregg’in nefesini tutmasına sebep olacak kadar çok amazon evlerin arasından görünür oldu. Ellerinde meşaleler ya da gaz lambalarıyla ilerliyorlardı. Gregg’in görebildiği kadarıyla, bazılarının yanında panterleri de vardı. Önde ve en arkada ilerleyenlerde ok ve yay bulunuyordu. Gregg onların koruyucu olduğunu düşündü. Vücutlarını en etkili ölümcül silah olarak kullanan amazonların ekstra bir şeye ihtiyaçları olmasa da, sırtlarında taşıdıkları yaylar hepsini ölüm süvarilerine dönüştürüyordu. Aleka ileri doğru hareketlenip, içinden çıktıkları evin yanlarından yürüyen amazonlara katılırken, Gregg de onun adımlarını takip etti. Başını önünden ayırmadı ve oraya aitmiş gibi davrandığını umdu.

“Venus hırsıyla hareket ediyor,” dedi tam önlerinde yürüyen genç bir amazon yanındaki arkadaşına. Arkadaşı ona sadece bakmış, cevap vermemişti. “Kraliçe olabilecek yeteneklere sahip değil. Bunu herkes görüyor. Topraklarımızı kaosla yönetemez.”

“Onunla tanışabilir miyim? Düşünceleri hoşuma gitti,” diye fısıldadı Gregg başını Aleka’ya doğru eğerek. Aleka sessiz olmasını isteyen uyarıcı bakışlarını üzerine diktiğinde ise omuz silkti.

On dakika boyunca sessizlik içinde yürümeye devam ettiler. Arkalarında kimse yoktu. Önlerindeki amazonlarla aralarında on metre kadar mesafe vardı. Yanlardaki amazonlarsa metrelerce uzaktaydı. Gregg hem içlerinde, hem de uzaklarında olmaktan memnundu. Erkek olduğunun anlaşılması durumunda, bu kadar tehlikeli bir kadın ordusunun arasında tek başına kalmak istemiyordu. Her şeyin bir sınırı vardı doğrusu.

Grubun ilerleyişi yavaşladığında, topluluğa uyararak adımlarını küçülttüler. Gregg orman yollarını tanımıyordu fakat anlaşılan merkeze gelmişlerdi. Çünkü Aleka etrafına bakmıyor, muhtemelen nereden devam etmeleri gerektiğine karar vermeye çalışıyordu. Gregg bundan daha fazla memnun olamazdı. Bu kadar kalabalık bir amazon grubunun içinde, erkek olduğunu belli etmeden yürümeye çalışmak tüm sinir sistemini mahvetmişti. Yaşadığı gerginlikten dolayı her bir kası ağrıyordu.

Aleka koluna dokununca Gregg ona baktı. İki parmağını gideceklerini yöne doğru sallayan Aleka, başıyla işaret vererek yürümeye başladı. Gregg daha tehlikeli bir bölgeye ilerledikleri için elini otomatik olarak bıçağının kabzasına koydu. Meşaleler çok sık olmadığı için, bulundukları alanı yeteri kadar aydınlatmıyorlardı. Aleka bir ağacın etrafından dolanıp görünmez olduğunda Gregg adımlarını hızlandırdı ve birkaç saniyede ona yetişti. "Bir daha bunu yapma," dedi yanında yürürken. Gerekirse kraliçe ve Myrina'yı bir kafeste bırakıp geri dönebilirdi ama eğer Aleka yakalanırsa ne yapacağından emin değildi.

"Göz temasını koparma ve daha dikkatli ol," dedi Aleka sadece. Yanındaki ağaçtan destek alarak ufak bir tümsekten geçti. Gregg hemen arkasından tepeye çıktığında derin bir nefes aldı. Amazon topraklarına geldiği akşam yargılandığı alan gözlerinin önündeydi. Aleka başını Gregg'e doğru çevirdi fakat gözlerini aydınlatılmış bölgeden ayırmıyordu. "İşte oradalar," dedi sessizce.

Gregg odaklanarak baktığında, Myrina ve Thalestris'in ağaçlara bağlanmış olduklarını gördü. Tüm vücutlarını dolayan kalın iplerin ne kadar sıkı bir şekilde düğümlendiği uzaktan bile fark edilebiliyordu. Konuşmalarını engellemek için ağızlarına bağladıkları bez de sıradan bir insanı nefessiz bırakacak kadar sıkıydı.

Gregg'in Venus olduğunu düşündüğü kadın, Myrina ve kraliçenin bağlandığı iki ağacın önünde elinde meşaleyle duruyordu. Ateş yansımasının dolaştığı keskin gözleri kalabalığı

tarıyordu. Memnun bir şekilde gülümsüyor ve ona itaat eden amazon halkına bakıyordu. "Bu akşam burada Thalestris'in liderliği sona erecek!" dedi gür sesiyle. Gregg onun çok zorlanmadan, hatta neredeyse bağırmadan konuştuğuna emindi fakat sesi karşısındakini titretecek kadar yoğunlu. "Amazon tarihi boyunca hiçbir lider, kendi zorlamasıyla kraliçeliğe yükselmemiştir. Bugün de geleneklerimiz değişmeyecek. Liderliğimi ve yeteneklerimi sorgulayan biri varsa, hemen şimdi karşıma çıkabilir. Adil bir dövüş olacağına söz veriyorum. Yarın sabah uyandığımızda topraklarımızda yeni bir dönem başlayacak ve ben-hem bir komutan, hem de amazon halkından biri olarak-en uygun kişinin orada durmasını garantilemek zorundayım," diyerek merkezin ortasındaki taştan kuleyi işaret etti. "Benim kraliçeliğe erişmem önemli değil. Önemli olan, bu unvanı hak eden birinin alması. Şuna inanıyorum ki; kraliçe kim olursa olsun, amazon topraklarını en iyi şekilde koruyacak. Ne bizden bozuk doğanlara hayatlarını bahşedecek..." dedi Myrina'ya bakarak. "Ne de kendi kişisel çıkarlarını insanların önünde tutacak," dediğinde ise gözlerini Thalestris'e çevirmişti. "Kararınızı verin," dedi yeniden topluluğa dönerken.

"Bozuk derken..."

"Evet, ölü doğan ırkını kastediyor," dedi Aleka burnundan soluyarak.

"İyi bir konuşmaydı doğrusu."

"İnsanları nasıl harekete geçireceğini biliyor." Aleka arkasını dönerek sırtını ağaca yasladı. Şapkasını geri doğru itip, meşalesini ağacın gövdesine bastırarak söndürdü. "Kimse ona karşı çıkmayacak. Venus yeni kraliçe olacak. Bunu ne kadar süredir planladığını merak ediyorum. Nasıl olur da fark edemedim," dedi meşaleyi ileri fırlatarak.

"Bunun için sonra da sinirlenebilirsin ama şimdi ne yapacağımıza karar vermeliyiz."

Aleka "Haklısın," dediğinde, Gregg başlarının ne kadar belada olduğunu bir kez daha anlamış oldu. Normal şartlarda

Aleka, Gregg'in haklı olduğunu dillendirmek bir yana, bunun fikrinden bile nefret ederdi. "Gidiyoruz," dedi Aleka sık adımlar atarak tepeden inerken.

Gregg son bir kez arkasına baktıktan sonra yürümeye başladı. Geldikleri yoldan geri dönerken, orman ürkütücü derecede sessiz ve karanlıktı. Buna rağmen Gregg, görme konusunda pek sıkıntı çekmiyor, yolunu bulabiliyordu. Sandığından daha fazla koperliğe yaklaşmış olmalıydı.

"Onları kaçıracaksak, ortalığın biraz dağılmasını beklemek zorundayız. Bu kadar kalabalığın içinden kurtulmamıza imkân yok," dedi Gregg kalın bir dal parçasını tekmeleyerek yolundan çekerken.

"Daha büyük bir yardım almamız gerekecek." Aleka kolunu kaşırken adımlarını iyice hızlandırmıştı. Gregg arada bir arkalarına bakıyor, etrafı dikkatlice dinliyor ve aynı zamanda geçtikleri yolları aklında tutmaya çalışıyordu. Aleka birden uzanıp Gregg'in kolunu tuttu ve onu geniş bir ağacın arkasına itti. Kendisi de başka bir ağacın arkasına geçerken, yayını çoktan eline almış, diğer eliyle de okuna uzanmıştı. En ufak bir tehditte okunu sadaktan çıkarmaya hazırды.

Gregg hâlâ bir tehlike sezememişti fakat bu konuda Aleka ondan çok daha tecrübeli olduğundan sıra dışı bir durum sayılmazdı. Elini omzuna doğru götürüp sırtındaki bıçaklardan birinin kabzasını kavradı. Dudaklarını ıslatarak derin bir nefes alırken gözlerini kapattı. Ağaç hışırtılarını, uzaktan gelen konuşma seslerini ve hayvanların hırıltılarını birbirinden ayırmaya çalıştı.

"Bu ne saçma bir soru?" diye bağıırıyordu onlara doğru yürüyen üç amazondan en sinirli olanı. "Elbette karşı çıkacağım. Venus benden bile genç ve amazon topraklarına hükmetmeyi hak etmiyor. Hangi cesaretle bir zamanlar kraliçe olan iki amazonu aşağılık yaratıklarımız gibi ağaca bağlar?"

Öfkeli amazonun arkasından yürüyen iki kadın birbiriyle bakıştı. İçlerinden daha cesaretli olanı adımlarını hızlandırarak

yanına yürüdü. "Venus şu anda zafer elde ettiğini sanıyor ve bu karışıklıkta doğru da sayılır. Biraz daha beklemek zorundasın." Kadın ona aldırmadan yürümeye devam edince, kolunu tutarak durdurdu ve önüne geçti. "Akıllı davran, Mara. Şu anda karşı çıkarsan, elde edebileceğin tek şey ölümün olur. Ya da daha kötüsü, delirecek kadar uzun bir süre kafese, belki de çukura kapatılırsın."

"Eğer beklersem, bu onun liderliğini kabul ettiğim anlamına gelir," dedi Mara gözlerini ardına kadar açarak. "Buna izin vermeyeceğim. Nasıl olur da kendisinin uygun bir lider olduğunu düşünür? Bu saçmalık!"

"Onu sevmeyenler kadar destekleyenler de var," dedi diğer amazon arkadaşının yanına geçerken. "Venus seni kendine rakip olarak gördüğü anda ortadan kaldırılmanı sağlayacak. Eğer liderimizin o olmasını istemiyorsak daha akıllıca davranmalıyız."

"Ne gibi?" dedi Mara. Belli ki geri çekilmektense bir plan oluşturmak onun için daha kabul edilebilirdi.

"Bence tek yapmamız gereken şey, kraliçeleri serbest bırakmak. Geri kalanını onlar halledecektir."

Aleka başını kaldırarak Gregg'e baktı. Elini bıçağının kabzasından çeken Gregg sadece omuz silkmişti. Venus isyanı başlattığından beri onu destekleyenler bir hayli fazlaydı. Kraliçeyle birlikte çok az kişi amazon topraklarını terk etmişti. Gregg bu duruma şaşırılmıştı fakat şimdi görüyordu ki halkın arasında da durumdan memnun olmayanlar vardı. Bazıları kararsız, bazıları ise Venus'a karşı gelemeyecek kadar endişeliydi.

"Bu kolay olmayacak. Benimle gelin," dedi Mara bir süre düşündükten sonra. Peşindeki iki amazonla birlikte başka bir yola saptıklarında Gregg arkalarından bakarak öne yürüdü.

"Harika," dedi Aleka iç geçirerek. "Hiçbir şey uygun zamanda olmaz zaten."

"Bu iyi bir şey aslında." Aleka ayrıldıkları eve gitmek için yürümeye devam ederken kısaca Gregg'e bakmıştı. "Karışıklıktan faydalanabiliriz. Belki onlardan yardım istemeliydik," dedi Gregg.

"Mara'dan hoşlanmıyorum. Her zaman fazla sabırsızdır ve sürekli kendi istediklerinin olması için diretir."

"Haklısın tabii. İkinci de aynı özelliklerde olunca anlamak zor oluyordur."

"Tek sebep bu değil," dedi Aleka, Gregg'e bıçağını saplamak istiyormuş gibi bakarken. Çoğu zamanki bakışı böyle olduğundan Gregg artık alışmıştı. Gözleri daha az tehditkâr bakmıyordu ama yine de bir şekilde bilindik hale gelmişti. Bu, Gregg için hiç iyi sonuçlar doğurmayacaktı. "Mara bir eğitmen ve buna rağmen öğrencilerin tek bir hatasına bile tahammülü yok. Hedefi bir santimle kaçırdım diye günlerce ceza aldığımı biliyorum. Sadist olma ihtimali üzerinde duruyoruz," derken koşar adım eve gitti.

Gregg ne kadar yol yürüdüklerini fark etmemişti bile. Bir saat önce çıktıkları eve tekrar girdiklerinde, her şeyi bıraktıkları gibi buldular. "Şimdiye kadar gelmeleri gerekmiyor muydu?" diye sordu Gregg kapıyı arkasından kapatırken.

"Evet. Burada olmalıydı." Aleka, Rein için bıraktığı notu eline alıp buruşturdu. Pencere kenarına doğru yürüyüp dışarıyı izlerken elini yumruk yapmıştı. "Eğer yakalanmışlarsa başka bir şey düşünmek zorundayız." Kâğıt parçasını cebine sıkıştırıp arkasını döndü. Sırtını duvara yaslarken gözlerini kısmış plan yapma durumuna geçmişti.

Kapıya iki kere sertçe vurulduğunda Gregg, Aleka'ya baktı. Elini kemerinin arkasına götürerek bıçağını alan Aleka, kapıya yaklaşıp bir elini üzerine koydu ve beklemeye başladı. Kapı bir kez daha vurulduğunda Aleka geri çekilip bıçağını kemerine yerleştirdi. "Geç kaldınız," dedi kapıyı açarken.

"İnan bana, erken bile geldik," dedi Rein içeri girmeden önce. "Üstelik yanımızda gereksiz yükler olmasına rağmen."

"Yük olmadığım konusunda anlaştığımızı sanıyordum." Delbin, Rein'in arkasından geçip sırtındaki çantayı yere bıraktı. "Merhaba," dedi Gregg'e bakarak.

"Burada ne işin var?"

"Daha hoş karşılanmayı bekliyordum." Yorgun bir halde kendini koltuğa bıraktı. "Bu kadar yol yürüdükten sonra en azından küçük bir gülümsemeyi hak ettim."

Gregg şaşkın bir halde Rein'e döndü. Kadın ellerini kaldırarak omuz silkti. "Sakin bana sorma. Gelmemesi konusunda uyardım fakat beni dinlemedi." Kendi çantasını da yere bırakıp, Aleka'nınkine benzeyen ceketinin şapkasını geri itti. Geldikleri yerde az da olsa yağmura yakalanmış olmalıydı. Kısa saçlarının uçları hâlâ nemliydi. "Dikkat çekmemek için sadece ikimiz buraya geldik. Geri kalan yirmi dört kişi ormana yayılmış durumda. İstedığımız zaman ulaşabileceğimiz yerlerde. Elçimiz bile hazır." Aralık kapıdan içeri girmek üzere olan panteri gösterdi.

Gregg panteri neden daha önce fark edemediklerini Coleta'yı görünce anlamıştı. Aleka bile yavru panteri görene kadar tepki verememişti. "Onu nereden buldun?" dedi yanına giderken. Yere eğilip Coleta'yı kucığına aldı. "Daha çok küçük, Rein. Elçi olmak için uygun değil. Yanlış yönlendirebilir."

"Olgun bir panter kullanamayız. Diğerleri görürse hiç de iyi olmaz. Ama kimse yavru bir panteri tehditkâr bulmaz," derken Coleta'nın başını sevdi. Coleta, Rein'in yüzünü yaladığında amazon gülerek geri çekildi. "Ayrıca onu ben bulmadım. Kendisi peşimize takıldı. Tıpkı şunun gibi." Hâlâ soluklanan Delbin'i işaret etti.

Aleka kısaca Delbin'e baktıktan sonra Coleta'ya dönerek onu yüz hizasına kaldırdı. Patilerini temizlemekle meşgul olan yavru, Aleka'nın keskin gözlerinin farkında bile değildi. Gregg şimdiye kadar Aleka'yı bu kadar az ciddiye alan tek canlının Coleta olduğuna yemin edebilirdi. Nedense hoşuna gitmişti ve bu onu daha fazla sevmesine sebep oldu. "Sanırım biraz aç,"

dedi Gregg. Aleka'nın yanına giderek yavru panteri vermesi için ellerini uzattı. Koruyucu içgüdüleri yoğunlaşan Aleka, Coleta'yı göğsüne yaslayarak Gregg'e sırtını döndü. Gregg gülererek başını salladı. "Emzirecek misin?"

"Ne?" dedi Aleka omzunun üzerinden ona bakarken.

"Emzirmeyeceksen bana ver de, yiyebileceği bir şeyler bulayım."

"Daha çok küçük. Her şeyi yiyemez."

"Ver şunu bana!" dedi Gregg sıkılarak yavru panteri alırken. Coleta, Gregg'i gördüğüne sevinmiş gibiydi. Yüzünü yalarken, küçük patileriyle kafasına vuruyordu. Gregg gülererek onu koltukların olduğu yere götürdü. "Bakalım burada neler varmış?" Oturup Delbin'in çantasını önüne çekti.

"Sıradaki olay ne?" dedi Delbin. Kollarını dizine yaslamış, hemen yanında duran Gregg'e dikkatli gözlerle bakıyordu. Gregg tek elle araştırmasını sürdürürken Delbin sabırsızlanarak çantanın ön gözünü açtı ve yarısı yenmiş bir sandviç çıkardı.

"Teşekkürler." Gregg, sandviçi küçük parçalara ayırarak, Coleta'nın ağızına götürürken Delbin'e baktı. "Kolay bir görev olmayacağı kesin. Burada olmak istediğine emin misin? Önümüzdeki birkaç saat tehlikeli geçecek."

"Tatil yapmaya gelmedim. Tehlikeli olacağını biliyorum." Delbin, Coleta'nın tüylerini severken gülümsüyordu. "Bir koper olarak panterlerle iyi anlaşman tuhaf. Daha önce böyle bir şey görmemiştim. İçlerinde çok fazla zaman geçirdiğim söylemez ama..." Delbin gözleri dolunca, titreyen elini çekip bakışlarını kaçırdı. "Affedersin," dedi boğuk bir sesle.

Gregg avucunu Coleta'nın ağızına yaklaştırarak daha rahat yemesini sağlarken birkaç saniyeliğine Aleka ve Rein'e baktı. Bir masanın üzerine eğilmiş, bıçakla tahtayı çizerek planı oluştuyorlardı. Ellerindeki kâğıtlar tükenmiş olmalıydı. Gregg başını Delbin'e çevirerek sessizce "Neyin var?" diye sordu.

Delbin alt dudağını ısırırken, ellerini bacaklarının altına sıkıştırdı. "Aleka'yla ikiniz gittikten sonra bazı dedikodular

dolaşmaya başladı. Amazonların nasıl bu kadar kolay içimize girebildiğine dair söylentiler konuşuluyordu. Daha önce hiçbir zaman koper topraklarında tutsak edilen bir amazon böyle kolayca serbest bırakılmış değildi. Üstelik daha tam olarak evrimini tamamlayamamış bir koperle birlikte."

"Seninle ne alakası var?"

"Bu ormana geldiğimden beri koper topraklarında olan tüm kötü şeylerin benimle alakası var."

"Bunun için de seni suçluyor olamazlar, değil mi?"

"Rald'ın bundan haberi var mı bilmiyorum. Belki bu karışıklıkla çok meşgul olduğu için zaman ayıramıyordur fakat oraya dönmeye hazır değilim. Neredeyse beni bir ağaca bağlayıp çürümemi izleyecekler. Hepsi benden nefret ediyor ve en kötüsü de eski hayatıma geri dönemiyorum."

Bu bir zorunluluktan çok, durum sonucuydu. Delbin'in yeniden insanların arasına girmemesi için bir yasak yoktu. Rald bunu anında sağlayabilirdi. Fakat Delbin bunu yapmak istemiyordu. Belki henüz kendine bile itiraf edemese de, sevdiği adamın doğup büyüdüğü ve kaybolduğu toprakları terk etmek için hazır değildi. Bir gün çıkıp geleceğini bile ümit ediyor olabiliyordu. Gregg onun adına sahiden üzülmüyordu. Bazı şeylerde mantık aranmazdı. Özellikle konu aşk olduğunda ve bu da kesinlikle ona örnekti.

"Kendilerine bir suçlu arıyorlar," diye devam etti Delbin. "Eğer suçluyu bulurlar ve herkesin gözü önünde cezalandırırlarsa birliği tekrar sağlayabilecekler. Aralarındaki haini açığa çıkarmak tüm koperlerin onurunu koruyacaktır ve ben iyi bir adayım. Kimse kendinden birinin ihanet ettiğini kabul etmek istemez. Dışarıdan gelen birinin bunu yaptığına inanmak daha kolaydır."

"Ne Rald, ne de Niobe senin adil olmayan bir şekilde yarılanmana izin vermez." Delbin nefes bile almayı bırakmış, öylece önüne bakıyordu. Yüzündeki endişe Gregg'in son zamanlarda hissettiği duygulara o kadar benziyordu ki, eğer Delbin'i

rahatlatırsa kendisinin de huzur bulacağını düşündü. Coleta'yı beslemeye devam ederken uzanıp elini tuttu. "Beni dinle," dediğinde Delbin önce onun eline, sonra da yüzüne baktı. "Eğer bir şüpheli arıyorlarsa, başvuracakları ilk kişi ben olurum. Önce amazonların yanındaydım, sonra koperlere geldim ve şimdi yeniden buradayım. Ne olduğunu ben bile takip edemiyorum."

"Benim yerime senden şüphelenmeleri daha mı iyi yani? Suçlu bulunana kadar neler olacak farkında mısın? İğneleyici bakışlar, seninle yemeğini paylaşmak istemeyenler, her dakika hareketlerini izleyen gözler... Bunlar sahiden hiç hoş değil. Zaman geçtikçe fiziksel müdahale de başlayacak."

"Kaldırabilirim. Ama buna gerek olacağını da sanmıyorum." Delbin'in elini son kez sıkıp geri çekildi ve karnı tamamen doymuş olan yavru panteri sırtüstü dizlerine yatırarak, havaya savurduğu patileriyle oynamaya başladı. "Bence Rald ve Niobe haini hemen bulmak isteyeceklerdir. Bir lider hiçbir zaman ihanet edeni hoş görmez. Böyle kritik zamanlarda bağlılık ve sadakat her şeyden daha önemlidir. Bu yüzden bir an önce önlemini almak zorunda olduğunun farkında."

"Korkaklık ediyorum, değil mi?"

Gregg inanmazlıkla gülerken omuzlarını silktili. "Bir avuç amazonla kendi topraklarına saldırıp iki kraliçeyi kurtarmaya çalışacağız. Başarıp başaramayacağımız bile belli değil. Yani hayır, kesinlikle korkak değilsin. Tüm sorunlara rağmen koper topraklarında yaşamaya devam ediyorsun. Sen tanıdığım en cesur insansın ve eğer buradan kurtulursak yapacağım ilk şey Cadillac'ını tamir etmek olacak."

Delbin gözlerinde yaşlar parlarken kahkaha attı. Parmak uçlarıyla gözaltlarını silip burnunu çekti. "Teşekkür ederim. Bunu gerçekten merakla bekliyorum."

"Hazırız," dedi Aleka onlara yaklaşmalarını işaret ederek. Gregg, Coleta'yı yere bıraktı ve yanında Delbin'le beraber masaya yürüdü. Aleka, Rein'in yönlendirmesiyle kendi taraflarında

olan amazonların hangi bölgelere yerleştğini işaretlemişti. "Bir fikrim var. Katılmak istiyor musun?" derken Delbin'e baktı.

Delbin başını sallayarak onaylarken Gregg kaşlarını çatmıştı. "Nedense planına itiraz edeceğimi hissediyorum."

Aleka gözlerini ona çevirirken, bıçağıyla ormanlık alanın bir yerine ufak çarpı işareti koydu. "Delbin ve ben, tam olarak burada Venus'ın birliklerine yakalanacağız."

Gregg gözlerini kapatarak nefesini bıraktı. "Yanılmayı tercih ederdim," diye mırıldandı.

19. BÖLÜM

'ESKİ BİR ANI; GÜVEN'

Gregg, Rein'le birlikte evden çıktığında ikisi de huzursuzca etrafını dinliyordu. O an saldıracak herhangi birini alt etmek için hazır dılar. Aleka ve Delbin bir kilometre kadar ilerideydi. "Planın işleyeceğini düşünüyor musun?" diye sordu Gregg. Aleka'nın planı anlattığı ve üzerinde düzeltmeler yaptıkları süre boyunca Rein konuşmaya çok fazla dâhil olmamıştı.

"İşlememesi için bir sebep yok."

"Bence bir ordu sebebimiz var." Rein baktığında Gregg elini salladı. "Onların içinde yaşıyorsun, daha iyi bilmen gerekir. Otuz kişi bile değiliz ve güvenliğin en sıkı olduğu yerden iki kraliçe kaçırmamız gerekiyor. Sence bu, öğleden sonrası aktivitelerinin arasına girecek kadar kolay bir şey mi?"

"Ne demek istediğini tam olarak anlamasam da, vurgulamak istediğin noktayı kavradım. Ve hayır. Yaptığımız şeyin kolay olacağını söylemiyorum. Diğer yandan, kraliçe ve Myrina'yı serbest bıraktığımızda bizim için dövüşecek iki kişi daha olacak ve emin ol ikisi de bir orduya yetecek kadar iyi dövüşür."

Gregg iki kadının da ne kadar korkutucu olabileceğine tanıklık etmişti. Otoritelerini kırbaç gibi keskin ve kıvrak kullanıyorlardı. Ama onları yumruk atarken bile görmüş değildi. Amazon kraliçesi olmayı başardıklarına göre, Gregg'in şüphe duymaması gerekiyordu fakat görmüş olsaydı daha rahat

edebilirdi. "Myrina tuhaf bir kadın," dedi Gregg geniş bir yola saptıklarında. Yan yana iki arabanın gidebileceği kadar açık bir alanda yürümeye devam ettiler. "Karşılaştığımız zaman ne kadar güçlü olduğunu sadece duruşundan anlamıştım. Gözlerindeki bir şey insana diz çöktürüyor."

"Myrina öyledir," dedi Rein sessizce. Dudaklarını yavaşça ıslatırken derin bir nefes aldı. "Daha eskiler onun ne kadar iyi bir komutan olduğunu anlatır. Tabii bu, amazonlara ihanet etmesinden önceydi. Kudretli ve gururlu bir liderdi. Aleka'yla ikimiz eğitim aldığımız sıralarda hâlâ yönetimdeydi. Çok katı kuralları vardı. İtaatsizlikten nefret ederdi."

"Şimdi bir bakıma onun için çatışacaksın. Bu sana kendini hain gibi hissettirmiyor mu?"

"Ben kraliçem için çatışacağım," dedi Rein gözlerini Gregg'e dikerek. "İkisi farklı şeyler. Eğer kraliçe bazı gerekçelerle Myrina'yla ittifak kurmuşsa, bunu sorgulamak bana düşmez."

"Doğru. Ne de olsa bunun için Aleka'yı suçlayacak ve yargılayacaksınız."

"Benimle bu şekilde konuşma! Onun için elimden geleni yaptım."

"Eminim," diye mırıldandı Gregg. Aleka'nın kuralların getirdiği sonuçlardan sorumlu tutulmasına izin vermeyecekti. Olanlardan hiçbiri onun suçu değilken, ölümüne sebep olacak kadınları kurtarmaya çalışıyordu. Bir şeyler çok yanlış ilerliyordu. Bazen hayatın tamamı buna benziyordu; doğru ve yanlış arasındaki keskin çizgide yürümek her zamankinden daha zor olabiliyordu.

"Bu taraftan," dedi Rein yol ayrımına geldiklerinde. Dönüş yapar yapmaz karşılarına iki amazon çıktı. Rein anında ok çekti ve yayına yerleştirdi. "Sizi bağlamamıza izin verirseniz, canınızı yakmak zorunda kalmam," dedi.

Gregg başka kimsenin olup olmadığını kontrol ederken elini sırtındaki bıçaklara götürdü. İki amazon şaşkın görünüyordu fakat hemen toparlanıp savunma pozisyonu aldılar. Biri okunu

Rein'e doğrulturken, diğeri gözlerini Gregg'e dikmişti. Belinin arkasından çektiği bıçağını sıkıca tutarken gözlerini kısmıştı. Durumu anlamlandırmaya çalışırken, bir süre öylece beklemeyi tercih ettiler. Gregg'e kalsa, bu süre içinde onlara saldırmayı seçerdi fakat her konuyu şiddetle çözmeye eğilimli olan amazonlar, konu kendi içlerinde kavga etmeye geldiğinde tereddüt ediyorlardı. Gregg'e göreyse zaman kaybından başka bir şey değildi.

"Teslim ol, Rein!" dedi okunu biraz daha geri çeken amazon.

"Teslim mi olayım? İsyan çıkaran sizsiniz. Asıl siz teslim olun. Burası Venus'ın toprakları değil," dedi Rein başını iki yana sallayarak. "Bir amazon asla kendi topraklarını işgal etmez. Eğer bir kraliçe artık lider olmayacaksa, buna halk karar vermeli. Lider olmaya özenen başka bir amazon değil."

"Çok mu safsın Rein, yoksa görmezden gelmeye mi çalışıyorsun? Thalestris, Myrina'dan sonra amazonların başına gelen çöküşten başka bir şey değil. Myrina, ölü doğanlara düşkün olabilirdi fakat haklarımızı korumayı iyi bilirdi. Thalestris duygusal davranıyor. Var olmamız bunun çok ötesinde."

"Uygun lider Venus yani, öyle mi?" dedi Rein tek kaşını kaldırarak. "Yapma ama! Bunun saçmalığının sen bile farkında olmalısın."

Gregg, Rein'in, karşısındaki amazonu aşağıladığına emindi fakat aralarında daha kişisel bir düşmanlık olmalıydı ki gerilim normalden çabuk yükseldi. Okunu biraz daha çeken amazon gözlerini kıstı. "Hatalı hamleler. Senin gibi birine yakışıyor mu? Aramızdaki en kurnaz kişilerden birisin. Kraliçenin kardeşiyle arkadaşlık kurarak çemberlerde yükselmek sadece senin yapabileceğin bir şeydi."

Rein alt dudağını dişlerinin arasına alırken kısaca Gregg'e baktı. Yıllardır ajan olan ve bunun öncesinde de babası tarafından yetiştirilen Gregg için başka işarete gerek yoktu. Sırtındaki bıçağını hedefine savururken, Rein de aynı anda okunu bırakmıştı. Saldırmaya hazır bekleyen amazon Gregg'e koşarken

diğer eline de bir bıçak almıştı. Üzerine uçan bıçaktan kurtulmak için yan dönmüş fakat Gregg hedefi şaşırırsa da amazonun kolunu yaralamayı başarmıştı. Hasar verici bir darbe olmalıydı ki amazon silahını kavramakta güçlük çekiyordu. Gregg bir kadına vurma konusundaki tüm tereddütlerinden arınırken, sırtındaki kılıftan kısa bir kılıç çekti. İndirdiği her darbe amazon tarafından engelleniyor ve Gregg her defasında onu farklı bir yerde görüyordu. Hızlı ve sert hareket ediyordu. Gregg omzuna aldığı darbeye öne sendelerken kılıcını arkaya indirdi. Bir şeyleri kestiğine emindi. Kılıcı havada savrulmaya göre daha yavaş hareket etmiş ve o ıslak sesi duymuştu. Arkasına baktığında, amazonun karnını kesmiş olduğunu gördü. Savaşçı aldığı yaranın farkındaydı fakat bu onu durdurmak yerine, öfkeden çıldırmasına sebep olmuştu. Gregg'in üzerine saldırırken yumruğunu havaya kaldırmıştı. Gregg yana çekilip onun darbesinden kurtuldu ve kolunu tutarak ağaca çarpmasını sağladı.

"Eğil!" diye bağırın sesi duyduğunda bir saniye düşünmeden tek dizinin üzerine çöktü. Başının üzerinden uçarak karşındaki ağaca çarpan diğer amazon kanlar içindeydi. Gregg arkasına baktığında nefes nefese kalmış Rein'i gördü. Yüzünün bir tarafı kana boyanmıştı. Başparmağını kaldırarak doğruldu ve elini karnının yan tarafına bastırdı. "Reflekslerin kuvvetliymiş. Beğendim," dedi. Yerde duran yayını alıp, kolundan ve başından geçirdi. "Gidelim. Açığa çıktığımıza göre daha fazla amazon göreceğiz. Bundan sonra sessizlik ilk kuralımız değil."

Gregg'in dövuştüğü amazon elini yere koyarak ayağa kalkarken, yüzüne düşen saçlarının arasından ikisine baktı. "Bundan asla kurtulamazsınız. Merkezden canlı çıkmanıza imkân yok." Bir saniye sonra Gregg'in üzerine atlayıp, elindeki bıçağı göğsüne doğru savurdu.

Gregg bileğini kavrayıp yana çevirirken kadını iterek yumruk attı. "Bundan nefret ediyorum," diye söylenirken bir kez daha vurdu.

"Ben beklerim. Siz devam edin," dedi Rein ve bayılmasına sebep olduğu amazonu kontrol etmeye gitti. Sürpriz saldırıları kimse sevmezdi.

"Kendinden daha yetenekli bir kadınla çatışmakla ilgili sorunların mı var?" Bacaklarını Gregg'in beline dolayarak tırnaklarını boynuna geçirdi ve yuvarlanmalarını sağlayarak üste çıktı. Gregg kendini korumaya fırsat bulamadan amazon kafasını yüzüne geçirmişti. Burnundan başlayarak tüm yüzüne yayılan kavurucu sıcaklığı hisseden Gregg, ayaklarını kullanarak kadını üzerinden attı. Amazonlarla savaşmak canavarlarla güreşmekten farksızdı. Gregg geçmişte bu kavgalara girse muhtemelen canlı kurtulamazdı. Diğer amazonun üzerine doğru eğilmiş olan Rein'in sırtında duran sadaktan bir ok alıp, saldırmak için hazır bekleyen rakibinin göğsüne sapladı.

"Orada kal," derken yere düşmesini sağlamıştı. Oku biraz daha derine saplarken darbe almamaya dikkat ediyordu. "Bunun seni öldürmeyeceğini biliyorum ama şu anda ölmeni sağlayabilirim. Ve sen sadece bir sineği uzaklaştırabilecek kadar güçlüsün."

Kanlı dişlerini birbirine bastırarak homurdanan amazon derin nefesler alıyordu. Göğsünün ortasına saplanmış olan ok on santim kadar içerideydi. Sırtüstü yerde uzanırken yapabileceği bir şey yoktu. Her nefes alışında ok biraz daha içeri kayıyordu. "Eğer arkana bakmadan yaşamak istiyorsan, beni öldürürsün." Hırıltılı bir şekilde güldüğünde dudaklarının kenarından kan süzüldü. "Bekle, unuttum. Beni öldürsen bile her zaman arkana bakmak zorunda kalacaksın. Geçmiş göremezsın ama geçmiş seni asla unutmaz."

"Ne demek bu?"

"Yaptığın her şeyin bedelini ödeyeceksin. Ana fikri kavradığını sanıyorum."

"Bu kadar sohbet yeter." Rein, Gregg'in omzuna vurdu. "Onları bu şekilde bırakabiliriz. Sadece bir saat bize yeterli ama zaman tükeniyor."

Gregg okun üzerine baskı uygulayıp kaburgalarının arasından geçirirken amazon dişlerini sıkarak boğuk bir şekilde bağırdı. Daha fazla ses çıkarmaması gururundandı fakat Gregg ne kadar acı çektiğini görebiliyordu. O an düşündüğü tek şey, yabancı bir kadının onun hakkında ne bilebileceğiydi. Tecrübelerine dayanarak söyleyebilirdi ki, nefret içinde dillendirilen her intikam yemini gerçekleştirdi. Sadece bu seferliğine tam terisinin olmasını diledi.

Tekrar yola çıktıklarında ikisi de konuşmuyordu. Rein belli ki bu noktaya nasıl geldiklerini düşünüyordu. Hâlâ şaşkın bir halde ellerindeki kanı temizlemesinden bu anlaşıyordu. Kimse bir zamanlar birlikte savaştığı arkadaşlarıyla karşı karşıya gelmek istemezdi. Gregg için amazonlarla çatışmakta bir sorun yoktu fakat Rein'i anlayabiliyordu. Yıllardır ajandı ve birden çok kez ihanetle karşılaşmıştı. Suçluların yanına girip yozlaşan çalışma arkadaşlarından, politik oyunlara ayak uyduran savcılara kadar... İhanet kimsenin yabancı olduğu bir şey değildi fakat bu kadar yakından gelince, bazen darbenin yaklaştığını fark etmekte güçlük çekebiliyordunuz. Dış dünyadan korunan ve izole edilmiş hayatlarını yaşarken aynı ormanda karşı cinslerine karşı düşmanlık besleyen amazonlar için bağlılık ve sadakat çok daha önemliydi. Venus hassas bir noktayı bulmuş ve darbesini indirmişti. Gregg'in tahminine göre, Venus planını uygulamak için tam da saldırı gününü beklemişti. Kaosu kendi avantajına kullanan ilk hain sayılmazdı.

"Ne düşünüyorsun?" dedi Rein başını kaldırarak önüne bakarken.

Ellerini o kadar ovuşturmuştu ki teni kızarmıştı. Bu kadar sessizliğin herkes için yeterli olduğuna karar vermiş olmalıydı. Gregg iyi bir sohbet arkadaşı sayılmazdı. Yani en azından önünde pizza ve patates kızartması yokken. O zaman sahiden keyfi yerinde oluyordu. Bir daha pizza yiyebileceğinden emin değildi ya da karnını doğru düzgün doyurabileceğinden. Yola çıkmadan önce, Delbin'in getirdiği az sayıdaki sandviçi kendi

aralarında bölüşmüşlerdi. Gregg'in doymak için daha fazlasına ihtiyacı vardı ve açken odaklanmak sahiden zordu. Adrenalin vücudunu sardıktan sonra ise yemek düşündüğü son şey oluyordu.

Gregg, Rein'in ona baktığını gördüğünde omuz silkti. "Göğsüne ok sapladığım amazon," dedi başparmağıyla arkasını işaret ederek. Muhtemelen bir saat içinde Gregg ve Rein'in ne yaptığı Venus'ın kulağına ulaşacaktı. "Bana tuhaf şeyler söyledi."

"Sen onu dinleme. Harper her zaman biraz tuhaf olmuştur. Nedeni bilmiyoruz. Belki de çocukken başının üstüne falan düşmüştür," dedi umursamazca iç geçirirken. "Bir keresinde bana insanların arasında yaşamamanın nasıl olacağını merak ettiğini söylemişti."

Gregg kaşlarını çatarken birkaç saniye cevap veremedi. "Evet, sahiden kulağa korkunç geliyor," dedi inanamaz bir şekilde başını sallarken. Amazonların derdi neydi? Kendilerini uzaylı mı sanıyorlardı, yoksa insanları kendilerinin hastalıklı ve zayıf versiyonları olarak mı görüyorlardı?

Rein ne söylediğini anlamamış gibi baktıktan sonra dudakları aralandı. "Kabalık mı ettim?" diye sordu en sonunda.

"Sorun değil. Aleka'nın ağzından daha kötülerini de duydum."

Gerçekten de duymuştu. Aleka insanların arasındaki ilk görevinde olmasına rağmen, korkusuzca amacını yerine getirmeye çalışmıştı. Sosyal becerileri sadece bir sincapla yarıştırdı ve aralarında rekabet olması durumunda Gregg oyunu sincaptan yana kullanırdı. Aleka'nın eğitimi tamamlanmamış olmasına rağmen, Cleite'i etkisiz hale getirmesi için kraliçenin neden onu yolladığını hâlâ anlamıyordu. Eğer amazonlarından biri olan Cleite'in üzerinde kontrolünü kaybettiğinin duyulmasını istememişse, başarısız bir girişim olmuştu. Aleka, Cleite'i durdurmuş, Gregg'i oyunlarının içine çekmiş, ölü doğan çocuğun öyle ya da böyle ölmesini sağlamış ve tüm bunlar yetmiyormuş gibi, Gregg'i deniz kızları aracılığıyla amazonların arasına

getirip, sonra da casusluk yapması için koperlere göndermişti. Gregg bir daha durup düşündüğünde, Aleka'nın acemi bir şekilde değil, fazlasıyla kurnaz ve akıllıca ilerlediğini söyleyebilirdi. Hayatının bu derece kontrolden çıkmış olması Gregg için tam bir fiyaskoydu.

"Aleka içimizde en merhametli olanlarımızdandır." Gregg alaycı bir şekilde baktığında Rein gülerek başını salladı. "Ciddiyim. Bazen yaptığı şeylerin doğru ya da yanlış olduğunu düşünmeden hareket eder. Duygularını köreltmış bir savaşçı gibi davranabilir ama bu çoğumuzdan daha zor koşullar altında yetiştiği için."

"O zaten duygularını köreltmış bir savaşçı," dedi Gregg tamamen gerçeği vurgulayarak. "Aleka'nın çocukluğunu merak ediyorum doğrusu."

"Ah, yapma," dedi Rein homurdanarak gözlerini devirirken. "Kaçma, yakalanma ve karanlık ceza çukurlarıyla dolu, geçmek bilmeyen yıllardı. İşin berbat tarafı ne biliyor musun, üç kişilik arkadaş grubumuzda bazen kimsenin gücü olmazdı. Hani bilirsin, yorgun geçen haftaların ardından biraz dinlenmek iyi gelir. Ama hayır," dedi elini sallayarak. "Aleka'yla birlikteyken dinlenmek diye bir şey söz konusu olamıyor. O yüzden bazen sırayla ceza almayı kabul ederdik."

"Nasıl yani? Sırayla ceza almak mümkün mü?"

"Suçüstü yakalandığımızda biri diğer ikimiz için hatayı üstlenirdi. Myrina, Aleka'ya karşı biraz daha sertti. Thalestris ve onun diğer amazonlardan bir farkının olmadığını göstermek için bazen aşırıya kaçıyordu."

"Thalestris ve Aleka'nın ünlü bir aileden geldiğini biliyorum ama bu kadar önemli mi?"

"Fazlasıyla." Rein başını sallarken yana doğru bakıp üç saniyelik bir ıslık melodisi çaldı ve yürümeye devam etti. "Bazı aileler diğerlerine göre daha önemlidir. Bu bir bayrak yarışı değil elbette ama soydan gelen bir güç ve savaşçı kanı taşıdığınıza inanırız. Aleka'nın ataları tarihin en önemli amazonlarından

birkaçını oluşturuyor. Mai Girma Kabilesi amazon topraklarında her zaman yerini korumuştur. Thalestris çocuk yapamayacak kadar meşgul olacağından soyunu devam ettirmek Aleka'ya bağlı. Ailesinin adını yaşatmak istiyor fakat çocuk konusunda aynı fikirde değil."

"Nedenini anlamak zor değil. Kimseye karşı tahammülü yok. Bazen kendisine bile."

"Bu doğru," dedi Rein gülümseyerek. Otların arasından gelen hışırtıları duyduklarında, ikisi de olduğu yerde durdu. Gregg kılıcını çıkarmaya hazırdı fakat Rein acele etmeden, harekete neyin sebep olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Hızlısın," dedi Coleta'yı gördüğünde. Tek dizinin üzerine eğilip yavru panteri kucağına aldı ve yürümeye devam etti. "Bizi mi takip ediyordun yoksa?"

"Islığı onun için mi çaldın?"

"Evet, Aleka öğretti."

"Senin panterin yok mu? Onları nasıl çağıracağını bilmiyor musun?"

"Panterim yok ama bununla alakalı değil. İstedğin amazonun panterini sana gelmesi için çağıramazsın. Belli seslere ya da duygulara karşılık verirler ve bunu sadece panterlerin sahibi bilir." Rein adımlarını yavaşlatırken Coleta'yı havaya kaldırarak gözlerine baktı. "Biraz hızlı büyümen gerekiyor, ufaklık."

"Tam olarak ne yapacak?"

"Yanımızda olan amazonların panterlerine yol gösterecek." Rein elini etraflarına doğru sallarken bir ağacın altına oturdu. "Koru bizi. Coleta'yla ilgilenip, anladığından emin olmalıyım."

"Her nasıl yapacaksan..." dedi Gregg. Amazonlar ve panterler arasındaki bağı hâlâ anlayabilmiş ya da çözebilmiş değildi. Çocukluktan beri hayvan beslemeye bayılırdı. Arkasında bıraktığı köpeğini hâlâ özliyordu fakat bu çok farklı bir şeydi. Sanki amazonlar panterlerin zihinleriyle bütünleşiyordu. Panterler konuşamıyor ya da filmlerdeki gibi dönüşüm geçirip insan haline gelemiyordu ve bu gerçekten iyi bir gelişmeydi. Gregg

daha fazla doğaüstülüğü kaldırabileceğini sanmıyordu. Deniz kızlarıyla tanıştığında o sınıra ulaşmıştı.

Rein'in etrafında geniş bir çember çizip, bölgede yalnız olduklarından emin oldu. Coleta'yla birlikte her ne yapıyorsa ona zaman vermişti. Amazonlar panterlerine o kadar düşkün oluyorlardı ki, Asteria'yı düşünmeden edemedi. O gerçek anesiydi ve oğluna bir panter kadar değer verip vermediği tartışılırdı. Aynı şey koperlerin hayatında da vardı. Sırtlanlarını koruyup, yaşamlarının bir parçası haline getirmişlerdi. Fakat Niobe'a baktığında, çocuklarını sırtlanlardan daha fazla sevdiğini görebiliyordu.

Esas nokta, doğaüstü yaratıkların kafa karıştırıcı olması değildi. Evet, koperler fazlasıyla ürkütücü, disiplinli ve sadıktılar fakat amazonlar tüm bu tuhaflikların merkezindeydi. Gregg onları anlayabileceği bir günün geleceğini sanmıyordu.

Asteria'yla yüzleşmek bir sonuç doğuracak mıydı bilmiyordu ama bunu yapacağından emindi. Babasının kim olduğunu öğrenmek çok düşük bir ihtimaldi. Muhtemelen Asteria'nın kendisi bile bilmiyordu. Gregg gerçek anlamda kim olduğunu bulmak için bu yabancı topraklara gelmiş, karışıklığın içine düşmüş, batıklıkta çırpınıyordu. Çıkabileceğinin garantisi yoktu ya da çıktığında gitmek isteyip istemeyeceğinin. Burada kaldığı her dakika Gregg'i insanların arasından soyutluyor, zihninde başka kapıların açılmasına sebep oluyordu. Soluk aldığı her saniye farklı birine dönüşüyordu, evrim geçiriyor, değişime uğruyor, daha az insan oluyordu.

"Burada işimiz bitti."

Gregg arkasını döndüğünde Rein'i ayağa kalkarken gördü. Saçları kafasındaki derin yara izinin bile belli olacağı kadar kısaydı. Siyaha boyalı gözleri ve tehditkâr duruşuyla kimse ona ikinci kez itiraz edemezdi. Buna cesaret edenler, metrelerce gerilerinde muhtemelen hâlâ kendilerine gelmeye çalışıyorlardı. Gregg'in fark ettiği kadarıyla, Rein kafasının sol kısmını özellikle tıraş ediyordu. Diğer kısmında saçları daha belirginken,

sol tarafı gözler önündeydi. Bunun sebebi, kısa bir süre önce aldığı belli olan yara iziydi. Amazonlar için yara izi taşımak bir onur meselesiydi. Aldıkları yaralar onların savaş anılarının görsel kanıtlarıydı.

"Merkeze gideceğiz, değil mi?"

"Kesin olarak ne yapacağımızdan emin değilim ama evet, merkeze gidiyoruz. Aleka ve Delbin'in, tüm amazonları telaşa düşürecek bir karışıklık çıkaracağını umalım. Böylece kimse dönüp herhangi birine ikinci defa bakmaz. Beraberimde gelen amazonlar kaçak sayıldığı ve sen de bir koper olduğun için böyle bir şeye ihtiyacımız vardı."

Gregg'in başka bir mantıklı açıklamaya ihtiyacı yoktu. Görünmez olmak için ortalığı karıştırmak gayet uygundu.

Coleta ormanın içinde kaybolduğunda, Rein ve Gregg koşar adımlarla ilerlediler. Artık kaybedecek vakitleri yoktu. Kavga seslerini duyduklarında hızlandılar. Gregg, Aleka'ya ait olan şalı yüzünün yarısını saklayacak şekilde sarmıştı. Diğer amazonlar gibi merkeze doğru koştuklarından dikkat çekmiyorlardı. Rein küçük bir evin yan tarafına gizlenip Gregg'i çağırdı.

"Hangi amazon bizim tarafımızda, hangisi Venus'ın yeni hizmetkârları biliyorsun. Bu yüzden hiçbirini öldürme. Alana doğru koş ve kraliçeyle Myrina'yı serbest bırakıp onları silahlandır. Geri kalanı kendiliğinden gelecektir."

"Yeterince silahım yok."

Rein başının üzerinden kendi yayını çıkarıp Gregg'e verdi. Gregg yayı başından ve kolundan geçirdikten sonra kısaca arkasına baktı. "Buradan çıkabileceğimizi düşünüyor musun?"

"Adım adım gidelim. Hadi!"

Gregg kulübelerin arasından koşup meydana girdi. Birbiriyle çarpışan amazonlar ve dişlerini kullanarak üstünlük sağlamaya çalışan panterler her yeri kana boyamak üzereydi. Gregg daha ilk adımında bir amazonla karşılaştı. Enerji içeceğine batırılmış zombi gibi vahşice saldıran amazon, elindeki bıçağı Gregg'in göğsüne saplamak üzereydi. Birkaç saniye sonra Gregg önünde

yatan amazona bakıyordu. Eline ne zaman aldığını ve kullandığını hatırlamadığı kılıcından kan damlıyordu. "Öldürmeme kuralı buraya kadarmış," derken yavaşça yutkundu. Amazonların kolay ölmeyeceğini biliyordu ve hâlâ, yerde yatan birini öylece öldürebilme sınırına ulaşmış değildi. Bu yüzden acıyla kıvranan ve ayağa kalkmaya çalışan amazonu orada bırakıp koşmaya devam etti.

Thalestris ve Myrina'nın bağlı oldukları ağaçların etrafındaki bir düzine amazon, kimsenin yaklaşmasına izin vermemekte kararlıydı. Gregg arkasından ona doğru koşan kişileri hissettiğinde yana çekilip kılıcını savurdu. Yüzünü daha önce hiç görmediği bir amazon yere eğilerek kılıcın keskinliğinden korundu. Gregg'in bacaklarına tekme atıp yere düşmesine sebep oldu. Gregg tekrar ayağa kalkana kadar amazon yayını hazırlayıp okunu çekmişti bile. "Kıpırdama!" dedi bağırarak.

Gregg nefes nefese bir halde ellerini havaya kaldırırken, gözleri okun ucuyla amazonun bakışları arasında gidip geliyordu. Çevrelerindeki herkes ya bir yerlere koşuyor, ya da düşmanlara açık bir halde saldırmaya hazır bekliyordu. Gregg'se karşısındaki amazonun bir sonraki hareketini tahmin etmeye çalışıyordu. "Bu..." deyip elini sallarken amazon oku biraz daha kaldırdı. Gregg sustu fakat elini bıçağına biraz daha yaklaştırmıştı. İkisi de aynı anda saldırıya geçti. Keskin uçlu ok üzerine uçarken, Gregg bıçağını çekip düzgün bir hedef alamadan fırlattı. Hemen sonra kenara çekilip okun ağaca saplanmasını sağladı. Tüm bunlar iki saniyeden daha kısa bir sürede olmuştu.

Gregg'in bıçağından kurtulan amazon öfkeli bir halde üzerine saldırdı. Kendini savunmak için yumruklarını hazırlamıştı fakat buna gerek kalmadı. Amazon ona ulaşmadan başka biriyle kavgaya tutuşmuştu. Gregg kim olduğunu anlamadığı kadına bakarken, neden yardım ettiğini çözmeye çalışıyordu. Myrina'nın savaşçılarından biri miydi?

Ayaklarının dibindeki savaşıya bakan amazon yüzündeki kanları silerek Gregg'e döndü. "Orada durmaya devam mı edeceksin? Biraz yardımcı olmayı dene."

"Larv?" dedi Gregg şaşkınlık içinde.

"Adımı söylemiş miydim?" dedi Larv kaşlarını çatarak. "Demek söylemişim." Elini sallayarak takip etmesini işaret etti. Gregg başının üzerinden geçmekte olan bir oktan kurtulmak için yere eğilip, Larv'ın peşinden gitti. Sırtındaki silahlardan birini daha çekip önüne aldı. Larv'la beraber, iki kraliçenin bağlı olduğu yere doğru ilerlerken, önlerine çıkan amazonlar yüzünden sürekli durmak zorunda kalıyorlardı. Larv yayın sert kısmını amazonun yüzüne geçirdikten sonra saçlarını yüzünden çekip Gregg'e döndü. "Ben Myrina'nın kızıyım. Aleka'yla ikinizin yardımcı olmaya çalıştığınızı biliyorum ama..." Gregg üzerine doğru koşan bir amazona tekme atıp kılıcıyla uzaklaştırırken, Larv susup işini bitirmesini bekledi. Gregg kılıcını sallayarak kanların yere dökülmesini sağlayıp önüne döndü. "Gizli kimliğimi korumak zorundaydım. Yoksa bu kadar yaklaşabilmeme imkân yoktu," diye devam etti kadın.

"Kimse seni tanımıyor mu?"

Adımlarını hızlandırarak yürümeye devam ettiler. Larv sadaktan yeni bir ok çıkarıp yayına yerleştirirken etrafını gözlüyordu. "Karışık bir durum. Bunun için kusura bakma. Fazla üzerine gelmiştin," derken Gregg'in bandajlı kolunu işaret ediyordu.

"Bir amazonla tanışmanın en iyi yolu kanlı bir dövüştür bence. Daha azı hiç de uygun olmaz." Larv gülerek başını salladı. Etraflarında kavgalar sürüp giderken, ağacın yanına ulaşmaya çalışıyorlardı.

"Vay canına, Larv," dedi beş metre ötelerinden bir amazon. Gregg'in şimdiye kadar gördüğü en büyük yayı tutuyordu. Normal bir insanın kaldırmakta bile zorlanacağı yayı ustaca denge tutmuş, keskinliğinden şüphe duymadığı oku fırlatmaya

hazırlanmıştı. "Myrina ve Thalestris'in birlik olduğu duyulduğundan beri dikkatler üzerindeydi. Bizi şaşırtmadığın için teşekkürler."

"Yapmam gerekeni yaptım, Gall." Bir eliyle karşısındaki kadını durdurmaya çalışırken, diğer elini de belinin yan tarafına koymuş, bıçağını çekmeye hazırlanıyordu. "Thalestris'in yeterli olmadığını düşündüğünüzü biliyorum ama artık Myrina burada. Venus'dan çok daha iyisini yapacaklar."

"Myrina'nın burada olması da başka bir felaket." Yayını biraz daha geri çekerken Gregg'e baktı. "Ve bir koperle omuz omuza çarpışıyorsun. Ne düşünmem gerekiyor?"

Gregg'in dikkati arkasında hissettiği rüzgârla dağıldı. Yere doğru eğilip, vakit kaybetmeden ayağını geri attığında birinin düştüğünü fark etti. Arkasına döndüğünde, kadın hızla ayağa kalkmış ve yeniden saldırmaya hazırlanıyordu. Larv'ın diğer kadınla baş edebileceğini düşünerek, hâlâ sırtında duran yayı çıkardı. Rein bunu Thalestris'e götürmesi için vermişti fakat ufak bir kullanımın zararı dokunmazdı.

"Yayı kullanabileceğini mi sanıyorsun?" dedi kadın yeniden ona saldırırken.

Gregg olduğu yerde dönüp, Larv'ın sırtındaki sadaktan bir ok aldı. "Buna ihtiyacım var." Daha önce hiç ok ve yay kullanmamıştı fakat denemek için tam sırasıydı. Amazonu tekmeyle kendinden uzaklaştırıp yayı kaldırdı. Temel amaç hedef almaktı ve Gregg bunda fazlasıyla iyiydi. "Ben hiçbirinize düşman değilim ve katil de sayılmam. Bu yüzden beni zorlama," dedi.

"Bunu yaparken zorlandığımı mı sanıyorsun?" Kadın yana doğru yürümeye başladığında, Gregg adımlarını kopyalayarak hedefte kalmasını sağladı. "Buraya geldiğin gece yargılanırken, sana güvenmememiz gerektiğini söylemiştim. Thalestris'in aksini yapması, onun ne kadar acemi olduğunu kanıtladı ve bunun verdiği son yanlış karar olmasını sağlamak bize düştü."

"Tamamen kişisel nedenlerden dolayı taraf değiştirdim. Bunun ne olduğumla alakası yok."

"Öyle bir var ki!"

Gregg yayı biraz daha kendine doğru çekti. Tek gözünü kapatarak başını yana yatırdı. Yayı germek tahmininden çok daha zahmetli bir işti. "Hiçbir amazona kendimi açıklayamayacağımı biliyorum." Oku yayın üzerinde dengede tutan parmaklarını gevşetti. Birden yana dönerek geriye doğru eğildi. Onu ısıktıran ok, arkasındaki başka bir amazona saplandı. Kürek kemiklerinin ortasına giren okla öne doğru sendeleyerek amazonun savaştığı koper başını kaldırdığında, Gregg onun Maurice olduğunu gördü. "Ne yapıyorsun burada?" Üzerine koşan amazon yüzünden cevabı beklemeden yayını sopa olarak kullandı. Yanağında kanlı ve düzensiz bir yarık oluşan amazon hırlayarak Gregg'e çarptı. Onu yere serip göğsüne dizini bastırdı ve yüzünü yumrukladı. Gregg kadının omzunu kavrayarak ters çevirdi. Tekmeyle uzaklaştırılacağı sırada Maurice kadının boğazını keserek ağaçların olduğu tarafa doğru fırlattı. Kanlanan elinin tersini pantolonuna silerken, diğer elini Gregg'e uzattı. Gregg onun elini tutup ayağa kalktı. "Koperler mi geldi?"

"Evet. Buranın kontrolünü ele geçiriyoruz." O sırada arkasından koşmakta olan bir amazon kafasına vurduğunda, Maurice bağırarak hâlâ sıcak olan kanla kaplı kılıcını kaldırdı. Dost amazon olduğunu fark edince kılıcı yavaşça indirdi fakat kısıttığı gözlerini üzerine dikmişti. "Sadece şaka yapıyordum," dedi.

"Yapma!" dedi Rein vurgulayarak. Maurice'i omzundan geri doğru ittiğinde aralarından iki ok geçti. Rein "Sonra teşekkür edersin," dedikten sonra koşarak uzaklaştı.

"Kraliçelerin yanına git. Ben seni koruyacağım," dedi Maurice.

Diğer koperlerin de aktif olarak savaşa katılması amazon kuvvetini yavaşlatmıştı. Gregg hâlâ kulede bekleyen amazonların da bir an önce buraya gelmesini umdu. Böylece daha etkili bir saldırı sürdürebilirlerdi. Diğer yandan ormanın içine dağılan amazonların olacağını da biliyordu. Bu yüzden kuledeki lerin ormanı daha geç sarması avantajlarına olacak, kökten bir arındırma yapacaklardı.

Larv bağları keserken Gregg gevşeyen ipleri çıkarmaya çalışıyordu. "İyi misiniz?" diye sordu.

"Aleka nerede?" Thalestris kollarını ovuşturarak ağaçtan ayrıldı. Saatlerdir bağlı durmalarından dolayı üzerine yapışan uyuşukluktan hemen kurtulmak istiyordu.

"Buralarda bir yerde." Gregg, Rein'in ona verdiği yayı Thalestris'e uzattı. Ok yoktu fakat bulmakta sıkıntı yaşayacağını düşünmüyordu. Kavganın daha yoğun bir şekilde sürdüğü alana gidip elini havaya kaldırması yeterliydi.

"Acele edin!" Myrina elini uzatarak silah beklediğinde Larv hemen elindekileri ona verdi. Myrina kraliçeye dönüp, "Thalestris, savaşçıları topla ve tüm amazonları etkisiz hale getirin. Mecbur olmadıkça kimse ölmeyecek," dedi. Ardından Larv ve Gregg'e baktı. "İkiniz benimle birlikte Venus'ı bulmaya geliyorsunuz."

Thalestris başka bir şey söylemeden koşarak uzaklaşırken, Myrina eve yöneldi. İçeri girmelerine fırsat kalmadan, Venus yanında üç savaşçısıyla birlikte dışarı çıktı. Her taraftan kan kokuları yükselirken, savaş bağırımları iki liderin karşı karşıya gelmesiyle daha da artmıştı. Zarif adımlarla merdivenlerden inen Venus'ın-kendine fazla güvendiğinden olsa gerek-elinde tek bir silah bile yoktu. "Ne mükemmel bir karşılama. Hoşuma gitti doğrusu."

Venus merdivenleri inmeyi bitirdiğinde, korumaları çevresinde saldırmaya hazır bir halde bekliyordu. En ufak bir tehditte saldırmaktan çekinmeyeceklerdi.

"Bu topraklardan uzaklaşmış olabilirim ama amazon tarihini böyle onursuz bir şekilde kirletmene izin vereceğimi sanıyorsan, aptalın tekisin. Bu arada ismin neydi? Kraliçe olduğum zamanlarda seni görevlendirdiğimi hatırlamıyorum."

"Devir değişiyor. Ne sana, ne de Thalestris gibi çağ dışı liderlere ihtiyacımız yok. Amazon tarihine gelecek olursak..." Birkaç adım daha yürüyüp, Myrina'nın karşısında dikildi. Tek kaşını havaya kaldırarak, korkusuzca gözlerine baktı. Gregg

kadının hakkını vermek zorundaydı. Myrina'ya direkt bakabilmek bile cesaret isterken, Venus adeta meydan okuyordu. "Tarih bize ders vermek için vardır ve ben bazı kuralları değiştirmek üzereyim. Bundan sonra amazonlar liderlerini daha farklı belirleyecek. Savaşçı bir ırka yakışan şekilde."

"Amazonların onurunu korumak sana kaldıysa, durum sandığımdan daha kötü," dedi Myrina. Venus parmaklarını kıpırdatmaya başladığında Gregg bir adım öne çıktı. Onun ne yaptığını fark eden sadece kendisi değildi elbette. Myrina elindeki yayı daha sıkı kavrarken, olağan zarafetiyle sadaktan bir ok çekti. "Panterlerini çağırırsan, ben de kendiminkileri çağırırım. Hırslı biri olabilirsin ama aptal olduğunu sanmıyorum. Tarihteki en genç yaşta, en çok pantere sahip olan amazon olduğumu iki yaşındaki koperler bile biliyor."

Venus parmaklarını kıpırdatmayı kesti fakat öfkesinin daha yükseğe tırmandığını Gregg bile anlamıştı. Elini yukarı kaldırıp yanındaki savaşçılara saldırı işareti verirken, gözlerini Myrina'dan ayırmıyordu. İki amazon Gregg'in üzerine koşarken, diğeri Larv'a gidiyordu.

"Ben ne aptalım, ne de hırslarımla hareket ediyorum," dedi Venus. "Yaptığım tek şey, amazon ırkını temiz tutmaktan ibaret."

Gregg kılıcını savurup bir amazonun geri çekilmesini sağladıktan sonra diğerine tekme attı. Hemen yanındaki Larv kendi rakibiyle meşguldü. Amazonun boyna hedef alarak ittiği bıçağını durdurmak için bileğini tutarak onu kendine çekti ve sırtına vurup yere devrilmesine sebep oldu. Ölümcül darbe indirmek üzereyken uzaklaştırdığı ilk amazon bıçağını omzuna sapladı. Gregg refleksiyle kılıcını salladığında kadının boğazını kesti. Eli boğazında geri çekilen amazon ölmek üzere olan birinden çok, sinirli görünüyordu. Parmaklarının arasından kanlar sızarken saldırmayacak kadar tedbirliydi. Gregg'in az önce yere düşürdüğü amazon arkadan saldırmak üzereyken, kendi rakibini etkisiz hale getirmiş olan Larv okunu karnına gönderdi.

Elinin tersiyle dudaklarının üzerini silen Gregg, başını sallayarak Larv'a teşekkür etti. Venus ve Myrina, kimsenin müdahale etmesine izin vermedikleri bir kavgaya tutuşurken, Gregg'le Larv gelmesi muhtemel diğer amazonlara karşı tetikteydi.

Myrina, Venus'ın karnına tekme atıp okunu yolladı. Venus göğsüne saplanmak üzere olan oku yakalayarak kırıdıktan sonra Myrina'nın yüzüne dirseğini geçirdi ve saniyelik bile zaman harcamadan üzerine atlayarak yere devrilmelerine sebep oldu.

"Müdahale etmeli miyiz?" dedi Gregg sessizce.

"İlk defa mı lider kavgası görüyorsun?" dedi Larv gülerek. "Aralarına girmeye çalıştığında birkaç uzvunu kaybetmeden kurtulamazsın. Şanslıysan tabii."

"Hiçbir şeyiniz kolay değil."

"Neden kolay olmak zorunda ki?" Larv başka saldırılara karşı tetikte beklerken başını salladı. "Bırak kavgalarını etsinler. Kazanan böylece onuruyla hak etmiş olacak. Biz sadece kimsenin onları bölmeyeceğinden emin olalım."

Birbirlerinden ayrılmalarına sebep olan bir darbeyle ayağa kalkan Venus ve Myrina nefes nefese kalmıştı. Myrina yeniden üzerine saldıran Venus'ı ağaca fırlattı. Duyulan kemik kırılma sesleri Larv ve Gregg'in aynı anda gözlerini kışmasına sebep oldu. İki lider onlara doğru savrulduğunda yanlara çekilerek yol açtılar. Venus yerden bulduğu bir bıçağı Myrina'nın boynuna hedefleyince, Larv ellerini yumruk yaptı. Onun için hiçbir şey yapmadan izlemek çok daha kötüydü. Eğer Myrina bir daha savaşılamayacağı kadar ağır yaralanır ya da ölürse, Larv tüm hayatı boyunca bu yükü yaşamak zorunda kalacaktı.

"Arkanda," dedi Larv sakince kavgayı izlemeye devam ederken.

Gregg ne olduğunu görmek için omzunun üzerinden baktığında gözleri ardına kadar açıldı. "Daha uygun bir uyarı yapamaz mıydın?" dedi bağırsaklarını dışarı dökmek üzere olan kılıcın yolundan çekilirken.

"Elimden geleni yaptım," dedi Larv basitçe.

"Tabii," dedi Gregg. Bir amazondan daha fazlasını beklemek hata olurdu zaten. Koperlerden birinin kılıcını almış olan amazon, Gregg'in karşısında durarak saldırmak için uygun anı bekliyordu. Gregg sırtına uzandı fakat dövüştükten sonra palasını oraya koymayı unutmuştu. Böyle bir hata yaptığına inanmadan belindeki bıçağı aldı. Bir kılıç karşısında ne kadar şanslı olduğunu bilmiyordu ama öylece teslim olacak da değildi.

Gregg elinden kılıcı düşürmesini sağlamak için ilk saldırıyı gerçekleştirdi. Amazonla beraber kavganın ortasına çekilirken, kılıcı tutan koluna derin bir kesik attı. Kaslarını kestiğini umarak göğüs kafesine sağlam bir yumruk indirdi. Başını gövdesinden ayırmak üzere olan kılıcın yolundan çekilmek için eğildi. Amazon kılıcı dengede tutamayınca daha fazla sinirlenip, diğer elini yumruk yaparak Gregg'in yüzüne savurdu. Kulağına yakın aldığı darbe, Gregg'e sağır edici bir kulak çınlaması vermişti. Başını istemsizce kulağının yönüne eğerken, amazonun bileğini tutarak kolunu kıvırdı. Yüzüne kafa atarak sersemlemesine sebep olduktan sonra, hâlâ ikisinin tuttuğu kılıcı amazonun göğsüne sapladı. Arkaya doğru dengesiz adımlar atan amazon yere yığıldığında, ağzından akan kanlar çenesinde süzülüyordu. Gregg kaşlarını çatarak kılıcın kabzasını kavradı ve içinden çıkararak Larv'ın yanına geri döndü.

Fazlasıyla yakınlarından gelen bir patlama ayaklarının altındaki zeminin sarsılmasına ve dengelerinin kaybolmasına sebep oldu. Ormandan yükselen duman gökyüzünü siyah bulutlar gibi kaplarken, Gregg duyduğu sesle başını çevirdi. "Ne?" diyebildi sadece. Elini kulağına götürerek çınlamanın geçmesi için bastırdı.

Gür yelelere sahip kahverengi bir kısrakla yanlarına gelen Aleka eyerleri çekiştirdi. At olduğu yerde dönüp dururken, Aleka ne yaşandığını anlamaya çalışarak onlara bakıyordu. "Benimle gel. Yapmamız gereken şeyler var," dedi Gregg'e.

"At çaldığına inanamıyorum," dedi Larv başını iki yana sallarken.

"Sonra söylenirsin." Aleka konuştuğu kişinin kim olduğunu fark ettiğinde gözlerini kıstı. Gregg'e bakarken burnundan soluşunu bıraktı. "Şimdi de müttefik mi oldunuz? Ne kadar çabuk taraf değiştiriyorsun böyle. Sadece beş dakika yoktum."

"O Myrina'nın kızı." Kılıcını kılıfa yerleştirdikten sonra Aleka'nın uzattığı kolu tutarak kendini yukarı çekti ve arkasına oturdu. "Yeterli sayıda at yok mu? Daha önce bunlardan birini görmemiştin."

Aleka kısırağın kayışlarını çekiştirerek yola soktu ve bacaklarını gövdesine vurarak koşmasını sağladı. "Başını eğ," derken ağaçların arasına daldı. Gregg arkasını kontrol ederken eyeri tuttu. Aleka, "Diğer amazonlara haber vermek zorundayız. Ama ondan önce şunu al." Deri kayışları tek elinde toplayıp yayını çıkararak Gregg'e uzattı.

Gregg yayı düzgün bir şekilde tutmaya çalıştı. Aleka'nın sırtında duran sadaktan ok çekerken hızlı ve dengesiz halde giden at yüzünden geriye kayd. Aleka kolunu arkaya uzatıp gömleğini tuttu ve kendine doğru çekti. Tümsek ve çukurların olduğu ormanlık alanda düşmemesi için onu tutmaya devam ederken, Gregg oku yaya yerleştirerek başını ve omuzlarını çevirdi. Ağaç dallarının sallandığını gördüğü için hazır bekliyordu. Gürültüleri duyması çok uzun sürmedi. Elindeki oku büyük bir ustalıklı taşıyan amazonun sadece gözleri görünüyordu. Kusursuz bir şekilde peşlerinden koşarken, okunu gerip üzerlerine yolladı. Gregg ok ve yayı tek eliyle tutup, Aleka'nın omzunu kavrayarak öne eğilmelerini sağladı. Üstlerinden geçen ok, ağaç yapraklarının dallarından kopmasına sebep oldu. Gregg daha fazla beklemeden arkasına döndü. Nefesini tutarak oku yerleştirdi. Kolunu olabildiğince arkaya çektikten sonra oku serbest bıraktı. Hedefi vurup vurmadığını kontrol etmeden iki saniye içinde bir oku daha koşucu amazona yolladı.

Ya oklar işe yaramıştı, ya da at amazon bacaklarının ulaşamayacağı bir hıza ulaşmıştı. Gregg sebebinden emin değildi ama artık takip edilmiyorlardı. Yay başından ve kolundan

geçirerek sırtına asarken önüne döndü. "Ne olduğunu öğrendin mi? Myrina ve Thalestris neden yakalanmışlar?"

Aleka atın hızını düşürüp daha normal bir şekilde sürmeye başladığında, Gregg'in gömleğini de tutmayı bırakmıştı. Myrina'nın sığınağına ulaşan yola girmek üzereydiler. "Yakalandıkları zaman bir grubun peşlerinden geleceğini biliyorlarmış. En azından kardeşim bunu yapacağımı bilecek kadar beni tanıyor. Saldırmamız amazonları bir araya topladı. Ormanda hiçbir nöbetçi, koruyucu ya da haberci yok. Çatışmak istemeyen ya da ceza almadan kaçabileceğini uman kişiler ormana yayıldı elbette. Bu yüzden gidip diğer amazonları bilgilendireceğiz ve Venus'ın etrafındaki herkesi çembere alacak şekilde onları kuşatacağız."

"Yine de Thalestris bize bundan bahsedebilirdi. Aynı tarafta olmanıza rağmen, sır tutma alışkanlığınızı birbirinizin üzerinde bile uyguluyorsunuz."

"Venus onları ilk bulduğu an öldürebilirdi. Hiçbirimiz onu, ne yapacağını tahmin edecek kadar iyi tanımıyoruz. Bu yüzden fazlasıyla ihtimallere açık, aynı zamanda tehlikeli bir görevdi. Kimse Thalestris ve Myrina'nın bu planına onay vermezdi."

"Ne zamandır izin istiyorlar ki?"

"Gönüllülük, mecburiyetten daha iyi bir teşviktir. Zamanla öğrenirsin."

"Hiç şüphem yok."

"Ayrıca Venus, gizlememize bile gerek olmadan günümüzün en güçlü savaşçılarından ikisini içine aldı. Bundan daha aptalca davranamazdı."

"O patlayan şey neydi?" Gregg dumanları hâlâ görebiliyordu. Siyah bulut gibi yayılan duman ormanı sis içinde bırakmıştı.

"Bombaya benzeyen bir şey. Koper topraklarına atılanla aynı." Engebeli yol yüzünden Aleka hızlarını biraz daha düşürmek zorunda kaldı. "Kızlarımla haber gönderebilseydim daha pratik olurdu," dedi kendi kendine mırıldanarak. "Konuşmuyor olmaları çok kötü." Gregg başını öne eğerek ona baktı.

Ciddi olup olmadığını anlamaya çalışıyordu ama elbette ki ciddi idi. Sadece Aleka hayvanların konuşmasını bu kadar kolay ve kendi amaçları uğruna isteyebilirdi. "Gözcülük yapmam gerekiyor." Aleka kayışları Gregg'in eline verdi ve arkasını dönerek omzuna tutundu. Tek ayağını atın üzerine koyup doğrulurken Gregg şaşkın bir halde izliyordu. "Ne var? Daha önce..."

"Hayır," dedi Gregg onun sözünü keserek. "Ne söyleyeceğini bilmiyorum ama daha önce buna benzer tek bir şey bile yapmadım."

"Senin kaybın." Aleka, Gregg'in bacağına basarak arkasına geçti ve onu öne itti. "Şimdi kendini alfa gibi hissediyor musun? Eminim bu senin erkeklik gururuna bir hayli iyi gelmiştir."

"Doğruyu söylemek gerekirse, öyle oldu." Gregg kayışları daha sıkı kavrarken atı yönlendirerek gülümsedi. Aleka, Gregg'in sırtına asılı duran yayını biraz sertçe davranarak ondan almaya çalışırken, Gregg yardımcı olmak için kolunu kaldırmıştı. "Arkamızdan kimse gelmiyor."

"Sırf bu kendine fazla güvenin yüzünden seni kandırmak her şeyden daha kolay oldu." Gregg kayışlarını çekiştirerek atı hızlandırdığında, Aleka yana doğru düşmemek için Gregg'in gömleğine tutunmak zorunda kaldı. Dengesini korumayı başardığında sırtını yumrukladı. "Kabul et, dedektif. Kadınlar tarafından kandırılması kolay birisin. Önce Dena, sonra..."

"Duygularımı yaşamaktan korkmuyordum," dedi Gregg ve bir anlığına omzunun üzerinden bakarak Aleka'yla göz göze geldi. "Ama merak etme, bir daha bu hatayı tekrarlamayacağım. Amazon kadınlarına güvenmemem gerektiğini zor yoldan öğrendim. Bir daha asla gerek duymayacağım sağlam dersler aldım."

"Dena'nın görevini terk etmesine ne sebep oldu?"

"Sormak istediğin şeyi anlamadım." Gregg atın gövdesine vurarak hız kazanmasını sağlarken, kıpırdayan her dalı kontrol ediyordu. "Görevini yaptı ve gitti."

“Bunun için dört yıla ihtiyacı yoktu. Bir, en fazla iki yıl sonra istediğini gerçekleştirebilirdi. Belli ki seninle yaşamak hoşuna gitmiş,” derken sesini alçaltmıştı. Burada kimse onları duyamayacak olsa da Aleka dikkatli davranıyordu. Herhangi bir amazon hakkında böyle konuşmak alışıldık ya da normal değildi. “Neredeyse Blacksburg’e gelme sebebini unutmuş ama sonra bir şey ona yapması gerekeni hatırlatmış gibi.”

Gregg nefesini tutarak son anlarını düşündü. Dena’nın intihar ettiğine hiçbir zaman anlam verememişti fakat kendini asmış gibi göstermeden önceki günlerde ne kadar kötü bir ruh haline büründüğünü hatırlıyordu. Gregg böyle davranmasının sebebinin rolünü inandırıcı kılmak için olduğunu düşünmüştü ama şimdi belki de ayrılmak zorunda kalacağı için o kadar üzgün olabileceği aklına geliyordu. “Eğer her şey normal olsaydı, bir ay sonra evlenecektik. Belki de kendini bu oyuna fazla kattığını o ana kadar fark edemedi. Kız kardeşim evi gelinlik kataloglarıyla doldurmaya başlamıştı. Annem her kadının düğün öncesi yaşadığı strese girdiğini söylemişti fakat öyle değildi.”

Aleka, Gregg’in gömleğini kavramış olan elini yumruk yaparken hırıltılı bir nefes aldı. “Hâlâ Myrina’nın güvenilir savaşçılarından biri olduğuna göre, dört yıl boyunca yanında kalmanın mantıklı bir açıklamasını bulmuş olmalı.”

“Niobe bana Myrina’nın ilk savaşçısının Dena olduğunu söylemişti ama sanırım Asteria daha önemli bir konumda.”

“Asteria bilgedir. Hemen hemen Myrina’yla aynı yaşta ve bu küçümsenecek bir şey değil. Strateji konusunda ondan daha iyi olan bir amazon yaşıyor. Yani beyin takımından olduğunu söyleyebilirsin. Dena ise daha dinamiktir. Savaş alanında ve... insanların arasında iyi kamufle olur. Topraklarımızın dışında onu gören bir amazon bile bizden biri olduğunu anlamayabilir. Değerli bir yeteneği var.”

“Evet, gerçekten değerli,” dedi Gregg başını iki yana sallayarak gülerken.

"Ne demek istediğimi anladın." İleri doğru eğilip, normalde olsa asla yapmayacağı kadar Gregg'e yaklaştı. "Buradan devam edeceğiz." Elini uzatıp patika yolu işaret etti. "Sonrasında biraz daha güneye gitmemiz gerekiyor. Yolu kaybetme ve patikadan ayrılma." Arkalarından kimsenin gelmediğinden emin olunca okunu sadağa geri koydu. "At üstünde ilk deneyimin mi?"

"Çocukken birkaç kez binmiştim ama hiçbir zaman orman turuna çıkmayı düşünmedim."

"Zamanın kısıtlı olduğunu biliyorum ama annenle konuşmalısın. Oraya geri döndüğümüzde bir daha fırsat bulamayabilirsin."

"Bence biraz duygusal düşünüyorsun. Senden beklemediğim bir şekilde üstelik."

"Gerçekçiyi tercih ederdim ama sen bilirsin," dedi Aleka kendi kendine mırıldanarak.

Daha düz topraklara ulaştıklarında Gregg atı hızlandırdı. Aleka her an gelecek olan bir saldırı için hazır bekliyordu. Yayını omzuna asmamış elinde tutuyordu. Gereğinden fazla dikkatliydi. Gregg birkaç defa hareket yakalamış olsa da, at üstündeyken bunun normal olabileceğini düşünüyordu. Diğer yandan, bu ormandaki herhangi bir şeyin normallikle ilerleyebileceğine de ihtimal vermiyordu. Belli ki Aleka da bunun farkındaydı, çünkü tedbiri elden bırakmıyordu.

"Delbin iyi, öyle değil mi?" dedi Gregg daha önce sormadığı için kendine kızarken.

"Karışıklıktan sonra onu bir korumayla birlikte eve yolladım."

Gregg için, Delbin'in iyi olmasını ve Aleka'nın doğruyu söylediğini ummasından başka seçenek yoktu.

Uzun bir at yolculuğundan sonra Myrina'nın kalesine yaklaştıklarında, Gregg her an onları karşılayacak bir amazon görmeyi bekliyordu. Myrina ve Thalestris burada olmasa bile, amazonlar güvenliği sağlam tutacak kadar savaşçı ruhluydu.

"Kimin atını çaldın?"

Gregg atın deri kayışlarını çekiştirerek durmasını sağlarken, başını çevirerek kimin konuştuğuna baktı. Aleka ise tek hamlede yere inip, yayını sırtına asarken eve doğru yürümeye başladı.

"Ben çaldım," dedi Aleka ensesini kaşırken. "Kimsenin kullanmaya niyeti yok gibiydi."

Gregg atı yakındaki ilk ağaca bağlarken Asteria'yı izliyordu. "Neden burada olduğumuzu biliyor musun?"

"Herkesi topladım. Kararları uygulamak üzereyiz."

Aleka olduğu yerde durup arkasını döndü. Asteria'ya bakan gözleri şüpheli ve öfkeliydi. Kavga çıkarmaya hazır görünüyordu. Gregg, gözlerindeki bu ifadeye birçok defa tanık olmuştu. Hoşlandığı ve merakla beklediği bir durum sayılmazdı. "Plandan haberin vardı, değil mi?" Bir elini göğsünün hemen altına bastırırken karşısına yürüdü. "Elbette vardı. Bu planı oluşturan sendin ve herhangi bir şeyin ters gitmesi ihtimaline karşı yanlarında bile değilsin."

"Onlar acemi ya da güçsüz değil. Eğer bunu kastediyorsan, ufak birkaç sorunun var demektir."

"Birkaç sorundan daha fazlası aslında," dedi Gregg mırıldanarak. İki kadın birden ona dönünce, ne söyleyeceğini bilemeden dudaklarını araladı. Daha bir amazonla bile baş edemezken, ikisinin de ona kızgın olmasını göze alamadığından gülümseyerek omuz silkti. "Sadece şakaydı." Asteria yeniden Aleka'ya döndüğünde Gregg tuttuğu nefesini bıraktı.

"Buradaki amazonları kontrol altında tutma görevi bana düştüğü için memnun değilim," dedi Asteria. Elini Aleka'nın sırtına koyarak onu kaleye yönlendirirdi. "Ama hepimizin belli görevleri var. Hiçbir zaman kraliçemin istediği dışında hareket etmedim. Ne demek istediğimi anladığını varsayıyorum."

"Evet, anlıyorum." Aleka memnuniyetsiz bir halde konuşsa da, Gregg onun ikna olduğunun farkındaydı. Kraliçeye olan

bağlılık en hassas olduğu konulardan biriydi. “Üç farklı birliğe ayrılmamız gerekiyor. Topraklardaki isyan durdurulmak üzere ama daha fazla kişiye ihtiyacımız var. Thalestris ve Myrina ilk hareketliliği bastırdıktan sonra panterlerini çağırarak.”

“Benimkileri de yollayacağım.”

“Neden başlangıçta panterlerle birlikte saldırmadınız?” dedi onları takip eden Gregg.

“Pek tercih edilen bir yöntem değildir. Panterler vahşi olsa da onları korumaya çalışıyoruz. Bizden bile daha az üriyorlar.” Asteria omzunun üzerinden Gregg’e bakıp gülümsedi. “Kendi sırtlanlarını edindiğinde anlayacaksın. Ebeveyn olmaktan çok da bir farkı yok.”

“Panterlerle kıyaslanmak her koperin hayalidir zaten,” dedi Gregg iç geçirerek.

Asteria ve Aleka konuşmaya daldığından söylediklerini duymamışlardı ve Gregg şimdilik böyle devam etmesini istiyordu. Asteria’yla yüzleşmeye hazır değildi. Belki de korktuğu için kendine bunu söyleyip duruyordu. Asteria beklediği gibi biri çıkmazsa ne yapacağını bilmiyordu. Ona tamamen dürüst olmadan önce biraz daha tanımaya hakkı yok muydu? Hayatı baştan sona değişmişti ve artık gerçek cevapları istiyordu. Bunların başında da, neden Blacksburg’ü terk etmek zorunda bıraktığı geliyordu. İnsanların arasında yaşayan başka koperler de vardı. İnsanlara bırakılan çocuk, amazonlar hakkında bilgilendirilmemişse onun peşine düşmüyorlardı. Gregg ne evlatlık olduğunu biliyordu, ne de amazonlar hakkında en ufak bir fikri vardı. Buna rağmen peşine düşmüşler ama öldürmek yerine kaçırmayı tercih etmişlerdi. Gregg, Asteria’yla konuştuğundan sonra aklındaki bu karmaşayı sonlandıramayacak, aksine yeni sorular elde edecekse, yüzleşme için biraz daha beklemeyi tercih ederdi. Şu anda meşgul olduğu şeyler ona yetiyordu.

Gregg kaleye girmek yerine dışarıda bekledi. Bir süre sonra amazonlar yavaş yavaş görünmeye başlamışlardı. Gregg

tam olarak sayamasa da seksen kişiden daha az değillerdi. Myrina'nın bu kadar savaşçısı olduğunu tahmin etmemiști doğrusu. Thalestris'in yanındaki amazonların azlığı göz önüne alındığında bu iyi bir şeydi.

Aleka aklındaki planı aktardığında, amazonların resmî temsilcisi gibi görünen bir kadın başını kaldırdı. Yüzünde sayısız yara izi vardı ve bir gözünün rengi diğerinden daha açıktı. Konuştuğu zaman yüzündeki yara izleri kırışıyor, onu olduğundan daha korkutucu gösteriyordu. Muhtemelen bu durum hoşuna da gidiyordu. "Bu kadar kritik bir planı henüz otuz yaşına bile girmemiş bir çocuğun insafına mı bırakacağız? Tek başıma hareket etmeyi tercih ederim."

"Planı Aleka'nın oluşturması, buna müdahale edemeyeceğim anlamına gelmiyor," dedi Asteria. Aleka'yla ikisi, savaş içgüdüleriyle donatılmış grubun karşısında duruyorlardı. Gregg onları metrelerce öteden izliyordu. Böylesinin daha güvenli olduğuna emindi. "Çocuğa güvenemiyorsanız, bana güvenin. Thalestris ve Myrina'yı orada desteklerken, kendi içimizde anlaşmazlığa düşmeyeceğiz. Amazon kardeşlerimizin aklı karışmış durumda. Bir hilekâr tarafından sadakatleri sorgulandı. Biz her şeyi yoluna koymak için gidiyoruz. Kendi hayatınız tehlikeye girmediği sürece kimseyi öldürmeyeceksiniz. Amacımız katliam değil, düzeni yeniden sağlamak."

"Yaralanmışsın."

Gregg kollarını çözerek arkasına baktı. Omzundaki bıçak yarasını hissediyordu fakat hem acısının hafiflediğinden, hem de fazla kan akmamasından derin olmadığı belliydi. Amazonlarla tanıştığından beri aldığı sayısız yaradan sadece bir tanesi ve en hafifiydi. "Yokluğunu fark etmemişim," derken yeniden önüne döndü.

"Gözden kaçması kolay biriyim," dedi Dena. Gregg'in yanında durup ellerini cebine soktu. Onun bu kadar başarılı olmasının bir sebebi de bu özelliği olmalıydı. Tehlikeli, aynı zamanda

nadir bulunan bir yetenektir. "Bazen Asteria'nın ölü olduğunu düşünüyorum. Duygularından kolayca sıyrılıp makineye dönüşebiliyor. Kimi zaman tek düşündüğü şey, ormanda nasıl daha iyi konum alacağımız oluyor. Kimi zamansa hepimize kendi kızımız gibi davranıyor. Hatta Myrina'ya bile."

"Ayrılacağımız üç birliğin liderleri ben, Aleka ve Dena olacak." Asteria konuşmasına devam ederken, amazonların arasında duran Dena'yı işaret etti. Herkes ona baktığında Dena sadece başını salladı. "Unutmayın ki bu, yıllar boyunca yaşadığımız ilk isyan. O yüzden emirleri takip edin ve olabildiğince az kan dökün."

"Üç gruba ayrılmaya başlayın," dedi Aleka tokasından kurtulan saçını geri iterken. "Daha fazla vakit kaybetmeden yola çıkacağız."

Amazonlar kendi içlerinde üçe ayrılırken, Asteria bir gruba, Aleka diğerine doğru yürüdü. Gregg kendine yeni silahlar edinmesi gerektiğini düşünürken Dena'ya baktı. "Sanırım senin de gitmen gerekiyor."

"Öyle." Dena derin bir nefes alırken ellerini birbirine sürterek amazonlara arkasını döndü ve Gregg'le yüz yüze geldi. "Bunu söylemeye hakkım olmadığını biliyorum. İstersen bana kızabilirsin ama..." Kelimeleri toparlayabilmek için susup saçlarını geriye doğru itti. İnatçı saçları yeniden gözünün önüne düşünce, sinirlenerek iki eliyle birden saçlarını kavrayıp öylece tuttu. "Seni kandırmam kişisel bir şey değildi. Bana verilen görevi yerine getirdim ve elimde olsa bunu asla yapmamış olmayı dilerdim. Ama ben olmasam başka biri olacaktı. Nedenini bilmesem de, bir şekilde önemlisin. Af dilemeye hakkım yok ama benden nefret etme."

Gregg daha fazla dinlemek istemediğine karar vererek yürümeye başladı. Ancak Dena kolundan çekip arkasını dönmesini sağladığında, Gregg kendine hâkim olmanın çok ötesine geçmişti. "Senden nefret etmememi nasıl isteyebiliyorsun? Birlikte

dört yıl geçirdik ve ben sonrasındaki sekiz yıl boyunca seni atlatmaya çalıştım. Neden olduğunu bile bilmediğin bencilce amaçlarınız yüzünden neredeyse mesleğimden oluyordum.” Gregg’in o günleri unutmaması herhangi bir şekilde mümkün değildi. Dena’nın şüpheli ölümünü öylesine takıntılı bir hale getirmişti ki, amirleri ona süresiz izin vermişti. Gregg’in kendini toparlamasını sağlayan ilk şey, Blacksburg’dan Richmond’a taşınması olmuştu. Ailesinin yardımı Gregg’i uzun dönemli bir bunalımdan kurtarmıştı.

“Bunları yaşamayı...”

Birkaç metre ötelerindeki kırsağın bağlı olduğu ağaç dalları yapraklarını dökecek kadar güçlü sallanırken, Gregg, Dena’yı kavrayıp onunla birlikte yere devrildi. Tam üstlerinden geçen iki metre uzunluğundaki mızrak Gregg’in ayaklarının dibine saplanmıştı. “İyi misin?” dedi Gregg şaşkın bir halde gözüne giren toprakları temizlemeye çalışan Dena’ya.

“Reflekslerin güçlenmiş.” Dena onun altından çıkarak ayağa kalktı. Gregg toprağa saplanmış olan mızrağı alıp ucunu inceleyen, iki kişi ağaçlık alana doğru koşmaya başlamıştı. Dena kendi üzerinde silah olmadığını fark ederek Gregg’in hâlâ elinde tuttuğu mızrağı aldı. “Bakalım kendi silahınla yaralanmak nasıl bir şey?” derken hevesli mızrak atıcının olduğu yere yürüdü.

“Hedef sen miydin, yoksa Dena mı?” dedi Aleka. Elinde tuttuğu silahları kemerine yerleştirirken Gregg’e bakıyordu. Ormana girmek için hazırlanan kadınları gösterdi. “Amazonların takdirini kazandın. Bu kolay bir şey değildir. Kahramanlık oynamak ne tür bir duygu?”

“Anlaşılan sadece senin takdirini asla kazanamayacağım.” Aleka’nın uzattığı bıçaklardan birini sırtındaki askıya, diğerini beline yerleştirdi. “Bu sık sık olan bir şey mi? Kimse tuhaf karşılamadı.”

“Böyle zamanlarda her olasılığa açığız. Hangi grupla gideksen bir an önce katılsan iyi olur. Diğerleri sonradan bizi

takip edebilir." Mızrağı fırlatan kişinin peşinden gidenleri kast ederek elini salladı. Atın yanına gidip bağını çözdü ve tek hareketle üzerine çıktı. "Neye bakıyorsun öyle?"

"Seninle geleceğimi biliyorsun."

"Öyle mi? Hiç sanmıyorum," dedi Aleka kaşlarını çatarak. Ayaklarını vurarak atını hızlandıracak sırada Gregg önlerine çıktı. Aleka dişlerini sıkıp kemeri çekiştirerek atın aniden durmasını sağladı. "Derdin ne senin? Çekil önümden!"

"Vakit kaybetmememiz gerektiğini söyleyen sendin. O yüzden, benimle tartışmaya girerek boşuna zamanımızı harcama. Bu göreve ilk çıktığımızda söylediklerini hâlâ hatırlıyorum. Tüm bu karmaşa sona erip tozlar aşağıya indiğinde kurbanlar verilecek. İhanet edenler belirlenip öldürülecek ve böylece her şey temizlenmiş gibi yeni bir sayfa açılacak. O kişilerden biri olmayacağını garantilemek zorundayım."

"Bunların olacağını da nereden çıkardın?"

"Sandığından daha fazla içinizdeyim Aleka ve sırf otorite güçlü kalsın diye ölmene göz yummayacağım. Bunu yapmamı bekleyemezsin."

"Senden hiçbir şey beklemiyorum ben."

"O kadar çok konuşuyorsun ki, bazen beynimdeki sinirlerin yandığını hissediyorum."

Başını iki yana sallayarak, Aleka'nın liderlik edeceği gruba doğru yürüdü. Aleka ona cevap veremeyecek kadar şaşkın bir haldeydi, tek yapabildiği atını sürmek oldu. Yanından koştu-rarak geçen kısırağa bakan Gregg, gülümseyerek amazonlara katıldı. "Böyle durumlar için söylediğiniz bir şey var mı? Savaş narası ya da marş gibi." Saçlarını toplamakla meşgul olan amazon göz ucuyla Gregg'e bakıp önüne döndü. "Anlaşılan yokmuş," diye mırıldandı Gregg.

Geldikleri yolu geri dönerlerken, Gregg aklına takılan soru için Aleka'nın yanına gitti. Diğerleriyle aynı anda ilerlemek için attan inmiş, kayışını tutarak yürümeye başlamıştı.

"Buraya tek başına gelmek yerine neden beni de yanına aldın?" diye sordu. "Orada kalabilirdim."

"Her şeyi bilmek zorunda mısın?"

"Hakkım olan şeyleri öğrenmek isterim tabii."

"Neleri öğrenmen gerektiğine sen karar veriyorsan, sanırım bu iddianı kabul etmeyeceğim."

20. BÖLÜM 'DOĞRU KİŞİ'

Amazon topraklarına ulaştıklarında, tuhaf bir sakinlikle karşılaştılar. Yerde oturan amazonların arasında dolaşan Thalestris ve Myrina'nın savaşçıları, kimsenin sesli bir şekilde nefes almasına bile izin vermiyordu. Aleka atını bağlayıp Thalestris'e doğru yürürken, Gregg de onu takip etti. "Neler oluyor?" diye sordu.

"İsyancı birliklerden bazıları okyanus tarafına yöneldi," dedi Thalestris. Gregg daha önce onu hiç bu kadar yorgun görmemişti. Birkaç günlük bu isyan Thalestris'i yıpratmıştı. "Gruplarınızı ormanda dolaştırın. Her bir amazon toplanıp buraya getirilecek."

"Myrina nerede?" dedi Gregg.

"Venus'la ilgileniyor."

"Hâlâ mı?"

"Zindandalar," dedi Thalestris gözlerini ovuşturarak iç geçirirken. "Sormamız gereken şeyler var ama benden önce Myrina konuşmak istedi." Alışkanlıkla bileğini ovuşturunca, sürekli oraya bağladığı kumaş parçasının yokluğunu fark etti. "Rald'la beraber sana yolladığım şey nerede?"

Aleka öfkелendiği bir anda o kumaş parçasını söküp atmıştı. Sonrasında bir daha nerede olduğunu merak etmemiş ya da bunu dillendirmemişti. Gregg'in onu aldığından da habersizdi. Bu yüzden ciddi bir endişeyle gözlerini ormanda dolaştırırken

başını iki yana salladı. "Nerede olduğunu bilmiyorum. Seni takip ederken bir yerde düşürmüş olmalıyım."

"Beni takip ederken mi?"

"Myrina'yla beraber bu tarafa geldiğinizi öğrenince yola çıktık. Çok endişelenmiştim ve o karmaşada nereye düştü bilmiyorum." Bunları o kadar içten, aynı zamanda sıradan bir şekilde söylemişti ki, Gregg anılarından emin olamadı. Aleka'nın etkisi tam olarak buydu işte. İnsanı kendinden bile şüphelenmeye itecek kadar kolay ve ustalıkla yalan söyleyebiliyordu. "Çok üzgünüm. Senin kadar ben de değer veriyordum. Kaybolmasını istemezdim." Bu sefer gerçekten samimi görünüyordu fakat Gregg nereden bilecekti ki? Bu bile yalan olabilirdi.

"Bana öyle görünmedi ama! Sana yeterince kızmamamın tek sebebi, iyi bir bahanenin olması," dedi işaret parmağını ona doğru uzatarak. "Artık elimde kalan tek şey bu topraklar ve eğer hatanı telafi etmek istiyorsan, hemen birliğini toplayıp ormanda araştırmaya çık."

Aleka bir şey söylemeden sadece başını salladı. Thalestris ihtişamlı evine doğru yürürken, Aleka boğazını temizleyerek arkasını döndü. "Fena gitmedi," dedi.

"Sana söylediğim her şey öfkelenmene sebep olurken, kardeşinin bu tavırlarına nasıl katlanıyorsun anlamıyorum," dedi Gregg. Elini cebine sokarak yıpranmış ve kir içindeki kumaş parçasını çıkardı. Gözleri büyüyen Aleka kumaşı almak için uzandı. Ancak Gregg geri çekilip, durmasını işaret etti. "Bunun annene ait olduğunu ve ikiniz için de değer taşıdığını biliyorum ama böyle bir hatıraya sahip olması gereken kişi sensin, Thalestris değil."

"Ver şunu!" dedi Aleka hırlayarak.

"Bu hırlama olayı artık üzerimde bir işe yaramıyor," dedi Gregg elini Aleka'nın yüzüne doğru sallarken. "Bu yüzden, değer verdiğin bir şey üzerine yemin etmeden bunu sana vermeyeceğim."

"Ne yemini istiyorsun?"

"Sende kalacak ve Thalestris'in haberi olmayacak." Aleka gözlerini kapatıp, nefes almak için başını yukarı kaldırdı. Bir elini Gregg'e saplamak istiyormuşçasına bıçağının üzerine yerleştirmişti. Gregg onun kendine hâkim olma çabalarını izledikten sonra, kumaş parçasını yeniden cebine sıkıştırdı. "Anlaşılan uzlaşma anında değilsin. Önemli değil, sonra deneriz. Üzülme," deyip koluna vurdu.

Aleka, Gregg'in bileğini yakalayıp arkasına geçti ve kolunu sırtına bastırdı. Arkadan üzerine doğru eğilip kulağına yaklaştı. "Bir daha bana dokunursan parmaklarını kıracağım ve bunda hiç olmadığım kadar ciddiylim. Beni anladın mı?" Bileğini biraz daha kıvrıp yukarı itti. Gregg acıyla dişlerini sıkarken başını salladı. "Ama çok üzülmemeye çalış ve sakın bir daha *deneme*." Gregg bileğini kurtarmak için Aleka'nın omzunu kavrayıp öne doğru çekti. Havada takla atan Aleka ayaklarının üzerine basıp saçlarını gözünün önünden çekti. "Bana zorla bir şeyler yaptırılmasından nefret ettiğimi biliyorsun. O yüzden kumaş parçası sende kalsın. Hiçbir şeye beni çaresiz bırakmasına izin verecek kadar bağlanmam. Ne cansız nesnelere, ne de bir kişiye."

Aleka arkasını dönüp giderken Gregg bileğini ovuşturuyordu. "Sanırım bunun aksini ispatlamak zorunda kalacağım."

"Panterlerinizi toplayın. Kimleri aradığımızın bir listesini oluşturmaya çalışıyoruz," dedi Aleka onu bekleyen amazonların yanına giderken. "İki kişilik gruplara ayrılın. Kimse savunmasız kalmayacak."

Gregg, Aleka'nın tam olarak kimleri aradığını merak ediyordu. Muhtemelen ellerinde ilkel de olsa bir nüfus kayıt sistemi bulunuyordu ve buradaki amazonlar haricindeki herkes hedeflerindeydi. Gregg, Thalestris'in kaybolduğu yere yürümeye başladığında Asteria'yı gördü. "Her şeyin bu kadar sakinleşmesi tuhaf değil mi?" dedi ilerlemeye devam ederken.

"Hiçbir şey sakinleşmiş değil." Asteria liderlik edeceği gruba baktıktan sonra Gregg'le birlikte yürüdü. "Ormanın içindeki amazonlar toplanırken birçok çatışma çıkacak. Burada kalanların

çoğu herhangi bir ayrılığın çıkmasını istemeyenler ve emin ol onlardan çok fazla yok. Sen ne yapmayı düşünüyorsun?"

Gregg durup ellerini beline koyarak Asteria'ya döndü. "Aslında Thalestris'le konuşacaktım ama sanırım sana bahsetmem daha etkili olacak."

"Ne?"

"Thalestris liderliği elinde tutmak için bazı kararlar alacak ve bu kararlardan birinin Aleka'yı öldürmek olmasından endişeleniyorum. İsyan, kraliçenin Aleka'yı korumak istemesiyle patlak verdi. Bu yüzden herkesi sakinleştirmek için sorunu ortadan kaldırmayı düşünebilir. Aleka'nın güvenliğini garantileyene kadar buradan ayrılmayacaktım ama anlaşılan amazonların yeniden düzene girmesi sandığımdan daha uzun sürecek. Bu yüzden senden istediğim şey, onun herhangi bir oyun için öldürülmesine izin vermemen. Myrina üzerinde güçlü bir etkin var ve Thalestris, Myrina'nın karşı çıktığı bir şeyi yapmayı göze alamaz," dedi sesini olabildiğince düşük tutarken. "Benim için Aleka'yı korur musun?"

Asteria dolan gözlerini kırptırırken başını salladı. Gregg onun konuşmayacağını düşündüğü sırada Asteria boğazını temizleyerek gülümsedi. "Aleka'yı korumak kolay bir iş değil ama elimden geleni yapacağıma söz veriyorum." Elini kaldırarak Gregg'in yüzüne dokunacakken bir an duraksayıp omzunu tuttu. "Çok düşünceli bir gençsin. Ailen seni iyi yetiştirmiş. Umarım bu ormanda kaldığın süre boyunca değişmezsin. Ama gerektiği kadar özenli olmayı da unutma. Yoksa hayatını kaybetmen sadece birkaç saniye sürer."

"Bana açıklamam gereken bir şey olduğundan bahsetmiştin," dedi Gregg. Hemen şimdi onunla konuşmak istiyordu.

"Evet, ben..." Asteria yutkunarak arkasına baktı. Karar vermeye çalışıyormuş gibi görünüyordu. Gregg onun tam olarak ne düşündüğünden emin değildi fakat dürüst olmasını umuyordu. Başlamak üzere olan hassas ilişkileri böylece daha sağlam oturabilirdi. Asteria yeniden Gregg'e dönüp gülümsedi.

Zoraki ve hüzünlü bir gülümsemeydi. "Şu anda konuşabileceğimi sanmıyorum. Ama en yakın zamanda söz veriyorum, tamam mı? Şimdi gitmem gerek," derken arkasını işaret etti. "Merak etme, Aleka'nın arkasını kollayacağım."

"Bekle! Seninle konuşmam lazım." Gregg onun arkasından giderken hızlı hareket ediyordu fakat Asteria daha hızlıydı. "Asteria!" diye bağırdı.

Merdivenlerden çıkıp girişe kadar gitti fakat oradan sonra geçiş izni yoktu. Kapıda bekleyen ve ellerindeki mızrakların arkasını yere yaslamış olan amazonlardan bir tanesi bakışlarını Gregg'e çevirdi. Cesareti varsa devam etmesini söylüyordu. Gregg biraz cevap alabilmek için taştan evi yıkmaya bile hazırды. Ya gerçek bir olay çıkarması gerekiyordu, ya da beklemesi. Yeniden beklemesi... Asteria'nın gerçeklerden kaçmasına neden şaşırması gerekiyordu ki? Biyolojik annesi olabilirdi ama o da bir amazondur. Herhangi bir amazondan dürüst olmasını beklemek tamamen aptallıktı. Parmaklarını gözlerine bastırarak sakinleşmeye çalışırken bir sonraki adımını çoktan belirlemişti.

Vedalaşmayı istese de, Aleka'nın bir daha ne zaman merkeze geleceğini bilmiyordu. Bu yüzden amazonlardan bir an önce uzaklaşmayı düşünerek oradan ayrıldı. Kısrakla birlikte. "Seni çaldığım için kusura bakma," dedi Gregg atın eyerini düzeltirken. "Ama görünen o ki, senin olayın bu. Asıl sahibin haricinde herkesi taşıyorsun." Oraya atla beraber geldiklerinden, kimse Gregg'i durdurmaya kalkışmamıştı. Belki de bunu düşünemeyecek kadar zihinleri meşguldü. Ne de olsa bir isyan patlak vermiş ve şimdi o isyan kontrol altına alınmıştı. Üstelik iki kraliçe tarafından. Sıradaki hamlede yaşanacaklar gözlerini korkutuyordu.

Gregg koper topraklarına sürerken yolda birkaç amazonla karşılaşmıştı ama belli ki ormandakiler de kendilerini düşünmekle meşguldüler. Normalde en az bir kez ok yemesi gereken yerlerden sorunsuzca geçmişti. Koper topraklarına girip yerleşim bölgesine yaklaştığında attan indi. Onu güvenli bir yere

bağlayıp ilerlerken etraftaki nöbetçileri görmek için yavaşlamıştı fakat birçok seferde olduğu gibi yine onları göremedi. Bağırış seslerini duyduğunda ağaç dallarını iterek koşmaya başladı. Sarmaşıkların etrafını sardığı eski bir kütüğün üzerinden atladığında, gördüğü manzara karşısında olduğu yerde donakaldı. Bir koperle tartışan Delbin, Gregg'i gördüğünde eli havada öylece durdu. Aldığı sık nefesler yüzünden göğsü inip kalkarken yanına yürüdü. "Nihayet gelebildiniz," deyip Gregg'in arkasına doğru baktı. "Diğerleri nerede?"

Gregg ona nasıl olduğunu, Aleka'yla beraber gittikleri görevin ayrıntılarını sormak istiyordu ama anlaşılan şu anda daha büyük bir sorunları vardı. "Amazon merkezi sakinleşiyor. Yakında burada olurlar," dedi Gregg. Delbin aslında Rald'ı soruyor olmalıydı, çünkü o burada olsaydı Gregg'in gördüğü şeye asla izin vermezdi. "Faythe neden bir ağaca bağlı?"

Evden çıkan Niobe, yorgunluktan kızarmış gözleri öfke saçarken yanlarına doğru yürümeye başladı. Hareketli kalabalığa arkasını dönüp Gregg'e baktı. "Dün sabah Rald, Maurice ve Vasyıl buradan ayrıldılar. Senin yanına geleceklerini düşünmüştük."

"Maurice haricinde hiçbirini görmedim ama iyi olduklarına eminim. Burada neler oluyor?"

Faythe'i bağlayıp, kimsenin yanına yaklaşmasına izin vermeyen üç koper ağacın etrafında duruyordu. İtiraz edenler çıksa da, çoğu kişi görmezden gelerek sıradan bir şekilde hayatlarına devam ediyorlardı. Sanki ağaca bağlı ve işkence görmüş bir kadın orada yokmuş gibi.

"Aramızdaki haini arıyoruz ve ben herkesi araştırmak zorundayım. Çocuklarım dâhil tüm koperlerle konuştum ama Faythe'le konuşmam kimseyi hoşnut etmedi." Niobe sıkıntılı bir halde saçlarını geri itti. Kıvrıkcık saçlarını özensiz bir şekilde topladı. "Koperler kendi içlerinden birinin hain olabileceğini kabullenmek istemiyor. Aşırı korumacı davranıyorlar."

"Bu sadece aptallık!" diye öfke saçtı Delbin. Niobe ona döndüğünde bile durulmadı. "Oraya bağlanan ya ben, ya da Faythe

olacaktı tabii. Kimse, hatta sen bile içinizden birinin hain olacağını kabullenemiyorsun."

"Kendine gel, Delbin. Kızlarımı bile sorguya çekmişken, beni neyle itham ettiğinin farkında değilsin."

"Faythe ölürse sıradaki benim ve bunu gayet iyi biliyorsun." Delbin arkasını dönüp evine yürürken kimse ona bakmıyor, görünmezmiş gibi davranmaya devam ediyorlardı. Delbin bunu fark edemeyecek kadar düşünce doluydu ya da bu duruma Gregg'in sandığından daha fazla alışmıştı.

"Bunu önleyemediğime inanamıyorum. Rald deliye dönecek. Kontrolü bana devrederken, koperleri yöneteceğime güveniyordu ve ben her şeyi mahvettim. Bundan daha berbat bir hale getiremezdim."

"Sakin ol," dedi Gregg ama bunu nasıl başaracağına değinmedi. Kucağında ağlayan Avery ile dışarı çıkan Alysa sıkıntılı görünüyordu. Anlaşılan, savaşçı olmak için can atan bir kızın son isteği, neden ağladığını bilmediği bir bebek ve iki yaramaz çocukla baş başa kalmaktı. Niobe kızına yardımcı olmak için geri dönerken Gregg, Faythe'e yaklaştı. Onun kurtarılmasına izin vermeye niyetli olmayan koper karşısına dikildi. Elini kılıcının üzerine koyarak bir adım daha atması için meydan okudu. "Sadece konuşmak istiyorum. Onu çözmek gibi bir derdim yok."

"Sana güvenmiyorum."

"Senin güvenine ihtiyacımın olmaması benim için iyi bir şey öyleyse. Şimdi geri çekil de onunla konuşabileyim." Koper homurdanarak gözlerini üzerine dikse de Gregg vazgeçmedi. Uzun zamandır Aleka'yı tanıyordu. Yani bir koperin homurdanmasının üzerinde hiçbir etkisi yoktu. Gereksiz birkaç uyarıyla iki metre kadar kenara çekilen koper, gözlerini ileri dikmişti. Gregg, Faythe'e yaklaşıp yüzünü görebilmek için başını eğdi. Elleri arkasında bağlanmış olan Faythe ayakta güçlükle duruyordu. Muhtemelen yarı baygındı. Başı önünde dururken, saçları yüzünü görmesini engelliyordu. "Faythe?" dedi Gregg onun yüzüne dokunarak başını kaldırmasını sağlarken. Saçlarını

geri itip, yara izleriyle dolu yanaklarına dokundu. Faythe'in pürüzsüz kahverengi bir teni vardı. Savaşçı olmasına rağmen çok fazla yara izi barındırmıyordu. Gregg onun az savaşa katılmış olabileceğini düşünebilirdi ama bu mümkün değildi. Çünkü Faythe, Rald'ın en önemli askerlerinden biriydi. Şimdiyse yüzünde ve vücudunda sayısız yara izinden kanlar akıyordu.

Faythe derin bir nefes alarak doğruldu. Başını kaldırıp dokunuşlardan kaçmaya çalışırken gözlerini kapamıştı. Gregg ona seslenmeye devam ettiğinde Faythe sakinleşip yüzüne baktı. "Rald nerede? Dünden beri bu haldeyim!" diye hırladı.

"Nerede olduğunu bilmiyorum. Seni hiçbir kanıt yokken öylece bağladılar mı? Bu ne saçmalık böyle!"

"Bana mı söylüyorsun? Neredeyse kaçak olmak üzereydim. Beni dinlemediler bile." Faythe başını sallayarak yaklaşmasını işaret ettiğinde, Gregg arkasına bakıp ona doğru eğildi. Susuzluktan çatlamış dudaklarını birbirine bastıran Faythe, fısıldayarak konuştu. "Git buradan. Eğer biraz aklın varsa, önce Delbin sonra da sen suçlu bulunmadan görünmez ol. Koruyabileceğine güveniyorsan Delbin'i de al."

Gregg kaşlarını çatıp başını çevirdi. Göz göze geldiklerinde, bir elini yüzüne koyarak aynı sessizlikte konuştu. "Seni burada bırakmayacağım. Koperlerin yeniliğe ne kadar kapalı olduğu umurumda değil. Haini bulacağım."

"Anlamıyorsun. Haini bulamayacaksın," derken başını şiddetle iki yana salladı.

"Belki bulamam. Çünkü sizi neredeyse hiç tanımıyorum ama denemeden beni vazgeçiremezsin." Faythe'in omzunu tutarak hafifçe sıktı. "Sana su getireceğim."

"Bu iyi olur."

Gregg, Delbin'in evine doğru giderken, yoluna çıkan insanlar ona merakla bakıyor ya da bakışlarını saklamaya çalışıyorlardı. Evin kapısını açıp içeri girdi ve mutfığa yöneldi. Büyükçe bir bardağa su doldururken, odasından çıkan Delbin kapıya yaslanarak ona baktı. "Ne yapacaksın?"

"Şimdilik sadece su götürüyorum." Gregg bardağı eline alıp iç geçirdi. "Niobe'la konuşacağım. Buranın sorumluluğu ona ait. Koperlere sözünü geçirmek zorunda."

"Bunun kolay bir şey olduğunu mu sanıyorsun? Bak, sana şöyle açıklayayım," dedi ona doğru yaklaşırken. Yüz ifadesi sıkıntılıydı ve Gregg'in uzun zamandır taşıdığı ruh hali içindeydi. "Amazonların erkek düşmanlığı ister istemez koperleri etkiliyor. Bu bir ön yargı gibi değil fakat-sürekli nefret edilen taraf olduklarından-onlar da kadınlara karşı sempati beslemiyorlar. Kadınlarla evlenip, kız çocuklarını koruyorlar ama hepsi bu. Karşılarındaki kadınla evlenmeyeceklerse ya da ailelerinden değilse, ne koruma gereği duyarlar, ne de saygı gösterirler. Sadece sıradan bir kadının ve hilebazın tekidir işte."

"İnanamıyorum."

"Gerçek bu." Sandalyeyi çekip oturduktan sonra dirseklerini masaya yaslayarak yüzünü ovuşturdu. "Rald ve yanındakiler biraz daha farklıdır. Bir topluluk için hem kadına, hem de erkeğe aynı derecede ihtiyaç duyulabileceğini anlıyorlar ama diğerleri daha değişik düşünür."

Gregg koperleri mantıklı düşünmeye nasıl ikna edebileceğini bilmiyordu ama bir yolunu bulmak zorundaydı. Önlerine geleni suçlayıp, farkında olmadan asıl haini saklamaya devam etmelerine izin veremezdi. Dışarı çıkıp Faythe'in yanına giderken bu sefer kimse onu durdurmamıştı. Gregg suyu dikkatli bir şekilde Faythe'e içirdi.

"Bana bıçak ver," dedi Faythe fısıldayarak.

Gregg'in üzerindeki tek bıçak belindeydi ve o da gözden kaçırılacak kadar küçük değildi. Faythe'in hem önünde, hem de yanlarında onu gözleyen koperler vardı. Kaçabilecek kadar becerikli olduğunun farkındaydılar. Dudaklarını ıslatarak geri çekilen Gregg, sendeleyerek arkasındaki ağaca çarptı. "Kahretsin!" diye söylenirken, bardak elinden kayıp taşa çarptı. İki koper dönüp ona baktığında, "Önemsiz," diyerek eğildi ve bardağın alt kısmını alıp yerdeki kırık parçaları içine doldurmaya

başladı. Ayağa kalkarken elinde kalan son parçayı Faythe'in eline tutuşturdu. "Buna gerek kalmayacak."

"Umarım," dedi Faythe.

Gregg kırık bardakla birlikte oradan ayrılıp, Niobe'un evine doğru ilerledi. Bardağı rastgele bir yere bırakıp, evin aralık kapısından içeri girdi. Merdivenlerden çıkarak mutfak ve salounun bir arada olduğu geniş alana yöneldi. Kafası karışık ve öfkeli bir halde ileri geri yürüyen Niobe, Gregg'i gördüğünde durup gözlerini kapattı. "Hayır, bir planım yok," dedi o daha bir şey söylemeden.

"Rald'a ulaşmayı denedin mi?"

"Alysa'yı gönderdim. Sırtlanlarıyla beraber ormanda dolaşacak. Daha önce hiç böyle bir şey olmamıştı." Ağlayan çocuğunu almak için odasına gittikten sonra bebekle birlikte dışarı çıktı. Avery'yi susturmak için odanın içinde dolaşmaya başladı. "Rald sayısız kez koperlerin liderliğini bana devretti. Bazen ufak problemler çıksa da, böyle bir sorunla hiç karşılaşmamıştım. Araştırmayı belli etmeden sürdürmeye çalıştım fakat duyuldu ve aramızda bir hain olduğunu bilmek kimseye iyi hissettirmedi. Nasıl olduğunu umursamadıkları bir çözüm arıyorlar."

"Böyle devam etmesine izin veremezsin."

"Böyle devam etmesine mi? Buna bile izin vermedim ben. Sence fikrimi soruyorlarmış gibi mi görünüyor?" Avery çılgılık çığlığına ağlamaya başladığında Niobe iç geçirerek dudaklarını ıslattı. "Önce Avery'yi doyurmam ve uyutmam gerekiyor. Topraklarımda bir isyan başlıyor olsa bile, çocuğunun gazını çıkartmadan bir şey yapamıyorsun." Bebek odasına girip kapıyı arkasından kapatırken kendi kendine küfrediyordu ve Gregg onun söylediği çoğu şeyin hangi dile ait olduğunu bile anlamamıştı. Niobe eski ve köklü bir kabileden geliyordu. Muhtemelen tarihe geçmeyen, insanların kayıtlarında bulunmayan, kendilerine özgü bir dilleri vardı.

Gregg bir süre Niobe'la konuşamayacağını anladığında aşağıya inmeye karar verdi. Belki bir şekilde Faythe'in kaçmasına

yardım edebilirdi. Eğer nöbet tutan koperlerin dikkatini dağıtacak bir yol bulursa bu mümkündü ve koperleri tanıdığı kadarıyla çok az şey onların konsantrasyonunu bozabilirdi.

Dışarı çıktığı an, bir şey yapmasına gerek kalmadığını anlamıştı. Belli ki Rald topraklarına geri dönüyordu. Ne olduğunu kavrayamamış ama durumdan son derece hoşnutsuz olan Vasy'l'in karşısına çıkacak herhangi biri için Gregg şimdiden üzülüyordu. Âşık olduğu kadının ağaca bağlanmasına haliyle öfkelenmişti. "Siz ne yaptığınızı sanıyorsunuz?" diye bağırırken önüne çıkan ilk koperi yumrukladı. Bu yeterli gelmemiş olacaktı ki, onu yerden kaldırdı ve ağaca fırlatarak birkaç kemiğinin kırılmasına sebep oldu.

Faythe'e yaklaşılmasına izin vermeyen diğer koperlerden biri Vasy'l'e saldıracakken, Rald ağaçların arasından çıktı. Hepsi aynı anda durunca, Gregg rahat bir nefes aldı. Rald mantıklı düşünür ve ne yapılması gerektiğini bilirdi. Ayrıca kimsenin onun sözüne karşı çıkacağını sanmıyordu. Rald öfkelerini dizeginlemek için bir elini yumruk yaparken burnundan soludu. "Niobe'u çağırın," dedi kısık bir sesle. Kadınlardan biri görevi üstelenirken, diğerleri güvenli noktalara çekiliyor, tamamen görünmez olmasalar da uzaktan izlemeyi tercih ediyorlardı. Vasy'l, Faythe'i çözmek için hareketlendiği sırada Rald daha sakın bir sesle konuştu. "Vasy'l." Adam dönüp ona baktığında Rald kaşlarını havaya kaldırdı. "Niobe'u haini bulması için görevlendirmiştim. Önce neler olduğunu dinlemek istiyorum."

"Ne?" Vasy'l'in öfkeden kızaran yüzü şimdi bembeyaz kesilmişti. Gözleri kıpkırmızı ve şiş olan Faythe'le bakıştıktan sonra yeniden Rald'a döndü. "Hain o değil. Bunu biliyorsun."

"Bilmiyorum. Sadece tek bir kişinin sözüne koşulsuz güvenirim ve o da şu anda burada değil."

"Faythe hain değil," dedi Niobe. Sonunda Rald'ın gelmiş olmasından dolayı rahatlayarak derin bir nefes aldı. "Tıpkı söylediğin gibi araştırma yapıyordum. Herkes gibi Faythe'le de

konuştum fakat beni dinlemeden ve ne olduğunu tam olarak öğrenmeden onu suçlu ilan ettiler.”

Rald, Vasyl’e bakarak başını bir kez öne salladı. Vasyl koşarak Faythe’i çözmeye giderken Maurice de yardım için ona katılmıştı. Yanına ulaştıklarında Faythe, kırık cam parçasıyla gevşettiği ipleri çekiştirerek kendini kurtardı. Kanayan elinde duran cam parçasını ayaklarının dibine attı. Gregg’e bakarak gözleriyle teşekkür ettikten sonra, cebinden çıkardığı eski bir mendille elini sarmaya başladı. “Niye öyle bakıyorsunuz?” dedi iki erkeğe.

Vasyl nefesini bırakarak elini başının üzerinde dolaştırırken gözlerini Faythe’den ayırmıyordu. “Sana âşığım,” dedi tek solukta.

“Şimdi sırası değil.” Etrafından dolaşarak Rald’ın yanına yürüdü. “Beni bağlayanların cezalandırılmasını istiyorum. Olabilecek en adil şekilde.”

“Nasıl cezalandırılmalarını istiyorsun?” dedi Rald itiraz etmeden.

Başparmağını eline sardığı mendile bastıran Faythe, üç kope bakarak ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. Saatlerdir yürümemesinden kaynaklanan uyuşukluğu üzerinden atmaya çalışıyordu. Gregg o uyuşukluğun ne kadar berbat bir şey olduğunu bizzat tecrübe etmişti. Yirmi saat boyunca bağlı kaldığı kokuşmuş bodrum katını hâlâ hatırlıyordu. O an, ajan olmakla büyük bir hata yaptığını düşünmüş ancak kurtulduktan hemen sonra ise bunu unutuvermişti. Unutmaktan başka ne yapabilirdi bilmiyordu.

“Tepedeki ağaçlara bağlanmalarını istiyorum,” dedi Faythe karar vererek. Çatlayarak kanamış dudaklarını ıslatırken dişlerini sıktı. “Onlara zevkle birkaç yumruk atardım ama bağlı olan birine vurmak hoşuma gitmiyor. O yüzden sağanak yağmur bunu benim için halleder.”

“Kabul edildi.” Rald, Maurice ve Gregg’e işaret vererek koperleri tutmalarını söyledi. Vasyl görevi memnuniyetle kabul

edecek olsa da, Rald gereğinden fazla sert davranılmasını istemiyordu. "Şafakla birlikte tepeye çıkarılacaklar. O zamana kadar kafeslere götürün."

Gregg, Faythe'le konuşmasına izin vermeyen koperin yanına giderek, ellerini arkada birleştirmesini söyledi. Koper ona tuhaf tuhaf bakınca Gregg omuz silkti. "Mesleki alışkanlık." Ona uzatılan bir ip ile bileklerini bağladı. Diğerine de aynı işlemi uygularken, Maurice'in tuttuğu koper elinden kurtulmaya çalışıyordu. İçlerinden en cesuru oydu. Ya da en aptal olanı. Bir işe yaramayacağını bile bile çabalaması sadece Rald'ın sinirlerini bozuyordu.

"Kendine gel, Barc. İşleri kendi açından zorlaştırma," dedi Maurice onu sertçe tutarak.

"Bize kendimizi savunma hakkı bile vermeyecek misin? Bir amazonun sözüne güvenerek bizi cezalandıracak mısın sahiden?"

Rald onun üzerine doğru yürüyerek parmağını yüzüne doğrulttu. "Sadece suçsuz birini, üstelik bizden birini bağlayıp korkakça dövmekle kalmadınız, aynı zamanda karıma itaatsizlik ettiniz. Onun benden sonraki lider olduğunu bildiğiniz halde sözüne karşı geldiniz ve sırf bu yüzden bile sizin cezalandırılmanızı sağlayacağım. Beni utandırıyorsunuz." Rald geri çekilip üçüne de tek tek baktı. "Tepeye götürülene kadar düşünmek için vaktiniz var. Onurlu birer savaşçı gibi davranmaya karar verirsiniz, cezanıza katlanacak ve döndüğünüzde hem karımdan, hem de Faythe'den özür dileyacaksınız. Sizi affederlerse ne yapacağımızı konuşuruz. Şimdi gidin," dedi çenesini öne çıkararak onları kovarken.

Barc başka bir şey söylemeyerek akıllılık etti. Diğer iki arkadaşıyla beraber kafeslere götürülürken sert adımlar bile atmamışlardı. Maurice en önde, Gregg en arkada yürüyordu. Aralarındaki üç koper konuşmuyor, sorun çıkarmadan Maurice'i takip ediyorlardı. On dakika kadar yürüdükten sonra, ağaç dallarının hızla kıpırdandığını gördüler. Gregg'e Dena'nın üzerine

fırlatılan mızrağı anımsatmıştı. Hemen öncesinde aynı kıpırtıları duymuşlardı.

Jerry iki ayağının üzerinde yere inip doğruldu. Kaşlarını çatarak başını eğdi ve Maurice'in arkasına dizilmiş olanlara baktı. "Sorun ne?"

"Bu üçü kapatılacak," dedi Maurice.

"Sen ağaçta mı yaşıyorsun?" Gregg, Jerry'nin yanına giderek başını kaldırdı ve yukarı baktı. Herhangi bir şey görünmüyordu fakat oradan atladığına emindi. Jerry bir şey söylemeden omuz silkti ve başka bir ağacın altına yürüyerek kalın bir ipi çekti. Yere düşen kafesler tam üç taneydi. Ne kadar sağlam oldukları, yere çarptıklarında kırılmayıp, toprağı ve yaprakları havalandırmalarından belli oluyordu. Kare şeklindeki kafesler ağaçtan yapılmıştı ve içindekinin ayağa kalkmasına izin vermeyecek kadar küçüktü.

Jerry kafeslerin yukarısındaki kapağı kaldırdı. "Gönüllüler mi?" diye sorarken diğer kafesin kapaklarını da kaldırdı.

"Ne fark eder ki?" dedi Gregg.

"Evet, gönüllüler," dedi Maurice ve koperleri sırtlarından itti. Kafeslere girmelerini izlerken Gregg'in sorusuna cevap verdi. "Eğer gönüllü olurlarsa Jerry daha az önlem alıyor ve onları sıkılamaya çalışıyor. Gönüllü olmadıkları zaman konuşturulmaları gerekiyor demektir ve bu da Mortem'i çağırması anlamına gelir."

"O kadından hoşlanmıyorum."

Maurice gülererek başını salladı. "Kimse hoşlanmıyor. Bu yüzden görevini iyi yaptığını biliyoruz zaten." Tüm koperler kafeslere girdiklerinde Jerry onları yukarı çekmeye başladı. Maurice her şeyin yolunda gittiğinden emin olunca, Gregg'in omzunu tutarak yolu gösterdi ve geri yürümeye başladılar. "Mortem'e özel bir nefretin mi var?"

"Neden sordun?"

"Aleka'yı konuşturmaya çalıştım."

Gregg ona baktı fakat Maurice başka bir şey söylememeye kararlı gibiydi. Neden bahsettiğini anlamazdan gelmek isterdi ama buna da fırsat vermiyordu. Hâlâ kolunda duran, Aleka'nın verdiği kalın ipe dokundu. Larv tarafından yaralandığında, Aleka bu parçayı saçından çıkarmıştı. Rasta saçlarına bağlı olan kalın iplerden biriydi. "Aleka'nın zarar görmesini istemiyorum," dedi basitçe.

"O kadarını anladık."

Maurice gülmemek için dudaklarını birbirine bastırırken Gregg koluna yumruk attı. "Öyle değil. Düşündüğün anlamda bir bağlılığımız yok."

"Amazonlardan bahsediyoruz. Elbette aranızda bir bağlılık yok."

Aleka'yla aralarında ne olduğunu kendisi bile bilmiyordu. Arkadaş olamayacak kadar çok kavga ediyorlar, birbirlerinden hoşlandıklarını söyleyemeyecek kadar çok öfke ve nefret barındırıyorlardı. Nefretin neredeyse tamamı karşısındaki kişilere olsa bile. Aleka'yla açık bir şekilde konuşmak zorlu bir yolculuktu. Konuyu istediği noktaya çekip, dilediği gibi yönlendirebiliyordu. Gregg böyle bir kadınla uğraşmayı arzulamıyordu fakat yine de onu düşünmeden duramıyordu. Kendini bu kadar korumaya çalışmasının altında yatan nedenin çocukluğu olduğunu farkındaydı. Neler yaşadığını hâlâ tam anlamıyla bilmesede, dışlanan ve bu yüzden de kendi başına büyümek zorunda kalan bir çocuktı. Sadece etrafındakiler değil, Thalestis de onu dışlamıştı. Belki isteyerek değil ama lider olma isteği Aleka'yı yalnız başına bırakmasına sebep olmuştu.

Maurice, Rald'ın evine doğru yürümeye başlayınca, Gregg de ne yapacağını bilemeden peşinden gitti. İnsanlar durgunlaşmış, olanları unutmaya çoktan hazırlardı. Dil, ırk, hatta biyoloji değişse bile, bazı şeylerin değişmesine imkân yoktu. Binçli olarak görmezden gelinen şeyler her zaman unutulmaya mahkûmdu.

Üst kata çıktıklarında koltukta oturan Faythe'i ve ona pansuman yapan Niobe'u gördüler. İki kadın kendi aralarında sessizce konuşuyordu. Gregg'in tahminine göre Niobe özür diliyordu. Onu kurtarmayı her ne kadar istese de başarısız olmak Niobe'un gururunu zedelemişti.

Faythe'e her an bir şey olabilecekmış gibi etrafta dolaşan Vasyıl hâlâ öfkeli görünüyordu. Gregg onun için her zamankinden daha fazla üzülmüyordu. Şu anda Faythe'i yatıştıran ve yaralarını saran kendisi olmak isterdi muhtemelen. Ama Faythe, koper topraklarında büyümüş olsa da gerçek bir amazondur ve bir erkekle yakınlaşmak istemediği zaman keskin sınırlar çizmesi gerektiğini biliyordu. Alysa, Faythe'in de Vasyıl'den hoşlandığını ama amazonlar ve koperler arasında bir ilişkinin mümkün olmayacağını bildiğinden dolayı uzak durduğunu söylemişti. Faythe risk almak istemiyor, iki ırkın saf genlerini birbirine karıştırmamak için Vasyıl'e gereğinden fazla bakmıyordu bile. İnsan kadınlarla evlenip halkını genişleten koperler dahi bir amazon kadınıyla birlikte olmaktan çekiniyordu. Bunun tek istisnası belli ki Vasyıl'di. Çok yanlış bir kadına âşık olmuştu.

Odasının kapısını açan Rald başını yana yatırarak Faythe'e baktı. "Durumun nasıl?"

"Sadece temiz suya ihtiyacım var."

"Güzel. Hepiniz buraya gelin," deyip tekrar odaya girdi.

Niobe önündeki malzemeleri toplayıp masanın üzerine bıraktı. Ardından ellerini silip, Maurice'le birlikte Rald'ın yanına gitti. Vasyıl konuşmak için dudaklarını aralamıştı ancak bir şey söylemeye cesaret edemedi geri döndü. Başka biri olsaydı Gregg de tereddüt ederdi fakat Faythe'le aralarındaki iletişimin iyi olduğuna güveniyordu. Yanına gidip ayağa kalkmasına yardım etmek için elini uzattı.

"Canavara yaklaşmaktan korkmuyorsun demek," dedi Faythe. Bir kolunu karnına dolayıp, Gregg'in elinden destek alarak ayağa kalktı. "Bağlıyken dövülmek daha fazla can acıtıyor.

Kendimi korumak için hiçbir şey yapamadım. Tam istedikleri gibi," dedi dişlerini sıkarak.

"Vasyl'in sana neden yaklaşmadığını biliyorsun. Bu haldeyken sinirlenip, daha fazla canının yanmasını istemiyor."

"Bahaneler için biraz büyüdüm ama yine de teşekkür ederim." Öne doğru tökezlediğinde Gregg kolunu ona doladı. "Başım döndü sadece," dedi Faythe gözlerini kapatarak olduğu yerde beklerken. Yeniden yürüdüğünde, Gregg'in gömleğinin arkasını sıkıca kavramıştı. "İplerden kurtulduğumda kendimi daha iyi hissediyordum. Şimdiyse yıkıntıdan farksızım."

"Adrenalinin neler başarabildiğini duysan şaşırırsın. Öfke ve heyecan acı hissini azaltır ama sonrasında daha şiddetli bir şekilde geri döner." Kapıyı itip içeri girdiklerinde Faythe'i oturma yere doğru yönlendirdi. Faythe oturmak istemeyerek başını salladı.

"Ayakta durmanı istemiyorum. Otur hadi," dedi Rald masanın karşısındaki koltukları göstererek.

Faythe kendini koltuğun üzerine bırakıp arkasına yaslandı ve karnına dolamış olduğu kolunu yavaşça çözdü. Kaburgalarından dolayı nefeslerini yavaşça alıp veriyordu.

"Ne olursa olsun unutmamamız gereken bir durum var; aramızdaki haini hâlâ bulabilmiş değiliz," dedi Rald.

"Bir an önce kim olduğunu bulamazsak, daha fazla sorunla karşılaşacağız," dedi Niobe. Ellerini arkasında birleştirip, dolaba yaslanmıştı. "Faythe'i tutsak etmeleri sadece başlangıçtı. Barc gibi düşünen bir sürü kişi var dışarıda ve haini yakalayamadığımız her saniye endişelenmeye devam edecekler."

Gözlerini Faythe'ten Rald'a çeviren Vasyl boğuk bir sesle konuştu. "Bendim." Rald başını kaldırıp ona baktığında gözlerini yere çevirdi. "Her şeyi anlatmak ve gerektiği gibi cezalandırılmak istiyorum."

"Yalan söylüyorsun." Faythe neredeyse fısıldayarak konuşmuştu. Koltuğunda öne doğru kayıp, bir elini karnına bastırdı.

Rald'a bakarken liderlerinin yüzündeki ifadeden korkmuştu. "Yalan söylüyor! İnanmadın, değil mi?"

"Doğru söylüyorum," dedi Vasyl öne çıkarak. "Yalnız konuşabilirsek..."

"Yaparken utanmadığın şeyleri anlatırken mi utanıyorsun, Vasyl?" Rald masanın etrafından dolanıp ona doğru yürürken gözlerini üzerinden ayırmıyordu. "Neden olduğunu anlat ve bunu hemen yapmaya başla. Sorgu haricinde başka şansın olmayacak."

Faythe gözlerini kapatarak inlerken koltuğun kenarlarını tuttu. Hâlâ, Rald dâhil, Vasyl'in yalan söylemiş olmasını umuyorlardı. Böylece başladıkları yere geri dönerlerdi ama en azından hain bu kadar da içlerinden biri olmazdı. Aileden saydıkları bir adam. Maurice başını iki yana sallarken, Niobe arkasını dönmüş hiçbiriyle göz göze gelmiyordu.

"Üç yıl önce doryalar saldırdıklarında kardeşimin kaybolduğunu biliyorsun," diye anlatmaya başladı Vasyl. Gregg o zaman doğruyu söylediğine inanmıştı. Vasyl suçu üzerine almak isteyen biri gibi görünmüyordu. İhanetinin ağır yükünü taşıdığı duruşundan belli oluyordu. Gregg bunu sorguladığı birçok kişide görmüştü. Bu ifadeyi tanımamasına imkân yoktu. "Öldüğünü sanmıştım ama onu aramaya devam ettim. Doryaların elinde olmadığını umarak günlerce ormanda dolaştım."

"Sana yardım etmiştim," dedi Maurice hırıltılı sesiyle.

"Ben de öyle!" dedi Faythe birden ayağa kalkarken. Baş dönünce koltuğun arkasına tutundu ama hemen sonra gözlerini açıp Maurice'in yanına yürüdü. "Yıllardır beraber çalışıyoruz biz." Sesi hayal kırıklığı doluydu ve hâlâ mantıklı bir açıklama isteyen gözlerini Vasyl'e dikmişti.

"Cabe ölmemişti ve doryaların elinde de değildi." Vasyl ellerini yüzüne bastırıp, arkadaşlarının ısrarlı bakışlarını görmezden gelerek Rald'a baktı. "Amazonların onu kaçırdığını öğrendiğimde aradan iki hafta geçmişti. Elçi gönderdiler ve bazı şeyleri yapmamı istediler."

"Bana anlatabilirdin. Bunu biliyorsun. Bizden birini tehdit etmeleri bile onlara saldırmamız için yeterliydi."

"Söyleyemezdim. Amazonlara daha yeni saldırı düzenlemiştik ve bu kadar kısa sürede tekrar saldırırsak benim söylediğimi anarlardı. Birçok kez kardeşimi feda etmeyi düşündüm ama yapamadım."

"Ne gibi bilgiler taşıyordun?" Vasyl cevap verecekken Rald elini kaldırdı. Vasyl'in itirafına inandıktan sonra başka bir şey öğrenmeye gerek duymuyor olsa gerekti. Ya da diğer öğreneceklerinin o kadar acelesi yoktu. Ne de olsa koper topraklarını birbirine katan haini bulmuşlardı. "Boş ver. Şimdilik öğrenmem gerekenleri öğrendim. Geri kalanını ben sormayacağım."

"Yapma!" dedi Faythe araya girerek. Rald gözlerini ona çevirdiğinde bile geri adım atmadı fakat tavrını yumuşattı. "Bilgileri gönüllü verecek zaten. Mortem'e ihtiyaç yok."

"Karar verildi."

Rald son sözü söylemiş olmasına rağmen Niobe sormadan duramamıştı. "Bilgileri nasıl taşıyordun?"

Sıkıntıyla elini başının üzerinde dolaştıran Vasyl omuzlarını kaldırdı. "Eğittikleri bir sırtlan sayesinde. Tahminimce Cabe'in sırtlanı. Panterlerle ve amazonlarla uyum sağlamış bir sırtlanla koper topraklarına rahatlıkla girebiliyorlardı. Verdiğim birkaç yazılı bilgiyi taşıdı. Yemin ederim, önemli şeyler değildi ve son saldırıdan ben sorumlu değilim. O amazonların bu kadar içeri girmesinin nedeni benim ihanetim değil. Asla bu kadar büyük bir bilgi vermedim. Kimseyi tehlikeyi atacak bir şey yapmadım."

"Dışarı çıkın!" Rald tekrar masasına doğru yürürken, yanından geçtiği karısının omzuna dokundu. "Sen de öyle," diyip koltuğuna oturdu. Kimseye bakmadan arkasına yaslandı ve başka bir şey söylemedi.

Vasyl konuşacakken Maurice onu dışarı doğru itti. "Şimdi sırası değil," dedi. Onu kolundan tutup merdivenlerden indirirken, arkasına bakıp Faythe'le göz göze geldi. "Gelebilecek misin?" Faythe gitmelerini işaret ettiklerinde Maurice önüne döndü.

Gregg'le Faythe ikisini takip edip bahçeye çıktılar. "Onu kafeslere mi götüreceksin?" diye sordu Gregg sessizce.

"Hayır. Daha önce Aleka'yı koyduğumuz yere gitmesi gerekiyor. Önce sorgulanıp, sonra cezalandırılacak." Faythe tahta sıralardan birine otururken, Gregg de durup onların gözden kayboluşunu izledi. Vasyıl ve Maurice sessiz bir şekilde konuşurken kimse bir şeyden şüphelenmemişti. Maurice buna özellikle dikkat etmiş, Vasyıl'ın suçlu olduğunu hissettirmemişti. "Delbin'le benim için itiraf etti," dedi Faythe fısıltıyla. Hain saklı kaldığı süre boyunca gözler Faythe'in üzerinden çekilmeyecekti. Onu dışlamaya ve kötü davranmaya devam edeceklerdi. "Kahretsin!" diye bağırırken yumruk yaptığı elini tahta sıraya vurdu. Dişlerini sıkarak homurdanırken iki kez daha yumruk attı.

Gregg, Faythe'in önüne geçip dizinin üzerine eğildi. "Beni dinle." Bileğini tutarak kendini daha fazla yaralamasını önlemeye çalıştı. "Vasyıl'ın bu cezadan kurtulmasının bir yolu yok mu?"

"İhanet etti," dedi Faythe sessizce. "Tüm bilgiler alındıktan sonra Rald öldürülmesini emredecek. Olması gereken bu." Çenesini kilitleyerek, gözlerine dolan yaşların akmasına izin vermedi. "Yaptığı hatanın bedelini ödemek zorunda. Yıllardır bilgi kaçıran, sonunda ne olacağını kendisi de biliyordu."

"Ölmeyi hak ettiğini düşünüyor musun?"

"Benim ne düşündüğüm önemli değil."

"Bana yardım edeceksin. O yüzden önemli. Çünkü ben Vasyıl'ın ölmeyi hak ettiğini düşünmüyorum."

Faythe gözlerini kapadığında yaşlar yanaklarına doğru aktı. Elinin tersiyle hızlıca yüzünü kurularıp burnunu çekti. "Ne yapmak istediğini anlamış değilim ama Vasyıl'ın kurtulmasının tek yolu, hikâyesinin yalan olduğunu ispatlamak. Başka yol yok." Dolgun dudaklarını ıslatarak kanayan elini pantolonuna sürdü. "Söyledikleri gerçek değilse, bunu kanıtlamanın tek yolu amazonlara sormak olur. Buna gönüllü müsün şahiden? Çünkü ben bu halde tümseklerden bile atlayamam."

"Dinlenmen gerekiyor." Gregg ayağa kalkıp, kolunu beline dolayarak onu çekti. Beraber evine doğru yürürlerken sessizce konuşmayı sürdürdüler. "Ne kadar vaktim var?"

"Sahiden yapacak mısın?"

"Denemek zorundayım."

"Tek başına bunu başarman imkânsız. Rald'ın sana karışacağını sanmıyorum ama Maurice'e izin vermez." Gregg ne yapacağını karar vermeye çalışırken Faythe'in kapısını açarak onu içeri soktu ve yatak odasına kadar götürdü. Faythe yatağına uzandığında rahatlayarak gözlerini kapadı. "Sorgulanması beş saatten daha kısa sürmez. Sonrasında ne yaptığını herkes bilsin diye bir gün boyunca açıkta bağlı kalacak. Onurunu elinden alacaklar ve bir savaşçı gibi değil de, hain bir korkak gibi ölmesini sağlayacaklar."

"Gidip Rald'la konuşacağım. Benden haber almadan Vasyli'i ifşa etmemesini söyleyeceğim, tamam mı?" dedi Gregg. Banyo-sunu bulup küçük bir havlu aldı ve yatak odasına gidip elini sarmaya başladı. "Dinlen ve gerektiğinde bana katıl. Elimden geleni yapacağıma söz veriyorum."

"Amazon toprakları karışık. Oraya gitmeni isteyemem."

"Sen istemiyorsun, ben gidiyorum. Ayrıca..." Nasıl söyleyeceğini bilemeden yavaşça yatağın kenarına oturdu. "Annemi buldum. Henüz anıları tazeleyip birbirimize sarılmış değiliz ama amazonların nasıl olduğunu bilirsin," dedi omuz silkerek.

Faythe gülümseyerek başını sallarken havluyu yerinde tutmak için elini karnına yasladı. "Kimmiş peki?"

"Asteria." Faythe kaşlarını kaldırarak ona bakınca Gregg sıkıntılı bir şekilde iç geçirdi. "Biliyorum biraz fazla oldu. Daha sıradan ve gözden uzak birinin çıkmasını bekliyordum. Böylece iletişimimiz kolay olabilirdi ama Asteria'nın birçok sorumluluğu var ve Aleka'yla beni Myrina'nın öfkesinden korudu. İlk başta yanlarına gittiğimizde Myrina bizi öldürmek ve kızlarına yemek olarak verme niyetindeydi. Asteria fikrini değiştirmesini sağladı. Demek istediğim, kendimi koruduğum sürece,

tutsak edilip kraliçe ya da otorite olan başka biri için öldürüleceğimi sanmıyorum. Sadece ormandaki isyankârlara karşı dikkatli olmam gerek.”

Rald’ın yanına gitmek sandığından daha zor olmuştu. En güvendiği adamlarından birinin ihanetiyle sarsılan Rald, öfkenin kemiğe bürünmüş hali gibiydi. Merdivenlerin başında durup, ilerleyip ilerlememe konusunda karar vermeye çalışırken Niobe uzaklaşmasını işaret etti. Gregg’i çevirip merdivenlerden aşağıya indirmeye başladı. “İyi bir zamanlama değil. Bir süre kendi haline bırakmamız daha sağlıklı.”

“Vasyl’in hikâyesini yalanlamak için gidiyorum. Benden haber alana kadar Rald’ın onu suçlu ilan etmemesini sağla.”

“Hikâyesinin yalanlanmasına ihtiyacımız yok. Her şeyi itiraf etti.”

“Eğer ortada kardeş yoksa ihanet de yoktur.”

“Anlamıyorsun.” Niobe başının arkasını kaşırken Gregg’i biraz daha uzaklaştırdı ve sessizce konuştu. “Vasyl kardeşi hakkında yalan söylemiş olabilir ama bu onu daha az suçlu göstermez. Kardeşini korumak için bize ihanet etmesi hâlâ bir suç fakat bu ona insafli davranmamızı sağlayabilir. Diğer yandan, ortada hiçbir sebep yokken bunu yapması demek...” Omuzlarını kaldırarak anlamasını bekledi. “Güven bana, eğer kardeşi amazonların elinde değilse, Vasyl’in iyiliği için bunu kendine sakla.”

“Ama ihanet eden o olmayabilir. Faythe’e ne kadar âşık olduğunu görüyorsun. Sen Rald’ı korumak için ölümü göze almaz mıydın?”

“Alırdım. Aldım da. Ölümden daha fazlasını da yaptım.” Gregg bir şey söylemeden ona bakmaya devam edince Niobe iç geçirdi. Kapıyı açıp Gregg’i dışarı çekerken, “Tamam,” dedi. “Tek başına gitme ve bana mutlaka haber ver. Rald sakinleştiğinde konuşmaya çalışacağım.”

“Yapabileceğini biliyordum.”

"Hadi git." Gregg yanına kimi alabileceğine çabuk karar vermişti. Kaybolduğu zaman dikkat çekmeyen, aynı zamanda amazonların arasında göze batmayan biri olmak zorundaydı. Söz konusu kişi Delbin'di ve Gregg her ne kadar onun geleceğinden emin olsa da, önce durumu açıklamak zorundaydı.

"Ben de yiyecek bir şeyler hazırlıyordum," dedi Delbin, Gregg içeri girdiğinde. "Acele edersen ben tamamını bitirmeden kendi payını kapabilirsin."

"Vahşi hayat seni sandığından çok daha fazla etkilemiş." Yemek kokuları beynine ulaştığında ne kadar acıktığını fark ederek masaya yürüdü. Yola on dakika geç çıkmalarının sorun olmayacağını düşünerek kendine yemek molası verdi. Tok karnına açken olduğundan daha verimli çalışabilirdi. "Amazon topraklarına geri dönmek zorundayım," dedi Gregg ağzına sıcak ekmekten bir lokma götürürken. Delbin'in yaptığı en güzel şey bu ekmektir ve Gregg kendini-yeniden-Aleka'yı düşünürken buldu. Yemek yerken, özellikle bu ekmeği, mutlu ve tuhaf bir şekilde huzurlu görüldüğünü anımsadı. Sanki ona erişemeyeceği mükemmel anılar sunuyor gibiydi.

"Çantayı hazırlarım," dedi Delbin. Et yemeğini tabaklara paylaştırdı. "Neden gidiyorsun? Orası olabildiğince karışık ve sorun doluyken, eminim ki görmek istedikleri son şey bir kopterdir. Üstelik tüm bunların başlamasında rol oynayan bir kopter." Gregg ona baktı fakat ağzı dolu olduğu için konuşamamış, sadece kaşlarını çatmıştı. "Seni yargılamıyorum," dedi Delbin gülerek. "Ama kabul etmek zorundasın ki, amazonları fena kandırdın ve bunun intikamını almak isteyeceklerdir."

"Her şeyden önce onlar beni kandırdı. Hem de iki kere." Bardağı alıp suyunun yarısını içti. Dilini dudaklarının üzerinde dolaştırıp çatalını eline alırken omuz silkti. "Üstelik isyanın kontrol altına alınmasına yardım ettim. Eminim bu benim borçlarımın üzerini çizmiştir."

"Amazonlar kincidir ve asla unutmaz."

"Öyle mi?" Gregg bu sefer öfkeyle bakıyordu ama öfkesi ne Delbin'e, ne de içinde bulunduğu durumaydı. Gerçekleri öğrendiğinden beri içinde sönmeyen bir ateş vardı. Her adımda, her doğruyu öğrendiğinde o ateş biraz daha alevleniyordu. Asla dinmiyor, sakinleşmiyordu. "Ben ikinci biri sayılmam Delbin ama benim de asla unutmayacağım birkaç şey var. Amazonlar onlara yardım ediyor olmamı bile tebrik etmeliler. Görünmez bir elle hayatımı kontrol eden kişilerin bir arada kalmasını sağlamaya çalışıyorum. Derdim ne benim?" diye kendi kendine söylenirken önüne dönmüştü.

Delbin elini onun elinin üzerine koydu. "Yardım edebileceğim bir şey var mı?"

"Bunu sorman çok isabetli oldu," dedi Gregg başını kaldırmadan. Çatalıyla bir parça daha et aldı ve bu sefer sadece karnını doyurmak için, tadını almadan yemeğe başladı. Amazonlarla kovalamaca oynamak için enerjiye ihtiyacı vardı. "Benimle yeniden amazon topraklarına gelir misin?"

"Hayır. Sorduğun için teşekkürler." Delbin dostça elinin üzerine vurup geri çekildi. Gregg gözlerini kapatıp parmağını masaya vurarak birkaç saniye bekledi. Onu ikna etmek için dudaklarını aralamışken Delbin boğazını temizledi. "Alysa'yla beraber gittiğimizde bizi hiç de hoş karşılamadılar. Yardım için orada bulunduğumuzu öğrendiklerinde bile tavırları değişmedi. Onlardan hoşlanmıyorum. Koperler bana kötü davranıyor ama en azından artık birbirimizi görmezden geliyoruz ve böyle yaşamaya alıştım."

"İşte tam olarak bu yüzden benimle gelmelisin."

"Teşekkür mü etmem gerekiyor? Çünkü hakarete uğradığıma eminim."

"Özür dilerim. Bak," Gregg sandalyesini masaya yaklaştırarak öne eğildi ve bu sefer o Delbin'in elini tuttu. "Bunu sana söylememem gerekiyor ama bilmen lazım." Delbin meraklanarak kaşlarını çatarken dikkatle Gregg'i dinliyordu. "Koperler arasındaki hain bulundu ve ben hikâyesini yalanlamak zorundayım."

"Hakkında delil bulmak için mi?"

"İtiraf etti ama..."

"Kim?"

"Bu senin için büyük bir şey, biliyorum. Hainin açığa çıkması, üzerindeki baskıyı biraz olsun hafifletecek ama diğer açıdan düşün. Başka birini korumak için yalan söylüyor olabilir ve bu haksız yere ölmesine sebep olacak. Bunu engellemek istiyorum."

"Kimsenin haksız yere ölmesini istemem," diye mırıldandı Delbin arkasına yaslanırken. Gregg ona düşünmesi için süre verirken karnını doyurmaya devam etti. Eğer Vasyıl'ın gerçekten iyi bir adam olduğunu hissetmeseydi, ne kendini ne de Delbin'i bu riske atardı. Ama herkesin aptallık yapma hakkı vardı. Vasyıl bunu biraz abartmış olsa da, sevdiği kadın tehlikeye girdiği an gerçekleri ortaya sermekte tereddüt etmemiş, cesur davranmıştı. Gregg'e göre bu takdir edilmesi gereken bir şeydi. Koperlerin hainlere tahammülü olmayabilirdi ama bir insanı tek bir hatasıyla yargılamak Gregg'e doğru gelmiyordu. Vasyıl'ın bir şansa daha ihtiyacı vardı. Kendi bile bunu hak ettiğini düşünmese de.

21. BÖLÜM

'GERÇEĞLE YÜZLEŞ!'

“Bunu yaptığıma inanamıyorum,” diye söylendi Delbin. Kendi ve Gregg için hazırladığı çantalarından biri sırtındaydı. Omzundaki kayışları çekiştirirken, son zamanların en aptal insanı olduğunu geçirdi içinden. Gregg ise, onun ne kadar iyi kalpli olduğunu düşünüyordu. Vasyıl’ın suçlanması koperler tarafından rahatlık demek olsa bile, Delbin huzurunu sağlayacak bu durumu ortadan kaldırmaya gidiyordu. Gregg onun, bazen ben-cil davranmanın hayatta kalmak demek olduğunu zor yoldan öğrenmemesini umuyordu.

“Benimle geldiğin için teşekkür ederim,” dedi Gregg. Bıçaklarını ve yeni bir kılıcı üzerinde taşımanın verdiği güvene sahipti. Ateşli olmayan keskin silahlara ne zaman bu kadar alışmıştı bilmiyordu ama onlarsız bu ormanda dolaşmayacak kadar tedbirli ve akli başındaydı. “Amazon olamayacak kadar iyi bir kalbin var. Bunu biliyorsun, değil mi?”

“Sadece gönlümü almaya çalışıyorsun.” Delbin boynundaki sinek ısırığını kaşıyarak Gregg’e döndü. “Herkesin hayatından memnun olmasını sağlayamazsın. Bazı şeyler yolunda gitmez ve sen bunu kabullenmek zorunda kalırsın. Yaşamak böyle bir şeydir.”

“Elimden geldiğince bazı koşulları düzeltmeye çalışıyorum. Bu yanlış bir şey değil.”

"Demek istediğim..."

"Çok az bir yolumuz kaldı." Gregg onun konuşmasına izin vermeden kolunu omzuna doladı. "Hem Aleka'yla iyi anlaşmıştın, değil mi? Amazonlarla aranda, kadın olmandan dolayı oluşan bir bağ var. Ama sen yine de çok abartma. Onlar gibi eline ok ve yay alıp üzerime koşmanı istemiyorum."

"Seni kovalayan biri mi var?"

Gregg dudaklarını ıslatarak düşünürken kaşlarını çatmıştı. Başını sallarken aklından son birkaç gün geçiyordu. "Bir kere atla giderken, bir kere de sakın bir ortamda hedef oldum sanırım." Aslında ikisi de şüpheliydi. İlkinde Aleka'yla birlikteydi ve son hız kalabalıktan uzaklaşmaya çalışıyorlardı. Aleka hâlâ neden Gregg'i oradan uzaklaştırmak istediğini söylememişti. Tek başına gitmek varken, neden Gregg'i almak için durmuştu? Belki de at sürerken arkasını kollayacak birine ihtiyacı vardı. Eğer peşlerindeki kadının hedefi Gregg değilse, Aleka kendisini korumak için isabetli bir karar almıştı. İkincisinde ise, Dena'nın yanındayken hedef olmuştu fakat emin olmak yine zordu. İyi bir savaşçı ve aldatma ustası olarak Dena da başarılı bir hedefti.

"Kızdırdığın bir amazon var mı?" Gregg gülmeye başladığında Dena gözlerini devirdi. "Anladım. Birçok amazonu kızdırdın. Senin kadar hızlı bir şekilde bu topraklara uyum sağlayan başka biri görmedim. Birden fazla amazonu kendine düşman edip hayatta kalansa oldukça nadirdir."

"Bunun için övgüleri sonra kabul edeceğim. Anlamıyorum, neden biri benim peşimde olsun ki? Aleka'dır derdim ama ilk saldırıda birlikte at üzerindeydik. Ben okları savuşturduktan sonra Aleka arkama geçtiğinde saldırı kesildi."

"Yani hedef sendin. Başka bir amazona zarar vermek istemiş."

"İkinci saldırıda Dena'yı öldürebilirdi."

"Ama öldürmedi," dedi Delbin, Gregg'in cümlesinden anladığı kadarıyla. "Yaptığın ilk hata amazonları anlamaya çalışman. Deneme bile. Amazonları anlamlandıramaz, onları

kategorilere ayıramaz ve hareketlerini tahmin edemezsin. Anlattıklarına dayanarak söyleyebilirim ki, kesinlikle hedefsin. Biri senin ölmeni istiyor.”

“Birinin beni ortadan kaldırmak istemesi alışıldık bir durum fakat yine de kim olduğunu bilmem daha iyi.” Su sesini duyduğunda yönünü değiştirdi ve adımlarını hızlandırdı. Hemen arkasından gelen ve kendi kendine söylenen Delbin, Gregg’in ne yaptığını anlamamıştı. Gregg yere eğilerek suya dokundu. Gürültüyle akan ırmak, içine girmeyi göze alamayacağı kadar vahşiydi. Elini kaydırıp ve gözlerini kapatarak hayatında gördüğü en mucizevî şeyi düşündü.

“Hayır, hayır...” dedi Delbin ne olduğunu fark ettiğinde. İşaret parmağını iki yana sallarken geri adım attı. “Neye bulduğunun farkında değilsin. Tamamen aklını kaçırdın işte. Ben de bundan korkuyordum.”

“Ne yaptığımı biliyorum, Delbin. Sakinleş biraz.” Su o kadar berraktı ki, Gregg altındaki taşları tüm ayrıntısıyla görebiliyordu. Netliği bozan şey, kir ya da bulanıklık değil, suyun coşkuyla aktığı bazı yerlerde oluşan beyaz köpüklerdi.

“Amazonlardan daha anlaşılabilir bir şey varsa, o da deniz kızlarıdır. Onları uyandırmak ve dikkatlerini çekmek istemezsin.”

“Korkarım bunu çoktan yaptı.”

Gregg sesi duyup başını kaldırdığında Pamela’nın neşeli, su gibi temiz gözleriyle karşılaştı. Kahverengi saçlarında kalın örgüler vardı ve dalgalı saçları göğsünün büyük bir kısmını örtüyordu. Gregg ayağa kalkarken, onun bir kayanın üzerine zarifçe oturuşunu izledi. Kuyruğu dönüşüm geçirmemiş, bir çift bacak şeklini almamıştı. Göz kamaştırıcı ve harika görünüyordu. “Yardıma ihtiyacım var,” dedi Gregg.

“Bir merhaba demek bile yok mu?” Pamela saçlarını toplayarak tek omzundan önüne doğru aldı ve fazla suyunu sıkarak yeniden dağıttı. “Fazla korkak görünüyor.” Başını eğerek Delbin’e baktı. “Daha önce bizden birini görmemiş miydin? İnsansın, değil mi?”

"Evet, şey..." Delbin derin bir nefes alıp öylece durdu ve Gregg'e baktı. Sırtındaki çantayı çıkarıp yere bırakan Gregg, Delbin'in elini tutup onu yanına çekti. "Ben koperlerin arasında yaşıyorum ve siz onlarla pek iletişim içinde değilsiniz," dedi Delbin bakışlarını deniz kızına yönelttiğinde.

"Biz erkekleri severiz. Onlar bizden uzak duruyor. O hariç," diyen Pamela, parlayan gözlerini Gregg'e çevirdi. Heyecanla akan nehrin coşkusu vardı bakışlarında. Dalgalanan ve çağılayan gözleri doğaüstülüğünü vurguluyordu. Sanki gövdesinden aşağıya bakmak yetmiyormuş gibi. "Nasıl yardımcı olabilirim?"

"Aleka'yla konuşmam gerekiyor." Pamela ve Delbin aynı anda iç geçirdi. "Ne var?" dedi Gregg iki kadına tek tek bakarken. Amazonlar hakkında bilgi almak istiyorsa, içlerinden biriyle konuşması en kolayıydı. İletişimleri her ne kadar sivri şeyleri birbirlerine fırlatmalarından ve bağırışmalardan ibaret olsa da, en iyi anlaşabildiği amazon Aleka'ydı. Durum bu kadar felaketti işte.

"Sorun değil, canım." Pamela kirpiklerinden kayarak gözüne kaçan iri bir damlayı sildi. "Aleka'nın nerede olduğuna dair bir fikrin var mı? Bu onu bulma süremi birkaç dakika kısaltabilir."

"Hiçbir tahminim yok. Bu yüzden sana ihtiyacım var zaten. İsyancıları avlamak için ormana dağıldılar."

"Şansımı deneyeceğim öyleyse. En fazla yarım saat sürer," dedikten sonra kendini zarifçe suya bıraktı.

"Vay canına!" dedi Delbin yeniden durgunlaşan suya bakarken. "Deniz kızlarıyla ilgili çok şey duymuştum ve harika göründüklerini biliyordum ama yine de hazırlıksız yakalandım. Bir de güvensiz hissettim," dedi yüzünü buruşturarak.

"Güzel olduğunu biliyorsun. Güvensiz hissetmen saçmalık."

"Pamela'ya yeterince dikkat etmediğin belli ya da kalbimi kırmak istemiyorsun. Gerçek bir centilmensin."

Gregg, deniz kızlarının güzel görüldüğünü inkâr edemezdi. Onlardan daha kusursuz bir şeyle karşılaşmamıştı fakat buna rağmen hâlâ Delbin'in de güzel olduğunu düşünüyordu.

Koperler arasında yaşamak onu cesur ve korkusuz biri haline getirmişti ama zaman zaman zayıf yönü ortaya çıkıyordu. Niobe ya da başkalarından sakladığı aşil topuğunu Gregg'in yanında göstermekten çekinmiyordu.

"Pamela gelene kadar beklememiz gerekecek," dedi Gregg yere otururken. "Biraz zamanımız ve anlatacak bir hikâyemiz var."

"Neymiş o?"

"Tamir etmeye bir türlü fırsat bulamadığım araban. Sen buraya gelmeden çok önce oraya saplanmış. Âşık olduğun adamla mı ilgili?"

Delbin gülümseyerek Gregg'in yanına oturdu. Çantasını önüne aldı ve ayaklarına yasladı. Deri kayışlarıyla oynarken, hatıraların verdiği huzur yüzüne yansımıştı. "Cadillac ben geldiğimde oradaydı ve artık ormanın bir parçası haline geldi. Sana anlatmıştım, düğün gecemizde bir fırtına çıktı ve sonra saldırı gerçekleşti. Cabe'in ortadan kaybolması herkesi tedirgin etti. Birçok kayıp verdik, vücutlarını bulduk ve onları gömdük. Ama Cabe buharlaşmış gibiydi. Koper topraklarına geldiğimizden beri yanımdan ayrılmamıştı ve saldırı olduğunda da beraberdik. Koperler, Cabe kaybolurken benim nasıl hayatta kaldığım konusunda şüphe içerisindeydi. Suçlayacak birini arıyorlardı ve o bendim. Yeni gelen, yabancı insan kadın." Gregg kaşlarını çatmış Delbin'e bakarken, aklında bazı şeyleri oturtmaya çalışıyordu. Delbin, Gregg'in kafa karışıklığından habersiz bir şekilde anlatmaya devam etti. "Cadillac ona aitti. Her ne kadar huzur içinde ölmüş olmasını dilersem de, bir gün çıkıp geleceğini düşünmek hoşuma gidiyor ve geldiğinde arabasını çalışır halde bulursa ne tepki vereceğini merak etmeden duramıyorum. Yüzündeki mutluluğu bir kez daha görebilmek için her şeyi yaparım."

"Bahsettiğin Cabe, Vasyl'in kardeşi Cabe olamaz, değil mi?"

Delbin burnunu çekip ona baktı. "Aslında o, evet. Vasyl, Cabe hakkında konuşmaz. Sana kim söyledi?"

"Faythe," dedi Gregg refleksle. Delbin bunu mantıklı bularak başını salladı. Gregg, içinde bulundukları durumu Delbin'e söyleyip söylememe konusunda kararsız kalarak nefesini tuttu. Onu boş yere umutlandırırsa ne kadar yıkılacağını biliyordu ve buna sebep olmak istemezdi. Cabe'in hayatta olma ihtimali vardı fakat bu oldukça küçük bir ihtimaldi. Üç yıl boyunca amazonların elinde olan bir koper, ne kadar sağlıklı olabilirdi ki? Başını iki yana sallayarak nefesini bıraktı. Tüm zaman boyunca kendisine yalan söylenmesinden ya da bilgi saklanmasından ne kadar nefret ettiğini hatırladı. Öyle ya da böyle her şeyi bilmek istiyordu. Kurallarını bilmediği bir oyunu oynamak kadar yorucu ve yıpratıcı bir şey yoktu.

"İyi misin?" dedi Delbin başını eğerek Gregg'in yüzüne bakarken.

"İhanet eden Vasył'di," dedi Gregg gözlerini açarak. Delbin kararını verdikten sonra, kimin ihanet ettiğini bilmek istemediğini söylemişti. Eğer ona kötü davranan biriye, içinden yardım etmek gelmeyecekti ve bunun olmasını önlemek için isimsiz bir şekilde yola çıkmanın daha doğru olduğunu düşünmüştü.

"Vasył mı?" Delbin bir elini ağzına götürerek ardına kadar açtığı gözleriyle Gregg'e bakıyordu. "Ama o... Rald'ın ilk adamlarından biri. Bununla nasıl başa çıkabilir?"

"Faythe suçlandığında, hain açığa çıkmadan onu asla rahat bırakmayacaklarını anladı ve şüpheler üzerinde olmamasına rağmen itiraf etti. Asıl önemli olan, bunu neden yaptığı." Duydukları sesle ikisi birden doğrulup arkalarına baktılar. Gregg elini omzuna doğru götürüp palasını kavradı. Ayağa kalkarken, Delbin'e olduğu yerde kalmasını işaret etti. Hızla yanlarına doğru koşan, siyah bir yumağa benzeyen şeyi gördüğünden gülerek eğildi. "Selam, Coleta," dedi yavru panteri yakalayıp göğsüne yaslar. "Bu, annenin yakınlarda olduğu anlamına mı geliyor?" dedi hem biyolojik annesi olan Brene'i, hem de onları büyütüp yetiştiren Aleka'yı kast ederek.

"Çok sevimli," dedi Delbin. Tereddüt ederek elini uzattı fakat Coleta yetiştiricisi gibi vahşi değildi. Delbin'e doğru yaklaşip eline sürtündü. Delbin onun minik pençelerini ve kürdan gibi dişlerini üzerinde kullanmayacağını anladığında, eğilerek ön bacaklarının arkasını kavradı ve kendi kollarının arasına aldı.

"Annesi yaralanmıştı," dedi Gregg, Coleta'nın boynundaki simsiyah tüyleri okşarken. "Umarım iyileşmiştir."

Başka sesler duyduklarında Gregg, Aleka'yı görmeyi beklemişti fakat gelen o değildi. "Rune?" dedi kaşlarını çatarak. Delbin geri çekilip çantasına doğru yaklaşırken, yavru panteri bırakmadı. Genç kız şaşkın bir halde gülümseyip yanlarına doğru yürüdü. Gregg, Rune'u en son Myrina'nın kalesindeki amazonların arasında bırakmıştı. Herkes merkeze yönelirken Rune'un kaçması hiç zor olmamıştı muhtemelen. "Daha iyi görünüyorsunuz." Ellerini beline yerleştirdiğinde, parmaklarının ucu kılıcının deri kılıfına dokundu.

"Elbette. Annemi buldum."

"Şimdi nerede?" dedi Gregg ve içgüdüsel olarak elini kılıcına biraz daha yaklaştırdı. Amazonlara karşı güvensiz olması, kendini koruma mekanizmasının bir parçasıydı. Asla vazgeçmeyeceği bir parça üstelik.

Delbin "Dikkat et!" diye bağırarak, Gregg'i sırtından itti. Gregg sadece bir saniye sonra, ağaca saplanan oka bakıyordu. Arkasını dönerken kılıcını çekmişti. Saldırmaya fazlasıyla hazırdı. Kanı damarlarından uğuldayarak akıyor, sinir uçları karıncalanıyordu. Kılıcını savurmaya öylesine odaklanmıştı ki, karşısındakinin Glauce olduğunu gördüğünde yerinde sendeledi. "Beni öldürmeye çalışan sendin." Birkaç değerli saniyesini harcayıp arkasına baktığında Delbin'in Rune'la karşı karşıya geldiğini gördü. Rune acımasızca eğitilmiş genç bir aslan gibiydi. Delbin'se koperlerin arasında törpülemiş zeki bir kadın.

"Başarısız birkaç deneme oldu tabii." Glauce yayını sırtına asıp kemerindeki bıçağı çekti. Gregg'in sırtında duran palaları kadar uzun ve keskin görünüyordu. "Bu topraklardaki tek hain

amazonlardan çıkmıyor, değil mi delikanlı? Sen de bir hainsin." Bıçağın ucunu Gregg'e doğru uzattı. "Korumaya yemin ettiği bir genci kendi silahıyla öldüren, korkak bir hain."

"Savunmasız olan herkesi korurum ben."

"Aleka savunmasız değildi!"

"Vücudunda üç kurşun vardı ve saldırmadan oğlunun karşısında dikiliyordu. Gerald'ın bıçak fırlatması ne kadar vahşi olduğunun kanıtı."

"O bıçak Aleka'yı öldürmedi fakat senin yaptığın şey oğlunun sonu oldu," dedi Glauce ürkütücü bir sakinlikle. Gregg'in üzerine saldırıp bıçağını savurdu. Kılıcını kaldırarak onu uzaklaştıran Gregg, beklemeden hızla birkaç adım attı. Glauce'un bileğini yakalayıp dizini karnına geçirdi. Kılıcını kullanmaya hazırdı fakat bunu yapmak istemiyordu. Glauce bıçağının kanzasını Gregg'in yüzüne geçirerek onu itti. Yeniden çarpıştıklarında ikisinin de silahları ellerinden düşmüştü. "Af dilemek zorundasın!" dedi Glauce, Gregg'in boğazına yapışarak. "Belki o zaman kendimi daha iyi hissedirim."

"Hayaletlerle yeterince boğuşuyorum." Gregg, Glauce'a yumruk attı ve ayağa kalmasından hemen önce dizlerini tekmeledi. Kolunu çekip onu bir ağaca sertçe yapıştırdı. Karşısındaki normal bir kadın olsa çoktan sarsıntı geçirmişti fakat Glauce vahşi bir gülüşle hırlayıp üzerine atladı. Gregg dudaklarını ıslattığında kan tadı aldı. Glauce'u omuzlarından yere sabitleyip üstüne çıktı ve onu öylece tutarken gözlerine baktı. "Oğlunu öldürmekten memnun olduğumu mu düşünüyorsun? Bununla övünmüyorum. Hâlâ gözlerimi kapadığımda aklıma geliyor. O günden sonra doğru düzgün uyuyamıyorum bile."

Glauce, Gregg'in bel kısmındaki bıçağı çekip kalbinin üzerine yasladı. "Hemen üzerimden kalk ve dizlerinin üzerine çök!"

"Bunu yapmak istemiyorum."

"Gururun mu incindi yoksa?"

"Bahsettiğim o değildi." Gregg yakın dövüş konusunda bir hayli eğitimliydi ve buraya geldiğinden beri Jerry'yle yaptığı

çalışmalar onu hızla doğaüstü konuma taşımıştı. Glauce'ın elini tokatlayıp bıçağı aldı ve boğazına bastırdı. "Bundan bahsediyorum. Seni öldürmek bir seçenek değil. Kızını da alıp git." Bir anlığına başını kaldırarak ne olduğuna baktı. Delbin, Rune'u kontrol altına almıştı. Öfkeli kız dişlerini sıkarak bileğindeki bağlardan kurtulmaya çalışıyordu. "Tabii gerçekten kızınsa."

"Rune benim kızım ve senin hassas duyguların için mükemmel bir yem." Bacaklarını Gregg'in beline dolayıp onu ters çevirdi ve üzerine çıkıp yüzünü yumrukladı. "Merhamet dilenmeyeceksen, sanırım bunu fazla uzatmayacağım."

"Gregg!"

"Olduğun yerde kal," dedi Gregg, Delbin'in yaklaşmasını istemeyerek. "Bir amazonun sözüne güvenmenin ne kadar büyük bir hata olduğunu berbat bir şekilde öğrendim Glauce ve bir daha bu hatayı yapmayacağıma emin olabilirsiniz. Oğlunu öldürdüğüm için üzgünüm. Eğer aklım biraz daha hızlı çalışsaydı ve yeterli görüş açım olsaydı, onu öldürmez, sadece yarardım ama zamanı geri alamıyoruz. Kaybettiklerimizi de öyle."

"Bıçağını bırak!" Gregg başını eğerek, sesin geldiği yöne baktı. Çoğu zaman sinirini bozan ve hatırlamak istemese bile rüyalarına giren bu sesi ya da sahibini unutmasına imkân yoktu. Aleka tüm korkutuculuğuyla yanında ayakta dikilmiş, Glauce'un sırtına ucu kemikten oyulmuş bir ok doğrultmuştu. "Bir daha tekrar etmeyeceğim ve seni ikinci kez uyarmayacağım, Glauce. Yavaşça doğrul ve yüzünü bana dön."

Glauce ayağa kalkarken, Gregg de doğrulup ellerini silkti. "Kontrolüm altındaydı," dedi sızlayan elmacık kemiğine dokunurken.

"Teşekkür etmeni beklemiyordum zaten."

Glauce elindeki bıçağı yere atınca Aleka bir adım daha ilerledi. İplerinden kurtulan Rune yuvarlanarak Delbin'den uzaklaştı ve kemerindeki bıçağı çekerek Coleta'yı yakaladı. "Sakin!" dedi Gregg parmağını ona uzatarak. "Ona zarar verme. Duydun mu beni?"

“Annemi bırakın!” dedi Rune ve yaşından beklenmeyecek bir soğukkanlılıkla bıçağını yavru panterin sırtına yaklaştırdı. Tehdit altında olduğunu hisseden Coleta, inleyerek Rune’un kavrayışından kurtulmaya çalışıyordu. Nazik olmaktan uzak bir şekilde Coleta’nın boynunu sarmış olan Rune, gözlerini Aleka’ya dikmişti. Delbin ona doğru bir adım attığında hemen başını çevirdi ve “Dur!” dedi. Delbin ellerini kaldırarak geri çekildi.

Aleka tutuşunu gevşeterek yayını aşağıya indirdi. “Şimdi sıra sende,” dedi gözlerini kızıdan ayırmadan. Rune’un bakışlardan ürktüğü belli oluyordu fakat cesur görünmeye çalışarak başını salladı. Anın hareketsizliğinden faydalanmak isteyen Glauce, yerdeki bıçağını alıp Gregg’e saldırdı. Aynı anda Aleka okunu kaldırmış fakat gözleri yavru panteri bulduğu için nişan almamıştı. Rune öfkeyle bağırarak bıçağını kullanmak üzereyken, Delbin onu itip dengesini bozdu. Hızla panteri ondan alarak, bıçak darbesinden korumak için arkasını döndü.

Rune yaşından çok daha büyük bir savaşçı gibi Aleka’yla yüzleştiği sırada Gregg, Glauce’u yere devirmişti. Hırsla burundan soluyan Glauce yumruk attığında birlikte geriye doğru savruldu. Glauce’un diğer elinde tuttuğu bıçak karnını hedef alınca, Gregg onun bileğini kavradı. Öylece kilitlenip kalmışlardı. Ne Glauce bıçağı ileri itebiliyordu, ne de Gregg tamamen bırakmasını sağlayabiliyordu. Glauce bağırarak dirseğini çenesine geçirdiğinde ikisi birlikte sendelediler. Ağaca çarptıklarında Gregg, Glauce’un dengesinin bozulmasından faydalanarak bileğini kıvırdı. Bacağına tekme atarak diz çökmesini sağladıktan sonra başının arkasını tutarak ağaca vurdu. Bir kadınla böyle bir kavgaya girmek artık tuhaf gelmiyordu. Glauce kolunu hızla arkaya iterek bacağını bıçakladı ve ayağa fırladı.

Gregg göğsüne saplanmak üzere olan bıçağı engellemek için bir kez daha Glauce’un bileğini kavradı. Güçlkle çevirip amazonun göğsüne hedef aldı. “Bunu yapmamı isteyen sendin,” dedi ve tek bir hareketle bıçağı göğsüne sapladı. Çığlık atan küçük kız annesine doğru koştu ve Gregg’i yolundan çekti.

Glauce bilincini kaybederek yere devrilirken, Rune üzüntüden çok duyduğu hırsla annesini yakalamıştı. Gregg eğilerek Rune'a baktı. "Annemi alıp uzaklaş. Onun ve senin hayatta kalman buna bağlı. Güvenli bir mesafeye ulaştığınızda bıçağı çıkar ve mantıklı düşünmesini sağla. Bir daha peşime düşmeye kalkmasın."

"Bu yaptığına pişman olacaksın!" dedi Rune dişlerini sıkarak.

Gregg ona cevap vermeden ayağa kalktı. Arkasına döndüğünde, Aleka'nın yavru panteri Delbin'den aldığını gördü. Tam o anda, kendisine bakıldığını hissetmiş gibi Aleka da başını kaldırıp Gregg'e baktı. Hemen sonra kaşlarını çatıp gözlerini kapattı ve arkasını döndü. Aleka'dan beklenmeyecek kadar sessizdi.

Delbin elini sırtına götürüp inleyince, Gregg'in dikkatini çekti. Yanına gidip onu çevirdiğinde, kürek kemiğinin üzerindeki kesiği fark etti. Coleta'yı kurtarmak için araya girdiğinde Rune'un bıçak darbesi onu yaralamıştı. "Gel." Kolunu tutarak çantaların yanına yürüdü. Yere oturduklarında Delbin'in çantasını açtı. Doğaüstü güçlere alışık her mantıklı insan gibi çantasına acil yardım seti koymuştu. "Acıyor mu?"

"Ben insanım. Elbette acıyor!"

"Bunu unutmamaya çalış, çünkü az sonra daha fazla acıyacak." Yarayı temizledikten sonra, mikrop kapmaması için oksijenli su kullandı. Kendini sıkarak homurdanan Delbin, bacaklarını kavrayarak alnını dizlerine yasladı. Öne doğru eğildiği için yarası açılıp daha fazla kanamaya başladı. "Hareket etme," dedi Gregg ne kadar zor olduğunu bilse de. Beyaz bandajı yapıştırırken Aleka'nın uzaklaştığını gördü. "Bekle!" dedi ayağa kalkarken. Parmaklarını bandajın kenarlarında dolaştırıp sağlamlığından emin oldu ve Delbin'in omzuna dokundu. "Tamamdır." Bacağındaki yaradan dolayı zorlansa da, koşar adım Aleka'nın yanına gidip karşına geçti. Parmaklarındaki kanları ovuştururken ona bakıyordu. "Neden böyle görünüyorsun? Kızının hiçbir şeyi yok. Biraz korktu o kadar," derken Coleta'nın başını sevdi.

Aleka bir adım geri çekilip Coleta'yı göğsüne yasladı. Şokta gibiydi ve Gregg sahiden ne olduğunu merak ediyordu. Aleka başını eğip yutkunduktan sonra, yürümek için yana doğru gitti. Gregg izin vermeden önüne çıktığında hızla başını kaldırdı ama konuşmadan dudaklarını birbirine bastırdı.

"Aleka," dedi Gregg başını ona yaklaştırırken. "Ne olduğunu söyleyebilirsin. Buraya geldiğinde her zamanki halindeydin. Birdenbire..."

"Coleta'yı korumakla seni kurtarmak arasında seçim yapamadım."

"Tüm derdin bu mu yani?" Gregg kaşlarını çatarken elinin tersiyle dudaklarına doğru akan kanı sildi. Yüzü fena halde sızıyordu ve ağzında kanın bakırımsı acı tadı vardı. "Coleta güvende olana kadar oku fırlatmamanı anlıyorum. Sorun değil."

"Hayır, sorun!" dedi Aleka sinirlenerek. Gregg onun kalp atışlarının hızlandığını hissetti. Bunu nasıl yaptığını bilmiyordu ama birden Aleka'nın kalbi kulaklarında atmıştı sanki. "Hayatımı riske atmış olabilirsin ama-kabul etmek istemesem de-defalarca beladan kurtulmama yardım ettin. Buna rağmen tereddüt ettim. Aslında hiç tereddüt etmeden, sadece Coleta'yı düşünmem lazımdı."

"Kafam karıştı," dedi Gregg tek elini havaya kaldırırken. "Tereddüt edip beni kurtarmadığın ve kızını düşündüğün için mi öfkелisin, yoksa tereddüt etmene mi takılıyorsun?"

"İkisi de." Aleka homurdanarak gözlerini kaçırdı.

Gregg bir an duraksadıktan sonra gülümsedi. "Beni düşünmeyi kendine kabul ettiremiyorsun ama diğer yandan, ortak olduğumuz için benim arkamı kollaman gerektiğine inanıyorsun. Bundan daha kafa karıştırıcı olamazdın. Yine de sorun değil. Kendi başımın çaresine bakabilirim."

"Bunun seninle bir ilgisi yok."

"İşte yine kafam karıştı."

"Kafan karışmaya fazlasıyla müsait, dedektif. Belki de içinde pek bir şey bulunmadığından, düşüncelerin boşlukta süzülüp kayboluyordur."

Aleka onu itip yürümeye başladığında, Gregg alnını ovuşturarak derin bir nefes aldı. Bazen bir şeyin onu tutup Aleka'dan olabildiğince uzağa fırlatmasını istiyordu. Fakat sonrasında o şeyin suratına yumruğu geçirmek zorunda kalırdı, çünkü Aleka'dan uzak kalmak gibi bir niyeti yoktu. Şiddetli bir beyin travması geçiriyor olabilirdi ama umurunda değildi.

"Aleka!" Gregg ona yetişip, kolundan tutarak kendine doğru çevirdi. Aleka gözlerini parmaklarına diktiğinde Gregg ellerini kaldırdı fakat geri çekilmedi. "Rahatsız olmanı anlıyorum ama seni çağırmamın bir sebebi vardı. Bana yardım edecek misin?"

Aleka, Glauce ve Rune'un kaybolduğu yere kısa bir bakış attıktan sonra Gregg'e dönerek ağırlığını bir ayağından diğerine verdi. "Cömert ve aptalca davranıp Glauce'un gitmesine izin verdin. Panterlerim onun kokusunu takip ediyor ve çok uzaklaşmadan yakalamam gerek. O yüzden hızlı, amaçtan kopmadan ve sadece ana fikre değinerek konuş."

"Glauce'u öldürecek misin?"

"Hayır, onu yakalayıp teslim etmem gerekiyor. Myrina ve Thalestris gerekmedikçe kan dökülmesini istemiyor. Nüfusu-muzun büyük bir kısmını kaybetme riskini almak istemiyoruz. Akli başına gelene kadar Cleite'in çukurlardaki arkadaşı olur. Hepsi bu kadar mı?"

Gregg vaktinin azaldığını düşününce çabuk bir şekilde konuya daldı. "Koperlerin arasında bir casusunuz var ve sadakatinde emin olmak için başka bir koperi elinizde tutuyorsunuz. Onun hâlâ sizde olup olmadığını merak ediyorum. Hayattaysa konuşmamız lazım."

"Zindanlarımızda birden fazla koper var fakat hiçbirine erişim iznin yok. Benim var ama senin için kefil olacak değilim. O hatayı bir kez yaparım," dedi işaret parmağını kaldırarak.

"Cabe," dedi Delbin fısıldayarak. Gregg onun ne zaman yanlarına geldiğini anlamamıştı bile. Arkasını döndüğünde Delbin'in bembeyaz olmuş yüzünü gördü. Şoktan gözleri ardına kadar açılmış, gözbebekleri neredeyse tüm irislerini görünmez yapacak kadar büyümüştü. "Amazonların elindeki Cabe mi? Vasyl bu yüzden mi..." Göz kapakları titrerken Gregg onu tutmak için uzandı. Düşmeden hemen önce kollarını Delbin'in beline dolayıp onun yavaşça yere oturmasını sağladı. Kendinden geçmemiş, sadece ayakta duracak gücü bulamamıştı. Gregg ne hissettiğini anlayabiliyordu. Kendisi de nişanlısının ölmediğini öğrendiğinde ayakta olsaydı, öfkelenmeden önceki tepkisi bir yere oturmak olurdu.

"İnsan olduğunu sanıyordum." Aleka bir elini beline yaslamış, başını yana yatırarak Delbin'i izliyordu. "Cabe denilen ölü doğanla ne bağlantısı var?"

Gregg bir koluyla Delbin'in sırtına destek olurken, tek dizinin üzerine eğilen Aleka'ya baktı. "Cabe, Delbin'in nişanlısıydı. Üç sene önce düğün gecelerinde doryalar saldırmış ve o zamandan beri Cabe amazonların elinde."

"Doryalarla aynı zamanda saldırmayız ama yarattıkları karışıklıklardan faydalanırız. Bu mantıklı."

"Mantıklı mı?" dedi Delbin öfkeyle doğrulurken. Aleka, biri yüzüne karşı haykırmamış gibi sabit bir ifadeyle onu izliyordu. Delbin şaşkın bir halde gülerek saçlarını geri iterken Gregg'e baktı. "Duydun mu? Mantıklıymış! Üç sene boyunca sevdiğim adamı ölü sanmamdan ve bu süre boyunca onun tehdit malzemesi olarak kullanılmasından daha mantıklı ne olabilir ki? Her şey mükemmel derecede olağan!"

"Sakinleş." Gregg sarıldığında Delbin ellerini yumruk yaparak ona vurdu. Gregg de ilk şokun ardından bir şeye vurmaya başlamıştı. Amazonlara duyduğu öfkeden dolayı kendini mahvedecek kadar yumruk atıp durmuştu. Şimdi aynısını Delbin de hissediyor, amazonlara ve sebep olduklarına öfke

kusuyordu. "Hâlâ yaşıyorsa onu bulacağız, sana söz veriyorum," dedi Gregg elini başının arkasına bastırırken.

Delbin, Gregg'in göğsüne yaslanarak boğuk bir çığlık attı. "Bana nasıl söylemez?" Kollarını Gregg'in sırtına bastırarak nefessiz kalana kadar öyle durdu. Neye ihtiyacının olduğunu bilerek Gregg onu daha sıkı tutmuştu. "Benden sakladığına inanmıyorum. Vasy'l'i kendi ellerimle boğmak istiyorum."

Aleka ayağa kalkarken dudaklarını kıpırdatarak "*Hemen dönerim,*" dedi ve Coleta'yı çimenlerin ortasında oyun oynarken bırakıp uzaklaştı.

Delbin şaşkınlık, nefret ve öfkeyi atlattığında, üzüntü tüm bedenini ele geçirdi ve hıçkırarak ağlamaya başladı. Anlaşılmaz kelimelerle konuşup duruyordu. Gregg'in tek yaptığı, Delbin'i kollarıyla sımsıkı sarmaktı ve o anda kadının ihtiyacı olan şey de buydu.

Minik patileriyle Delbin'in bacaklarına tırmanan Coleta, başını gövdesine sürterek genç kadını kendi bildiği şekilde teselli etmeye çalışıyordu. Elinin tersiyle yüzünü silerek geri çekilen Delbin, Coleta'ya baktı. Arka bacakları tutunamadan aşağıya kayınca, Delbin yavruyu kavrayarak kendine doğru çekti. Coleta, hem onu Rune'dan kurtardığı için, hem de sevgisini belli etmek için Delbin'in yüzünü yalamaya başladı. Minik, pembe dilini yanaklarına sürttü.

"Daha iyi misin?" diye sordu Gregg omzunu tutarak. Delbin iç geçirip başını sallarken panterin boynunu kaşıyordu. Keyifli hırıltılar çıkararak gözlerini kısan yavru panter, Delbin'in kollarına kıvranıp kuyruğunu sallamaya başladı. Gregg iki metre kadar ötelerindeki akıntıya gidip yüzünü yıkadı. Buz gibi su yaralarına temas ettiği an acısı hafifledi ve yerini nabız gibi bir zonklamaya bıraktı.

"Gidebiliriz," dedi yanında Brene'le geri dönen Aleka. Gregg onun ne yaptığını bilmiyordu fakat belli ki Glauce'u takip etmesi için başka birini görevlendirmişti. Glauce'u ve görevini öylece bırakacak değildi. Brene başka bir kadının Coleta'ya sevgi

göstermesine sinirlenmiş gibiydi. Keskin dişlerini gözler önüne seren bir şekilde hırlayarak Delbin'e doğru koşmaya başladı. Delbin ayağa kalkıp geri çekilirken Aleka ileri atıldı. "Brene!" Emre uymak istemediği belli olsa da kendini durduran panter, parlak gözlerini Delbin'den ayırmıyordu. Hırıltısı Delbin'in kalp atışlarını anında hızlandırmıştı. "Hemen geri çekil! O sadece kızını koruyor."

"Benim hatam," dedi Delbin yere doğru eğilirken. Brene daha uysal bir şekilde yaklaşırken Delbin temkinli davranıyordu. Panter başını ona yaklaştırarak eğdiğinde, Delbin ne yapmak istediğini anlamadan Aleka'ya baktı.

"Özür diliyor," dedi Aleka. "Kabul ediyorsan başına dokunman yeterli." Delbin tereddütlü bir şekilde elini uzattı. Kaşlarını çatmış, nefesini tutmuştu. Panter her ne kadar Aleka'nın kontrolü altında olsa da, bu onun vahşi ve yırtıcı bir hayvan olduğu gerçeğini değiştirmiyordu. En sonunda başına dokunduğunda yavaşça nefesini bıraktı. Elini yumuşak, sık tüylerinde aşağıya doğru kaydırırken Aleka boğazını temizledi. "Ağzına yaklaşma. Dünden beri bir şey yemedi." Delbin hemen geri çekildi fakat gülüyordu. Coleta'yı uzattığında annesini tanıyan yavru hemen yere atlayıp ona sokuldu. Yere oturarak pençelerini bu sefer şefkatle havaya kaldıran Brene kızını kendine doğru çekti.

"Cabe'i daha önce görmüş müydün?" dedi Delbin panterlerden uzaklaşırken.

"Ben dış çemberde eğitim alıyordum ve eğitimim tamamlanmadan görevlendirildim," derken bilerek Gregg'e bakmıyordu. "Merkezde korunması gereken yeni doğanlar ve kraliçeyi korumakla görevli olan savaşçılar yer alır."

"Paranı olduğunu sanıyordum." Delbin'in kafası karışmıştı belli ki. Gregg de bir süre Aleka'nın ne olduğu konusunda karmaşa yaşamıştı.

"Evet ama hâlâ eğitim sürecim sona ermiş değil." Aleka bir elini yanına gelen Brene'in sırtında dolaştırdı. "Sizi topraklara götürebilirim fakat Cabe'i göreceğinizin garantisini veremem.

Şu anda topraklar hiç olmadığı kadar sıkı kurallarla yönetiliyor. Üstelik iki kraliçe tarafından."

"Peki, sen onu dışarı çıkaramaz mısın?" dedi Gregg konuşmaya katılarak.

"Bir şeyler düşüneceğim."

"Hâlâ yaşıyor öyleyse, değil mi?" Delbin hem umut etmek istiyor, hem de kendini hayali bir geleceğe kaptırmaktan korkuyordu. Kollarını kendine dolayıp, tereddütlü gözlerle Aleka'yı izlerken nefes almayı kesmişti. "Onu geri alabilir miyim?"

"Yaşayıp yaşamadığını bilmiyorum. Zindanlarda ölmüş de olabilir. Yaşıyorsa, bir tutsağı kaçırmam yeni bir karışıklık yaratacağı için önce uzlaşmayı deneyeceğiz."

"Bizi dinleyeceklerini nereden çıkardın?" dedi Gregg sırt çantalarını alırken. Kendisininkini takıp Delbin'in çantasını elinde tuttu. Sırtı yaralıyken bu kadar ağır bir çantayı ona taşıtamazdı.

"Sadece bir tahmin. Myrina bizi kızlarına yem etmedi ve senin elinde Thalestris'le aramı düzeltecek bir şey var."

Gregg gözlerini kısarak ona bakarken Aleka dudağının kenarını kıvrarak gülümsedi ve bakışlarına karşılık verdi. Delbin şaşkın bir halde ikisini izlerken, Gregg burnundan soluyarak başını salladı. İstediklerini elde etmek için sonuna kadar kararlı olmayı Kyne Reese'den öğrenmişti. Vazgeçmesi mümkün değildi ama Aleka henüz bunu kavrayamamıştı. Kumaşı Thalestris'e vermeyi planlamıyordu fakat bunu belirtmesine de gerek yoktu. "Tahminlere göre yola çıkmak benim yapacağım bir şey değil ama hakkın var." Gregg yürümeye başladı ve Aleka'nın yanından geçerken ona bakmadan konuştu. "Çı-karcının tekisin."

"En az senin kadar, dedektif," dedi Aleka keyifli bir gülümsemeyle.

22. BÖLÜM 'TAKİPTE'

Güneş gözlüklerini kahverengi dalgalı saçlarına doğru iten Tess, başını kaldırarak eve baktı ve doğru adrese geldiğinden emin olduğunda kapı zilini çaldı. Bronz teninde uyumla parlayan koyu yeşil gözlerini her an açılmasını beklediği kapıdan ayırmıyordu. Saniyeler geçerken sabırsızca iç geçirip parmağını zile yasladı ve kapı açılana kadar çekmedi.

Altına aceleyle giymiş olduğu kot pantolonunun fermuarını çekmeye çalışan Kyle kapıyı açtı. Güneş çarpınca refleksle başını geri çekip tek gözünü kapadı. "Tess?" Onun burada olduğuna inanamıyormuş gibi bakarken, girmesi için kapıyı açtı. "Sorun ne?"

Gregg'in görev için yerleştirildiği evi inceleyen Tess, çantasını omzundan indirerek salonun ortasında durdu ve bir elini beline yerleştirerek Kyle'a döndü. Çoğu insanın yürümekte zorlanacağı, bir saat bile katlanamayacağı kadar yüksek ve ince topuklu ayakkabısı mermer yüzeyde tıkırtılar çıkarıyordu. "Annem ve babamın ne düşündüğü umurumda değil. Gregg'in nerede olduğunu bilmek istiyorum."

"Ama belli ki o istemiyor." Kyle koltuğun üzerindeki yığınla kıyafeti kenara itip oturdu ve bir ayağını öne uzattı. Her zaman kısacık kestirdiği saçları sarıydı. Normalde kurnazca bakan mavi gözleri yorgunluktan kanlanmıştı. Çoğu gizli görevde

Kyle biraz daha arka planda dururdu, çünkü hemen göze batan ve dikkatleri üzerine toplayan bir görünüşe sahipti.

Gözünün önüne düşen bir tutam saçı işaret parmağıyla geri gönderen Tess, çenesini öne çıkararak derin bir nefes aldı. Vişne rengine boyanmış dudaklarını ıslatıp, Kyle'ın bacağına ayakka-bısının ucuyla itti. Yüzünü buruşturarak masanın üzerindeki şeylere baktıktan sonra dikkatli bir şekilde kenarına oturdu. Masada yarısı yenmiş pizza, izmaritle dolu bir kül tablası ve yığınla dosya vardı. Yavaşça öne doğru eğildi ve kollarını mini eteğinin açıkta bıraktığı bacaklarına yasladı. "Gregg'le bir uydu telefonu aracılığıyla konuştum ve bunu annemler de biliyor. Birden fazla kez babamla iletişime geçmiş. Elinizde FBI'ın sınırsız kaynakları varken, hiçbir şey yapmadan burada oturduğuna inanamıyorum." Kolayla lekelenmiş bir dosyayı ucundan tutarak kaldırdı ve yere attı. "Tüm gün burada ne yapıyorsun? Bürodan mı kovuldun yoksa?"

"Bak, küçük kız kardeş," dedi Kyle doğrularak onun gibi kollarını dizine yaslar. "Ben de Gregg'in bu şekilde ortadan kaybolmasından memnun değilim fakat böyle olmasını isteyen kendisiydi ve babana göre haklı gerekçeleri var."

"Bu da ne demek? Babamla konuşup benimle konuşamadığı şey ne?"

"Babanla konuşup, aynı zamanda benimle de konuşamadığı şey." Kyle ellerini kaldırarak omuz silkti. "Hiçbir fikrim yok, Tess."

Ayağa kalkan genç kadın, ellerini beline yaslayıp ileri geri sallandı. Başı her belaya girdiğinde Gregg yanında olmuştu. İşi dolayısıyla sakın bir hayatı vardı fakat daha gençken erkeklerle biraz sorunlar yaşamıştı ve o anların çoğundan Gregg sayesinde kurtulmuştu. Babasına göre o hâlâ masum küçük kızdı. Tess bunu uzun zaman önce aşmıştı. O artık ne küçüktü, ne de masum... Ama bunu Gregg'den başka kimsenin bilmesine gerek yoktu. Şimdi kardeşi bilmediği bir yerde, bilmediği insanların

arasındayken, Tess burada durup son moda çizimler yapmak için kafasını yoracak değildi. Çizimler bekleyebilirdi.

"Yapabileceğim bir şeyler olmalı."

Kyle bir an durup kaşlarını çattıktan sonra hafifçe doğruldu. Tess onun bir şey söylemek üzere olduğunu anlayarak tek kaşını havaya kaldırırken, bakışlarını üzerinde tuttu. Bir erkeği delirtecek kadar dış görünüşüne özen gösteren, zevk sahibi bir modacı olabilirdi ama bakışlarını babasından almıştı ve ısrarlı gözlerinden kaçabilecek çok az şey vardı. Kyle onlardan biri değildi. Bu yüzden anlatmaya başladı.

"Baban ve annen birlikte büroya gitmişler. Richmond'da yani. Burada değil. Bilgi işlemdeki Jonathan'ı hatırlıyorsundur." Tess hızlıca başını sallayarak onayladı. Bürodaki hemen herkesi tanıyordu. Babası, kardeşi ve onlar sayesinde tanıdığı birçok arkadaşısı ajandı. "Kyne bir kadını araştırmasını istemiş. Otuz beş yıl önce, güvenlik kamerasına takılan bulanık bir görüntü. O zaman kayıtlar bu kadar geniş değildi tabii ve şimdiki gibi bir teknoloji de yoktu."

"Kimmiş peki bu kadın?"

"Bilmiyorum. Jonathan sistemden aratmış fakat hiçbir şey bulamamış. Sadece görüntüyü biraz daha iyileştirmişler o kadar."

Tess dilini aralık duran dudaklarının kenarına değdirirken, kaşlarını çatarak düşünüyordu. Bu kadın kimse Gregg'in gitme nedeni olmalıydı ve eğer biraz olsun yardımı dokunacaksa, Tess onun hakkında araştırma yapabilirdi. FBI'ın elinde olmayan hangi kaynağı kullanabileceğini bilmiyordu ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Gerekirse o dönemde oturdukları yere gider ve eski komşularla konuşurdu.

Tess çantasını açıp telefonunu çıkardı ve Kyle'in kucağına attı. "Jonathan'ı ara. Kadının resmini iste."

Kyle telefonu alıp tuş kilidini açarken Tess'e bakıyordu. "Aklında ne var?"

"Sen söylediğimi yap. Ayrıca ondan bir şey daha isteyeceğim ve sen karışmayarak bu işten uzak durabilirsin."

"Unut gitsin. Ortağıma ne olduğunu öğrenmek istiyorum," deyip aramayı yaparak telefonu kulağına götürdü.

*

"Brene daha iyi görünüyor," dedi Gregg hemen önlerinde yürüyen pantere bakarak. "Larv'ın Myrina'nın kızı olduğunu bilmiyor muydun?"

"Biliyordum fakat onun Thalestris'e karşı yapılmış bir isyanda rol oynaması beni şaşırtmadı. Ne olsa Thalestris, Myrina'yı hapsedip sonrasında kraliçe oldu." Coleta annesinin sırtından düşmeden önce Aleka onu ensesinden yakalayıp daha düzgün durmasını sağladı. "Annenle konuştun mu?"

"Benden kaçtı." Aleka gülmeye başladığında Gregg başını iki yana salladı. "Evet, gül tabii. Siz amazonlardan açık sözlü ve dürüst birini bulduğunda ona evlenme teklif edeceğim."

"Ah, saçmalama," dedi Aleka daha fazla gülerken. "İnsan olsan bile hangi amazon seninle evlenir ki? Hatırlatmaya ihtiyacın var mı bilmiyorum ama artık insan değilsin ve koper olduğun için sadece insanlar ya da deniz kızları seninle ilgilenir. Ama şanslısın, Pamela hazırda bekliyor."

"Dalga geçtiğimi biliyorsun. Evlenmeyi düşünmüyorum ama bir amazonla sevgili olmayı göze alırsam, seçeneklerimin az oluşu benim koperliğimden değil, hangi amazonu istediğimi bildiğinden kaynaklanır," derken kaşlarını kaldırarak Aleka'ya baktı.

Aleka onun imasını anlamamak için büyük bir çaba harcadı fakat Gregg'in detaycı gözlerinden kaçması imkânsızdı. Yanaklarından boynuna kadar kızarıırken, dişlerini sıkarak homurdandı. Gregg tarafından köşeye sıkıştırılmaktan ve bunlara karşılık verememekten nefret ediyordu. Onun tecrübesizce her kızarışı Gregg'e masum bir şeyler anımsatıyordu. Aleka ve masumluluğu aynı cümlede kullanması tuhaf bir gerçektir. Gregg, Richmond'a taşındığından beri çok az masum şey görmüştü ve uzun zamandır tanık olmadığı bu utangaçlığı böyle bir yerde bulabileceğine hayatta inanmazdı.

Aleka üç metre kadar önlerinde yürüyen Delbin'e bakıp, üzerindeki deri yeleği gereksiz yere çekiştirerek düzeltmeye çalıştı. "Neden böyle yapıyorsun?" diye fısıldadı Delbin'in insan kulaklarının duymayacağına güvenerek.

"Sana ilgim olduğunu hiç inkâr etmedim ki. Yani sesli olarak. İtiraf etmek gerekirse, kendimle büyük bir çatışmaya girmiştim. Hâlâ çatışma durumundayım. Duygularımı anlamlandıramıyorum ama onları tanımlayabiliyorum."

"İyiliklerin karşılığını ödemeye çalışıyorum. Myrina'nın bizi dinlemesinin en önemli sebebi, Asteria'nın onu ikna etmesi. Çünkü sen oğlusun ve Myrina tarafından öldürülmeni istemedi. Kabul ediyorum, sen olmasan işim çok zordu. Onunla konuşmamı tamamlayamazdım bile ama bu sana ilgi duyduğum anlamına gelmiyor." Bunun düşüncesiyle bile yüzünü buruştururken, anlamasını sağlamak için gözlerini gözlerine dikmişti.

Öfke, heyecan ve adrenalinle parlayan kahverengi gözlerine bakan Gregg, onun ne kadar zor biri olduğunu düşünüyordu. Hayır, sadece zor da değildi. İmkânsızdı. Gregg için adeta bir meydan okumaydı ve Gregg meydan okumalara karşılık vermeyi severdi.

"Bu konuyu konuşmaktan ve bahsini açmaktan yoruldum, dedektif. Bana anladığını söylemiştin."

"Anladım zaten. Seni zorlamıyorum ya da sana dokunmuyorum, değil mi? Sadece düşündüklerimi söylüyorum."

"Orada her şey yolunda mı?" dedi Delbin arkasına bakarak. Aleka'nın öfkeyle kaynayan ruh halini fark ettiğinde tamamen döndü. "Erkeklerle hiç anlaşıyorsun, değil mi? Gel buraya, senin için bir şeyim var." Çantasını açtığında, Aleka ve Gregg kokuyu aynı anda aldı. Delbin yanında ekmek getirmişti. "Keyifleriniz yerine geldi sanırım."

Aleka işaret parmağını havaya kaldırarak Gregg'e baktı. "Sakın ortak olmayı düşünme. O ekmek benim için çıktı."

"Herkes için yeterince var." Delbin pastayı paylaşamayan çocuklarını azarlayan bir anneden farksızdı.

"Aleka'ya 'yeterince' kavramını anlatabilirsen, seni amazon topraklarına kadar omzumda taşıyım." Aleka, Gregg'in yaralı omzuna vurup acıyla homurdanmasına ve dikkatinin dağılmasına sebep olduktan sonra Delbin'in yanına gitti. Gregg kolunu ovuşturarak yeniden yürümeye başladı ve can sağlığı için ekmeğe yaklaşmadı bile. "Şimdi daha gönüllüsün sanırım," dedi kadınların önünden yürümeye başladığında.

"Biliyor musun, insanlardan pek hoşlanmam," dedi Aleka. Belli ki Delbin'le konuşuyordu fakat Gregg'in duyduğundan da emin oluyordu. "Çoğu, fazlasıyla kendini beğenmiş oluyor. Sanki her şey onların dünyasından ve onların doğrularından ibaretmiş gibi. Ama sen farklısın."

"Evet, kanımda aşçılık bulunduğu için şanslıyım sanırım. Senden onay almak kolay olmasa gerek," dedi Delbin.

Gregg kahkaha atarak omzunun üzerinden iki kadına baktı. "Hayır, hem de hiç kolay değil." Başına çarpmak üzere olan kalın bir dal parçasından kurtulmak için öne eğildi. Sadece havada çıkardığı ıslığı hissederek içgüdüsel bir şekilde eğilmişti. "Arkadaş olduğumuzu sanıyordum."

"Ben arkadaşlarımı da incitirim. Sık sık. O yüzden arkanı kollasan iyi edersin."

"Tartışmadan geçirdiğiniz birkaç dakikanız bile yok mu sizin?" dedi Delbin. Memnuniyetsiz bir şekilde nefes alıp, yanından geçtiği ağaca tutundu. "Önümü görmekte zorlanıyorum."

Gregg bir şey söylemeden onun yanına gitti ve bir kolunu beline doladı. Karanlık iyice bastırmıştı ve görmekle ilgili bir problemi olmadığından, ancak Delbin bahsettiğinde bunu fark etmişti. "Affedersin, düşünmem gerekirdi," dedi. "Tedbir amaçlı kullanmadığımı biliyorum ama fenerini çıkarabilirsin."

"Biz buradayız diye bağırın bir havai fişeğe ihtiyacımız yok bence."

"Şafakta yeniden ilerleyeceğiz. Şimdilik savunma alanı bulmamız gerekiyor," dedi Aleka.

"Ne?" Delbin arkasını dönerek Aleka olduğunu düşündüğü karaltıya bakıyordu. Emin olamasa da doğru bir tahmindir. "Neden dinlenmek zorundayız? Ben yorulmadım, sadece net göremiyorum. İnsanım ya," dedi elini kendine doğru sallarken.

"Bunun insan olmanla bir alakası yok." Gregg'in daha önce onda görmediği bir sabırla Delbin'e durumu açıklayan Aleka, inatçılığından vazgeçmiyordu. "Şu anda herkes fazlasıyla dikkatli ve kendi kardeşlerine karşı bile önyargılıyken, ikinizle orada görünmem hiç iyi olmaz. Şafakla birlikte yola çıkacağız ve öğle saatlerine varmadan merkeze ulaşacağız."

"Atla daha hızlı gidiliyor doğrusu. Yürümenin bu kadar zaman aldığını fark etmemişim."

"Atımı kaçırın sendin, değil mi?" dedi Aleka hiddetle.

"İşte yine başlıyoruz," diye mırıldandı Delbin kendi kendine ama ikisi de onu duymadı.

"Ne fark eder ki? Sen de başka birinden kaçırmıştın."

"Senin kıymetli canını kurtarmak için!" diye çıkıştı ve hemen sonra bundan pişman olarak gözlerini kapadı. "Kahretsin, Aleka!" dedi kendi kendini azarlarken.

"Ah, bu çok romantik!" Bunu söyleyen elbette ki Delbin'di. Çünkü o sırada Gregg, konuşamayacak kadar şoktaydı.

"Kapa çeneni!" dedi Aleka. Öfkesini yöneltecek birini bulduğu için rahatlamıştı anlaşılan. Her zaman kendisinden daha suçlu olan birini bulup, konuyu ustaca lehine çevirebiliyordu. Gregg cevap bekleyen bakışlarını gözlerinden ayırmıyordu. Aleka muhtemelen sadece konunun kapanmasını istediğinden hızlıca konuştu. "Merkeze gittiğimizde, siz kraliçeleri kurtarıırken bazı şeyler duydum. Glauce, Rune'la senin hakkında konuşuyordu ve peşine düştüğünü anlamıştım. O karışıklıkta daha fazla olay çıkmasını istemedim. Ayrıca o kıza güvenmememin bir sebebi varmış, değil mi? Amazon topraklarından ayrılma-mızı önlemek için kasıtlı olarak bize bilgi taşıdı. Masum ve muhtaç genç bir kız gibi davrandı ve sen yeniden bir amazon tarafından kandırıldın."

"Ama o daha çocuk," dedi Delbin şaşkınlıkla.

"O bir amazon," dedi Aleka gözlerini ona çevirerek. "Ben Afahi birliklerine katıldığımda onunla aynı yaşıydım," deyip yeniden Gregg'e odaklandı. "Seni tıpkı deniz kızlarına karşı uyarmam ve beni dinlememekte ısrar etmen gibi. Bir gün çok fena okyanusa batacaksın ve o gün deniz kızlarına güvendiğin için kendine aptalın teki olduğunu söyleyeceksin."

Aleka nefes nefese bir halde cümlelerini tamamladığında Gregg ona bakıyordu. Şaşkın ve tuhaf bir şekilde sakindi. Çocuk yaşta bile olsa, bir amazon tarafından kandırılması garip derecede normal geliyordu. Onu asıl şaşırtan ve konuşmasını önleyen şey, Aleka'nın kendi görevini tehlikeye atarak, o karışıklıkta Gregg'i bulması ve Glauce'dan uzaklaştırmasıydı. Eğer zaman kaybetmemiş olsaydı, muhtemelen Myrina'nın kalesine daha çabuk varmış olurdu ama bunu göze almıştı ve Gregg'in söyleyebileceği tek bir şeyi bile yoktu. Teşekkür ederse gözü'nün içine hançer saplanma riski vardı ve tüm bu öğrendiklerinden sonra ona itiraz da edemiyordu. Keşke karşısındaki normal tepkiler veren biri olsaydı. O zaman tereddüt etmeden gülümser ve içten bir şekilde teşekkürlerini sunup ona borçlu olduğunu söylerdi.

"Su sesi duyuyorum." Gregg duraksayarak arkasını döndükten sonra yürümeye başladı. "Gün doğumunu orada bekleyebiliriz." Amazonlar su kenarlarında saldırmayı tercih etmiyordu. Panterleri için kullanışlı bir alan değildi ve deniz kızları için açık bir davetti. Arkasında onu takip eden ayak seslerini duyduğunda adımlarını hızlandırdı. Bu ormanda su kıyısı bulmak hiç zor olmuyordu. Yeterince uca giderseniz okyanusu bile görebilirdiniz. İç taraflarda ise engebeli yapısı yüzünden çeşitli göller ve sakin akan ırmakları vardı.

Çantalarını bırakacakları yere geldiklerinde henüz kimse konuşmamıştı. Delbin boğazını temizlerken yavaşça Gregg'e yaklaştı ve omzuna dokunarak onun yanına eğildi. "Bunu kabullenmen lazım," dedi.

"Neyi?" dedi Gregg anlamadan.

Delbin alt dudağını ıslatıp, metrelerce ötelerinde duran ve Brene'e emirler vererek nasıl nöbet tutacağını açıklayan Aleka'ya göz attıktan sonra nemli çimlere oturdu. "Gücü elinde tutan ve insanların arasından gelen erkekler bu ormanda herkesten daha fazla çabalar. Çünkü buradaki kadınlar korunmaya açık, savunmasız ve sevgi bekleyen tiplerden değil. Daha çok vahşi hayatta rastlayacağın türden, pençelerini kullanmaktan çekinmeyen sinsi kediler."

Gregg bu tanıma elinde olmadan gülümsedi. Kesinlikle aynı fikirdeydi. Aleka'nın duyup duymayacağını umursamadan, "Kafamı karıştırıyor, Delbin," dedi. "Bazen duyguları fazlasıyla açık ama bazen karşımda bir ağaç varmış ve ona laf anlatmaya çalışıyormuşum gibi hissediyorum. Genellikle kadınlar benim böyle olduğumdan şikâyet ederlerdi. Hiç olayın diğer tarafında bulunmamıştım."

Delbin çantasını önüne çekerek içinden bazı şeyler çıkarırken başını sallıyordu. "Ne demek istediğini anlıyorum ama senin farkında olmadığın bir şey var. Aynı şeyleri o da senin için düşünüyor."

"Anlamadım, ne?"

"Gizemli davranışlarda bulunan ve duyguları konusunda kafası karışık olan bir tek Aleka değil."

"Benim kafam duygularım konusunda karışık değil!" diye bağırdı Aleka onlara doğru. "Ne yapmak istediğimi çok iyi biliyorum. Dedektifin kalbini söküp, geriye hiçbir şey kalmayana kadar onu parçalamayı düşünüyorum."

Gregg sakın bir şekilde iç geçirip Delbin'e baktı. "İşte hep böyle kalbime giden yolu buluyor, sonra ona duygu beslemem gerektiğini söylüyor."

"Dedektif!"

Delbin kahkahalarla gülerken titremesini bastırmak için, çantasından çıkardığı fermuarlı hırkasını giydi ve kapüşonunu

kafasına geçirerek kollarını parmaklarına kadar çekti. "İkiniz çok tatlı bir çift olursunuz."

"Dikkat et!" dedi Gregg ve Delbin'i tutarak aşağıya çekti. Aleka öfkeli gözlerini ona dikmiş burnundan solurken yerinden kıpırdamıyor, onlara uçları keskin silahlar fırlatmıyordu. "Tamam, güvenli," derken ellerini Delbin'in başından çekerek doğruldu. Delbin kendini tutamayıp gülmeye devam ederken, Gregg de ona katılmamak için dudaklarını birbirine bastırdı. İkisinin birden gülmesi Aleka'yı daha fazla kızdıırırdı ve bu, ihtiyaçları olan son şeydi.

"Sadece şaka yapıyorum, biliyorsun." Delbin, Aleka'ya bakarak göz kırptı. "Hadi yanımıza gel. Eminim sende harika gece hikâyeleri vardır."

"Sinirlerimi bozacak ve yalnızca sizin güleceğiniz şakalar yapmadığınız sürece yanınızda oturmaya katlanabilirim," dedi kollarını bağlarken. Gregg ve Delbin iki saniyeliğine bakışıp Aleka'ya döndüler ve aynı anda onaydılar. "İyi," dedi Aleka soğuk bir şekilde. Yanlarına gelip, Delbin'e yakın olacak bir şekilde Gregg'in karşısına oturdu. "Gece hikâyelerim yok ve aslında kamp yapmaktan nefret ederim."

"Neden nefret ettiğini anlattırsan, bu müthiş bir hikâye olur aslında," dedi Delbin ısrarla.

"Bu kadar neşeli olmanı anlayamıyorum. Şoka mı girdin?" dedi Aleka kaşlarını çatarak. Gregg ondan bir uygunsuz bir cümle serisi çıkacağını anlamıştı ve uarmaya fırsatı olmadan Aleka konuşmaya başlamıştı bile. "Sevgilin muhtemelen ölmüştür. Senin yerinde olsam, ölmüş olması için dua ederdim. Eğer ölmemişse, üç yıldır güneş görmeyen, asgari düzeyde hava alan zindanlara kapatılmış haldedir ve bulabildiği en ufak böceğe kadar her şeyi yiyip, hayatta kalmaya çalışıyordur. Hâlâ nefes alıyorsa bile, zihinsel olarak sağlıklı kalmasına imkân yok."

"Aleka!" dedi Gregg sert bir sesle. Daha önce Gregg'den çok nadir anlarda duyduğu bu tona şaşırın Aleka, gözlerini kırptırmaktan başka bir tepki vermedi. "Daha fazla ileri gitmeden

dur. Sandığının aksine, her şey fayda ve çıkar ilişkisine dayanmaz. Cabe ölmüş olsa bile, kendi topraklarında gömülmeyi hak ediyor ve şu anda en kötü olasılık bu."

"Belli ki amazonların Mortem'iyile tanışmamışsın," dedi Aleka.

"İhtiyacım yok. Sana baktıkça nasıl biri olduğunu tahmin edebiliyorum."

Aleka ifadesiz yüzünü korurken başını bir kez aşağı yukarı salladı ve göz temasını keserek silahlarını temizleme işine girişti. Delbin kendi kabuğuna çekilmiş, çenesini dizlerine yaslamış bir halde oturuyordu. Gözleri kapüşonunun altında kalmış, sadece burnunun ucu ve dudakları görünüyordu. Bu haliyle yirmili yaşlarındaki bir genç kadından ziyade, korkmuş bir çocuk gibiydi. Gregg onun düşündüğünü, kafasında olasılıkları değerlendirdiğini ve zamanı geldiğinde güçlü bir şekilde ayağa kalkacağını biliyordu. Üç yıldır koperlerle yaşayan bir kadından daha azını bekleyemezdi. Üstelik bu koperler onun uğursuz bir cadı olduğunu düşünüyorsa.

"Biraz uyumaya çalış," dedi Gregg. Delbin'in çantasını çekip, yastık olarak kullanmasını sağladı. Delbin söyleneni yaparak, omzunun üzerine yere uzandı. Bir süre daha burada duracaklarsa, gözlerini kapaması bile onu dinlendirirdi. Gregg onun için elinden geleni yapmak istiyordu. Cabe'i bulup amazonlardan kurtarmak Vasyl için nasıl sonuçlanacak emin değildi fakat doğru olan buydu. Biraz sonra başını kaldırdığında Aleka'yla göz göze geldi. Aleka tekrar dikkatini yaptığı işe verince Gregg de önüne döndü. "Hiç onunla kişisel olarak tanıştın mı?"

"Söyledim ya, Cabe'i daha önce görmedim." Aleka bıçağını havaya kaldırıp, ay ışığında tehlikeli bir şekilde parıldamasına sebep olurken, soğukkanlı bir katilden farksız görünüyordu.

"Ondan değil, Mortem'den bahsediyorum," dedi Gregg ne tepki alacağını bilemeden. Aleka bakışlarını yavaşça ona çevirirken, bıçağını indirip kılıfına yerleştirdi. Gözlerini Gregg'den ayırmasa da bunu ustaca yapabiliyordu. Bıçakları üzerinde gerçek bir kontrol ve bilgiye sahipti. Gregg sessizliğine aldırmadan

konuştu. "Cevap vermek istemiyorsan sorun değil, sadece merak ettim. Yoksa bir Mortem'le ilk deneyimin koper topraklarındaki miydi?"

"Bir Mortem'le ilk karşılaşmam değildi ve son da olmayacak." Yüzük parmağının iç tarafına bulaşmış çamur lekesini çıkarmak için uğraşırken göz ucuyla Delbin'e baktı. Uyuduğunu onaylamak istiyor gibiydi ama Delbin'e bakınca bu anlaşılıyordu. Uykuda olduğunu düşünecekleri kadar kıpırtısızdı ama bu, yaşadığı duygu karmaşasından da kaynaklanıyor olabilirdi. "Annem öldükten sonra bir hafta boyunca sorgulandım."

Gregg şaşkınlıkla kaşlarını çatarken, ciğerlerini yakan derin bir nefes aldı. "Çocuktun," diyebilirdi sadece. Aleka sadece omuz silkti. Muhtemelen yetişkinken maruz kaldığı kadar sert bir muamele görmemişti fakat yine de ağırdı. Küçük bir çocuğu Mortem'in insafına bırakılmış olarak düşünemiyordu. "Senin ona benzediğini söylemek istememiştin." Aleka'nın Delbin'e verdiği detaylardan sonraki çıkışına pişman olmuştu. Hem de bu yeni bilgiyi öğrenmeden önce bile.

"Bu sözlerin beni kıracağını ya da incitebileceğini mi sanıyorsun sahiden? Daha kötülerini de duydum. O zamanlar bu kadar güçlü bile değildim. Hepsiyle baş ettim. Sence önemsemediğim bir ölü doğanın söyledikleri benim için ne kadar değerli olabilir?"

Gregg başını sallayarak kabul etti. "Senin için bir anlamı olmayabilir ama ben seni önemsiyorum. Öyle söylememem gerekiyordu. Özür dilerim."

"Benimle ilgilendiğin ya da değer verdiğin yok, dedektif. Böyle olduğunu düşünüyorsun, çünkü bence hâlâ şaşkınsın. Bazen tutsak ettiğimiz insanlar zamanla bize alışır ve onları serbest bıraktığımızda bile gitmezler. Sende de ona benzer bir durum oluşmuş."

"Bu bahsettiğine Stockholm Sendromu denir. Birçok çeşidini gördüm ve hayır, bence duygularımın bununla bir ilgisi yok. Hiç dürüst olmayı düşündün mü? Hissettiklerin konusunda o

an aklından geçenleri söylemek ne kadar rahatlatıcı farkında mısın? Hem de karşında bu konuda seni yargılamayacak biri varken."

"Ben böyle büyüdüm!" dedi Aleka sessiz bir hışımla. Fısıldaşarak konuşuyor fakat bu öfkesinin etkisini azaltmıyordu. "Değişemiyorum, tamam mı? Hiçbir işaret yokken seni neden... öptüğümü sanıyorsun. Hissetmek istiyorum," dedi kendini göstererek. "Bunun yasak olduğunu bile bile denedim. Sanırım sen haklısın. Kalbimin yerinde dağlar kadar sarsılmaz önyargılarım var."

"Bunun doğru olduğuna inanmamı bekleme. Bana nasıl karşılık verdiğini gördüm. Panterlerine gösterdiğin sevgi, beni merkezden uzaklaştırmak için bir at kaçırman, seni kendi suçlarının bedeli olarak kurban etmek isteyen kardeşine yardım etmen... Tüm bunların hepsi birer işaret ve ben noktaları birleştirebiliyorum. Senin dağ gibi sağlam bir kalbin olabilir ve evet, önyargıların da var... Fakat duyguların sadece arkasına saklanmış. Tamamen ruhundan silinmiş değiller. Hiçbir şey bunun aksini düşünmemi sağlayamaz." Aleka nefes bile almadan ona bakıyordu. Elinde sıkıca tuttuğu bıçak yüzünden parmaklarındaki kan çekilmişti. Gregg, Aleka'nın bıçağı kullanmayacağını, sadece refleksle kavramış olduğunu umdu. "Bana bir kez daha deneyeceğine söz ver."

"Ne?" dedi Aleka mırıldanarak. Ne daha fazla sesi çıkmış, ne de daha uzun bir cümle kurabilmişti.

"Hissetmeyi. Bir kez daha dene."

"Uzun bir süre Thalestris'in yanından ayrılabilceğimi sanmıyorum. Düzeni yeniden sağlamak zor olacak ama... Tamam." Tek ışık kaynakları sık ağaç yapraklarının arasından sızan ay ışığı olmasına rağmen, Gregg onun kızardığını görebiliyordu.

"Ve tabii bunun için gönüllü olurum. Yabancı bir erkeğe alışman zaman alır. Sadece yardımsever olmaya çalışıyorum."

Aleka gülerek başını iki yana salladı. "Eminim öyledir," dedi başka bir yorum yapmadan.

Gregg aralarının düzelmesine memnun bir halde yere uzandı. Aleka'yla çatışma halinde olmak yorucu, yıpratıcı ve başlı başına can sıkıcıydı. Şakalaştığı zamansa eğlenceli birine dönüşüyordu. Kendi tarzında bir espri anlayışı vardı ve Gregg soğuk şakalarına alışmıştı. "Ne olursa olsun, sonunda yaptığımız en tutarlı şey kamp kurmak oluyor sanırım." Kollarını göğsünde bağlayarak bulutlu gökyüzüne baktı. Ayın önünden geçen beyaz bulutlar onu esrarengiz gösteriyordu.

"Zaman kaybı ama gerekli."

Gregg yanağına değen ıslaklıkla, kapattığının farkına varmadığı gözlerini araladı. "Seni unutmuştum," dedi. Coleta minik ayağını gözüne bastırdığında Gregg gülmeye başladı. "İlgi istiyor sanırım."

"Henüz yavruyken annelerini çağırmam aslında. Şımartılmak hoşlarına gidiyor."

Siyah bir tüy yumağından farksız olan Coleta'yı yakalayıp göğsünün üzerine koydu. Bir şey yapmasına gerek kalmadan Coleta kendi oyununu bulmuş, ayaklarıyla Gregg'in gömlek düğmelerini çekiştirmeye başlamıştı. "René de şımartılmayı seviyor. Altı yaşında olmasına rağmen kendini hâlâ yavru zannediyor olmalı."

"Balıkları özledim."

"Pamela'yı çağırmamı ister misin?" Aleka gözlerini kısarak ona bakıyordu ama Gregg ilgisini Coleta'ya vermişti. "Sadece dalga geçiyorum. Deniz kızları benim Japon balıklarımın karşılaştırılamayacak kadar olağanüstüler. Neden anlaşılmadığınızı anlamıyorum. Erkeklerle düşkün oldukları için mi?"

"Hayır, bununla bir ilgisi yok. Onlarla izlediğimiz yol çok farklı." Boş durmaktan hoşlanmadığından bıçaklarını temizlemeye devam etti. "Deniz kızları da türlerini koruma konusunda ciddilerdir. Bunun için aramızda dayanışma bile sağlanır. Fakat amaçlarını saklarlar. Şirin görünerek erkekleri kandırırlar. Amazonların dürüst olmadığını mı düşünüyorsun? Deniz

kızlarını tam olarak anladığını sanmıyorum. Bizden daha çıkarıcı ve yalancılardır.”

Gregg bunu hem Aleka’dan, hem de diğer herkesten duyuyordu ama inanması öylesine zordu ki. Sürekli bahsedilen şeylerden şüphesi olmamasına rağmen, doğruluğunu kanıtlayan hiçbir şey görmemişti. Pamela son derece sabırlı, anlayışlı ve narin görünüyordu. Onu, birini öldürürken ve etiyle beslenirken hayal dahi edemiyordu.

“İnanacaksın,” dedi Aleka onun ne düşündüğünü ifadesinden anlamış gibi. “Belki geç olacak ama senin genel işleyişin bu zaten.”

“Aleka,” dedi Gregg iç geçirerek.

23. BÖLÜM

'GEÇMİŞİN İZLERİ'

Gregg uyumadan önce konuştuğu şeylerden olsa gerek, o an için hoşuna giden rüyalarda dolaşıyordu. Sekiz sene öncesine ait olan rüyası bir anıdan daha fazlasıydı. İsteddiği her şey o evdeydi. Ailesi ve nişanlısı. Mutluluğu daha önce hiç bu kadar yoğun bir şekilde yaşamamış, herhangi bir şeyden böylesine keyif almamıştı.

"Biliyorum, henüz kendimi kanıtlamış değilim ama nişan partisinde giyeceğin kıyafeti ben seçmek zorundayım," dedi Tess kaşlarını havaya kaldırarak. Bir elinde tuttuğu bıçağını tehditkâr bir şekilde Dena'ya doğru salladı. "Üzerinden eksik etmediğin kot pantolonuna ve rahat tişörtlere veda etsen çok iyi olur. Ayrıca topuklu da giyeceksin."

"Nişanlımı korkutma," dedi Gregg, Dena'nın elini tutarken. Parmaklarını öpüp dizine yasladı. Ona nişanlım demeye bayılıyordu. Dünyadaki en güzel kelime bu olsa gerekti. Belki karım daha güzel bir seçim olurdu. "Onu evliliğe ikna edene kadar ne kadar çabaladım hiçbir fikrin yok." Gregg, Dena'yı konuşmaya ikna etmek için neredeyse kelepçelerini kullanacaktı fakat anne ve babasının olduğu bir masada bu konuyu açmasının imkânı yoktu.

"Partide tamamen senin insafındayım." Dena, Tess'e göz kırpıp çatalını yemeğe batırdı. "Topuklu ayakkabı giyme fikrine sıcak bakmıyorum ve lütfen beni neonlu bir tabelaya çevirme. Dikkat çekmek yok."

"Bu senin nişan partin!" diye itiraz etti Tess. İnanamayarak başını iki yana salladı. "Dikkat çekmen için gerekirse seni simle kaplayıp, kafana krema sıkarım. Anladın mı beni?" Dena ardına kadar açtığı gözleriyle ona bakarken sadece başını sallayabildi. "Güzel. Şimdi asıl konuya geçelim. Düğün için baharı seçeceğinizi düşünüyorum." Yemeğine dönüp etini keserken zarif omuzlarını silkti. "Gelinliğin de bunu yansıtmalı. Duvak yerine kır çiçeklerini kullanmalısın. Saçların bunun için mükemmel."

Dena'nın sürekli yüzüne düşen asi koyu renk saçları vardı. Beline kadar ulaşan dalgalı saçları harika bir yumuşaklığa sahipti. Gregg şaşkın bir halde Tess'i dinleyen Dena'nın saçlarını omzundan geriye yollayıp yanağını okşadı. "Evet, o mükemmel," dedi sessizce.

"Katlı bir kesime ihtiyacın var," diye devam ediyordu Tess. Fikirleri asla tükenmezdi. Bir insanı hoş ve alımlı gösterebilecek biri varsa, o da Tess'di. "Saçlarını hafif dalgalı bir şekilde açık bırakacağız. Sürekli gözüne girmesine rağmen bundan şikâyet etmediğini biliyorum ama o gün için yüzün tamamen açık olmalı. Bu yüzden, papatyalar kullanarak saçlarının arkada durmasını sağlayacağız. Omuzlarının şekli çok güzel. Kesinlikle askısız, tül den oluşan bir gelinlik giymelisin."

"Bitti mi?" dedi Gwen. "Kızı sahiden korkutuyorsun. Bırak, detaylara kendi karar versin. Evlenecek olan o."

"Ben kızımın fikirlerine bayıldım," dedi Kyne yemeğine ara vermeden. Tess başını babasına doğru yatırıp ona öpücük yolladı. Kyne kaç yaşında olursa olsun hâlâ çocuk gibi gördüğü kızının yanağını okşayıp bardağına uzandı.

"İzninizle." Dena kucağındaki peçeteyi masaya bırakıp lavaboya doğru gitti.

Dena'nın ardından masa sessizleşmişti. Gregg sadece üç dakika bekleyebildi. "Gidip onu kontrol edeyim." Ayağa kalkarken gözlerini Tess'e dikmişti. "Asla zamanında susmayı başaramıyorsun." Yemek odasından koridora çıktı. Açık olan lavabonun önünde durup içeri baktığında kaşlarını çatı. Dena ellerini mermere yaslamış, başını önüne eğmişti. Aldığı hızlı nefesler yüzünden Gregg onun ağladığını düşündü. "Dena?" dedi içeri girerken.

Birden doğrularak arkasını dönen Dena gülümsedi. Sahte olduğu belli olan, fazla neşeli bir gülümsemeydi. "Affedersin. Bir an fazla geldi sadece," derken elini salladı. "Kardeşin çok heyecanlı."

"Pişman mısın?" Gregg bazen, kardeşi ne kadar gevezeyse, kendisinin de bir o kadar patavatsız olduğunu düşünüyordu. "Benimle zorla evlenmeni istemiyorum. Kendini baskı altında hissetme ama benimle evlenmezsen hayatım kararır."

Dena bu sefer içten bir şekilde güldü. Gregg rahatlayarak nefesini içine çekerken ona sarılıp dudaklarını öptü.

Kulaklarında çınlayan daha alaycı kahkahalarla uyanan Gregg, gözlerini ovuşturarak dirseğinin üzerinde yan döndü. Bir an, gördüğü şeylerden dolayı hâlâ rüyada olduğunu sandı. Belki de kâbus...

"Suyun ne kadar etkili bir silah olduğunu bilsen şaşırırsın," diyordu Aleka. Suyun içinde Delbin'le karşılıklı durmuşlardı. Aleka'nın ona gösterdiği her hareketi Delbin önce beceriksizce yapıyor, sonra daha emin adımlarla tekrarlıyordu. İkisi de defalarca suya düşmüş gibi sırlıklamlardı. "Su kütlene hafifletir ama hareketlerini yavaşlatır. Bu dengesiz durumu gücün ve kondisyonunla daha uyumlu hale getirmelisin."

"Beni pek ciddiye almıyorlar. Saldırı anında bile benden uzak duruyorlar."

"Doryaları bilmem ama bizim uzak durmamızın sebebi, daha çok erkekleri hedef aldığımızdan. İnsan ya da değil, hiçbir kadını küçümsemeyiz. Şimdi kollarını kaldır ve ayaklarını sağlam bas. Eğer suyun içinde dövüşmeyi başarırsan, toprak üzerinde harikalar yaratırsın."

"Sen yapmış mıydın?" dedi Delbin onun söylediklerini uygularken. Dikkatli bir şekilde bir ayağını diğerinin önüne koyup kollarını göğüs hizasında kaldırdı.

"İlk ciddi kavgamı ettiğimde dokuz yaşından daha küçüktüm. Ama sonrasında eğitim alırken birçok defa suda dayak yedim. Zaman geçtikçe hareketlerim akıcı ve kontrollü bir hal aldı."

"Suda eğitim veren kişi gerçekten muhteşem biri olmalı."

"Pek eğlenceli olduğunu söyleyemem, çünkü bir deniz kızıydı. Nefesini hızlı bıraksan yıkılacakmış gibi dururlar ve kasları görünmediği için güçsüz olduklarını düşünürsün ama onların gücü sudan gelir. Her ne kadar anlaşılamasak da, deniz kızlarıyla düşman olmadığımıza memnunuz."

"Onlar da bundan memnunuz," dedi birden aralarına giren Pamela. "Selam, kızlar. Sabah egzersizi mi?"

Delbin çılgın atarak gerilerken, ayağı kayıp suya düştü. Aleka bileğini yakalayıp onu sert bir şekilde çekerken, sinirli bakışlarını Pamela'ya yöneltmişti. "Eğitim," dedi memnuniyetsizce burnunu kıvrarak. Belli ki egzersiz lafından nefret ediyordu. "Sen sürekli bizi mi takip ediyorsun? Deniz kızlarının sapık ve takıntılı olduklarını biliyorum ama bu biraz fazla oldu."

"Merhaba, Pamela," dedi Gregg doğrulup otururken. "Aleka'nın kusuruna bakma. Sabahları hep böyle huysuz oluyor derdim ama günün her saati bu halde."

Pamela'nın gülümserken kızaran yanakları, suyun ısıltısıyla daha parlak görünüyordu. Boynundaki fazla suyu elinin tersiyle silerken Delbin ve Aleka'ya baktı. Aleka kollarını bağlayıp sabırsızca iç geçirdi. "Anlaşılan, bir öpücük daha almaya gelmişsin. Hiçbir şeyi karşılıksız yapmıyorsun, değil mi? Bana haber verdiğin için ödeme mi almak istiyorsun?"

"Hayır, öyle bir şey istemiyorum." Pamela daha fazla kızırırken, her an gitmeye hazır bir şekilde geriledi. "Sadece bölgenin aktifleştığının haberini vermek istedim." Kafasının karıştığı belli olan Delbin'e durumu açıklamak isteyen Pamela, ıslak ve dolgun dudaklarını aralayarak bembeyaz dişlerini gösterdi. "Fazla hareket titreşimlere neden oluyor ve biz bu titreşimleri hissedebiliyoruz," diye basitçe anlattı.

"Amazonlar mı?" dedi Gregg. Ayağa kalkıp onlara doğru yürümeye başladı.

"Tabii," dedi Aleka birden ona dönerek. "Her sorunun, tehlikenin ve belanın altında amazonlar yatıyor, değil mi?"

Gregg bunu düşünme gereği bile duymadı. "Evet."

"Kimler olduğunu bilmiyorum. Ben sadece sizi uyarmak istedim."

"İyi kalpli, sevgili Pamela," dedi Aleka alaylı bir şekilde. Tam o sırada, hoşnutsuz sesler çıkararak koşan Brene, Gregg'in yanına gelip durdu ve tüyleri kadar siyah olan parlak gözlerini Aleka'ya dikip beklemeye başladı. "Tamam, işte buna güvenirim. Brene gereksiz yere huzursuzluk çıkarmaz. Birileri geliyor," dedi Aleka.

"Ben de ondan bahsediyorum."

"Sussana biraz!" diye çıkıştı Aleka. Pamela'dan iyice rahatsız olmaya başlamıştı.

Pamela bu sefer, her zaman gösterdiği zarafet yerine daha kısa bir yol seçerek gözden kayboldu. Gregg bunun tuhaf olduğunu düşünmeden edememişti. Delbin'e sudan çıkmasını işaret edip, bir daha düşmemesi için elini tuttu.

Brene'in yanında duran Aleka, sakinleşmesi için önce biraz başını sevd. Sonra "Bana ne bulduğunu göster. Hadi," dedi.

"Aleka, bekle!" dedi Gregg. Delbin'i sudan çıkardıktan sonra, hızlı adımlarla Aleka'nın yanına doğru yürüdü. "Tehlikeli bir durum sanırım. Eğer sadece birkaç amazon olsaydı, Pamela uyarmak için gelmezdi. Daha önce hiç böyle bir şey yapmadı."

"Yine de kontrol etmem gerekiyor."

"Tek başına değil." Gregg, uyurken çıkardığı silahlarını ve bıçak askılarını takarken ona bakıyordu. "Titreşim oluşturacak kadar güçlü bir hareketin karşısına yalnız çıkamazsın."

"Söylediğin gibi bir şeyse, ikimizin olması da bir işe yaramaz."

Gregg onu ikna etmekle uğraşmadan Delbin'e döndü. "Buradan bir yere ayrılma."

Islak kıyafetlerini yenileriyle değiştiren Delbin sadece başını salladı. Gregg onun dürüstlüğünden şüphe duymazdı. Bu yüzden Aleka'ya dönüp kılıcını eline aldı ve gitmelerini işaret etti. Aleka, Gregg'in en az kendisi kadar inatçı olduğunu kavramış olmalıydı ki karşı çıkmadı. Brene'i takip ederlerken, Gregg kılıcının ucunu arkada tutuyordu. Bu yabancı, eski moda

ve tehlikeli silaha alışmıştı. Jerry zaman alacağını söylemişti ve haklıydı da. Kılıcını tam olarak bir uzvuymuş gibi kullanana kadar sürekli pratik yapması gerekiyordu ama şimdilik iyi anlaşıyorlardı. Gregg palalarla uyumlu olsa da, şaşırtıcı bir şekilde kılıçların daha kullanışlı ve pratik olduğunu keşfetmişti. Rahatça kavrayabildiği ve ölümcül olmayan bir mesafeden kullanabildiği bu uzun kılıç, Gregg'in güvenli alanını koruyordu.

"Bir şey hissediyor musun?" dedi Gregg sessizce. Aleka kaşlarını çatmış bir halde ona baktı. Kafasının karışık olduğu belliydi. Başını iki yana salladı. Gregg omuzlarını havaya kaldırdı. "Pamela ve Brene aynı anda yanılıyor olamaz, değil mi?"

"Mümkün görünmüyor." Aleka canı sıkılarak dudaklarını ıslattı. "Brene'i biraz daha takip edelim. Ne yaptığını biliyor-muş gibi görünüyor."

Gregg arkasına doğru baktıktan sonra başını salladı ve dakikalar boyunca Brene'in küçük adımlarını takip ettiler. Çığlık sesini duyduklarında, yola çıkalı on dakikayı geçmemişti. Aynı anda dönüp, Brene'i arkada bırakarak koşmaya başladılar. Çığlığın sahibi Delbin'di. Anlaşılan, Gregg onu arkada bırakarak güvende tutacağını sanırken hata etmişti.

"Delbin!" Kamp yaptıkları alana ulaştıklarında ayakları kayarak durdu. Etrafına bakındı ve hiç yapmak istemese bile burnuna dolan kokuyu takip etti. Coleta bir çantanın arkasına saklanmış titriyordu. Yere eğilip kanlara dokundu. "Bunlar fazla. Bunlar çok fazla!" Gregg başını iki yana sallarken yumruk yaptığı elini yere vurdu. "Kahretsin!" Ayağa kalkıp hâlâ elinde tuttuğu kılıcı kınına soktu. Kan izlerini takip etmeye başladı. Nereye gittiğine bakmadan koyu damlaları, kırılan dalları ve ezilen yaprakları izledi.

"Dur." Sesi o kadar alçak çıkmıştı ki, Gregg biraz hızlı nefes alsın onu duymazdı. Tüm endişelerine rağmen yine de Aleka'nın söylediğini yapıp durdu ve yavaş hareketlerle ona döndü. Aleka tek elini havaya doğru kaldırmış, kıpırdamadan bekliyordu. Dudaklarını kıpırdatarak "Bekle," dedi. Gregg onu anladığını

belirtmek için başını bir kez öne doğru salladı. Gregg'in burnuna belli belirsiz keskin bir koku geldi. Bu doğüstü vahşi ortama o kadar zıt bir kokuydu ki tanımakta zorlandı. Aleka daha önce anlamıştı. Gözleri kocaman açıldı. Dudaklarını belirgin bir şekilde oynatarak elini salladı; "*Kaç! Çabuk!*"

Gregg tehlike anında Aleka'nın söylediklerini yapabiliyordu. Ne de olsa tartışmasız bu ormandaki en tecrübeli kişi oydu. Ama hiçbir koşulda, onu bu kadar korkutan şeyle tek başına bırakmazdı. Sahiden neydi bunlar? Başını iki yana salladığında Aleka'nın gözlerini öfke bürüdü. Dişlerini birbirine bastırırken burnundan nefes aldı ve Coleta'yı işaret etti. Hem öfke saçan, hem de yalvaran gözlerle panteri uzaklaştırmasını istiyordu. Tabii bu sırada kendisini de.

"Sanırım buna neyin sebep olduğunu biliyorum," dedi ağaçların arasından çıkan adam. Elinde tuttuğu uzun namlulu silahı ikisinin olduğu yöne sabitlemişti. Islak toprağın üzerinden karşılarına doğru yürürken tutuşunu hiç değiştirmemişti. Gregg gözlerini kısarak ona dönerken, adam başını yana eğip daha düzgün bir nişan aldı. Parmağı tetiğin üzerine giderken yavaşça gülümsedi. "Silahın metal kokusunu ayırt edebiliyormsun, değil mi?"

"Fark etmemi sağlayan şey metal değil, senin hastalıklı kokun oldu," dedi Aleka üzerine silah doğrultulmamış gibi öne yürürken.

Ormanda yankılanan ardı ardına iki el ateş sesini duyduklarında Gregg kaşlarını çattı fakat arkasına bakma dürtüsüne direndi. Başını hafifçe kaldıran adam gülümsemeye devam ediyordu. Üzerindeki koruyucu siyah kıyafetler yüzünden daha koyu görünen mavi gözleri neşeyle parladı. "Sanırım bu, adamlarımın peşinde olan bir panterin ölüm emriydi," dedi.

Aleka hırlayarak öne atıldığında, Gregg onu tutarak yanına çekti. "Neden buradasınız?"

"Dürüst olmak gerekirse, avlanma amaçlı."

Gregg'in sorusuna cevap veren, dört bir yanlarından ortaya çıkan doryalardan bir başkasıydı. Aleka ve Gregg kısaca gözlerini dolaştırıp durumu değerlendirmeye çalıştılar. İlk gelen adamla beraber etraflarında on kişi vardı. Hepsinin üzerinde kurşungeçirmez kıyafetler bulunuyordu. Ellerindeki silahların haricinde, bellerindeki kemerde uzun avcı bıçakları, kısa menzilli tabancalar ve şok cihazı bulunuyordu. Durumlarının pek de iç açıcı olduğu söylenemezdi.

"Her ihtimale karşılık söylüyorum," dedi karşılarına çıkan ilk adam. "Yirmi metre çapında bir alana sıkıştınız. Bölgeye girecek olan herhangi bir canlının öldürülmesi sadece saniyeler sürer. Şimdi," deyip silahının ucunu hafifçe indirerek ikisine göz attı. "Bunu zor yoldan mı yapacağız, yoksa..."

"Yapmayı düşündüğün şey tam olarak ne?" dedi Aleka yanağını kaşırken. "Başaracağınızı düşündüğümünden değil ama merak en büyük bela."

"Delbin nerede?" dedi Gregg.

"Karin bölgesinden şiddetli bir yaralanma geçirmekle meşgul. Ama endişelenmeyin, görüşmenizde hiçbir sakınca yok."

"Karşısındakini nasıl rahatlatacağını biliyor," diye mırıldandı Aleka, Gregg'e doğru. Göz ucuyla Coleta'ya bakıyordu. İkisi de tüm bunlar bitene kadar minik panterin saklanması umuyordu. "Sonuç olarak, bizi kaçırmaya mı çalışacaksınız?" dedi Aleka etrafını göstererek elini sallarken.

"Nişan alın!" dedi adam silahını yeniden onlara doğrulturken. "Emrimle."

"En yakınındakine," dedi Gregg sessizce.

Aleka'nın savaşçı içgüdüleri kabardığında gülümseyerek en yakınındaki adama koşmaya başladı. Gregg de aynısını yapıp ters yöne koştu. Çapraz ateşte kalmamayı umarak, önüne çıkan ilk yüze yumruğu geçirdi. Adam silahını ateşlemiş fakat Gregg'in hızından dolayı paniklemişti. Gregg silahı adamın elinden alıp kabzasıyla yüzüne vurdu ve arkasını dönerek nişan aldı.

Kurşunlardan korunmak için başını eğerek koştu. Bir ağacı siper aldığı anda silahı yeniden kaldırarak, Aleka'ya ateş etmek üzere olan adamları hedefledi. Yağmur gibi üzerine yağın kurşunlar ağaca saplanıyordu. Tok bir sesle ağacın gövdesine gömülüyor ve sıcaklıklarından dolayı ince bir duman yayıyorlardı.

Gregg gözlerini bir anlığına kapadığında, alınan kısa bir nefes sesi duydu. Gerilen ipi, sürtünme sesini ve havada çıkan ısıltı tanımamasına imkân yoktu. Gözleri birden açıldı ve Aleka'ya doğru koşmaya başladı. Onu yakalayıp yere yatırma derdindeydi. Az kalmıştı. Sadece bir metre. Ama başaramadı... Aleka'nın göğsünden çıkan kanlı mızrak ucunu gördüğünde donup kaldı. Belli ki şoka girmişti, çünkü kıpırdıyamıyordu. Yapabildiği tek şey güçlü nefesler almak ve gözlerini üzerinde dolaştırmaktı. Aleka'nın başı önüne düştü. Arkadan ona saplanan mızrak yarım metre kadar önden çıkmıştı. Yere düşmüyor, ayaklarının üzerine sağlam basıyordu. Elini kaldırdı fakat başaramadan tekrar yanına bıraktı. Başını çevirip Gregg'e baktı. Dudaklarını araladığında koyu kırmızı yoğun kan ağzından süzölmeye başladı. "Kaç. Git buradan." Bağırarak istediği çok belliydi ama sesi boğazına toplanan kan yüzünden kısık ve hırıltılı çıkıyordu.

"Neden hedeften çekilmedin? Bu nasıl bir aptallık?" dedi Gregg sesindeki öfkeyi bastıramadan. "Bunun yüzünden ölmeyeceğini söyle."

"Hayır," dedi Aleka ama Gregg ona inanmadı. Ölüm sebebi mızrak olmasa bile, bu onu yavaşlatırdı ve peşlerindeki daha fazlasını yapmaları için yakalanması hiç de zor olmazdı. Aleka'yı öldürecek olan mızrak değil, burada kalmasıydı. Gregg ona yaklaştı ve taşımak için eğildi. "Hayır!" Aleka, Gregg'i itip kendinden uzaklaştırdı. Acıyla inleyerek yüzünü buruşturdu. "Bizimle oynuyorlar, bizi avlıyorlar. Onlara bu zevki yaşatmayacağım. Hemen git buradan." Acıdan gözleri yaşarınca ellerini yumruk yaptı. Ayakları üzerinde sallandı ama dengesini korumaya devam etti.

"Seni bırakmayacağımı biliyorsun. İşbirlikçi ol."

Üç kişi, üzerine silah doğrultarak başında dikildi. "Yavaşça önüne dön. Ellerini başının arkasında birleştir." Gregg kıpırdamayınca adam silahın namlusuyla omzunu dürttü. "Yapabileceğin başka bir hamlen kalmadı. Hemen önüne dön."

"Eğer biraz mantığını kullanabilseydin, çoktan yarım mil uzaklaşmıştın," dedi Aleka güçlkle.

"Düzgün kararlar alamadığımı sürekli yüzüme vuran sendin. Anlaşılan, sana sıkışıp kaldım ve hayatım pahasına bile olsa senden uzaklaşmıyorum."

"Git dedim sana!" Aleka'nın gözyaşları akmaya başladı. Kendini o kadar zorlamıştı ki bu, mızrağı hareket ettirdi ve kanaması yoğunlaştı. Gregg onun arkasına geçerek, kazığı andıran bu mızraktan en az hasarla nasıl kurtulabileceklerini düşündü. "Defol buradan. Senin yerinde olsaydım bir an bile tereddüt etmezdim."

"Yalan söylediğinde artık anlayabiliyorum."

"Hayal görüyorsun. O konuda tam bir hayal kırıklığısın."

Gregg ensesine inen darbeyle öne eğildi. Dengede durarak doğrulurken Aleka'ya bakmaya devam ediyordu. Arkasındaki adamın aldığı sık nefesler ve kalp atışlarının hızı Gregg'in kulaklarına çarpıyordu. "Onun gibi götürülmek zorunda değilsin. Acı içinde ya da iki ayağının üzerinde. Kararı sen ver."

"Onu bir mızrakla vurdunuz," dedi Gregg şaşkın bir halde. "Neden mızrakla? Neden kurşunla değil?" Adamın gülüşü, Gregg'in içinde hiç beslemediği bir öfkenin uyanmasına sebep oldu. Arkasını dönüp silahını alması ve diğer adamlara karşı onu siper olarak kullanması saniye sürmüştü. "Neden?" dedi Gregg tuhaf bir şekilde bu konuya sıkışıp kalarak. "Mızrak kullanmayı biliyor musunuz?"

"Hepimiz değil," dedi adam. Boğazına baskı yapan Gregg'in kolunu tutarak çekmeye çalıştı fakat başarılı olamadı. "Uyum sağlayan kişilerimiz var. Mızrak ya da ok fark etmez. Bunu ilk kullananlar insanlardı ve bunu hâlâ yapabiliriz."

"Amazonların ya da koperlerin arasına casus mu gönderiyorsunuz?"

"Hayır, bu mümkün değil. Sadece," Gözlerini kapatarak parmak uçlarına kadar yükseldi. "Bu uzun vadeli bir strateji planı." Dirseğini kullanarak Gregg'in kaburgalarına vurdu. Son sürat koşarak uzaklaşmak istediği belli oluyordu. "Ateş!"

Diğer iki adam bu emirle tetiklere uzandıklarında, Gregg doryayı yakalayarak önüne çekti ve kurşunlar bedenine saplanıp titremesine sebep olurken öylece tuttu. Dört atıştan sonra doryalar yaptıkları şeyin korkunçluğuyla durdular. Gregg adamı yere atıp diğerlerine döndü. Bir şey yapmasına fırsat kalmadan ikisi de ormana karışmıştı bile.

Aleka'nın gözleri kapandığı sırada Gregg önüne geldi. Yüzünü ellerinin arasına aldı. "Beni dinle," dediğinde Aleka gözlerini açtı fakat ayakta kalamadan dizlerinin üzerine düştü. Gregg ne onu tutabilmiş, ne de kendi direncini koruyabilmişti. Aleka'yla birlikte yere eğildi. "Sana karşı hissettiğim şeyler yüzünden muhtemelen delirmiş olmalıyım. Akli başında olan hiç kimse sana yaklaşmaya cesaret edemez ama ben buradayım. Duyuyor musun?" Başını eğerek Aleka'nın alnını öptü. Aleka geri çekilmek yerine kendini bıraktığında, Gregg onun ne kadar kötü olduğunu bir kez daha acı verici bir şekilde fark etti. Aleka'nın tokat atıp hançerini omzuna saplamasını tercih ederdi. Onun bu teslimiyet hali Gregg'in canını fiziksel bir şekilde yakıyordu. "Seni taşıyacağım ve ilk güvenli yere vardığımızda mızrağı çıkarmak için iyi bir yol bulacağım. İç organlarını dışarı dökmeden bundan kurtulmanın bir yolu olmalı."

"Moral verici konuşman için teşekkürler. Kendimi daha iyi hissediyorum."

Gregg neredeyse gülecekti. Onun bu halini seviyordu. Suskun ya da kabullenişini değil. "Kıpırdamamaya çalış." Doğrulup, Aleka'yı daha iyi kaldırabileceği bir konuma geldi. Aleka'nın dudaklarından bir bağırda koptu. Acıdan çok öfkeden bağırıyor gibiydi. Gregg nedenini bir saniye sonra anladı. Kuru sıkı

silahları tanırdı. Çıkardıkları o yumuşak ses kulağına hiç de yabancı değildi. Sırtına saplanan üç kurşun sağ göğsüne kadar ilerledi. Normal mermi olamayacak kadar yakıcı, fazlasıyla sivri ve büyüktüler. Gregg standart bir mermiyle vurulmanın ne demek olduğunu bildiğinden, aradaki farkı anlayabiliyordu. Sağ göğsünden başlayarak üstüne yayılan kana bakarken hipnotize olmuştu. Takip edebildiği tek şey, kan lekesinin daha fazla alanı işgal etmesiydi.

Aleka onun saçlarını kavrayarak başını kaldırdı ve gözlerine bakmasını sağladı. "Bunlar koşmanı engellemez. Hemen kalk ve arkana dön. Olabildiğince hızla Thalestris'i bulup, doryaların elinde olduğumu söyle."

Gregg gözlerini yavaşça kırptı. Acı hissetmiyordu. Sadece tuhaf bir yanma hissi... "Neden acı hissetmiyorum?" dedi kaşlarını çatarak.

"Hissediyorsun. Acı hissetmen lazım!" dedi Aleka telaşla. Sanki Gregg'in acı hissetmesi her şeydi. Aleka'nın parmakları gevşedi ve eli aşağıya doğru düşerken daha fazla dayanamadan omzunun üzerine devrildi.

Gregg derin, hırıltılı ve bozuk bir nefes aldı. Elini toprağa koyarak Aleka'nın üzerine eğildi. İnen gözkapaklarını gördüğünde bilincinin kapandığını anlamıştı. Aralık duran dudaklarından hâlâ kan sızıyordu. Günişliğiyle iyice aydınlanan ormanda neşeli kuş sesleri yükselmeye başlamıştı. Gregg sırtüstü yere düştü. Tepesinde sallanan ağaç yapraklarının görüntüsüyle gözlerini kapatırken, kulağında can sıkıcı derecede hayat dolu kuş sesleri şakımaya devam ediyordu. Son düşüncesi '*Ne kadar da ironik!*' olmuştu.

*

Venus'la olan acınası dövüşün ardından onu sorgulayan Myrina, eskiden kullandığı odasına çekildi. Thalestris'e sorma zahmetine bile girmemişti. Merkezdeki bu ev Myrina için her şeydi. Bu evde doğmuş, bu evin koridorlarında koşturarak büyümüşü. Sonra ufak bir merhamet gösterdi diye, onca yıl hizmet

verdiği, liderlik ettiği topraklardan korkak gibi kaçmak zorunda kalmıştı. Kesinlikle hoş bir durum değildi.

Venus'ı yenmesi sadece beş dakikasını almıştı. Onu küçük bir çocuğu azarlar gibi dövmüş, tam gücünü kullanma gereği görmeden sadece sinmesini sağlamıştı. Zindana attıktan sonra, ona neden böyle bir şeye kalkıştığını uzun uzun sormuştu. Thalestris'ten önce kendisi konuşmak istemiş, böylece hiçbir şeyin gölgede kalmamasını sağlamıştı. Venus'ın bahanesi küçümsenecek derecede komikti; amazonların kendini adanmış bir lidere ihtiyacı vardı. Ne tesadüf ki, Venus bu kişinin kendisi olduğuna karar vermişti. Myrina, asırlara kazınmış köklü tarihleri çocukların eline düşmüş gibi hissediyordu. Amazonların lideri bu kadar kolay bir şekilde sorgulanmamalıydı.

Kapıdan içeri giren Asteria ve Dena, ellerini arkalarında birleştirecek emirlerini bekledi. Myrina durmadan ileri geri yürüyor, sağ elini ovuşturuyordu. Venus'a vurduğu eli zedelenmiş ve incinmişti fakat iyileşmesi birkaç saatten daha kısa sürecekti. "Kaçak amazonlardan haber var mı?" diye sordu sadece konuşmak için. Aslında şu anda aklında bunlardan çok daha fazlası vardı. Amaçlarından sapmış bu şımarık amazonların hepsini cezalandırmak istiyordu ve yapacaktı da.

"Toplanıyorlar. Yarıyı yakalanıp getirildi," dedi Dena.

Myrina gözlerini ona çevirdi. Asteria ve Dena güvendiği iki amazondur. Kızı haricinde elbette. Bir savaşçıdan beklenmeyecek kadar esprili, aynı zamanda tehlikeli olan Larv, kesinlikle Myrina'nın kopyasıydı. Tabii biraz daha yumuşak kalpli hali. "Bana yiyecek bir şeyler bulun. Düünden beri su içmeye bile vaktim olmadı."

"Hemen," dedi Dena başını sallayarak odadan çıkarken.

Myrina'yı herkesten iyi tanıyan Asteria gözlerini kısarak ona yaklaştı. Bir bahane bularak Dena'yı yolladığını anlamıştı. Her zaman anlardı. Dena da iki kadının yalnız kalması gerektiğini fark etmiş ve itiraz etmemişti.

"Gregg nerede?" diye sordu Myrina çatlayan dudaklarını ıslatarak.

Nefesini tutan Asteria bir an konuşamadı. "Glauce onun peşindeydi. İntikam almaya yemin etmiş. Gitmesine izin verdim. Daha doğrusu sesimi çıkarmadım."

"Ne yaptın?" dedi Myrina tek kaşını kaldırarak. Kahverengi gözlerini çevreleyen yoğun kirpikleri bakışlarını daha keskin bir hale getiriyordu. Gözlerinin üzerinde genellikle savaş boyası çekilmiş olurdu ama şimdi tamamen boyasızdı. Yüzündeki lekeler toprak ve kandan ibaretti. Kıvrıkcıkları yoğun olmayan dalgalı saçları karışık bir küme halinde başının etrafını çevreliyor, kulaklarını ve alnını süpürüyordu.

"Ona gerçekleri anlatamazdım."

"Glauce hakkında uyardın mı bari?"

"Gerek kalmadı. Aleka onu gölge gibi takip ediyor ve Gregg buradan ayrılmadan hemen önce grubuyla beraber Glauce'un peşine düştü." Myrina fırtına gibi yaklaşıp Asteria'nın boğazını kavradı ve onu taş duvara bastırdı. Asteria kurtulmak için çaresizce Myrina'nın elini tırmalıyor, çılgın gibi bakan gözlerinden bakışlarını kaçırıyordu. "O iyi, güven bana."

"Güveneyim mi? Korumak için insanların arasına gönderdiğim oğlum yaşadığım yerde karşıma çıkıyor ve ben onun yüzünü bile görmediğim için, neredeyse öldürecek hale geliyorum. Bu nasıl bir güven anlayışı, Asteria?" Kadını duvara sürterek yukarı kaldırdığında gözleri karşı karşıya geldi.

Asteria'nın parmak uçları yere sürtüyor, güçlkle nefes alıyordu. "Gregg'in buraya nasıl geldiğini bilmiyorum. Blacksburg'den uzaktaydı." Sesi o kadar boğuk ve kesik kesik çıkıyordu ki, Myrina onu anlamak için yüzüne yaklaşmak zorunda kalmıştı. "Patronu olan adam, Bramwell yapmış olabilir."

"O herife güvenmemem gerektiğini biliyordum," dedi Myrina ve Asteria'yı birden bırakarak arkasını döndü.

Yere çöken Asteria öksürerek kendine gelmeye çalıştı. "Ona zarar gelmesini ben de istemiyorum. Korumak için ne kadar

uğraştığımı biliyorsun. Mezuniyetinden, Dena'nın sahte cenazesine kadar her önemli anında yanıdaydım. Büyümesini izledim, Myrina. Asla başına bir şey gelmesine izin vermedim. Kalp kırıklıkları haricinde."

"Hâlâ annesini mi arıyor?"

Gücünü geri kazanmak için çabalayan Asteria önce başını salladı. "Evet," dedi. "Ama sanırım annesinin ben olduğumu düşünüyor." Myrina birden ona döndüğünde Asteria nefesini tuttu. Boğazının hâlâ acıdığı yüz ifadesinden anlaşılıyordu. "Ben bir şey söylemedim ama söylemek istedim. Buraya kadar geldi, Myrina. Bir daha gidip insanların arasında yaşayamayacak kadar şey gördü. Annesinin kim olduğunu bilmeye hakkı var."

"Bilinmezlik onun için daha güvenli. Babasının kim olduğunu sorarsa ne cevap vereceğim?"

"Ona karşı dürüst ol. Buna değer vereceğine eminim."

Koltuğa oturan Myrina ellerini kenarlara koyarak arkasına yaslandı. "Neredeyse kendi oğlumu öldürüyordum," dedi sessizce. Gerçek hiç bu kadar canını acıtmamıştı. Otuz beş yıl boyunca korumayı başardığı ve tüm bu karmaşadan uzak tuttuğu oğlunu öldürecekti. Üstelik panterlerine yem ederek. Dena kapıyı çalarak içeri girdiğinde üç amazon onu takip ediyordu. Ellerindeki yiyecekleri masaya yerleştirip, Dena'nın elini sallamasıyla hızla kayboldular. Herkes Myrina'nın üzerinde dolaşan öfke bulutlarının farkındaydı.

"Böyle bir şeye izin vermeyecektim, Myrina," dedi Asteria hırıltılı bir sesle. "Sana Gregg'in kim olduğunu söylemeden önce ikisini tek başına dinlemeni istedim sadece. Böylece daha mantıklı bir karar alabileceğini düşündüm ama sandığımdan çok daha farklı bir amaçla gelmişler."

"Başarılı olduğunu sanıyordum," dedi Myrina birden.

Kiminle konuştuğunu anlamadıkları için Dena ve Asteria birbirlerine baktılar. Konuşacak cesareti bulan Asteria'ydı. "Hangi..."

Myrina gözlerini kaldırıp Dena'ya baktığında sessizlik oluştu. "Gregg'i dönüşü olmayan bir şekilde o şehirden uzaklaştırdığının garantisini vermiştin."

"Ben... Evet," dedi Dena şaşkın bir halde. Myrina ve Asteria'nın ondan sakladıkları tek sır, Gregg'di. Dena kimin oğlu olduğunu bilmiyordu ama Myrina'dan şüpheleniyordu. Kasıtlı bir saldırıda bulunmadıkları sürece koperlerin de yaşam hakkı olduğunu düşünen bir kraliçeye göre, Myrina tek bir kopere fazla ilgi gösteriyordu. "Ne olduğunu bilmiyordum ama araştırdım. Yeni görev yerindeki amiri onu Blacksburg'e geri göndermiş. O adamın kim olduğunu bilmiyorum..."

"Varlığımızdan haberdar," dedi Asteria. Myrina itiraz etmeyince bilgilendirmeye devam etti. "Bramwell bir koper. Bir dönem koperler insanların arasında yaşamayı denemişlerdi. O dönemde Bramwell çok küçüktü ve en iyi uyum sağlayan oydu. Bu yüzden onu insanlara bıraktılar. İnsanlaşacak kadar onların hayatına girmiş olsa da, ne olduğunu unutmayacak kadar güçlü bir hafızası vardı. Amazonları, nereden geldiğini ve kendisinin ne olduğunu biliyordu. Güçlerini geliştirmemeyi seçip evlendi fakat hiç çocuk yapmadı. Neslini aktarmak istemiyor. İnsanların arasına yerleştirilmiş amazonlar sayesinde onun hayat hikâyesini öğrendiğimizde yardım istedik. Sen Gregg'i yaşadığı yerden başka bir yere gitmesi için zorladığında, Bramwell'le irtibata geçip, çocuğu kendi yanına almasını sağladık."

"İkisinin de aynı meslekte olması tesadüf mü peki?"

"Bramwell her ne kadar insan kalsa da, içinde bastıramadığı bir güç vardı. İnsanlaşmış ölü doğanlarda bu sıkça görülür. Bu sebeple güvenlik koluna geçmiş olduğunu düşünüyoruz. Alanında iyi biri. Bu yüzden rütbesinin yükselmesi kaçınılmazdı."

"Neden bunlardan haberim yok?" Dena'nın gözleri Myrina ve Asteria arasında dolaşıyordu. "Onu korumaya çalıştığınızı anlıyorum ama ben de aynı şeyi istiyorum. Eğer ne olduğunu bilirim..."

"Hayır!" dedi Myrina. Dena itiraz edecekti ancak onun gözlerini görerek susmanın daha iyi bir fikir olduğuna karar verdi. "Âşık olmanın ne anlama geldiğini, neleri göze aldığını ve ne aptallıklar yaptırdığını hâlâ hatırlıyorum, Dena. O yüzden Gregg'den uzak duracaksın. Aptallığına değil, zekâna ve gücüne ihtiyacım var."

"Ben ona âşık..."

"Birbirimize ve en önemlisi kendimize dürüst olalım. Zaman kaybını önler."

Dena gözlerini kapatarak başını eğdi. Ellerini beline yerleştirerek derin bir nefes alırken cesaretini toplayıp Myrina'ya bakabildi. "Elimden geleni yaptım ama bir adamla dört yıl geçirip hissiz kalmak çok zor. Üstelik onun kadar iyi biriyle. Koper olduğunu biliyordum ve kendimi ondan uzaklaştırmak için her şeyi yaptım."

Myrina yerinden kalkarak karşısına doğru yürüdü. Yanağına dokunarak başparmağını elmacık kemiğinin üzerinde kaydırdı. "Biliyorum. Aşk böyle bir şeydir zaten. Mantığı ve gerçeği soldurup yok eder. Orada olduğunu bildiğimiz halde görmezden geliriz. Aşka karşı koymak kaçınılmazı engellemekten başka bir şey değildir. Öyle ya da böyle seni bulur ve sen daha ne olduğunu anlamadan bir boşluğun içine düşüverirsin."

"Özür dilerim," dedi Dena. Başka ne diyebilirdi bilmiyordu. Gregg'in neden önemli olduğunu hâlâ öğrenebilmiş değildi fakat sormak için uygun bir an olduğunu da sanmıyordu. "Ben yapabildiğim her şeyi yaptım. Terk etmenin yeterli olmayacağını bildiğim için kendimi ölü gibi gösterdim. Yangın bile çıkardım!"

"Yapabildiğin her şeyi yaptığını biliyorum." Myrina'nın yıkıcı öfkesinin yatıştığını hissettiklerinde ikisi de rahatlamıştı. "Glauce yakalanınca bana haber verin. Aleka görevinden döndüğünde onunla konuşmak istiyorum. Koper topraklarına gidebilecek birine ihtiyacım var."

"Aleka doğru tercih mi?" dedi Asteria kulağını kaşırken.

“Oraya gidip konaklamış ve iletişim kurabilmiş tek amazon o. Daha iyi bir seçenek yok.” Masaya doğru yürüyüp sandalyesini çekerek oturdu ve yiyecekleri kontrol ederek en beğendiklerinden başladı. “Gidin şimdi. Biraz düşünmem gerekiyor.”

24. BÖLÜM 'HIÇBİR YER'

Gregg, karanlık ve havasız bir yerde gözlerini açtı. Dikkatini çeken ilk şey duvarda duran lambaydı. Etrafı demir parmaklıkla çevrilmiş olan küçük, kirli floresan lamba cızırdayıp titriyordu. Ömrünü tamamlamak üzere olan birkaç kelebek çaresizce ışığa ulaşmaya çalışırken lambanın plastik camına çarpıp duruyordu. Tavandaki pervaneden bulutsuz gökyüzünü zorlukla seçebiliyordu. Pervaneden gelen ses helikopteri andıran bir şekilde kulaklarında yankılanırken, içeriye dolan sıcak hava daha fazla nefessiz kalmasına sebep oluyordu.

Doğrularak otururken göğsünün yandığını hissetti. Başını eğdiğinde kaşları çatıldı. Kurşun yediğine emin olduğu göğsünde sinek ısırıkları vardı. Yara çoktan kapanmış, sadece kızarıklıklar kalmıştı. Üzerinde pantolonu ve ayakkabılarından başka bir şey yoktu. Ayağa kalktığı anda bacaklarının ve tüm vücudunun ne kadar uyuşuk olduğunu fark etti. Birkaç saat daha fazla bir süre baygın kalmış olmalıydı. Kendini daha kötü hissetmeyi bekledi ama düşünmesinin önüne geçen uyuşukluk haricinde hiçbir sorunu yoktu. Etrafında dönerek içinde bulunduğu odayı inceledi. Ayakları beton zemine sabitlenmiş, paslı bir demir yatak ve üzerinde Gregg'in ne olduğunu bile düşünmek istemediği eski lekeleri olan bir şilte vardı. Lambanın altında kir yüzünden rengini seçemediği bir lavabo ve hemen

yanında metalden bir klozet duruyordu. Lavabonun üzerine artık işlevini yitirmiş bir ayna yapıştırılmıştı.

Duvarlar taştan, yıkık dökük ve tuhaf bir şekilde sıcaktı. Gregg demir kapıya doğru yürüdü. Hapishane kapılarını andıran bir şekilde üst yarısı parmaklıklıydı. Dışarıyı görebilmek için başını uzattığında hafif bir esinti hissetti. Gözlerini indirerek elini kapıya yasladı ve hafifçe itti. Gıcırdayarak açılan kapının sesi tüm koridorda yankılandı. Koridora baktığında sıralanmış aynı kapılardan gördü. Kendisi en sondaki odadaydı. Arkasına bakıp neler olduğunu anlamak için ufak bir ipucu görmeyi bekledi ama tavandaki pervane ve damlatan lavabo haricinde her şey sessizdi.

Dışarı çıkıp dikkatli adımlarla yürümeye başladı. Duvarlarda, belli aralıklarla yerleştirilmiş aynı cılız lambadan vardı. Gerekli aydınlatmayı sağlamıyordu fakat Gregg'e ihtiyacı olanı veriyordu. Boğuk bir inilti duyduğunda ilk kapıya varmak üzereydi. Adımlarını hızlandırıp parmaklıklardan içeri baktı. Aleka'yı gördüğünde rahat bir nefes alıp geri çekildi ve kapıyı açarak yanına gitti.

Kendisinininkiyle benzer bir odada duran Aleka hâlâ uyanma aşamasındaydı. Onun da üzerindeki çıkarılmış, silahları alınmıştı, fakat içine giydiği yarısı kesilmiş askılı tişörtü hâlâ duruyordu. Mızrağın girdiği yerde hafif bir kızarıklık vardı. Tişörtü yarasından dolayı kanlanmıştı. Gregg bir kez daha ne kadar süredir baygın olduklarını düşündü. Çünkü tişörtteki kan lekesi o kadar eski görünüyordu ki siyaha dönmüştü.

Uyanmaya çalışan Aleka hızlı hızlı nefesler alıyordu. Yüzünde terler birikmişti. Gregg elini uzatıp dövmesine dokunduğunda, Aleka aniden durup onun parmaklarını elinin tersiyle tokatladı ve uyanarak aniden doğruldu. Dikkatli gözlerini odada dolaştırdı. Sonunda Gregg'e baktığında gözlerinden rahatlık geçti. Gregg neredeyse gülümseyecekti. "Ölmemişsin," dedi Aleka kurumuş dudaklarını ıslatırken.

"Bu kadar üzgün görünme." Aleka burnundan soluduğunda Gregg omuz silkti. "Anlaşılan, tuhaf kurşunları atlatacak kadar koperim." Memnuniyetsiz bir şekilde dişlerini sıkarak Aleka, yumruk yaptığı eliyle Gregg'in göğsüne vurdu. Gregg dudaklarını aralamış konuşacakken Aleka bir kez daha vurdu. "Tamam, ne düşündüğünü asla çözemediğim kadın. Ben de seni gördüğüme sevindim."

Aleka ayağa kalkıp dışarı yöneldiğinde Gregg de onu takip etti. Hızlı kalkmasından dolayı başı dönen Aleka elini duvara bastırdı. Karanlık koridorda durup öne ve arkaya baktı. Nerede olduğunu anlamaya çalıştığı belliydi. Gregg iç geçirerek yüzünü sıvazladı. Aleka da buranın neresi olduğunu bilmiyorsa, durumları sandığından daha kötüydü.

"İlerleyelim. Burada durmanın faydası yok," dedi Aleka. Çoktan yürümeye başlamıştı.

Gregg koridorda yürürken metal kapıların üstündeki parmaklıklardan içeri bakıyor, başka birinin olup olmadığını görmeye çalışıyordu. Geçtiği odalarda birilerini fark etmişti ancak hâlâ kalıcı bir şekilde baygınlardı. Şu an, kendisinden daha karışık düşüncelere sahip biriyle konuşmak istemiyordu. Şimdilik içinde bulunduğu bilinmezlik ona yeterdi.

Yaşlı bir adam, orta yaşlı bir kadın, yirmi yaşından büyük göstermeyen zayıf bir oğlan... Parmaklıklardan sürekli görüntüler gelip geçiyordu.

"Burası sizin zindanlarınız olabilir mi?"

"Elbette hayır," dedi Aleka kesin bir şekilde. "Hâlâ anlamadın mı? Doryaların elindeyiz." Yolun sonuna geldiklerinde iki ayrım çıktı ve Aleka fazla düşünmeden yana dönüp yürümeye devam etti. "Beni bir mızrakla, seni de kurşunlarla yakaladılar. Espri anlayışları olan psikopatlar."

Gregg kaşlarını çatıp durdu ve iki adım gerileyerek parmaklıkları kavradı. İçeride yatan kadının saçları topraktan simsiyah görünüyordu. Üzerinde şort ve sporcu atleti vardı. Gevşemiş

yüzü tamamen bilinçsizdi. Aleka ilerlemelerini söyledi fakat Gregg kapıyı açıp içeri girdi.

"Bunun sırası değil," dedi Aleka kapıya kadar gelirken. "Bak, gitmek zorundayız. Bizimle oynadıklarını görmüyor musun? Yanımıza bize yük olacak kimseyi almayacağız."

Gregg gözlerini kapayıp açarken kesik bir nefes aldı. Kadının yanına gidip saçlarını yüzünden çekti. "Aleka," dedi omzunun üzerinden ona bakarken. "Sanırım artık bir misafirimiz var. Onu taşıyacağız."

Aleka, Gregg'in yüzündeki bir şeyleri fark etmiş olacaktı ki itiraz etmeden başını salladı. Gregg doğrulup kadının kolunu tuttu ve omzuna atarak bacaklarını kavradı. Aleka koridoru kontrol edip elini salladı. "Hızlı hareket etmemiz gerekiyor. Durma, etrafına bakma ve sadece beni takip et."

Aleka genişliği bir metre bile olmayan dik merdivenlerden çıkıp, tavan kapısını zorlayarak açtı. Yüzlerine vuran kızgın güneşle ikisi de gözlerini kısıtı. Birkaç saniyeliğine ılık körlüğü yaşadktan sonra dışarı çıktılar. Gregg'in beyni düşünemeyecek hale gelmişti. Başını çevirerek görebileceği bir şey aradı ama her yer kumdu. Alabildiğine tepe ve düzlüklerden oluşan bir çölün ortasına çıkmışlardı. Sanki solucan deliğine atılmışlar, amazonların doğaüstü ormanlarından bu ıssız kum yığınınna düşmüşlerdi.

Gregg, deniz kızlarını ilk gördüğünden beri yaşamadığı bir şaşkınlıkla yere eğilip kadını sırtüstü yatırdı. Yüzüne dokunup hafifçe vururken, uyanması için ona seslenip duruyordu. Bir dakika önce çıktıkları kapı tekrar açıldığında Aleka dikkat kesilerek savunma pozisyonu almıştı.

"Seni tanıyorum."

Gregg duyduğu sesle kaşlarını çatarak arkasına baktı. Elini havaya kaldırarak Aleka'ya bakan Kyle, onun kim olduğunu anlamaya çalışıyordu. "Seni öldüreceğim," dedi Gregg ayağa kalkarken.

Kyle önce yerdeki kadına, ardından da Gregg'e baktı. En az onun kadar şaşkın görünüyordu. "Dostum, açıklayabilirim." Gregg öfkeden deliye dönmüş olsa da gücünün farkındaydı. Bu yüzden tam kuvvetini vermeden Kyle'ın çenesine sağlam bir yumruk indirdi. Aleka sersem bir halde geri çekilip, iki erkeğin karşılaşmasına ses çıkarmadı. "Tess'i zorla getirmedim, yemin ederim. Asıl beni zorlayan oydu. Çenesinin nasıl işlediğini biliyorsun. Hadi ama! Burada kurban benim."

"Kahretsin, Kyle! Burada ne işi var onun?" Hâlâ baygın bir halde olan kardeşini işaret etti. "Nelerle uğraştığım hakkında en ufak bir fikriniz bile yok. Babama bulaşmaması gerektiğini söyledim, sana da öyle!"

"Denedim. Uzak kalmıştım." Çenesini tutarak inlerken gözlerini kapadı. "Kyne'in araştırdığı kadın hakkında Tess delice fikirlere kapıldı. Baban sana alan tanıdığı için daha fazlasını yapmamıştı ama Tess o kadar da ince düşünceli değil."

"Ne? Ne buldunuz?" Kyle rahatsızca Aleka'ya baktığında Gregg elini salladı. "Anlat hadi," dedi sabırsızca.

Kyle dudaklarını ıslatıp, bir kolunu göğsüne dolayarak elini kaburgalarının üzerine koydu. "Dışarıda kutlanan birkaç doğum gününde, lise mezuniyetinde, Quantico diploma töreninde, nişan partinde ve son olarak Dena'nın cenazesinde oradaymış. Seni o zamandan beri takip ediyormuş ve ne kıyafetlerinde, ne de görünüşünde bir değişiklik var. Tess'in detaycı gözleri sayesinde birkaç ipucundan fazlasını yakaladık. Bir de sanırım partilerden birinde o kadınla konuşmuş. Ne düşünüyorsun?"

"Boka battığını," dedi Gregg hâkim olamadığı iğneleyici ses tonuyla. "Tess ayılmadan buradan gidiyorsunuz. Beni görmediniz, beni bulmadınız, tamam mı?"

"Bunun için çok geç," diye mırıldandı Kyle başını yana eğerken.

Gregg gözlerini kapatıp dişlerini sıktıktan sonra, homurdanarak omzunun üzerinden arkasına baktı. Kendine gelmeye çalışarak dirsekleri üzerinde doğrulan Tess, kısık gözleriyle Gregg'i

seçmeye çalışıyordu. Onu tanıdığı anda nefesini bırakıp geri yattı. "Bulunması ne zahmetli adamsın ama!" dedi söylenerek.

"Sonunda benimle aynı fikirde olan birileri çıktı," dedi Aleka sessizce.

"Nerede olduğumuzu bilen var mı?" Kyle herhangi bir ipucu için etrafını incelemeye başladı. Gregg onun hiç şansı olmadığını biliyordu. İnceleyebilecekleri tek şey, çıktıkları yerdı. Ortağının da aynı sonuca varması çok uzun sürmedi. "Aşağıya inmeliyiz."

"Onların istediği de bu," dedi Aleka pas içinde kalmış yer kapısına bakarken. "Bizim çaresiz kalmamızı ve kapana yürümemizi istiyorlar. Oraya girmeyeceğim," deyip yürümeye başladı.

"Aleka." Gregg onu nasıl durdurabileceğini bilmiyordu, bu yüzden aklına gelen ilk şeyi söyledi. "Aşağıda halkından biri olabilir. Bir sürü kapı vardı."

"Bunu bilmediğimi mi sanıyorsun?" Kararsızlıkla yerinde sallandıktan sonra Gregg'e baktı. Ellerini pantolonunun bel kısmında dolaştırarak iç geçirdi. Muhtemelen elini meşgul edecek herhangi bir silah arıyordu. "Odaların içine bakmamamın sebebi buydu. Orada biri değil, birden fazla tanıdığım kişi olabilir ve ben hiçbirini görmek istemiyordum. Şu anda yapmam gereken şey, bilindik bir yere gitmek ve elime yaralayıcı herhangi bir nesne almak. Sonrasında destek alarak onları kurtarmaya geleceğim."

"Birlikte kalmak zorundayız. Şu anda silah olarak birbirimize sahibiz ve bunun böyle devam etmesini sağlayabiliriz."

"Günlerdir baygın haldeyiz. Kim bilir bizi ne kadar uzağa taşıdılar."

"Bu tuhaf değil mi?" Tess ayağa kalkarken ikisinin konuşmasını böldü. Gregg ve Aleka ona döndüğünde, Tess bir elini karnına bastırarak bulundukları yeri işaret etti. "Aramızdaki bağlantıyı biliyor gibiler. Önce sizi, sonra da bizi kaçırmış olmalılar. Çünkü bizim günlerdir baygın olduğumuzu sanmıyorum. Öyle değil mi?" derken onay için Kyle'a baktı.

"On saatten daha fazla olmamıştır," dedi Kyle başını sallayarak. Çıktıkları kapının yanına gidip, kenarlarındaki kumları itmeye başladı. Eğer etrafında da demir ya da taş devam ediyorsa, bu onlara takip için bir yol gösterirdi. Fakat kapı yer altına inen boru gibiydi. "Kahretsin!" dedi Kyle avucunun içiyle demir kapıya vururken.

"Siz buraya nasıl geldiniz?" diye sordu Gregg.

"En son hatırladığım şey, bir ormanın kıyısına çıkmamızdı," dedi Tess. Gregg onun karnında duran elini fark ederek yanına yürürken, Tess anlatmaya devam ediyordu. "Tekneden indik, ormana doğru yürümeye başladık. Daha beş dakika bile olmamıştı ki saldırıya uğradık."

"Yüzlerini görebildiniz mi?" Gregg'in aklındaki aynı soruyu Aleka bir saniye önce sormuştu.

"Yüzlerinde şu aşırı beyaz tuhaf maskelerden vardı." Gregg tişörtünü kaldırıp morarmış karnını gördüğünde, Tess gözlerini kısarak çenesini sıktı. "Kötü mü?" diye sordu.

"Sanmıyorum," dedi Gregg iç kanama geçiriyor olmasından endişelense de. Korku ve bilinmezliğin içinde kaybolan Tess titremeye başladığında, Gregg ona kolunu doladı. "Neler olduğunu sonra konuşuruz ama şimdi tekrar içeri girip, kullanabileceğimiz bir şey var mı bakmamız gerekiyor."

Tess kendini toparlamak için birkaç saniyeliğine gözlerini kapattı. Ardından Gregg'den uzaklaşarak Kyle'ın yanına yürüdü. Başka bir yolunun olmadığını farkına vararak demir kapıyı kaldırdılar.

Başının arkasını kaşıyarak Gregg'in yanına gelen Aleka sessizce konuştu. "Anlaşılan, topraklarımıza gelen insanlardan sadece panter ve sırtlanlar değil, doryalar da besleniyormuş. Eğer kendi aralarında konuşurlarken adın geçmişse, aradaki bağlantıyı çözmüş olabilirler."

"Sandığımızdan daha geniş bir teknoloji ağına sahiplerse, Tess ve Kyle'la olan ilişkimizi çözmeleri sadece beş saniyelerini almıştır."

Onların daha fazla uzaklaşmalarına izin vermeden, ikisi de yer altına inen merdivenlere doğru yürümeye başladılar. Aleka bakmayı reddederken, diğer üçü tüm odalara göz gezdiriyor, içeride kimlerin olduğunu kontrol ediyorlardı. Duvardaki lambaların etrafını saran demir parmaklıklardan paslı yatak demirlerine kadar her şeyi yerinden sökmeye çalışsalar da, bir sonuç elde edememişlerdi.

Kapılardan birini daha açan Gregg, diğer odalarda olmayan şeyler gördü. Öncelikle bu odada iki kişi vardı, ikisi de kadındı ve ikisini de tanıyordu. "Aleka!" diye seslendi Delbin'e doğru yürürken. Aleka odaya girdiğinde, Gregg duvara yaslı bir şekilde duran Pamela'yı gösterdi. "Denizden bu kadar uzak durması onun için sağlıklı mı?"

"Bizim için kesinlikle değil," dedi Aleka. Uyandıklarından beri kaçınıcı kez şaşırdıklarını ikisi de sayamıyordu. Pamela'nın yanına gidip çenesini tuttu. Temas ettiği an, Pamela uyandı ve hırılayarak ona dişlerini gösterdi. Aleka boynunu kavrayıp onu duvara yapıştırdı. Diğer eliyle de narin bileklerini yakaladı. "Benim, Aleka." Göz ucuyla zarif, uzun ve ölümcül olan dişlerine baktı. "Onları hemen geri çek, yoksa seni kuma gömerim," dedi.

Pamela sersemlemiş bir halde kaşlarını çatı. Aleka'nın yüzünü tanımaya çalışıyormuş gibi bakıyordu. Dişleri içeri çekilirken bileklerini kurtardı ve bacaklarını beceriksizce kendine çekti. Kuyruğu yerine bir çift uzuv gördüğünde yutkundü ve nerede olduklarına baktı. Yüzünün önüne gelen şeyle başını geri çekti. "Ne bu?" diye sordu çatallı sesiyle. Günlerdir konuşmadığı, dolayısıyla baygın olduğu belliydi.

"Bu halde dolaşmak istiyorsan sen bilirsin," dedi Kyle omuzlarını kaldırarak. Ona bir zamanlar beyaz olan ancak şu an kahverengi çamur lekeleriyle dolu tişörtünü uzatıyordu.

Gregg, arkadaşının Pamela'nın uyanma sancısından sonra gelmesine memnun olmuştu. Çünkü deniz kızlarını açıklayabilecek durumda değildi.

Pamela önce kendine, sonra da Kyle'a baktı. Aleka tahammülsüz bir şekilde tişörtü alıp ona uzattı ve fısıldayarak konuştu. "Yenilere durumumuzu açıklamak biraz zaman alacak. O zamana kadar normal davranmaya çalış ve şunu giy," deyip tişörtü üzerine attı.

Pamela beceriksiz bir şekilde giyinmeye çalışırken, Tess gülümseyip, muhtemelen şokta olduğunu düşündüğü için ona yardım etti.

Aleka, Gregg'in yanına gidip Delbin'e baktı. "İyi mi?"

"Kendine geliyor." Delbin sersemlikle kaşlarını çatıp inlerken Gregg onun yüzüne dokundu. "Nasılsın?"

"Karnım," dedi Delbin soluk soluğa. Uyanır uyanmaz korku onu esir etmeye başlamıştı.

Gregg, üzerindeki battaniyeyi kaldırırken doryanın Delbin hakkında söylediğini hatırladı. Tişörtündeki kurumuş kan lekesini gördüğünde yalan söylemediğini anlamıştı. "Sakin ol," dedi. Yırtılmış ve kan içinde kalmış tişörtü yukarı doğru sıyrıldığında bandajı fark etti. Karnının tamamı sargıya alınmıştı. "Canın yanıyor mu?"

Tamamen kendine gelen Delbin, önce dirseklerinin üzerinde doğruldu. "Pek değil ama... Hiçbir şey net değil." Gözlerini ardına kadar açarak etrafına bakarken, şaşkınlıktan konuşamaz bir hal almıştı. Gregg'in kolundan destek alarak otururken titremeye başladı. "Neredeyiz biz? Kim... Ne oldu?"

Gregg sakinleşmesi için ona sarıldı. Yapabileceği başka ne vardı bilmiyordu doğrusu. Gözlerini kaldırarak Aleka'ya baktı. "Delbin bizimleydi fakat Pamela'yı kaçırmalarının anlamı ne? Hem bizi neden kaçırdılar? Defalarca o yoldan geçtik, kamp kurduk. Hiçbirinde böyle bir sorun çıkmadı."

"Doryalarla bundan önce hiç karşılaşmamıştım ama sanırım açığı kapatacağız."

"Evden bir hayli uzağız, değil mi?"

“Olabileceğimiz en uzak yerdeyiz, dedektif,” dedi Aleka ilk defa gerçek korku barındıran gözleriyle ona bakarken. “Burası hiçbir yer.”

DEVAM EDECEK...

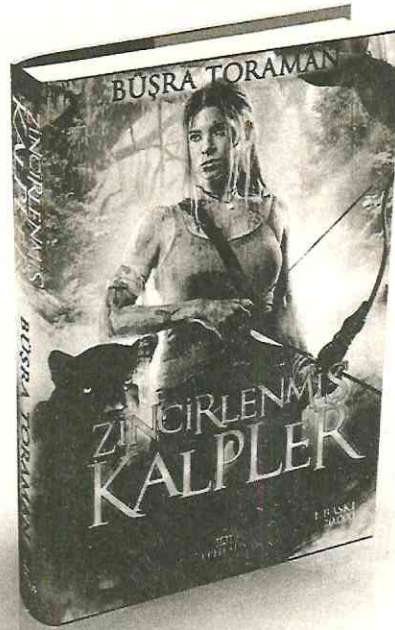
TEŞEKKÜRLER

Kitap okuma alışkanlığını geç kazansam da, bunda büyük bir etkisi olarak beni fantastik kitaplarla tanıştıran Leyla Güner'e sevgi dolu teşekkürler. Benim her daim dostum olarak kalacaksın. Değişik ve oldukça sıra dışı çalışan beynini seviyorum.

Yazdıklarımı ilk günden beri takip etse de, son yıllarda daha iyi tanıdığım Büşra Yılmaz'ın teşekkür ederim. Harika bir arkadaş, eğlence dolu bir insandır. Seninle konuşmak her zaman çok güzel.

Destegini esirmeyen, tatlı arkadaşım Nurhayat Turna'ya teşekkürler.

Ne kadar yazsam yetmeyeceğini biliyorum fakat bana yorum ve ilgileriyle her zaman destek veren arkadaşlarıma teşekkür ederim. Yazmak için devam etme amacını bu şekilde bulduğuma inanıyorum. İyi ki varsınız!

Cinayetler, yalanların ve hırsların arkasına saklanmıştı. Tıpkı bazen aşıkta olduğu gibi. O yalanı yaşamak mı isterdiniz, yoksa kaybedeceğinizi bile gerçeği haykırmak mı?

FBI Ajanı Gregg Reese sekiz yıl sonra, acı bir şekilde ayrıldığı evine geri dönüyordu.

Blacksburg'deki Virginia Tech Üniversitesi'nde seri cinayetler işleniyordu. Dört erkek öğrenci öldürülmüştü ve katilin durmaya niyeti yoktu. Ortağı Kyle'la beraber Blacksburg'deki cinayetleri çözmeye gönderilmiş olan Gregg'in ilk görevi, üniversitede öğretmen rolüne bürünmekti.

Ve bir kadın Gregg'e yardım etmeye gelir. Gizemli, yabani ve ilgi çekici bir kadın... Belanın kaçınılmaz olduğu bir kovalamaca ve bulmacanın içine düşen Gregg, doğruyu bulmak için gizemli kadının yardımını kabul etmeye karar verir.

Yalanlarla örülmüş olan olayların arasında en az yalan olanı bulmaya çalışan Ajan Reese, çok geçmeden elinde olan doğruları da kaybetmeye başlar.

Tüm bu yalanların içinde gerçek aşkı bulmak ve onu bulduğuna inanmak o kadar kolay mıydı sahiden? Peki ya amazonlara ve daha birçok doğaüstü yaratığa?

Her AŞK kendi hapishanesini yaratır.

Ya MAHKÜMU olursunuz, ya gardiyanı...